robin

Hobb

răzbunarea asasinului

A TREIA PARTE DIN TRILOGIA FARSEER

Din trilogia *Farseer* a apărut:

Ucenicul asasinului
Asasinul regal

ROBIN HOBB este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid Lindholm Ogden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska și a urmat cursurile Universității Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a măritat, a abandonat facultatea și s-a mutat pe insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie și să publice în revistele pentru copii. Între 1983 și 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995, a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărți de fantasy european medieval, tradițional. *Ucenicul asasinului,* romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Până în 2003, cărțile ei s-au vândut în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul *Forest Mage* a obținut Premiul Endeavour.

robin

Hobb

răzbunarea asasinului

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Stephen Youll

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOBB, ROBIN
Răzbunarea asasinului / Robin Hobb; trad.: Antuza Genescu. - București : Nemira Publishing House, 2011
2 vol.
ISBN 978-606-579-183-1
Vol.2. - ISBN 978-606-579-182-4

I. Genescu, Antuza (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Robin Hobb
ASSASSIN'S QUEST
© 1997 by Robin Hobb
© Nemira, 2011

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-183-1

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

20
JHAAMPE

Jhaampe, capitala Regatului Munților, este mai veche decât Buckkeep, după cum neamul conducător din Regatul Munților este mai bătrân decât cel al Casei Farseer. Ca așezare, Jhaampe este la fel de diferit de orașul-cetate Buckkeep pe cât de diferiți sunt regii Farseer de principiile filozofice ale neamului Sacrifice, care domnește la munte.

Nu e un oraș permanent, cum ne-am aștepta noi. Are puține clădiri stabile. În schimb, de-a lungul drumurilor construite cu grijă și mărginite de grădini, există spații unde vin și pleacă locuitorii regatului. Există și un loc special pentru piață, dar negustorii migrează într-o procesiune care urmează scurgerea anotimpurilor. Peste noapte se pot ridica douăzeci de corturi ai căror locuitori sporesc populația din Jhaampe o săptămână sau o lună, numai pentru a dispărea fără urmă când vizita și negoțul lor iau sfârșit. Jhaampe este un oraș de corturi în permanentă schimbare, populat de cetățeni viguroși de la munte, care locuiesc sub cerul liber.

Reşedinţele familiei conducătoare şi ale prietenilor care aleg să locuiască un an întreg în ele nu seamănă deloc cu castelele şi sălile noastre. Ele se ridică în jurul unor copaci mari, încă vii, cu trunchiuri şi ramuri orientate cu multă răbdare zeci de ani la rând, pentru a forma scheletul clădirii. Structura vie este acoperită după aceea numai cu o pânză ţesută din fibre de scoarţă de copac şi întărită cu zăbrele. Astfel, pereţii împrumută numai curbele blânde ale unui mugur de lalea sau ale arcadei unui ou. Pânza e dată cu un strat de argilă, la rândul lui zugrăvit cu o vopsea răşinoasă strălucitoare, în nuanţele aprinse dragi muntenilor. Unele pânze se împodobesc cu fiinţe sau modele imaginare, dar cele mai multe sunt simple. Domină nuanţele de violet şi galben, astfel încât a intra în oraşul ocrotit de arborii mari de la munte e ca şi cum ai păşi pe un câmp de şofran primăvara.

În vecinătatea caselor şi la răscrucile drumurilor din acest „oraş" nomad se află grădinile. Fiecare e unică. Cresc în jurul unui ciot de formă neobişnuită, al unui aranjament din pietre sau al unui model graţios de lemn. Adăpostesc ierburi parfumate, flori viu colorate şi nenumărate combinaţii de plante. Una dintre ele, deosebită, are în mijloc un izvor cu apă aburindă. Plantele care cresc în ea au frunze cărnoase şi flori cu miresme exotice, fiind împrumutate din ţinuturi mai calde, ca să-i încânte pe munteni cu misterul lor. Vizitatorii lasă adesea daruri în grădini la plecare, o sculptură de lemn, un vas plin de graţie sau poate un simplu decor din pietre sclipitoare. Grădinile nu aparţin nimănui, dar le îngrijeşte toată lumea.

La Jhaampe ţâşnesc şi izvoare fierbinţi, care pot să te opărească, şi călduţe, cu şopote dulcege. Acestea au fost închise şi făcute fie băi publice, fie sursă de căldură pentru locuinţele

mai mici. În fiecare clădire, în fiecare grădină, la fiecare colț, vizitatorul întâlnește frumusețea gravă, culorile și formele simple care ilustrează idealul muntean. Impresia generală cu care pleci din oraș este de liniște și voioșie în sânul naturii. Simplitatea voită a traiului de aici te îndeamnă să-ți pui la îndoială propriile alegeri în viață.

Era noapte. Îmi amintesc doar că urma unor lungi zile de suferință. Am pus bâta în față și-am făcut un pas, apoi iar am dus bâta în față. Nu înaintam prea repede. Fulgii deși ne încetineau mai mult decât bezna. Nu mă puteam apăra de vântul care-i zburătăcea. Ochi Întunecați croia drum în fața mea, călăuzindu-mi pașii grei, de parcă așa m-ar fi grăbit. Din când în când, scâncea agitat. Se crispa de teamă și oboseală. Adulmeca fum de lemn ars și capre... *nu ca să te trădez, frate, ci ca să te ajut. Să ții minte. Ai nevoie de cineva cu mâini. Dar, dacă nu se poartă cu tine cum trebuie, trebuie doar să mă strigi și voi veni. Nu voi pleca prea departe...*

N-am reușit să mă concentrez pe gândurile lui. I-am simțit amărăciunea că nu mă putea ajuta și teama că mă ducea într-o capcană. Cred că ne certasem, dar nu-mi aminteam ce anume stăruiam eu să fac. Indiferent de motiv, Ochi Întunecați câștigase, pur și simplu pentru că știa ce vrea. Am alunecat pe zăpadă și-am căzut. Se așează lângă mine și așteptă. Am încercat să mă întind, dar mă apucă de încheietură cu botul. Mă trase ușor, dar spatele meu luă foc. Am gemut de durere.

Te rog, frate. Se văd colibe în față și lumină în ele. Foc și căldură. Și cineva cu mâini, care poate curăța rana urâtă din spatele tău. Te rog. Ridică-te. Numai de data asta.

Mi-am ridicat capul greu, încercând să deslușesc colibele. Se înălța ceva în fața noastră, drumul se bifurca în jurul unei clădiri și-o ocolea. Luna argintie strălucea deasupra ei, dar nu mi-am dat seama ce anume era. Nu fusese clădită cu un anumit scop, ci i se dăduse o formă simplă, grațioasă. La bază, ramuri goale de frunze aminteau de boschetele verii. Le mărginea un zid neregulat de pietre mai mici. Zăpada zugrăvise toată clădirea. Îmi aducea în minte imaginea lui Kettricken, dar nu știam de ce. Am vrut să mă ridic, dar n-am fost în stare. Lângă mine, Ochi Întunecați scâncea disperat. N-am reușit să-i trimit un gând liniștitor. Am făcut eforturi uriașe să rămân în genunchi.

N-am auzit pași, dar am simțit cum crește încordarea lupului. Am ridicat din nou capul. În depărtare, cineva trecea prin dreptul grădinii și venea spre mine. O siluetă înaltă și suplă, în veșminte groase, cu gluga largă, ca de mantie, trasă bine peste ochi. Am urmărit-o cum se apropie. E moartea, mi-am zis. Numai moartea vine agale, alunecă lin prin noaptea înghețată.

– Fugi, i-am șoptit lui Ochi Întunecați. Nu trebuie să ne ia pe amândoi. Fugi acum.

Minune mare. Mă ascultă, dispărând fără zgomot de lângă mine. Când am întors capul, nu l-am văzut, dar l-am ghicit aproape. Am simțit cum mă părăsește

forța lui, ca și cum m-aș fi dezbrăcat de o haină caldă. O parte din mine încerca să meargă cu el, să se agațe de el, să devină lup. Tânjeam să-mi părăsesc trupul secătuit de vlagă.

Dacă trebuie, frate. Dacă trebuie, nu te voi respinge.

Aș fi vrut să nu-mi fi trimis gândurile acestea. Îmi era și mai greu să rezist ispitei. Îmi promisesem că nu-i voi face așa ceva, că, dacă e să mor, atunci voi muri și-l voi elibera de mine, ca să-și ducă traiul după bunul plac. Totuși, clipa morții apropiindu-se, am găsit nenumărate motive temeinice să-mi încalc promisiunea. Corpul lui sănătos și vioi, viața simplă, trăită doar în prezent, mă ispiteau amarnic.

Silueta ajunse aproape de mine. Mă zgudui un fior de frig și durere. Aș putea merge după lup. Cu ultimele puteri, am înfruntat ispita.

– Aici! am strigat răgușit către Moarte. Sunt aici. Vino și ia-mă, să se termine totul, în sfârșit.

Bărbatul mă auzi. Stătu în loc, ca împietrit de groază. Pe urmă porni în grabă, mantia albă fluturându-i în vânt. Rămase în picioare lângă mine, înalt, slab, tăcut.

– Am venit la tine, i-am șoptit.

Îngenunche brusc lângă mine. Am surprins sclipirea de fildeș a trăsăturilor aspre. Se îndepărtă cu mine în brațe. Apăsarea mâinii lui pe spate mă aduse în agonie. Am leșinat.

Căldura mi se strecura înapoi în trup, odată cu durerea. Stăteam pe-o parte, într-o cameră, căci afară

viscolul urla ca furtuna pe mare. Am simţit miros de ceai şi de tămâie, vopsea şi aşchii de lemn, şi covorul de lână pe care zăceam. Îmi ardea faţa. Nu mă puteam opri din tremurat, deşi fiecare tremur îmi pricinuia o durere cumplită în spate. Spasmele îmi scuturau mâinile şi picioarele.

– Nodurile de la şireturile mantalei au îngheţat. Le voi tăia. Acuma stai liniştit.

Glasul era blând, însă curios, parcă neobişnuit să vorbească pe un asemenea ton.

Am reuşit să deschid un ochi. Stăteam pe podea, cu faţa către căminul de piatră în care ardea focul. Cineva se aplecă deasupra mea. O lamă îmi luci la gât, dar nu m-am putut mişca. Am simţit că taie, dar, sincer să fiu, nu mi-am dat seama dacă spintecă sau nu în carnea mea. Apoi mi se ridică mantaua.

– E îngheţată şi lipită de cămaşă.

Parcă nu-mi era străin glasul. O răsuflare întretăiată.

– E sânge. E plin de sânge îngheţat.

Mantaua se desprinse cu zgomot de cămaşă. Apoi cineva se aşeză lângă mine, pe podea.

Am privit cu greu în sus, dar n-am putut să ridic capul, să-i văd faţa. În locul ei, am zărit un trup zvelt într-o haină moale, de lână albă. Mâini de culoarea fildeşului vechi suflecară manşetele. Degetele erau lungi şi delicate, încheieturile, osoase. Se sculă brusc să aducă ceva. O vreme, mă lăsă singur. Am închis ochii. Când i-am deschis, la capul meu apăruse un vas lat, de ceramică albastră. Aburii care se înălţau din el miroseau a salcie şi scoruş-de-munte.

– Uşurel, îmi spuse glasul şi o mână se lăsă alinătoare pe umărul meu.

Căldura mi se răspândi pe tot spatele.

– Sângerez din nou, mi-am şoptit.

– Nu. Ud cămaşa, ca s-o pot scoate.

Încă o dată, vocea mi se păru foarte cunoscută. Am strâns din pleoape. O uşă se deschise şi se închise şi mă răcori o suflare de aer. Bărbatul de lângă mine încetă să mă mai spele. Am simţit că se uită în sus.

– Ai fi putut să baţi, rosti el asprime prefăcută. Apa caldă mi se scurse din nou pe spinare. Chiar şi unul ca mine are câteodată musafiri.

O pereche de picioare veni degrabă spre mine. O siluetă se lăsă mlădioasă la podea. I-am zărit cutele fustei când se ghemui lângă mine. Îmi dădu la o parte părul de pe faţă.

– Cine e, sfinţite?

– Sfinţite?[1] repetă bărbatul cu veselie amară. Dacă vorbeşti de sfinţi, pesemne la el te referi. Ia uită-te cu ce gaură l-au pricopsit sfinţii în spinare. Coborî vocea. Dar habar n-am cine e.

Femeia rămase cu răsuflarea tăiată.

– Atâta sânge? Cum de mai trăieşte? Hai să-l încălzim şi să-l curăţăm.

Prinse de mănuşi şi mi le trase de pe degete.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, *holy* înseamnă „sfânt" şi se pronunţă asemănător cu *hole*, care înseamnă „gaură" (n. tr.).

– Vai, de mine, bietele lui mâini, i s-au înnegrit unghiile! exclamă ea îngrozită.

Nu voiam nici să-mi văd mâinile, nici să aud că-mi degeraseră. Am uitat de toate.

O vreme, parcă am fost iar lup. Stăteam la pândă într-un sat necunoscut, atent la câini sau la orice mişcare a oamenilor, dar mă înconjurau numai liniştea albă, de omăt, şi ninsoarea nopţii. Am găsit coliba pe care o căutam şi i-am dat târcoale, dar n-am îndrăznit să intru. După un timp, mi s-a părut că făcusem tot ce-mi stătuse în puteri în legătură cu un anumit lucru. Aşa că am plecat la vânătoare. Am ucis, am mâncat, am dormit.

Când am deschis ochii, camera se scălda în lumina palidă a zilei. Pereţii se îndoiau. La început am crezut că nu-mi pot fixa privirea într-un punct, însă după aceea am recunoscut forma unei locuinţe de la munte. Am absorbit încet fiecare detaliu. Covoare groase de lână pe podea, mobilă de lemn simplă, o gaură acoperită cu piele unsă drept fereastră. Pe un raft, două păpuşi cu capetele lipite unul de altul, lângă un cal de lemn şi o căruţă în miniatură. Într-un colţ, o marionetă-vânător. Pe masă, bucăţi de lemn colorat. Am simţit miros de aşchii şi vopsea proaspătă. Păpuşi, mi-am zis. Cineva făcea păpuşi. Stăteam culcat pe burtă, pe un pat, acoperit cu o pătură. Îmi era cald. Mă ardeau faţa, mâinile şi picioarele, dar puteam ignora senzaţia, pentru că mă copleşea durerea din spate. Nu mai aveam gura foarte uscată. Băusem ceva? Parcă ceai cald, dar nu eram sigur. Două picioare în

papuci de lână întăriți cu fetru se apropiară de patul meu. Cineva se aplecă și dădu la o parte pătura de pe mine. Am simțit un curent rece pe piele. Mâini pricepute pipăiră zona din jurul rănii.

– E-atât de slab! Dacă ar avea mai multă carne pe el, aș zice că are șanse, rosti o bătrână cu voce tristă.

– Va rămâne cu degetele de la mâini și de la picioare?

Altă femeie, dar mai tânără. O auzeam, dar n-o vedeam. Cea mai în vârstă se aplecă deasupra mea. Îmi luă mâinile, îmi îndoi degetele și le pișcă de vârfuri. Am gemut și-am încercat să mi le trag.

– Dacă supraviețuiește, rămâne cu ele, zise ea, nu cu asprime, ci constatând o realitate. O să-l doară, pentru că-i vor cădea pielea și carnea degerată. Altfel, degetele nu arată prea rău. Infecția de la spate i-ar putea veni de hac. E ceva în rana aia. După cum arată, un cap și-o parte dintr-o săgeată.

– Nu poți s-o scoți? întrebă Mâini-de-Fildeș, de undeva din cameră.

– Ba da, foarte ușor. Vorbea limba din Buck, cu accent de munteancă. Dar va sângera cu siguranță și nu prea mai are sânge în el. Iar infecția i se poate răspândi în corp prin sângele care curge proaspăt. Oftă. Aș vrea să mai trăiască Jonqui. Tare bine se pricepea la asemenea treburi. Ea a îndepărtat săgeata care-a străpuns pieptul prințului Rurisk. Rana scotea viața din prinț cu fiecare răsuflare a lui, dar ea tot l-a salvat. Eu nu sunt la fel de iscusită, dar voi încerca. Îmi voi trimite ucenicul după o alifie pentru picioare,

mâini și față. Freacă-i bine pielea cu ea zilnic și să nu te sperii dacă începe să-i cadă. Iar pe spate trebuie să-l dăm cu o poțiune dezinfectantă, ca să îndepărteze otrava. Să-i dați să mănânce și să bea, atâta cât reușește să înghită. Peste o săptămână, scoatem săgeata și să sperăm că va fi suficient de puternic ca să trăiască, Jofron. Știi tu vreo poțiune mai bună?

– Una sau două. E bună cea din tărâțe și coada-racului.

– Merge. Aș vrea să rămân să-l îngrijesc, dar mai am mulți bolnavi de vizitat. Cedar Knoll[1] a fost atacat ieri. A venit o pasăre cu vestea că mulți au fost răniți înainte de-a fi alungați soldații. Nu pot să am grijă de unul și să-i abandonez pe ceilalți. Trebuie să-l las în mâinile tale.

– Și în patul meu, se plânse Mâini-de-Fildeș.

Am auzit cum se închide ușa după tămăduitoare.

Am tras aer adânc în piept, dar n-am avut putere să vorbesc. În spatele meu, bărbatul se foia prin colibă, curgea apă și se mutau vase. Am auzit pași venind spre mine.

– Cred că e treaz, spuse Jofron încet.

Am mișcat încet capul pe pernă.

– Atunci încearcă să-i dai asta, propuse Mâini-de-Fildeș, și pe urmă lasă-l să se odihnească. Mă întorc cu tărâțe și coada-racului pentru poțiune. Și un așternut pentru mine, pentru că bănuiesc că trebuie să rămână aici.

---

[1] „Creasta Cedrilor" (n. tr.).

Am văzut o tavă plimbându-se pe deasupra mea. Pe ea, un bol şi-o cană. O femeie se aşează lângă mine. N-am fost capabil să mă întorc cu faţa spre ea, dar i-am întrezărit fusta din material de la munte. Luă cu lingura zeamă din bol şi mi-o duse la gură. Am sorbit prudent un fel de ciorbă. Din cană ieşea miros de muşeţel şi valeriană. Cineva întredeschise uşa, apoi o închise la loc. Un curent de aer străbătu odaia. Încă o lingură de ciorbă. Şi încă una.

– Unde? am îngăimat.

– Ce?

Femeia se aplecă spre mine. Întoarse capul şi se lăsă spre obrazul meu. Ochi albaştri, prea aproape de ai mei.

– Ai zis ceva?

Am refuzat lingura. Mă obosise mâncatul, deşi îmi făcuse bine mâncarea. Odaia parcă se întunecă. Atunci când m-am trezit a doua oară, se înnoptase de-a binelea. Numai focul se auzea trosnind în cămin. Arunca lumină cu zgârcenie, dar destulă cât să văd ce e prin cameră. Mă ardea febra, eram slăbit şi foarte însetat. Am văzut o cană de apă pe o mescioară scundă de lângă pat. Am vrut să mă întind după ea, însă durerea nu mă lăsa să-mi mişc braţul. Spatele mi se încorda din cauza rănii. Orice mişcare o zgâlţâia.

– Apă, am bolborosit, dar aveam gura prea uscată ca să rostesc mai mult de-o şoaptă.

Nu mă auzi nimeni.

Gazda mea îşi aşezase salteaua de paie lângă foc. Dormea ca o pisică, relaxată, dar cu aura aceea de

îngrijorare permanentă. Se proptea cu capul pe brațul întins, scăldându-se în lumina flăcărilor. M-am uitat la ea și mi s-a oprit inima în piept.

Avea părul lucios dat pe spate, într-o singură șuviță împletită, dezvelindu-i trăsăturile clare ale feței. Lipsită de expresie, împietrită, părea o mască sculptată cu dalta. Ultima fărâmă de copilărie se stinsese, lăsând doar contururile limpezi ale obrajilor supți și frunții înalte și nasul lung și drept. Buzele se închideau într-o linie mai subțire decât îmi aminteam eu, bărbia ieșea mai ferm în față. Dansul flăcărilor împrumuta culoare chipului său, scăldând în nuanțe de ambră tenul palid. Bufonul se maturizase de când ne despărțiserăm. Prea mare mi se părea schimbarea în numai douăsprezece luni, totuși, anul acela fusese cel mai lung din viața mea. O vreme, am stat pur și simplu și l-am studiat.

Deschise ochii încet, de parcă i-aș fi vorbit. Se uită la mine lung, fără să scoată un cuvânt. Apoi o cută îi brăzdă fruntea. Se ridică ușor în capul oaselor. Avea într-adevăr piele de culoarea fildeșului, iar părul îi bătea în nuanța făinii proaspăt măcinate. Însă când i-am zărit ochii mi s-a oprit inima în piept și mi-a împietrit limba în gură. Sclipeau, galbeni ca de pisică, în lumina flăcărilor. Într-un sfârșit, mi-am regăsit vocea:

– Bufonule, am oftat trist. Ce ți-au făcut?

Atât de tare mi se uscase gura, că de-abia vorbeam. Am întins mâna spre el, dar mișcarea îmi deplasă mușchii spatelui și mi se deschise rana din nou. Lumea se clătină și dispăru.

Siguranță. Aceasta a fost prima mea senzație clară. Mi-o dădeau așternutul curat, cald și moale, și aroma ierburilor din perna de sub cap. Ceva cald și puțin umed mă apăsa pe spate și-mi calma înțepăturile. Siguranța mă îmbrățișa cu blândețea unor mâini reci, care-mi prinseseră propriile mâini. Am deschis ochii și-am reușit, treptat, să deslușesc obiectele din odaia luminată de foc.

Stătea lângă patul meu. Îl învăluia o aură de pace desăvârșită, dar nu pentru că s-ar fi odihnit. Privea lung undeva dincolo de mine, în ungherele întunecate. Purta o haină simplă de lână albă, cu guler rotund. Era șocant să-l văd în straie modeste, după ce ani de zile îl văzusem numai în costume țipătoare. Parcă m-aș fi uitat la o marionetă pestriță de pe care cineva șterse vopseaua. În momentul acela, o singură lacrimă argintie îi curse pe obraz, pe lângă nasul îngust, și mă lăsă cu gura căscată.

– Bufonule? am rostit cu glas răgușit.

Întoarse imediat ochii spre mine și căzu în genunchi. Respira cu zgomot. Apucă brusc cana de apă și mi-o ținu la gură, ca să pot bea. Pe urmă o lăsă deoparte și mă luă de mâna care-mi atârna. Îmi vorbi în șoaptă, mai mult pentru sine:

– Ce mi-au făcut mie, Fitz? Pe toți zeii, ce ți-au făcut ție, de te-au însemnat așa? Ce s-a ales de mine, că nu te-am recunoscut, deși te-am cărat în brațe?

Mă mângâie pe față cu degete reci, urmărind cicatricea și nasul spart. Se aplecă brusc și se propti cu fruntea de a mea.

– Când îmi aduc aminte ce frumos erai...

Nu-şi putu sfârşi vorbele şoptite. Tăcu, iar lacrima lui îmi încălzi obrazul. Se îndreptă de spate brusc, cu o mişcare de copil care mă tulbură şi mai tare. Am inspirat adânc şi mi-am adunat gândurile.

– Te-ai schimbat, am bâiguit.

– Zău? Probabil că da. Cum să nu mă fi schimbat? Am crezut că ai murit, că am trăit degeaba. Pentru ca acum, în clipa asta, să te primesc înapoi şi pe tine, şi scopul vieţii mele... Am deschis ochii spre tine şi-am crezut că-mi plesneşte inima, că, în sfârşit, nebunia mi-a luat mintea în stăpânire. M-am schimbat, ai spus? Mai mult decât îţi închipui, la fel de mult cât te-ai schimbat, evident, şi tu. În noaptea asta, nici nu mai ştiu cine sunt.

Niciodată nu-l mai auzisem bâlbâindu-se. Oftă şi rosti împleticit:

– Un an de zile te-am crezut mort, Fitz. Un an întreg.

Nu-mi dăduse drumul la mână. Îl simţeam cum tremură. Se ridică dintr-odată, spunând:

– Trebuie să bem ceva, amândoi.

Se duse în capătul opus al camerei. Crescuse, dar nu se îngrăşase, ci se împlinise. Nu era cu mult mai înalt, dar nu mai avea trup de copil. Era la fel de slab şi de graţios, musculos ca toţi saltimbancii. Luă o sticlă şi două căni simple dintr-un dulap. Scoase dopul. Am simţit mirosul de rachiu înainte de a-l turna în cești. Bufonul se întoarse şi se aşeză din nou pe patul meu. Îmi oferi o cană. Am reuşit s-o cuprind

cu degetele, în ciuda degerăturilor. Parcă-şi mai recăpătase din aplomb. Bău şi mă privi peste marginea căniі. Am ridicat capul şi-am sorbit şi eu. Am vărsat jumătate pe mine şi m-am înecat de parcă n-aş mai fi băut rachiu în viaţa mea. Apoi l-am simţit cum îmi arde stomacul. Bufonul clătină din cap în timp ce mă şterse pe faţă.

– Ar fi trebuit să-mi ascult visele. De nenumărate ori te-am visat venind. Atât spuneai în vis. Vin. Iar eu, în loc să te cred, am fost ferm convins că făcusem o greşeală, că, din cauza mea, Catalizatorul era mort. Nici măcar nu te-am recunoscut când te-am luat în braţe.

– Bufonule, am murmurat.

Aş fi vrut să tacă. Nu-mi doream decât să fiu în siguranţă o vreme şi să nu mă gândesc la nimic. Nu mă înţelese. Îmi oferi zâmbetul de bufon, atât de familiar.

– Tot nu pricepi, nu-i aşa? Când am primit vestea că ai murit, că Regal te-a omorât... viaţa mea s-a sfârşit. Şi mai rău a fost când au început să vină pelerinii, să mă salute, numindu-mă Profetul Alb. Ştiam că eu sunt Profetul Alb, o ştiam din copilărie, ca şi aceia care au avut grijă de mine. Am crescut convins că într-o zi voi porni spre nord ca să te găsesc pe tine şi amândoi să aducem timpul înapoi pe cărarea potrivită. Toată viaţa am ştiut că voi face lucrul acesta.

Nu eram decât un copil când am pornit la drum. Singur mi-am croit drum spre Buckkeep, ca să-l găsesc pe Catalizatorul pe care numai eu aveam să-l recunosc. Şi te-am găsit pe tine, te-am recunoscut, deşi tu nu ştiai nimic despre tine. Am urmărit scurgerea

tumultuoasă a întâmplărilor şi-am observat că, de fiecare dată, tu erai pietricica aceea care urnea roata uriaşă a evenimentelor. Am încercat să-ţi vorbesc despre asta, dar n-ai vrut să mă asculţi. Catalizatorul? Tu? Nici poveste!

Râse cu afecţiune. Dădu rachiul peste cap, apoi îmi duse ceaşca la buze. Am mai sorbit şi eu.

Se ridică, făcu un tur al camerei, apoi se opri şi-şi umplu iar cana. Veni iar la mine.

– Am văzut cum se duce totul de râpă. Dar tu erai prezent de fiecare dată, erai cartea care nu se împărţise niciodată, faţa zarului care nu ieşea niciodată când îl aruncai. Când a murit regele meu, aşa cum ştiam că se va întâmpla, exista un moştenitor al neamului Farseer şi trăia încă FitzChivalry, Catalizatorul care avea să schimbe lucrurile, astfel încât să urce pe tron un moştenitor.

Dădu rachiul pe gât, iar când vorbi, i l-am simţit în respiraţie.

– Am fugit. Am fugit cu Kettricken şi copilul nenăscut, jelind, dar convins că se va întâmpla ce trebuia. Pentru că tu erai Catalizatorul. Dar, când am primit vestea că ai murit...

Tăcu brusc. Când deschise iar gura, rosti cu un glas gros, care-şi pierduse intonaţia mlădioasă:

– Am devenit o minciună. Cum să fiu eu Profetul Alb, dacă murise Catalizatorul? Ce să profeţesc? Schimbările care ar fi trebuit să aibă loc, dacă ai fi trăit? Ce-aş fi fost altceva, decât un martor sub ochii căruia lumea se adâncea tot mai mult în ruină? Nu

mai aveam niciun scop. Tu însemnai jumătate din viața mea, știi? Existam datorită împletirii faptelor noastre. Mai rău, am ajuns să mă întreb dacă orice parte a lumii era, într-adevăr, ceea ce credeam eu că este. Eram un profet alb sau sufeream doar de-o formă de nebunie aparte, care mă consola că arăt ca un monstru? Un an întreg, Fitz. Un an. Mi-am jelit prietenul pierdut, lumea pe care, într-un fel, o condamnasem la distrugere. Eșecul meu l-am plâns, totul. Iar când copilul lui Kettricken, ultima mea speranță, s-a născut mort, tot vânăt, am crezut, normal, că era numai vina mea.

– Nu! am exclamat, cu o forță de care nu mă credeam în stare.

Bufonul tresări, ca și când l-aș fi lovit.

– Da, spuse el simplu, luându-mi iar mâna, prevăzător. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu știi. Regina a fost devastată de pierderea lui. Și eu. Moștenitorul Farseer. Ultima mea speranță, spulberată. Mă ținusem tare, zicându-mi că, dacă pruncul trăiește și urcă pe tron, poate atât va fi suficient. Dar când reginei i s-a adus la pat copilul mort, după chinurile facerii... am simțit că toată viața mea fusese un truc, o înșelătorie, o farsă malefică pe care mi-a jucat-o timpul. Dar acum... Închise ochii o clipă. Acum descopăr că ești viu. Așa că trăiesc și eu. Și, pe neașteptate, mi-a revenit încrederea. Încă o dată știu cine sunt. Și cine e Catalizatorul meu. Începu să râdă, neștiind că vorbele lui îmi înghețau sângele în vene. N-am avut credință. Eu, Profetul Alb, n-am

crezut în propriile mele prevestiri. Totuşi, iată-ne pe amândoi aici, iar toate se vor întâmpla aşa cum le-a fost hărăzit.

Îşi umplu din nou cana cu rachiu. Băutura, am văzut când o turna, avea culoarea ochilor lui. Observă că mă holbez la el şi râse cu gura mare, încântat.

– A, vei exclama, dar Profetul Alb nu mai este alb. Bănuiesc că la mijloc e o trăsătură de-a neamului meu. Poate mai prind culoare cu trecerea anilor. Făcu un gest dezaprobator. Dar nu asta contează. Am vorbit deja prea mult. Povesteşte-mi, Fitz. Povesteşte-mi. Cum de-ai supravieţuit? De ce-ai venit aici?

– Mă cheamă Verity. Trebuie să merg la el.

Auzindu-mi vorbele, bufonul nu rămase cu răsuflarea tăiată, ci inspiră treptat, ca şi când şi-ar fi sorbit viaţa înapoi. Aproape că strălucea de plăcere.

– Aşadar, trăieşte! O! exclamă el şi ridică braţele. Încet. Istoriseşte-mi totul, pe-ndelete. De mult tânjesc să aud astfel de poveşti. Trebuie să le aflu pe toate.

M-am străduit să-i fac pe plac. Mă lăsau puterile şi uneori mă dobora fierbinţeala, aşa că vorbeam aiurea şi nu mai ştiam unde rămăsesem cu şirul întâmplărilor din anul trecut. Am ajuns până la momentul în care Regal mă întemniţase şi doar atât am mai putut spune:

– A pus să mă bată şi m-a lăsat să mor de foame.

Din privirea scurtă pe care o aruncă cicatricei mele şi din felul în care întoarse iute capul, mi-am dat seama că mă înţelegea. Şi el îl cunoştea foarte bine pe Regal. Văzând că aşteaptă să continui, l-am

refuzat cu o uşoară clătinare a capului. Încuviinţă, apoi îmi zâmbi.

– Nu-i nimic, Fitz. Eşti obosit. Mi-ai spus deja ceea ce doream mai mult să aud. Restul poate aştepta. Acum, o să-ţi povestesc ce-am făcut eu în anul care-a trecut.

Am încercat să-l ascult, m-am agăţat de cuvintele cele mai însemnate, le-am găsit loc în inima mea. Atâtea lucruri nu ştiam cum s-au încheiat! Regal bănuise evadarea. Kettricken se întorsese în camera ei, ca să descopere că proviziile alese şi împachetate cu grijă dispăruseră, luate de iscoadele lui Regal. Plecase numai cu hainele de pe ea şi cu o manta înşfăcată în grabă. Regina şi bufonul înfruntaseră o vreme cumplită în noaptea când evadaseră din Buckkeep.

Ea călărise pe Cenuşia mea, iar bufonul îl mânase hotărât pe Roşcovan prin cele Şase Ducate, pe timp de iarnă. Ajunseseră la Lacul Albastru când se terminase cu viscolul. Bufonul se îngrijise să nu moară de foame şi plătise drumul pe-o corabie, vopsindu-şi faţa şi părul şi făcând jonglerii pe străzile oraşelor. În ce culoare îşi vopsise pielea? În alb, bineînţeles, cum altfel să mascheze mai bine pielea albă ca hârtia după care s-ar fi uitat spionii lui Regal?

Traversaseră lacul fără peripeţii, străbătuseră oraşul Moonseye şi trecuseră în Regatul Munţilor. Kettricken ceruse imediat ajutorul tatălui ei, vrând să afle ce se întâmplase cu Verity. Prinţul trecuse, într-adevăr, prin Jhaampe, dar de atunci nu se mai ştia nimic de el. Kettricken trimisese călăreţi pe urmele sale şi chiar

se alăturase și ea celor porniți în căutarea lui, dar speranțele i se transformaseră în suferință. Sus, în munți, dăduse peste locul unei bătălii. Iarna și animalele mâncătoare de hoituri distruseseră urmele. Niciun bărbat nu putea fi recunoscut, dar se găsise flamura lui Verity, cu căpriorul pe ea. Săgețile împrăștiate și coastele spintecate ale unui leș arătau că oameni, și nu animale sau furiile naturii, îi atacaseră pe Verity și-ai lui. Erau mai puține cranii decât cadavre, iar cum oasele erau risipite, nu puteai socoti numărul morților. Kettricken păstrase o brumă de speranță până când se descoperise mantia pe care își amintise c-o împachetase chiar ea la plecarea lui Verity. Cu mâna ei brodase căpriorul pe piept. Sub ea se îngrămădeau oase putrede și niște zdrențe. Kettricken își jelise soțul ca pe-un mort.

Se întorsese la Jhaampe, șovăind între suferința devastatoare și ura clocotitoare împotriva intrigilor lui Regal. Furia i se transformase în hotărârea neclintită de a-l urca pe copilul lui Verity pe tronul celor Șase Ducate, pentru ca oamenii să aibă parte de un conducător cinstit. Planurile o ajutaseră să reziste până când născuse un copil mort. Bufonul n-o mai întâlnise de atunci decât foarte rar, când o zărea plimbându-se prin grădina ei înghețată, cu o expresie înghețată precum nămeții care acopereau paturile de flori.

Bufonul îmi dădu și alte amănunte, vești și însemnate, și neînsemnate pentru mine. Cenușia și Roșcovanul trăiau și o duceau foarte bine. În ciuda vârstei, Cenușia urma să fete tânărului armăsar un mânz. Am scuturat din cap, nevenindu-mi să cred. Regal se

străduise din toate puterile să iște un război. Se credea că bandele de tâlhari rătăcitori care-i jefuiau pe munteni erau plătite de el. Corăbiile cu grâne, achitate în primăvară, nu mai sosiseră niciodată, după cum nici negustorilor munteni nu li se îngăduise să treacă hotarul cu mărfurile lor. Câteva sate din vecinătatea celor Șase Ducate fuseseră prădate și arse, niciun locuitor nu fusese iertat. Regele Eyod, greu de mâniat, vedea acum roșu în fața ochilor. Deși muntenii nu aveau armată permanentă, niciun locuitor n-ar fi șovăit să pună mâna pe armă la porunca Sacrificiului lor. Războiul bătea la ușă.

Bufonul mai avea și vești despre Patience, Doamna din Buckkeep, auzite întâmplător, șușoteli negustorești ajunse la urechile contrabandiștilor. Patience depunea toate eforturile ca să apere coasta din Buck. Banii erau puțini, dar localnicii îi plăteau ceea ce numeau Birul Doamnei, iar ea îl împărțea cum știa mai bine între soldați și marinari. Buckkeep nu căzuse încă, deși piratii aveau acum tabere de-a lungul întregii coaste. Iarna pusese capăt războiului, dar primăvara avea să scalde țărmul în sânge încă o dată. Turnurile mai mici vorbeau despre tratate cu Corăbiile Roșii. Altele le plăteau tribut pe față, sperând ca locuitorii lor să nu fie transformați în neoameni.

Ducatele de coastă nu vor mai rezista o vară. Așa spunea Chade. N-am scos o vorbă când îl pomeni bufonul. Venise la Jhaampe pe cărări tainice, deghizat în negustor ambulant bătrân, dar se prezentase în fața reginei imediat ce sosise. Atunci îl văzuse bufonul.

– Îi priește războiul, comentă bufonul. Se plimbă încoace și încolo ca un tânăr de douăzeci de ani. Poartă o sabie la șold și are foc în priviri. S-a bucurat văzând pântecul umflat al lui Kettricken cu moștenitorul neamului Farseer și-au vorbit amândoi cu mândrie despre copilul lui Verity, urmașul la tron. Dar asta se întâmpla în toiul verii. Acum, oftă bufonul, aud că s-a întors iar. Probabil pentru că regina i-a trimis vorbă că a născut un prunc mort. Eu n-am fost să-l văd încă. Ce speranțe ne mai poate oferi acum nu știu. Clătină din cap. Trebuie să existe un moștenitor Farseer la tron. Altfel... Făcu un gest de neputință.

– De ce nu Regal? N-ar fi bun un copil zămislit de el?

– Nu, răspunse bufonul, privind undeva departe. Poți să-ți spun sigur că nu, dar nu și de ce. Știu doar că, în toate vremurile viitoare pe care le-am văzut, el nu are copii. Nici măcar un bastard. Domnește ca ultimul Farseer și vestește întunericul.

Mă străbătu un fior. Prea ciudat sclipea aura bufonului când vorbea despre asemenea lucruri. Iar cuvintele lui stranii îmi stârniră încă o grijă.

– Am cunoscut două femei, i-am spus. Un menestrel, Starling, și o bătrână, venită în pelerinaj, Kettle. Se îndreptau spre Regatul Munților. Kettle zicea că-l caută pe Profetul Alb. Nici nu mi-a trecut prin cap că despre tine vorbește. Ai auzit ceva de ele? Au ajuns la Jhaampe?

Bufonul clătină ușurel din cap.

– Niciuna n-a venit să-l caute pe Profetul Alb de la lăsarea iernii. Îmi citi îngrijorarea pe chip. Dar eu, bineînțeles, nu-i cunosc pe toți cei care ajung aici. Poate femeile au venit în Jhaampe, însă nu mi-a ajuns la urechi nimic legat de ele. Tâlharii îi atacă pe călători, adăugă el șovăitor. Poate că au... întârziat pe drum.

Poate muriseră. Veniseră să mă salveze și eu le trimisesem înapoi.

– Fitz?

– N-am pățit nimic. Bufonule, îmi faci un serviciu?

– Deja nu-mi place tonul tău. Despre ce-i vorba?

– Nu spune nimănui că sunt aici. Nu spune nimănui că trăiesc. Nu încă.

Oftă.

– Nici măcar lui Kettricken? Să nu-i spun că Verity trăiește?

– Bufonule, am de gând să duc singur la capăt treaba pentru care am venit aici. Nu vreau să-și facă speranțe false. A suferit o dată că a murit. Dacă reușesc să i-l aduc înapoi, atunci vom avea timp destul să ne bucurăm de revedere. Știu că-ți cer prea mult, dar îngăduie-mi să fiu doar un străin pe care îl ajuți. Mai târziu, e posibil să am nevoie de ajutorul tău ca să obțin o hartă din biblioteca din Jhaampe. Însă când voi pleca de aici, voi pleca singur. Cred că trebuie să-mi închei aventura în tăcere. Lasă-l pe FitzChivalry să rămână mort, am adăugat, întorcând ochii de la el. E mai bine așa, pentru toată lumea.

– Dar sigur vrei să-l vezi măcar pe Chade.

Nu-i venea să creadă.

– Nici măcar Chade nu trebuie să știe că trăiesc.

M-am întrebat ce l-ar înfuria mai mult pe Chade, faptul că încercasem să-l omor pe Regal, deși el mi-o interzisese, sau că făcusem o treabă de mântuială.

– Aventura aceasta e numai a mea.

Am citit pe fața lui că accepta în silă. Oftă din nou.

– Nu zic că sunt absolut de acord cu tine, dar nu voi spune nimănui cine ești.

Râse scurt. Discuția noastră se încheia. Sticla de rachiu se golise. Liniștea ne închidea gurile. Ne uitam unul la altul amețiți de băutură. Febra și rachiul mă ardeau pe dinăuntru. Aveam prea multe lucruri la care să chibzuiesc și prea puține soluții. Dacă stăteam nemișcat, nu mă mai durea spatele, doar îmi pulsa în ritmul inimii.

– Păcat că n-ai reușit să-l omori pe Regal, remarcă bufonul pe neașteptate.

– Știu. Am încercat. Ca asasin și conspirator, sunt un dezastru.

Ridică din umeri în locul meu.

– Niciodată n-ai fost prea bun la meseriile astea, să știi. Aveai o naivitate pe care urâțenia lumii n-ar fi putut s-o păteze, de parcă nu credeai deloc în existența răului. Asta îmi plăcea la tine cel mai mult. Se clătină pe scaun, apoi își regăsi echilibrul. De asta mi-a fost cel mai dor cât te-am crezut mort.

Am zâmbit ca un prost.

– Nu de mult ziceai că după marea mea frumusețe ai tânjit.

Bufonul tăcu şi mă privi câteva clipe. După aceea întoarse capul de la mine şi vorbi cu glas stins:

– Nu-i cinstit. Dacă aş fi fost treaz, n-aş fi rostit niciodată cuvintele acelea cu glas tare. Totuşi... Of, Fitz...

Se uită iar la mine cu afecţiune şi scutură din cap. Îmi vorbi fără zeflemea, ca şi cum ar fi fost un străin:

– Poate că te admiram pentru că nu erai conştient de naivitatea ta. Nu ca Regal. El e un bărbat frumos şi o ştie foarte bine. Nu-l vei vedea niciodată cu pletele încâlcite sau cu obrajii înroşiţi de vânt.

Preţ de-o clipă, mă încercă o stânjeneală neobişnuită.

– Dar nici cu o săgeată în spate, şi asta-i şi mai mare păcat.

Am râs amândoi, un râs pe care numai beţivii îl pricep. Durerea mă împunse teribil în spate şi-mi tăie răsuflarea. Bufonul se ridică, mai sigur pe picioare decât aş fi crezut, ca să ia de pe spinarea mea un săculeţ din care curgea un lichid şi să pună altul în locul lui, prea fierbinte, luat de pe cămin. Pe urmă se aplecă deasupra mea. Mă privi fix, cu nişte ochi galbeni la fel de aspri ca aceia lipsiţi culoare cu care mă sfredelise mai demult. Îmi puse mâna rece pe obraz şi-mi dădu la o parte cu blândeţe părul de pe faţă.

– Mâine, rosti el serios. Mâine vom fi noi înşine din nou. Bufonul şi bastardul. Sau Profetul Alb şi Catalizatorul, dacă vrei. Va trebui să ne reluăm vieţile acelea, oricât de puţin ne pasă de ele, şi să ducem la îndeplinire ceea ce ne-a scris în frunte soarta. Dar acum şi aici, pentru că suntem numai noi doi, şi din niciun alt motiv decât acela că eu sunt eu şi tu eşti

tu, îți spun lucrul acesta: sunt bucuros, foarte bucuros că trăiești. Când te văd că respiri, simt că respir și eu. Dacă e ca soarta mea să se îngemăneze cu a altuia, atunci mă bucur că tu ești acela.

Se aplecă și-și lipi fruntea de-a mea. Pe urmă scoase un oftat adânc și se retrase.

– Culcă-te, băiete, îmi zise, imitând perfect glasul lui Chade. Nu mai e mult până mâine. Și avem treabă. Izbucni într-un râs colorat. Noi doi, tu și cu mine, trebuie să salvăm lumea.

21
CONFRUNTĂRI

Diplomaţia poate fi considerată fără îndoială arta manipulării secretelor. Ce s-ar alege de o negociere, dacă n-ar exista secrete pe care să le dezvăluie sau să le păstrezi? Acest lucru este valabil şi pentru o înţelegere de căsătorie, şi pentru o învoială comercială între regate. Fiecare parte ştie cât anume să cedeze din ceea ce doreşte cealaltă; tocmai în manipularea cunoştinţelor tainice stă încheierea celui mai solicitant târg. Nu există relaţie între doi oameni în care secretele să nu joace un rol, fie că e un joc de cărţi, fie vânzarea unei vaci. Avantajul e întotdeauna de partea celui mai şiret, care ştie ce taină să dezvăluie şi când. Regelui Shrewd îi plăcea să spună că nu există avantaj mai mare decât acela de a cunoaşte secretul inamicului fără ca el să ştie. Poate că acesta este cel mai puternic secret.

Zilele următoare nu s-au scurs pentru mine ca unele obişnuite, ci ca intervale în care, dacă nu stăteam treaz, aveam vise tulburi din cauza febrei.

Ori discuția cu bufonul mă sleise de ultimele puteri, ori mă lăsasem copleșit de durere, din cauza senzației că, în sfârșit, eram în siguranță. Ori amândouă. Zăceam pe un pat de lângă focul din căminul bufonului și, dacă cumva mă încerca vreo senzație, era aceea că sunt amorțit complet. Auzeam discuții purtate deasupra capului meu. O perioadă, îmi conștientizam propria mea nenorocire, apoi leșinam, dar Verity mă striga, *Vino la mine, vino la mine,* nu de foarte departe, în ritmul în care îmi pulsa durerea. Și alte voci apăreau și dispăreau în ceața care-mi amăgea simțurile, însă a lui nu mă părăsea niciodată.

– Crede că tu ești acela pe care-l caută. Și eu. Ar trebui s-o primești. A bătut cale lungă în căutarea Profetului Alb, spuse Jofron, cu glas scăzut și cuviincios.

Bufonul lăsă pila deoparte cu un pocnet.

– Atunci spune-i că se înșală. Spune-i că sunt Păpușarul Alb și că Profetul Alb locuiește la cinci case mai jos, pe aceeași stradă.

– Refuz să-mi bat joc de ea, spuse Jofron serioasă. A făcut drum lung ca să te găsească și era cât pe ce să-și piardă viața în călătorie. Hai, sfințitule. Te-așteaptă afară. Nu vrei să vorbești cu ea, măcar câteva minute?

– „Sfințitule", pufni bufonul cu dispreț. Ai citit prea multe manuscrise vechi. La fel și ea. Nu, Jofron. Oftă, apoi se îmbună. Spune-i că voi sta de vorbă cu ea peste două zile. Dar nu azi.

– Prea bine, rosti Jofron, deşi era limpede că nu-l aproba. Dar nu e singură. Are pe cineva cu ea. O femeie menestrel. Pe ea nu cred că poţi s-o duci cu vorba. Am impresia că-l caută pe el.

– Dar nimeni nu ştie că-i aici. În afară de tine, de mine şi de tămăduitoare. Vrea să fie lăsat în pace o vreme, până se vindecă.

Mi-am mişcat buzele. Am încercat să spun că vreau s-o văd pe Starling, că nu intenţionasem să n-o primesc.

– Ştiu. Iar tămăduitoarea e încă la Cedar Knoll. Dar femeia asta menestrel e foarte isteaţă. I-a întrebat pe copii dacă n-au auzit ceva despre vreun străin. Iar copiii, ca de obicei, ştiu totul.

– Şi spun totul, replică bufonul morocănos. De nervi, trânti altă unealtă. Atunci văd că nu am de ales.

– Aşadar, le primeşti?

Bufonul râse ironic.

– Bineînţeles că nu. Va trebui însă să le mint.

Soarele după-amiezii cădea pieziş pe pleoapele mele. Mă treziseră glasurile ridicate.

– Nu vreau decât să-l văd. O femeie – nervoasă. Ştiu că e aici.

– A, atunci trebuie să recunosc că ai dreptate. Dar doarme.

Bufonul, cu vocea lui înnebunitor de calmă.

– Tot vreau să-l văd.

Starling, neclintită.

Bufonul scoase un oftat adânc.

– Te-aș putea lăsa să-l vezi. Dar atunci vei dori să-l atingi. Și, odată ce l-ai atins, vei vrea să aștepți până se trezește. Și, odată ce s-a trezit, vei vrea să vorbești cu el. Nu vei mai înceta cu dorințele. Iar eu am multe de făcut astăzi. Păpușarii n-au timp pentru ei.

– Nu ești păpușar. Știu cine ești. Iar tu știi cine e el cu adevărat.

Prin ușa deschisă intra frigul. M-am cuibărit sub pături, mi-am încordat trupul și-am răbdat durerea. Aș fi vrut să fi închis cineva ușa.

– A, da, tu și Kettle cunoașteți marele nostru secret. Eu sunt Profetul Alb și el e păstorul Tom. Dar astăzi sunt ocupat, fac profeții că mâine marionetele vor fi gata, iar el doarme. Și numără oi în vis.

– Nu asta am vrut să spun. Starling coborî vocea, dar tot nervoasă era. E FitzChivalry, fiul lui Chivalry, cel care a abdicat. Iar tu ești bufonul.

– Poate că am fost, cândva, Bufonul. Știe tot orașul. Dar acum sunt Păpușarul. Cum nu mai folosesc celălalt titlu, ți-l las ție, dacă-l vrei. În ce-l privește pe Tom, cred că-și spune Stâlpul Patului zilele astea.

– Mă voi duce la regină.

– O hotărâre înțeleaptă. Dacă dorești să devii bufonul ei, sigur că ea e aceea cu care trebuie să vorbești. Dar, deocamdată, hai să-ți arăt altceva. Nu, dă-te înapoi, te rog, ca să vezi bine. Acum!

Bufonul trânti ușa, apoi trase zăvorul.

– Partea cealaltă a ușii mele, anunță el bucuros. Am zugrăvit-o cu mâna mea. Îți place?

Am auzit o bufnitură de picior lovind uşa, apoi altele. Bufonul se întoarse fredonând la masa de lucru. Luă capul de lemn al unei păpuşi şi-o pensulă. Îmi aruncă o privire.

– Culcă-te la loc. Nu va ajunge să vorbească cu Kettricken prea curând. Regina noastră primeşte foarte puţini oameni zilele astea. Iar dacă o primeşte cumva pe ea, mai mult ca sigur că n-o va crede. Atât putem face, deocamdată. Aşa că dormi cât mai poţi. Şi adună-ţi puterile, căci mă tem că vei avea nevoie de ele.

Lumina zilei pe omătul alb. Culcat pe burtă printre copaci, privind într-un luminiş de jos. Pui de om la joacă, se hârjonesc, sar şi se târăsc unul pe altul prin zăpadă. Sunt atât de diferiţi de puii de lup! Invidie. Noi n-am avut alţi pui cu care să ne jucăm când eram mici. E ca o mâncărime dorinţa noastră de a coborî în goană ca să ne jucăm cu ei. S-ar speria de noi, ne spunem prudenţi. Stăm numai şi ne uităm. Ţipetele lor de încântare umplu aerul. Oare fetiţa noastră va creşte la fel ca ei, ne întrebăm? Codiţe împletite flutură în timp ce copiii aleargă unii după alţii prin omăt.

– Fitz. Trezeşte-te. Trebuie să vorbesc cu tine.

O nuanţă din glasul bufonului sparse învelişul de ceaţă şi suferinţă. Am deschis ochii numai pe jumătate, din cauza durerii. Era întuneric în cameră, dar bufonul pusese un mănunchi de lumânări pe podea, lângă pat. Se aşeză lângă ele, privindu-mă serios. N-am putut intui ce se ascunde sub expresia lui; îi

lucea speranța în ochi și în colțul gurii, dar era încordat, ca și când îmi aducea vești proaste.

– Mă asculți? Mă auzi? insistă el.

Am reușit să încuviințez din cap și să spun „da" cu o voce atât de răgușită, că nu mi-am recunoscut-o. În loc să prind puteri, pentru ca tămăduitoarea să-mi scoată săgeata, eu aveam senzația că rana mă va învinge. În fiecare zi, durerea mi se răspândea și în alte părți ale corpului. Îmi bătea la ușa minții și nu puteam gândi.

– Am luat masa cu Chade și cu Kettricken. Chade ne-a adus vești. Lăsă capul pe-o parte și mă privi cu atenție. Zice că există un prunc Farseer în Buck. E doar un bebeluș și e bastard. Dar din același neam cu Verity și Chivalry. Jură că așa e.

Am închis ochii.

– Fitz. Fitz! Trezește-te și ascultă-mă. Chade vrea s-o convingă pe Kettricken să adopte copila. Să spună ori că e a ei, a zămislit-o cu Verity și-a pretins că a murit la naștere doar ca s-o protejeze de asasini, ori că e fiica nelegitimă a lui Verity, dar ea, regina Kettricken, alege s-o adopte ca și cum ar fi a ei.

Nu mă puteam mișca. Nu puteam respira. Fiica mea, da, despre ea vorbea. Ținută în siguranță, ascunsă și păzită de Burrich. Să fie sacrificată pentru tron. Luată de la Molly și dată reginei. Fetița mea, pe care nici măcar nu știam cum o cheamă. Luată ca să fie făcută prințesă și, mai târziu, regină. Ca să nu mai ajung la ea niciodată.

– Fitz!

Bufonul îmi puse mâna pe umăr şi mă strânse uşor. Ştiam că voia să mă scuture. Am deschis ochii. Se uita fix la mine.

– N-ai nimic de spus? mă întrebă el precaut.

– Îmi dai puţină apă?

Cât plecă după apă, mi-am adunat gândurile. Mă ajută să beau. Când îmi luă ceaşca de la gură, hotărâsem deja ce întrebare să-i pun ca să fiu mai convingător.

– Ce-a spus Kettricken când a auzit că Verity are un bastard? Sigur nu s-a bucurat.

Am citit pe faţa lui nesiguranţa la care sperasem.

– Copila s-a născut la sfârşitul recoltei. Prea târziu ca s-o fi zămislit Verity înainte de-a pleca în aventura lui. Kettricken şi-a dat seama de asta înaintea mea. Tu trebuie să fii tatăl, îmi spuse el cu voce blândă. Când regina i-a pus lui Chade întrebarea aceasta, el a confirmat. Bufonul lăsă capul pe-o parte. Nu ştiai?

Am clătinat încet din cap. Ce însemna onoarea pentru unul ca mine? Bastard şi asasin, cum să pretind că am un suflet nobil? Am rostit minciuna pentru care aveam să mă dispreţuiesc toată viaţa:

– Nu aveam cum să zămislesc un copil născut la vremea recoltei. Molly mă alungase din patul ei cu luni de zile înainte de-a pleca ea din Buck. Am încercat să-mi controlez tremurul din glas. Dacă mama copilei e Molly, iar ea susţine că e a mea, atunci minte. Îmi pare rău, bufonule, am adăugat, străduindu-mă să par sincer. Nu ţi-am zămislit un moştenitor Farseer şi nici n-am de gând. N-a trebuit să fac niciun efort ca să mă înec şi să mi se umple ochii de lacrimi.

Ciudat, am spus, clătinând din cap pe pernă. Să mă doară un asemenea lucru. Molly să pretindă că bastardul e al meu...

Am închis ochii. Bufonul rosti blajin:

– Din câte am înţeles, ea nu pretinde nimic. Până acum, cred că nu a aflat nimic de planul lui Chade.

– Cred că ar trebui să mă întâlnesc şi cu Chade, şi cu Kettricken. Să le spun că trăiesc şi să le dezvălui adevărul. Dar când voi mai prinde puteri. Acum, bufonule, aş vrea să fiu singur.

Nu voiam să văd nici mila, nici nedumerirea de pe faţa lui. M-am rugat să-mi creadă minciuna, deşi mă dispreţuiam pentru lucrurile urâte pe care le spusesem despre Molly. Aşa că am rămas cu ochii închişi, iar el îşi luă lumânările şi plecă.

Am stat pe întuneric o vreme, plin de ură faţă de mine. Era mai bine aşa, mi-am zis. Dacă era să mă întorc vreodată la ea, atunci aveam cum să îndrept răul. Iar dacă nu, măcar nu-i vor lua fetiţa. Mi-am repetat întruna că procedez cu înţelepciune, însă nu mă simţeam un înţelept. Ci un trădător.

Am avut un vis deopotrivă însufleţit şi monoton. Ciopleam piatră neagră. Atât, dar nu se mai termina. Mă foloseam de pumnal în loc de daltă şi ciopleam cu ea un ciocan în loc de piatră. Mi se lua pielea de pe degetele umflate, de atâtea ori îmi alunecase mâna şi le zdrelisem pe ele, şi nu mânerul pumnalului. Dar nu mă opream. Ciopleam mai departe piatra neagră. Şi aşteptam să vină cineva să mă ajute.

Într-o seară, când m-am trezit, Kettle şedea pe patul meu. Arăta şi mai bătrână decât îmi aminteam. Lumina tulbure a zilei de iarnă se strecura prin pielea de la fereastră şi-o mângâia pe faţă. Am studiat-o un timp, până când şi-a dat seama că sunt treaz şi-a clătinat din cap către mine:

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, după cât de ciudat te purtai. Şi tu tot pe Profetul Alb îl căutai. Se aplecă mai aproape de mine şi-mi vorbi în şoaptă. Nu vrea s-o lase pe Starling să te vadă. Zice că eşti prea istovit pentru un vizitator atât de energic. Şi că nu vrei să ştie nimeni că eşti aici, nu încă. Dar îi duc eu veşti din partea ta, bine?

Am închis ochii.

O dimineaţă luminoasă şi o bătaie în uşă. Nu puteam dormi, dar nici treaz nu puteam sta, din cauza fierbinţelii care mă rodea pe dinăuntru. Băusem atâta ceai din scoarţă de salcie, încât mi se umflase burta. Capul îmi plesnea şi tremuram sau transpiram întruna. Bătaia se repetă, mai hotărât, iar Kettle puse deoparte cana cu ceaiul pe care mi-l turna pe gât. Bufonul stătea la masa lui de lucru. Lăsă jos unealta, dar bătrâna îi strigă „mă duc eu!“ şi deschise uşa, chiar când el zise „Nu, lasă-mă pe mine.“

Starling năvăli în cameră. Kettle scoase un ţipăt de uimire. Cântăreaţa trecu pe lângă ea, scuturându-şi zăpada de pe căciulă şi manta. Îi aruncă bufonului o privire triumfătoare. El se mulţumi s-o salute cordial din cap, ca şi cum ar fi aşteptat-o. Se întoarse la

cioplitul lui fără o vorbă. Ochii lui Starling lucirăă mai tare de furie, dar am intuit şi-o umbră de satisfacţie în ei. Trânti uşa după ea şi se năpusti în mijlocul camerei.

– Deci, Fitz, nici nu ştii cât mă bucur că, în sfârşit, te revăd. Kettle mi-a spus că eşti rănit. Am mai venit şi înainte, dar am fost întoarsă din drum. Cum te simţi?

Am încercat să mă concentrez. Aş fi vrut să se mişte mai încet şi să nu mai strige.

– E frig aici, m-am plâns eu, bosumflat. Şi mi-am pierdut cercelul.

Descoperisem că nu-l mai am de-abia în dimineaţa aceea. Mă neliniştea pierderea lui. Uitasem de ce era atât de important pentru mine, dar nu mi-l puteam scoate din minte. Simplul gând îmi agrava durerea de cap.

Starling îşi scoase mănuşile. O mână era încă bandajată. Mă atinse pe frunte cu cealaltă. Era rece, o binecuvântare. Ciudat, să-mi facă bine răceala ei...

– Arde ca focul! îl acuză ea pe bufon. N-ai avut atâta minte să-i dai ceai din scoarţă de salcie?

Bufonul ciopli încă o aşchie ondulată.

– E o ceaşcă lângă piciorul tău, dacă nu cumva ai răsturnat-o. Dacă-l poţi face să mai bea din ea, atunci eşti mai bună decât mine.

Altă aşchie părăsi bucata de lemn.

– Nu poate fi aşa de greu, replică Starling urâcioasă. Apoi, pe un ton mai blând, mi se adresă mie: Cercelul tău nu s-a pierdut. E la mine.

Îl scoase din săculeţul de la curea. Cu bruma de minte trează, am observat că purta haine groase, de la munte. I-am simţit mâinile aspre şi reci când îmi puse cercelul înapoi în ureche.

– Cum a ajuns la tine? am întrebat-o

– Am rugat-o pe Kettle să mi-l aducă, mi-a spus verde în faţă. Văzând că *el* nu-mi dă voie să intru la tine, am avut nevoie de-un obiect de-al tău, ca să-i dovedesc lui Kettricken că tot ce i-am spus e-adevărat. Am fost la ea şi-am vorbit cu ea şi cu sfătuitorul ei, chiar astăzi.

Numele reginei îmi risipi ceaţa din minte şi mă ajută să mă concentrez puţin.

– Kettricken! Ce-ai făcut? am strigat disperat. Ce i-ai spus?

Starling păru mirată.

– Păi, tot ce trebuie să ştie ca să te ajute în aventura ta. Că trăieşti. Că Verity nu e mort şi că vei pleca în căutarea lui. Că trebuie să-i dea de ştire lui Molly că eşti în viaţă, ca să nu-şi piardă curajul şi să-ţi apere copilul până când te vei întoarce. Că...

– Am avut încredere în tine! am strigat. Ţi-am destăinuit secretele mele, şi tu m-ai trădat. Cât de prost am fost! am ţipat.

Totul, totul era pierdut.

– Nu, prostul[1] eu am fost, interveni bufonul. Traversă odaia şi veni lângă mine, privindu-mă de sus. Cu atât mai prost, cu cât am fost convins că ai încredere

[1] În limba engleză, *fool* înseamnă şi „bufon", şi „prost" (n. tr.).

în mine, adăugă el. Nu-l mai văzusem niciodată atât de palid. Copilul tău, rosti el pentru sine. Un copil din neamul Farseer. Ochii îi sclipiră galbeni, ca un foc firav, când îi plimbă de la Starling la mine. Știi ce înseamnă o asemenea veste pentru mine. De ce? De ce m-ai mințit?

Nu știam ce era mai rău, suferința din ochii lui sau triumful din privirea pe care i-o aruncă Starling.

– A trebuit să mint, ca să rămână a mea! Copila-i a mea, nu moștenitoare Farseer! am strigat, cuprins de deznădejde. A mea și-a lui Molly. Un copil care trebuie să crească și să fie iubit, nu o unealtă pentru un făuritor de regi. Iar Molly nu trebuie să afle că trăiesc decât de la mine! Starling, cum ai putut să-mi faci așa ceva? Cum am putut eu să fiu atât de idiot, de ce-am vorbit despre lucrurile astea cu oricine?

Acum Starling se arătă la fel de jignită ca bufonul. Își luă o poziție țeapănă și rosti țâfnoasă:

– N-am vrut decât să te ajut. Să te ajut să faci ce vrei să faci. În spatele ei, vântul împinse ușa la o parte. Femeia aceea are dreptul să știe că soțul ei trăiește.

– La care femeie te referi? întrebă un alt glas rece.

Consternat, am văzut-o pe Kettricken intrând în cameră, urmată îndeaproape de Chade. Mă privi cu o expresie deznădăjduită. Era distrusă, suferința îi săpase riduri adânci în jurul gurii și-i furase roșeața din obraji. Acum îi adăugase și furie în priviri. Pala de vânt care intrase în cameră odată cu ea mă răcorise. Pe urmă cineva închise ușa. Mi-am plimbat ochii de la o față cunoscută la alta. Camera mi

se părea plină de chipuri care se holbau la mine cu ochi reci. Am clipit. Erau atât de mulţi şi atât de aproape şi mă cercetau cu atenţie toţi! Nimeni nu zâmbea. Nimeni nu-mi ura bun venit, nimeni nu se bucura pentru mine. Nu le trezeam în suflet altceva decât emoţii tulburătoare, din cauza schimbărilor pe care le provocasem. Aşa era întâmpinat Catalizatorul. N-am zărit pe niciun chip expresia la care sperasem.

Pe niciunul, în afară de-al lui Chade. Traversă odaia cu paşi mari, scoţându-şi mănuşile de călărie. Când îşi trase gluga, i-am văzut părul alb prins în coadă de războinic. Îşi legase o bandă de piele pe frunte, iar în mijlocul ei atârna un medalion de argint – un căprior care se pregătea de-un salt. Sigiliul pe care Verity mi-l dăduse mie. Starling se dădu imediat la o parte din calea lui. El nici nu se uită la ea când se aşeză uşor pe podea, lângă pat. Îmi luă mâna într-a lui şi strânse din pleoape când văzu degerăturile. Mi-o prinse cu drag.

– Of, băiete, băiete, am crezut c-ai murit. Când Burrich mi-a dat de veste că ţi-a găsit cadavrul, am crezut că mor de inimă rea. Cearta de la despărţire... dar eşti aici, în viaţă, chiar dacă bolnav.

Se aplecă şi mă sărută. Mâna pe care mi-o pusese pe obraz era bătătorită, petele nici nu se mai vedeau pe carnea îmbătrânită. M-am uitat în ochii lui şi-am văzut că mă întâmpină cu bucurie. Mi se împăienjeniră ochii de lacrimi când i-am pus întrebarea pe care trebuia să i-o pun:

– Chiar mi-ai lua copilul ca să-l urci pe tron? Încă un bastard în neamul Farseer... Ai îngădui să fie folosit, aşa cum am fost noi doi?

Chade împietri. I se înăspriră trăsăturile gurii când luă o hotărâre.

– Voi face tot ce trebuie să fac ca să văd din nou un Farseer devotat pe tronul celor Şase Ducate. Aşa cum am jurat. Aşa cum ai jurat şi tu.

Mă privi direct în ochi. În ai mei se cuibări disperarea. Mă iubea. Mai rău, credea în mine. Credea că am puterea şi devotamentul pe care se întemeiase viaţa lui. Astfel, datorită lor, îmi putea pricinui dureri mai mari şi mai grele decât îşi imagina Regal în ura lui faţă de mine. Atât de mult credea în mine, încât n-ar fi ezitat să mă arunce în mijlocul oricărei bătălii şi-ar fi aşteptat de la mine orice sacrificiu. Un suspin sec mă zgudui pe neaşteptate şi zgâlţâi săgeata din spatele meu.

– Nu se mai termină! am ţipat. Datoria mă va bântui până la moarte. Mai bine aş muri! Lăsaţi-mă să mor! Mi-am smuls mâna dintr-a lui, fără să-mi pese că-mi provocam durere. Lăsaţi-mă în pace!

Chade nici măcar nu clipi.

– Are fierbinţeală, zise el către bufon, acuzator. Nu ştie ce spune. Ar fi trebuit să-i dai ceai din scoarţă de salcie.

Gura bufonului se lăţi într-un zâmbet înfricoşător. Nu apucă să protesteze, că se auzi un sunet ascuţit, de piele sfâşiată. Un cap gri străpunse pielea unsă din dreptul ferestrei şi dădu în vileag un şir de colţi albi. Apăru imediat şi restul lupului, răsturnând un raft

de vase pline cu ierburi pe niște manuscrise din fața lor. Ochi Întunecați plonjă, zgârie podeaua de lemn cu ghearele și se opri din alunecare între mine și Chade, care se ridică de jos în grabă. Își arătă iar colții, mârâind către toată lumea. *Îi omor pe toți, dacă mi-o ceri.* Mi-am lăsat capul pe pernă. Lupul meu cinstit, lupul meu sălbatic. Asta făcusem din el, un asasin. Cu ce era mai bun decât ceea ce făcuse din mine Chade?

I-am privit pe toți. Chade stătea în picioare, consternat. Pe fiecare chip am citit șocul, tristețea și dezamăgirea de care mă făceam vinovat. Mă copleșiră deznădejdea și fierbințeala.

– Îmi pare rău, am spus, slăbit. N-am fost niciodată ceea ce ai crezut tu că sunt, i-am mărturisit lui Chade. Niciodată.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Numai focul îndrăznea să trosnească.

Mi-am pus obrazul pe pernă și-am închis ochii. Am rostit vorbele pe care trebuia să le rostesc:

– Totuși, mă voi duce după Verity. Vi-l voi aduce cumva înapoi. Nu pentru că sunt ceea ce crezi tu că sunt, am adăugat, ridicând ușor capul. Speranța licări în ochii lui Chade. Ci pentru că nu am de ales. Niciodată nu am avut de ales.

– Atunci chiar crezi că Verity trăiește!

Kettricken era flămândă de speranță. Năvăli spre mine ca valurile unei mări vijelioase. Am încuviințat din cap.

– Da, am bâiguit, da, cred că trăiește. Îl simt pulsând în interiorul meu.

Se apropiase prea mult de mine, astfel încât mi se părea că are un chip uriaș. Am clipit, dar n-am fost în stare să mă concentrez asupra ei.

– Atunci de ce nu s-a întors? S-a rătăcit? E rănit? Nu-i pasă de cei pe care i-a lăsat în urmă?

Întrebările mă loveau ca niște pietre azvârlite una după alta.

– Cred... am vrut să spun, dar n-am mai fost în stare.

Nu mai puteam nici gândi, nici vorbi. Am închis ochii. Se lăsă o liniște prelungă. Ochi Întunecați scânci, apoi mârâi gros, gutural.

– Poate că ar trebui să-l lăsăm în pace o vreme, îndrăzni să spună Starling, cu glas tremurat. Fitz nu e pregătit pentru așa ceva încă.

– Tu poți pleca, îi zise bufonul cu superioritate. Din păcate pentru tine, eu locuiesc aici.

Mergem la vânătoare. E vremea să vânăm. Mă uit spre locul de unde am venit, dar Cel-fără-Miros a blocat drumul, acoperindu-l cu încă o bucată de piele de căprioară. Ușa. O parte din noi știe că aceea e ușa și mergem la ea, ca să scâncim și s-o împingem cu botul. Se lovește de zăvor ca o capcană gata să te prindă în ea. Vine Cel-fără-Miros cu pași lini, precauți. Se întinde peste mine, pune laba palidă pe ușă și mi-o deschide. Eu mă furișez afară, înapoi într-o lume rece, a nopții. E plăcut să-mi relaxez iar mușchii, scap de durere și de coliba înăbușitoare, de un trup neputincios, și evadez în sanctuarul sălbatic de carne și blană. Noaptea ne înghite în timp ce vânăm.

Era noapte din nou, în altă vreme, înainte, după, nu știam când, zilele mele nu mai curgeau una după alta. Cineva îmi luă o compresă caldă de pe frunte și-o înlocui cu una rece.

– Îmi pare rău, bufonule, am spus.

– Treizeci și doi, rosti el cu glas plictisit. Bea, îmi zise, puțin mai blând.

Două palme reci îmi ridicară capul. Am simțit marginea cănii la gură. Am încercat să beau. Era ceai din scoarță de salcie. Am întors capul scârbit. Bufonul mă șterse la gură și se așeză pe jos, lângă pat. Se propti familiar de el. Apropie un manuscris de lumină și-și continuă lectura. Era noapte târziu. Am închis ochii și-am încercat să adorm din nou. N-am reușit decât să mă gândesc la greșelile mele, la cei a căror încredere o trădasem.

– Îmi pare atât de rău, am repetat.

– Treizeci și trei, zise bufonul, fără să înalțe capul spre mine.

– Treizeci și trei ce?

Îmi aruncă o privire mirată.

– O, deci chiar ești treaz și vorbești?

– Bineînțeles. Treizeci și trei ce?

– De treizeci și trei de ori ai spus „îmi pare rău“ mai multor oameni, cel mai des mie. De șaptesprezece ori l-ai strigat pe Burrich. Pe Molly mă tem că nu mai știu de câte ori ai strigat-o. Pe locul întâi, „Vin, Verity“, de șaizeci și două de ori.

– Cred că te înnebunesc. Îmi pare rău.

– Treizeci şi patru. Nu. Ai delirat, dar ai repetat aceleaşi lucruri. Din cauza febrei, probabil.

– Probabil.

Bufonul îşi văzu de citit.

– M-am săturat să stau pe burtă, am îndrăznit să-i spun.

– Poţi să te întinzi pe spate, îmi propuse el, ca să vadă cum mă strâmb. Vrei să te-ajut să te culci pe-o parte?

– Nu. M-ar durea mai tare.

– Să-mi spui dacă te răzgândeşti.

Se întoarse iar la manuscris.

– Chade n-a mai venit să mă vadă.

Bufonul oftă şi lăsă pergamentul deoparte.

– Nimeni n-a mai venit. Numai tămăduitoarea, să ne mustre că te-am deranjat. Trebuie să fii lăsat în pace până când îţi scoate săgeata. Asta se va întâmpla mâine. În plus, Chade şi regina au multe de discutat. Toate s-au schimbat pentru ei de când au aflat că tu şi Verity trăiţi.

– Altădată, m-ar fi inclus şi pe mine în discuţia lor. Am tăcut o clipă, ştiind că mă compătimesc, dar nu mă puteam opri. Probabil consideră că nu se mai pot încrede în mine. Nu că i-aş condamna. Toţi mă urăsc acum. Din pricina secretelor nedezvăluite. Din cauză că am greşit faţă de ei.

– A, dar nu toţi te urăsc, mă dojeni bufonul cu blândeţe. Numai eu, de fapt.

Imediat mi-am îndreptat privirea spre el. Mă linişti zâmbetul său cinic.

– Secrete, repetă el, cu un oftat. Într-o zi, voi scrie un tratat filozofic despre puterea secretelor, tăinuite sau destăinuite.

– Mai ai rachiu?

– Iar ţi-e sete? Mai bea nişte ceai din scoarţă de salcie, mă invită el, cu politeţe ironică, îndulcită cu afecţiune. Avem la discreţie, să ştii. Găleţi întregi. Numai pentru tine.

– Cred că mi-a scăzut febra, am zis, umil.

Îmi atinse fruntea.

– Aşa este. Deocamdată. Dar nu cred că tămăduitoarea ar încuviinţa să te îmbeţi din nou.

– Tămăduitoarea nu-i aici, am subliniat.

Bufonul ridică din sprânceană.

– Burrich ar fi atât de *mândru* de tine.

Se ridică alene şi de duse la dulapul din stejar. Păşi cu grijă peste Ochi Întunecaţi. Lupul se trântise în faţa focului şi dormea scăldat de căldură. Mi-am plimbat ochii de la fereastră la bufon. Probabil că făcuseră o învoială. Ochi Întunecaţi dormea atât de adânc, că nici nu visa. Avea şi burta plină. Scutură din labe când l-am cercetat, aşa că m-am retras. Bufonul puse sticla şi două căni pe o tavă. Părea din cale-afară de abătut.

– Îmi pare rău, să ştii.

– Mi-ai tot zis. De treizeci şi cinci de ori.

– Dar îmi pare rău. Ar fi trebuit să am încredere în tine şi să-ţi fi spus că am o fiică.

Nimic, nici febra, nici săgeata din spate nu m-au oprit să zâmbesc când am rostit vorbele acelea. Fiica

mea. Am încercat să dau glas adevărului. Mă stânjenea faptul că mi se părea o experienţă nouă.

– N-am văzut-o niciodată, să ştii. Numai cu ajutorul Meşteşugului. Dar nu-i acelaşi lucru. Şi vreau să fie a mea. A mea şi a lui Molly. Nu să aparţină unui regat, să fie apăsată de responsabilităţi. Vreau să fie o fetiţă oarecare, să culeagă flori, să facă lumânări împreună cu mama ei, să facă... Nu-mi găseam cuvintele, aşa că am zis: ...orice face un copil obişnuit. Chade nu i-ar îngădui. În momentul în care cineva o arată cu degetul şi spune „iată posibila moştenitoare a neamului Farseer", e expusă riscurilor. Ar trebui păzită şi învăţată să se teamă, să-şi cântărească fiecare cuvânt, fiecare gest. De ce să trăiască aşa? Nu e moştenitoare regală, în sensul adevărat al cuvântului. Doar bastarda unui bastard. Mi-a fost greu să rostesc vorbele acelea şi-am jurat să nu las pe nimeni să i le arunce în faţă. De ce s-o pândească asemenea primejdii? Altceva ar fi fost să se fi născut într-un palat, cu o sută de soldaţi care s-o păzească. Aşa, nu-i are decât pe Molly şi pe Burrich.

– Burrich e cu ele? Dacă Chade l-a ales pe Burrich, a făcut-o pentru că are încredere în el cât într-o sută de soldaţi, dar Burrich e mult mai discret, remarcă bufonul.

Ştia el oare cât mă tortura gândul acela? Aduse cănile şi-mi turnă rachiu. Am reuşit să-mi iau singur cana.

– Pentru o fiică. A ta şi a lui Molly, toastă el.

Rachiul mă arse pe gât.

– Aşadar, am spus, Chade a ştiut adevărul de la bun început şi l-a trimis pe Burrich s-o păzească. Au ştiut adevărul înaintea mea.

Oare de ce aveam impresia că mi se furase un drept?

– Aşa bănuiesc şi eu, dar nu sunt sigur.

Bufonul tăcu, chibzuind parcă dacă să-mi povestească ceva sau nu. Până la urmă, îşi alungă şovăiala.

– Am pus faptele cap la cap, urmărindu-le înapoi în timp. Cred că Patience a bănuit prima şi de-asta a început s-o trimită pe Molly să-l îngrijească pe Burrich după ce s-a lovit la picior. El nu prea avea nevoie de îngrijire, şi o ştia la fel de bine ca Patience. Dar Burrich e un bun ascultător, mai ales pentru că vorbeşte atât de puţin. Molly avea nevoie de cineva cu care să stea de vorbă, în special de cineva care crescuse un bastard. În ziua aceea, când am venit toţi în camera lui... tu mă trimiseseşi acolo, să văd dacă-mi poate vindeca umărul. Atunci când nu l-ai lăsat pe Regal să intre în odăile regelui, ca să-l aperi...

Păru să se piardă în amintiri, dar îşi reveni şi continuă.

– Urcând scările spre odaia lui Burrich din pod, i-am auzit certându-se. Adică Molly se certa cu Burrich, el tăcea, tăcerea fiind cel mai grozav mod de ceartă. Aşa că am tras cu urechea, recunoscu bufonul. Dar n-am auzit prea multe. Molly insista că Burrich îi poate face rost de-un soi de iarbă. El nu voia. Până la urmă, i-a promis că nu va spune nimănui şi i-a cerut să se gândească bine şi să facă ce vrea, nu ceea ce crede că-i mai înţelept. Apoi au tăcut, aşa că am intrat. Molly

se scuză şi plecă. Mai târziu, ai venit tu şi-ai spus că te-a părăsit. Acum, privind în urmă, am fost la fel de neghiob ca tine, pentru că atunci nu mi-am dat seama de adevăr.

– Mulţumesc, i-am spus supărat.

– Cu plăcere. Deşi recunosc că aveam toţi multe pe cap în ziua aceea.

– Aş da orice să mă pot întoarce în timp şi să-i spun lui Molly că fiica noastră va fi cel mai important lucru din lume pentru mine. Mai importantă decât regele sau ţara noastră.

– Aha, deci ai fi plecat din Buckkeep în ziua aceea, ca s-o urmezi şi s-o aperi.

Bufonul ridică din sprânceană către mine. După o vreme, i-am spus:

– N-aş fi putut.

Cuvintele îmi rămaseră în gât. Le-am spălat cu rachiu.

– Ştiu bine că n-ai fi putut pleca. Te înţeleg. Nimeni nu-şi poate evita soarta. Nu câtă vreme e prins în hăţurile timpului. Şi, rosti el mai încet, niciun copil nu-şi poate evita viitorul hărăzit de soartă. Niciun bufon, niciun bastard. Nici fiica unui bastard.

Mă trecu un fior pe şira spinării. Deşi nu-mi venea să cred, mă temeam.

– Vrei să spui că ştii ceva despre viitorul fiicei mele?

Bufonul oftă şi încuviinţă, apoi zâmbi şi clătină din cap.

– Aşa sunt eu, văd câte ceva din viitor. Ştiu că există un moştenitor Farseer. Dacă acel moştenitor

este fiica ta, atunci fără îndoială, peste ani de zile, voi citi o profeţie străveche şi voi spune „a, iată, viitorul a fost prezis". Nimeni nu înţelege cu adevărat o profeţie până nu se împlineşte. E ca şi cu potcoavele. Fierarul îţi arată o bucată de fier şi tu crezi că nu se va potrivi niciodată pe copita calului. Dar, după ce a fost trecută prin foc, bătută cu barosul şi pilită, când e gata, constaţi că se potriveşte perfect cu copita unui singur cal şi numai cu-a lui.

– Sună ca şi cum ai spune că profeţii îşi modelează profeţiile ca să se adeverească după ce faptele au avut loc.

Bufonul lăsă capul pe-o parte.

– Un profet bun, ca un potcovar bun, îţi arată că se potrivesc perfect. Îmi luă cana goală din mână. Ar trebui să dormi, ştii? Mâine, tămăduitoarea îţi va scoate săgeata. Trebuie să prinzi putere.

Am înclinat din cap şi, pe neaşteptate, mi-am simţit pleoapele grele.

Chade mă apucă zdravăn de încheieturi şi mi le trase ferm în jos. Pieptul şi obrazul mi se lipeau de banca din lemn tare. Bufonul mi se urcă pe picioare şi-mi apăsă şoldurile cu greutatea lui. Până şi Kettle mă ţinea de umerii goi, presându-i pe lemnul dur. Mă simţeam ca un porc legat pentru tăiere. Starling stătea deoparte, cu tifonul şi un lighean cu apă caldă pregătite. Când Chade mă strânse tare de mâini, am avut impresia că-mi plesneşte corpul de la rana infectată din spate. Tămăduitoarea se ghemui lângă

mine. Am întrezărit cleştele din mâna ei, probabil împrumutat din şopronul potcovarului.

– Gata? întrebă ea.

– Nu, am mormăit.

Mă ignorară. Nu pe mine mă întrebase. Toată dimineaţa mă pipăise şi mă cercetase ca pe-o jucărie stricată, împungând şi apăsând rana infectată ca să scurgă lichidul scârbos, în timp ce eu mă zbăteam şi bolboroseam înjurături. Nimeni nu le luase în seamă, în afară de bufon, care le şi adusese îmbunătăţiri. Era din nou bufonul pe care-l ştiam eu. Îl convinsese pe Ochi Întunecaţi să iasă din încăpere. Ghiceam prezenţa lupului care patrula în faţa uşii. Am încercat să-i transmit ce trebuia să mi se facă. Îi scosesem destui ghimpi din carne cât stătusem împreună şi avea idee ce înseamnă durerea asociată. Îmi împărtăşea groaza şi acum.

– Dă-i drumul, îi spuse Chade tămăduitoarei. Stătea cu capul foarte aproape de mine şi mă zgâria cu barba pe obrajii bărbieriţi. Fă-ţi curaj, băiete, îmi şopti la ureche.

Fălcile reci ale cleştelui îmi apăsară carnea umflată.

– Nu gâfâi. Stai nemişcat, mă mustră tămăduitoarea.

Am încercat să mă supun. Am avut impresia că-mi înfundă cleştele în spinare căutând să prindă ceva cu el. După ce bâjbâi prin carnea mea o veşnicie, spuse:

– Ţineţi-l bine.

Am simţit cum se închid fălcile cleştelui. Femeia trase. Îmi spintecă şira spinării şi mi-o scoase din corp.

Aşa mi s-a părut. Îmi aduc aminte când a râcâit prima oară metalul pe os şi-am uitat de promisiunile

făcute mie însumi de-a nu țipa. Am scos un urlet de durere și, odată cu el, mi-am pierdut cunoștința. M-am rostogolit iarăși pe tărâmul în care nu ajungea la mine nici somnul, nici starea de veghe. Zilele de fierbințeală mă ajutaseră să-l cunosc foarte bine.

Râul Meșteșugului. Eu eram în el, el era în mine. Fusese la un pas, la un singur pas de mine. Moartea durerii și-a singurătății. Iute și dulce. Mă fărâmițam în apele sale, mă deșiram cum se desface o haină tricotată când tragi de firul potrivit. La fel se deșira și durerea mea. *Nu.* Verity mi-o interzise cu asprime. *Du-te înapoi, Fitz.* De parcă ar fi gonit un țânc de lângă foc. L-am ascultat.

M-am trezit din leșin pe banca dură, auzind vocile celorlalți, așa cum se ridică un scufundător la suprafața apei. Lumina era slabă. Cineva țipă „sânge!" și ceru o compresă cu zăpadă. Am simțit-o apăsându-mi spatele. O zdreanță înroșită căzu pe covorul bufonului. Pata de pe el se întinse, iar eu m-am risipit odată cu ea. Pluteam și odaia era plină cu punctulețe albastre. Tămăduitoarea își făcea de lucru lângă foc. Scoase o altă unealtă de potcovar din flăcări. Se întoarse către mine cu fierul incandescent.

– Stai! am țipat îngrozit și m-am ridicat pe jumătate de pe bancă, însă Chade mă prinse imediat de umeri.

– Trebuie! îmi spuse cu asprime și mă strânse ca-n clește când se apropie tămăduitoarea.

La început, când îmi lipi fierul înroşit de spate, n-am simţit decât apăsare, apoi veni un miros de carne arsă, propria mea carne, şi-am crezut că nu mă doare, până când un spasm mă făcu să mă zgudui mai tare decât dacă mi s-ar fi pus laţul de gât. Trapa spânzurătorii se ridică, pentru ca eu să fiu coborât.

– Spânzurat deasupra apei şi ars! am strigat disperat.

Un lup scânci prelung.

Mă ridic. Urc tot mai aproape de lumină. M-am scufundat adânc, în ape călduţe şi încărcate de vise. Am gustat clipa de la marginea inconştienţei şi-am inspirat o gură de luciditate.

Chade.

– ...dar sigur că mie, cel puţin, ai fi putut să-mi spui că trăieşte şi-a venit la tine. Pe Eda şi El, bufonule, de câte ori nu te-am făcut părtaş la întâlnirile mele tainice?

– De câte ori nu m-ai făcut, replică bufonul ţâfnos. Fitz m-a rugat să nu se afle de prezenţa lui. Şi nu s-a aflat, până nu s-a băgat menestrelul ăla. Ce rău s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost lăsat în pace, ca să se odihnească bine înainte de-a i se scoate săgeata? L-ai auzit cum delirează. Ţi se pare că e împăcat cu sine însuşi?

Chade oftă.

– Totuşi, ai fi putut să-mi spui. Ştii ce-ar fi însemnat pentru mine să ştiu că trăieşte.

– Iar tu ştii ce-ar fi însemnat pentru mine să ştiu că există un moştenitor al neamului Farseer, i-o întoarse bufonul.

– Ţi-am spus îndată ce i-am spus şi reginei!

– Da, dar de când ştiai de existenţa fetiţei? De când l-ai trimis pe Burrich să aibă grijă de Molly? Ai ştiut că Molly poartă în pântece copilul lui Fitz când m-ai vizitat ultima oară, dar nu mi-ai suflat o vorbă.

Chade trase iute aer în piept şi rosti prevenitor:

– Aş prefera să nu rosteşti numele acestea, chiar şi aici. Eu nici măcar în faţa reginei nu le-am pomenit. Trebuie să înţelegi, bufonule. Cu cât ştiu mai mulţi oameni de fetiţă, cu atât e mai riscant pentru ea. N-aş fi dezvăluit nimănui existenţa ei, numai că regina a născut un copil mort, iar pe Verity l-am crezut pierdut.

– Renunţă la speranţa de-a păstra secretul. Un menestrel a aflat numele lui Molly; menestrelii nu ştiu să păstreze un secret. Glasul îi trăda antipatia faţă de Starling. Pe un ton mai rece, adăugă: Deci, ce aveai de gând să faci, Chade? Să spui că fiica lui Fitz e a lui Verity? Să i-o furi lui Molly şi să i-o dai reginei, ca s-o crească de parcă ar fi fost a ei?

Vocea bufonului se înmuie şi se stinse de tot.

– Păi... sunt vremuri tulburi şi ne apasă nevoile... dar... nu s-o fur, nu. Burrich ar înţelege şi cred că ar face-o şi pe Molly să înţeleagă. Ce-i poate oferi ea copilei? O lumânărească fără niciun ban, care nici meseria nu şi-o mai poate face... cum ar putea s-o îngrijească? Fetiţa merită mai mult. Şi mama ei, aşa este, m-aş asigura că nu duce lipsă de nimic. Dar copila nu poate rămâne la ea. Gândeşte-te, bufonule. Odată ce află şi alţii că e din neamul Farseer, nu va

mai fi în siguranţă decât pe tron sau aşteptând să urce pe tron. Mama ei îl ascultă pe Burrich. El ar reuşi s-o convingă.

– Nu sunt sigur că l-ai putea convinge pe Burrich. A renunţat deja la un copil, obligându-l să-şi facă datoria faţă de rege. Poate nu va considera înţelept să renunţe şi la al doilea.

– Uneori n-ai de ales decât între două rele, bufonule, dar eşti nevoit să alegi.

Cred că atunci am gemut, pentru că veniră amândoi la mine degrabă.

– Băiete? mă strigă Chade nerăbdător. Băiete, eşti treaz?

M-am hotărât că sunt treaz. Am întredeschis un ochi. Noapte. Lumina focului şi câteva lumânări. Chade, bufonul şi o sticlă de rachiu. Şi eu. Spatele mă durea la fel de tare. Fierbinţeala nu mă lăsase. Nici n-am apucat să deschid gura, că bufonul îmi şi duse o cană la buze. Afurisitul ăla de ceai din scoarţă de salcie. Îmi era aşa de sete, că l-am băut pe tot. După aceea am primit supă de carne cu sare, o minunăţie!

– Mi-e aşa de sete, am bâiguit când am terminat-o.

Aveam gura uscată şi lipicioasă din cauza supei.

– Ai pierdut foarte mult sânge, îmi explică Chade zadarnic.

– Mai vrei supă? mă întrebă bufonul.

Am reuşit să încuviinţez din cap. Bufonul luă cana şi se duse la cămin. Chade se aplecă la urechea mea şi-mi şopti cu o grabă ciudată:

– Fitz. Spune-mi un lucru. Mă urăşti?

În prima clipă, n-am ştiut ce să-i răspund. A-l urî pe Chade ar fi însemnat o mare pierdere pentru mine. La prea puţini oameni pe lume le păsa de mine. Nu-mi permiteam să-l urăsc pe niciunul. I-am răspuns cu un clătinat uşor din cap.

– Dar să nu-mi iei copilul, i-am spus, rostind cuvintele cu mare greutate.

– Nu te teme. Îmi dădu la o parte părul de pe faţă cu degetele lui veştejite. Dacă Verity trăieşte, nu va fi nevoie. Deocamdată, fata e în siguranţă acolo unde e acum. Iar dacă regele Verity se întoarce şi cere tronul, el şi Kettricken vor avea copiii lor.

– Promiţi? l-am implorat.

Mă privi în ochi. Bufonul îmi aduse supa, iar el îi făcu loc. De data asta, supa era mai caldă. Parcă mi se întorcea viaţa în trup. După ce am terminat, am fost capabil să vorbesc mai tare:

– Chade.

Se apropiase de foc şi stătea cu ochii în flăcări. Se întoarse spre mine când îmi auzi vocea.

– Nu mi-ai promis, i-am amintit.

– Nu, recunoscu el serios. Nu ţi-am promis. Vremurile sunt prea tulburi pentru o asemenea promisiune.

L-am privit îndelung. Până la urmă, scutură şi-şi întoarse capul. Nu fu în stare să se uite în ochii mei. Dar nu mă minţi. Aşadar, eu eram cel care trebuia să aleagă.

– Mă poţi avea pe mine, i-am spus cu glas încet. Voi face tot ce-mi stă în puteri ca să-l aduc pe Verity înapoi şi să-l urc pe tron. Te poţi folosi de moartea

mea, dacă de asta e nevoie. Mai mult, ai la dispoziţie viaţa mea, Chade. Dar nu a copilului meu. Nu a fiicei mele.

Se uită în ochii mei şi consimţi cu o înclinare a capului.

M-am însănătoşit anevoie, şi tot anevoie am scăpat şi de durere. Mi se părea că ar fi trebuit să mă bucur de fiecare zi petrecută într-un pat moale, de fiecare îmbucătură, de fiecare clipă de somn liniştit, dar nu era aşa. Pielea degerată de pe degete îmi cădea şi se agăţa de toate, iar cea nouă era foarte sensibilă. Tămăduitoarea venea să-mi vadă rana în fiecare zi. Insista că trebuie să rămână deschisă şi să curgă din ea lichid. Mă scârbisem de bandajele puturoase pe care le arunca, însă mai tare mă enerva că mi-o piscălea, ca să nu se închidă prea curând. Îmi amintea de-o cioară pe un animal muribund. Într-una din zile când, lipsit de tact, i-am spus-o, a râs de mine.

După un timp, am început să mă mişc, dar cu mare atenţie. De câte ori păşeam, de câte ori întindeam mâna, o făceam cu grijă înzecită. Am învăţat să-mi ţin coatele lipite de corp, ca să nu-mi forţez muşchii spatelui, să merg ca şi când aş fi purtat un coş cu ouă pe cap. Cu toate acestea, oboseam foarte repede, iar dacă prelungeam plimbarea, mă lua cu fierbinţeală peste noapte. Mă duceam zilnic la băi şi, cu toate că-mi făcea bine să mă scufund în apa fierbinte, nu trecea o clipă fără să-mi aduc aminte că acolo încercase Regal să mă înece şi acolo îl văzusem

pe Burrich doborât la pământ cu un ciomag. Atunci începea să-mi sune alarma în cap, *vino la mine, vino la mine*, şi imediat mă năpădeau gândurile şi întrebările despre Verity. Nu aşa aveam să-mi liniştesc spiritul. În schimb, mă pomeneam că plănuiesc fiecare amănunt al viitoarei mele călătorii. Mi-am alcătuit în minte o listă de lucruri pe care să le cer de la Kettricken şi-am chibzuit îndelung dacă să merg călare sau pe jos. În cele din urmă, am renunţat la ideea de a lua un cal. N-ar avea ce să pască, iar eu trecusem de vârsta cruzimii involuntare. Nu voi lua un cal sau un ponei numai ca să moară. Pe lângă asta, în scurt timp, trebuia să cer permisiunea să caut în bibliotecă copia mai veche a hărţii lui Verity. Îmi era groază să mă duc la Kettricken, pentru că nu trimisese după mine încă.

Zilnic mă gândeam la acestea şi zilnic le amânam rezolvarea. Încă nu eram în stare să merg până la Jhaampe fără să mă opresc pe drum. Silitor, am început să mănânc mai bine şi să-mi forţez limitele fizice. Bufonul mă însoţea adesea în plimbările mele întăritoare. Ştiam că-l supără frigul, dar îmi plăcea prea mult tovărăşia lui tăcută ca să-i propun să rămână acasă, la căldură. Odată m-a dus s-o văd pe Cenuşia. Animalul paşnic m-a primit cu atâta bucurie, încât m-am întors la el în fiecare zi după aceea. Burta i se umfla cu mânzul Roşcovanului; urma să fete la începutul primăverii. Arăta destul de sănătoasă, dar mă temeam să nu fie prea bătrână pentru fătare. Prezenţa ei îmi aducea foarte multă mângâiere. Deşi mă durea

rana când ridicam mâna, o țesălam și pe ea, și pe Roș-covan. Bidiviul năvalnic ar fi trebuit să fie îngrijit mai bine. Îmi dădeam toată silința și mi se făcea dor de Burrich în fiecare clipă.

Lupul venea și pleca după cum avea chef. Se plimba cu mine și cu bufonul și se furișa după noi în colibă. Mă tulbura să-l văd adaptându-se atât de repede la noua lui viață. Bufonul bodogănea la urmele de gheare de pe ușă și la firele de blană de pe covoare, dar se plăceau destul de mult. O păpușă în formă de lup începu să prindă formă din bucățile de lemn de pe masa de lucru a bufonului. Ochi Întunecați a dat de gustul unei turte cu semințe care era și preferata bufonului. Se uita fix la el de câte ori mânca și i se lungeau balele până la podea, până când bufonul se îndura și-i dădea și lui o bucată. Îi mustram pe amândoi, dulcele nu-i făcea bine lupului la dinți și la blană, dar mă ignorau. Cred că eram invidios pe bufon, pentru că Ochi Întunecați a ajuns să aibă încredere în el într-un timp atât de scurt, până când lupul m-a întrebat într-o zi fără ocolișuri: *De ce să nu mă încred în cine te încrezi tu?* N-am avut replică.

– Ia spune, când te-ai făcut păpușar? l-am întrebat odată pe bufon.

Mă propteam de masa lui și-l urmăream cum unește cu ață membrele și trunchiul unei păpuși de cadrul din lemn. Lupul se trântise pe burtă, cu labele răsfirate, și dormea buștean.

Bufonul ridică din umeri.

– Îndată ce-am ajuns aici, mi-a fost limpede că la Curtea regelui Eyod nu este loc pentru bufoni. Oftă. Şi nici n-aveam tragere de inimă să fiu bufonul altui rege, decât al lui Shrewd. Aşa stând lucrurile, am căutat să-mi câştig existenţa prin alte mijloace. Într-o seară, beat turtă, m-am întrebat ce ştiu să fac mai bine. „Păi, să fiu o marionetă", mi-am răspuns. Trasă de sfori de soartă şi pe urmă azvârlită şi uitată. Aşa că m-am hotărât să nu mai dansez după cum mă trage soarta de sfori, ci să trag eu sforile. A doua zi, mi-am pus hotărârea la încercare. În curând, am descoperit că-mi place. Jucăriile simple cu care am crescut eu şi cele pe care le văzusem în Buck le-au părut nişte minuni copiilor de la munte. Am descoperit că nu trebuie neapărat să am de-a face cu adulţii, lucru care-mi convenea de minune. Copiii de aici învaţă să vâneze şi să pescuiască, să ţească şi să culeagă recolta de la o vârstă foarte fragedă şi tot ce adună e al lor. Aşa că le dau păpuşi în schimbul celor de trebuinţă. Copiii, am aflat, acceptă mult mai repede neobişnuitul. Mai degrabă recunosc că sunt curioşi decât să dispreţuiască obiectul care le stârneşte curiozitatea.

Degetele palide ale bufonului îndoiră grijuliu aţa într-un nod, apoi luă păpuşa şi-o puse să danseze pentru mine. Privind-o cum ţopăie veselă, m-a cuprins dorinţa târzie să fi avut şi eu una în copilărie, din lemn vopsit în culori vesele şi cu margini frumos netezite.

– Vreau ca fata mea să aibă asemenea jucării, m-am auzit rostind cu glas tare. Jucării frumos lucrate,

bluziţe fine în culori aprinse, funde în păr şi păpuşi pe care să le strângă la piept.

– Le va avea, îmi promise el cu seriozitate. Le va avea.

Zilele se scurgeau leneşe. Mâinile mele începeau să arate din nou normal, ba chiar să li se îngroaşe pielea. Tămăduitoarea mi-a spus că pot merge nebandajat la spate. Mă cuprindea agitaţia, chit că nu aveam destulă putere să plec şi ştiam lucrul ăsta. Îl agitam şi pe bufon. Nu mi-am dat seama că bat odaia în lung şi-n lat până în seara în care s-a ridicat de pe scaun şi mi-a blocat drumul cu masa, ca să-mi schimb direcţia. Am râs amândoi, dar încordarea nu s-a risipit. Am început să cred că tulburam pacea oricărui loc în care ajungeam.

Kettle mă vizita des şi mă lăsa cu gura căscată, atâtea ştia despre manuscrisele referitoare la Profetul Alb. Prea des pomeneau de un Catalizator. Uneori, bufonul era şi el atras în discuţia noastră, dar de cele mai multe ori scotea câte-un sunet indiferent când Kettle se străduia să-mi dea lămuririle necesare. Mai că-mi era dor de tăcerile ei îndărătnice. Mărturisesc acum şi că, cu cât vorbea mai mult, cu atât mă întrebam mai des cum de se întâmplase ca o femeie din Buck să călătorească la distanţă aşa de mare de casă şi să se dedice propovăduirii unor învăţături care, într-o zi, urmau s-o ducă înapoi acasă. Dar Kettle cea taciturnă ieşea la iveală când evita întrebările pe care i le strecuram cu şiretenie.

Venea şi Starling, dar mai rar şi când bufonul era plecat cu treburi. Nu puteau sta în aceeaşi încăpere fără să se înţepe. Imediat ce-am fost în stare să mă mişc cât de cât, m-a convins să ies cu ea la plimbare pe-afară, ca să-l evite pe bufon. Probabil că plimbările îmi făceau bine, dar nu mă înveseleau. Mă săturasem de frigul iernii, iar conversaţiile cu Starling mă agitau şi mă încurajau deopotrivă. Îmi vorbea adesea despre războiul din Buck, îmi aducea fărâme de veşti auzite de la Chade şi de la Kettricken, cu care petrecea mult timp. Le cânta seara, cât de bine putea cu degetele rupte, la o harpă împrumutată. Locuia în sala principală din reşedinţa regală. Îi pria gustul vieţii de la Curte. Era deseori entuziasmată şi vioaie. Portul muntean viu colorat îi scotea în evidenţă părul şi ochii negri, iar frigul o îmbujora. Părea să fi trecut peste toate nenorocirile, să fie iarăşi plină de viaţă. Şi degetele i se vindecau frumos, iar Chade o ajutase să facă un troc pentru lemnul din care să-şi construiască o harpă nouă. Îmi era ruşine că optimismul ei mă făcea să mă simt mai bătrân, mai slăbit şi mai plictisit. După o oră sau două petrecute cu ea, oboseam de parcă aş fi antrenat o mânză îndărătnică. Mă presa întruna s-o aprob. De multe ori, nu puteam.

– Mă agită, recunoscu ea într-o zi, criticându-l pe bufon, cum făcea nu o dată. Nu din cauza culorii, ci a felului în care se poartă. Niciodată nu spune o vorbă bună sau clară, nici măcar copiilor care vin să se târguiască pentru păpuşi. Ai observat cum îi tachinează şi cum îşi bate joc de ei?

– Îi plac copiii, iar copiilor le place de el, am spus, plictisit. Nu-i tachinează din răutate. Îi tachinează ca pe toată lumea. Copiilor le place. Nu le convine să li se vorbească de sus.

Plimbarea scurtă mă vlăguise mai mult decât voiam să recunosc. Şi mă plictisea să-i tot iau apărarea bufonului faţă de ea.

Starling nu-mi răspunse. L-am simţit pe Ochi Întunecaţi în apropierea noastră. Lupul părăsi adăpostul unui pâlc de copaci pentru tufişurile încărcate de zăpadă dintr-o grădină. Mă îndoiam că prezenţa lui era un mare secret, dar încă nu se simţea în largul lui ca să ţopăie în voie pe străzi. Să-l ştiu aproape de mine îmi aducea o mângâiere neobişnuită.

Am încercat să schimb subiectul:

– Nu l-am mai văzut pe Chade de câteva zile.

Nu-mi plăcea deloc să-i întreb pe alţii ce face. Dar nu mai venise la mine, iar eu nu voiam să merg la el. Nu-l uram, dar nu-l puteam ierta pentru planurile urzite pentru copilul meu.

– I-am cântat aseară. Amintirea îi stârni un zâmbet. Era în cea mai bună formă. A făcut-o să râdă până şi pe Kettricken. Greu de crezut că a trăit izolat atâta vreme. Atrage oamenii ca floarea albinele. Se poartă ca un adevărat domn când vrea să arate unei femei că e admirată. Şi...

– Chade? am izbucnit, mirat. Un adevărat domn?

– Bineînţeles, zise ea amuzată. E de-a dreptul fermecător, când are timp. Am cântat pentru el şi

pentru Kettricken acum două seri şi n-a mai ştiut cum să-mi mulţumească. Are stofă de curtezan.

Starling zâmbi pentru sine. Am înţeles că, indiferent ce-i spusese Chade, îi căzuse foarte bine. A mi-l închipui pe Chade în postura de cuceritor însemna un efort mintal neobişnuit. N-am ştiut ce să-i spun, aşa că am lăsat-o să viseze cu ochii deschişi. După un timp, adăugă pe neaşteptate:

– Dar, ştii, nu va veni cu noi.

– Cine? Unde?

Nu mi-am dat seama dacă mintea mea reacţiona mai încet din cauza fierbinţelii prelungite sau Starling sărea de la o idee la alta. Mă bătu prieteneşte pe braţ.

– Ai obosit. Mai bine să ne întoarcem. Imediat îmi dau seama când eşti istovit, pui cele mai tâmpite întrebări. Inspiră adânc şi reveni la subiectul ei: Chade nu va veni cu noi în căutarea lui Verity. Trebuie să se întoarcă la Buck, să ducă vestea peripeţiilor tale şi să le dea curaj locuitorilor. Bineînţeles, îţi va respecta dorinţa şi nu va pomeni de tine. Va spune doar că regina a pornit în căutarea regelui, ca să-l aducă înapoi pe tron. Tăcu, apoi încercă să vorbească pe un ton cât mai nepăsător: M-a rugat să-i compun câteva cântecele inspirate din cele mai vechi, ca să fie mai uşor de învăţat şi cântat. Îmi zâmbi, arătându-mi cât de încântată era de rugămintea lui Chade. Le va răspândi prin cârciumi şi hanuri pe drum, iar ele, ca seminţele, vor da rod şi se vor împrăştia pretutindeni. Cântece simple, despre Verity, care se va întoarce ca să facă ordine în regat şi să aducă pe tron un moştenitor Farseer

menit să unească cele Şase Ducate prin victorie şi pace. Chade spune că e foarte important ca oamenii să nu-şi piardă curajul şi să aibă mereu în faţa ochilor imaginea lui Verity întors la ei.

Am revenit la subiectul care mă interesa, ignorând pălăvrăgelile ei despre cântece şi profeţii:

– Noi, ai spus. Noi, cine? Şi mergem unde?

Îşi scoase mănuşa şi-mi puse repede mâna pe frunte.

– Iar ai febră? Puţină, poate. Hai să ne întoarcem.

În timp ce ne înapoiam pe străzile tăcute, adăugă răbdătoare:

– Noi, adică tu, eu şi Kettricken, plecăm după Verity. Ai uitat că pentru asta ai venit în Regatul Munţilor? Regina spune că ne va fi greu. Nu e foarte dificil să ajungi la locul bătăliei, dar, dacă Verity a reuşit să plece de-acolo, atunci a luat-o pe unul din drumurile străvechi desenate pe harta ei de demult, care e posibil să nici nu mai existe. Tatăl ei nu e deloc încântat de aventura asta. Nu se gândeşte decât cum să pornească război împotriva lui Regal. „În vreme ce tu vei pleca să-ţi cauţi soţul rege, cumnatul tău încearcă să ne transforme locuitorii în sclavi!“, aşa i-a spus lui Kettricken. Aşa că e nevoită să adune proviziile care i se dau de bunăvoie şi să-i ia cu ea numai pe oamenii care preferă s-o însoţească decât să lupte împotriva lui Regal. Nu sunt prea mulţi din aceştia, poţi fi sigur, şi...

– Vreau să mă întorc acasă la bufon, am murmurat.

Mi se învârtea capul şi mă rodea stomacul. Uitasem că aşa se desfăşoară lucrurile la Curtea lui Shrewd.

De ce crezusem că la munte s-ar desfăşura altfel? Se fac planuri, se încep pregătirile, apoi mi se spune ce îndatoriri am, iar eu le îndeplinesc. Nu acesta fusese dintotdeauna rostul meu? Să mă duc acolo şi dincolo, să omor pe cineva, un om pe care nu l-am mai văzut niciodată, pentru că aşa porunceşte cineva. Nu înţelegeam de ce mă şoca să aflu că planurile lor măreţe se ţeseau fără ca eu să fiu întrebat ceva, ca şi cum aş fi doar un cal din grajd care aşteaptă să fie înşeuat, călărit şi mânat la vânătoare.

Păi, oare nu acela era târgul pe care i-l oferisem lui Chade? mi-am reamintit. Se puteau folosi de viaţa mea, cu condiţia să-mi lase copilul în pace. De ce să fiu surprins? De ce să fiu preocupat? Ar trebui, pur şi simplu, să mă întorc în casa bufonului, să dorm şi să mănânc, să prind puteri, aşteptând să fiu chemat.

– Te simţi bine? mă întrebă Starling, brusc îngrijorată. Nu te-am mai văzut niciodată atât de alb la faţă.

– Da, am asigurat-o, cam în silă. Mă gândeam doar ce plăcut ar fi să-l ajut pe bufon la meşterit păpuşi o vreme.

Starling se încruntă.

– Eu tot nu pricep ce vezi la el. De ce nu vii să locuieşti într-o cameră lângă a lui Kettricken şi-a mea? Nu prea mai ai nevoie de îngrijire, e timpul să-ţi reiei locul pe care îl meriţi lângă regină.

– Când mă va chema regina, voi merge la ea, am rostit cu supunere. Atunci voi avea timp destul să stau lângă ea.

22
PLECAREA

Chade Fallstar joacă un rol unic în istoria celor Şase Ducate. Deşi nu a fost recunoscut oficial niciodată, asemănarea lui fizică evidentă cu membrii neamului Farseer dovedea că era aproape sigur rudă de sânge cu familia regală. Însă cine a fost el contează mult mai puţin decât ceea ce a fost. După unii, a fost iscoada regelui Shrewd decenii la rând, înainte de războiul cu Corăbiile Roşii. Alţii l-au asociat cu Lady Thyme, care a otrăvit şi a furat pentru familia regală. Aceste presupuneri nu pot fi confirmate.

Ceea ce se cunoaşte însă cu siguranţă este faptul că Chade s-a arătat în faţa lumii după ce Regal Farseer, pretendentul la tron, a părăsit Buckkeepul. S-a pus la dispoziţia lui Lady Patience. Ea s-a folosit de reţeaua pe care Chade o formase cu mult timp în urmă şi-o răspândise în toate cele Şase Ducate, atât pentru a aduna informaţii, cât şi pentru a distribui resursele necesare apărării coastei. Există multe dovezi care sugerează că, iniţial, Chade s-a străduit să rămână o figură retrasă şi ascunsă. Înfăţişarea lui unică i-a îngreunat

această străduință și, până la urmă, a renunțat la ea. În ciuda vârstei, a devenit un fel de erou, un bătrân simpatic și sigur pe sine, dacă doriți, care intra și ieșea din hanuri și cârciumi la orice oră din zi și din noapte, păcălind și zeflemisind gărzile lui Regal, aducând vești și bani pentru apărarea ducatelor de coastă. Faptele sale i-au atras admirația oamenilor. Și îi îndemna întotdeauna pe locuitorii celor Șase Ducate să nu-și piardă speranța și le prevestea că regele Verity și regina Kettricken se vor întoarce ca să ridice de pe umerii lor jugul birurilor și-al războiului de pe urma căruia aveau atâtea de îndurat. Multe cântece s-au compus despre faptele sale, cel mai apropiat de realitate fiind ciclul „Prețuirea lui Chade Fallstar", atribuit menestrelului reginei Kettricken, Starling Birdsong[1].

Mintea mea se revoltă de câte ori rememorez ultimele zile petrecute în Jhaampe. M-a cuprins o stare de mohoreală pe care nu mi-au alungat-o nici prietenii, nici rachiul. Nu aveam energia și voința să mă înviorez.

– Dacă soarta e un talaz care mă va purta numai ca să mă izbească de un zid, indiferent ce aleg eu, atunci aleg să nu fac nimic. N-are decât să facă ce vrea cu mine, i-am declarat solemn bufonului într-o seară, când eram destul de amețit.

El nu zise nimic, ci șlefui mai departe cu șmirghelul smocurile zbârlite din blana păpușii-lup. Ochi Întunecați, treaz, dar tăcut, stătea culcat la picioarele lui. De câte ori beam, lupul își ferea mintea de a mea și-și

[1] „Ciripit de pasăre" (n. tr.).

arăta dezgustul ignorându-mă. Kettle împletea într-un colț, aproape de foc, și arunca priviri ba dezamăgite, ba dezaprobatoare. Chade ședea vizavi de mine, pe un scaun cu spătar drept. Avea o ceașcă de ceai în față și se uita la mine cu ochi reci, de culoarea jadului. Nu mai trebuie să spun că beam de unul singur, a treia noapte la rând. Verificam limitele teoriei lui Burrich, și anume aceea că, dacă beția nu rezolvă nimic, face ca insuportabilul să devină tolerabil. La mine nu mergea. Cu cât beam mai mult, cu atât mai insuportabilă mi se înfățișa situația mea. Și cu atât insuportabil deveneam și eu pentru prieteni.

Ziua aceea îmi adusese momente de neîndurat. Într-un sfârșit, venise și Chade să-mi spună că Kettricken dorea să mă vadă a doua zi. Am promis că voi merge la ea. Împins de la spate de Chade, am acceptat să mă fac prezentabil – spălat, bărbierit, îmbrăcat în haine curate și treaz. În clipa aceea eram murdar, bărbos, murdar pe haine și beat. Nu era cazul să mă iau la întrecere în replici cu Chade ori să-l înfrunt, dar mie așa mi-a dictat atunci judecata strâmbă. Îi puneam întrebări acuzatoare și obraznice. El îmi răspundea calm. Da, bănuise că Molly era însărcinată cu mine și, da, îl îndemnase pe Burrich să devină protectorul ei. Burrich se îngrijise deja ca ea să aibă bani și adăpost; ezitase să locuiască împreună, dar cedase când Chade îi atrăsese atenția asupra pericolelor care o păsteau pe ea și pe copil, dacă și altcineva afla adevărul. Nu, mie nu-mi spusese toate acestea. De ce? Pentru că Molly îl obligase pe Burrich să-i

promită că nu-mi va spune despre copil. Burrich a acceptat să aibă grijă de ea numai cu condiția ca Chade să respecte și el promisiunea aceea. La început, Burrich sperase că-mi voi da seama singur de ce dispăruse Molly. Îi spusese lui Chade că, imediat ce se va naște copilul, se va considera eliberat de promisiune și-mi va spune adevărul, nu că Molly era însărcinată, ci că aveam un copil. Așa amețit cum eram, tot mi-am dat seama că Burrich nu știa să fie mai necinstit decât atât. O parte din mine aprecia prietenia lui, faptul că și-ar fi încălcat promisiunea de dragul meu. Dar când mă căutase ca să mă anunțe de nașterea fiicei mele, descoperise dovezile morții mele.

Se dusese direct la Buck, să lase vorbă unui zidar, care, la rândul lui, să lase vorbă altuia, și tot așa, până când Chade veni să-l întâlnească pe Burrich la docurile pescarilor. Amândoi fuseseră șocați.

– Lui Burrich nu-i venea să creadă că ești mort. Eu nu înțelegeam de ce mai rămăseseși în coliba ciobanilor. Lăsasem vorbă iscoadelor mele, în susul și în josul râului, convins că nu te vei duce la Bingtown, ci că vei porni imediat spre Regatul Munților. Fusesem absolut sigur că, în ciuda celor îndurate, tot cinstit erai în adâncul inimii. I-am spus-o și lui Burrich în seara aceea: trebuie să te lăsăm în pace, să descoperi singur cui îi ești devotat. Am făcut pariu cu el că, lăsat de capul tău, vei fi ca o săgeată care țâșnește din arc, zburând direct la Verity. Cred că asta ne-a șocat mai mult: că muriseși la cabană, și nu în drum spre Verity.

– Ei, am rostit eu cu satisfacţia deplină a beţivului, v-aţi înşelat. Amândoi aţi crezut că mă cunoaşteţi foarte bine, că aţi făurit o unealtă incapabilă să vă sfideze scopurile. Dar eu NU am murit acolo! Şi nici n-am plecat să-l caut pe regele meu. Am plecat să-l omor pe Regal. Pentru mine.

M-am lăsat pe spate în scaun şi mi-am încrucişat mâinile la piept. Am sărit imediat în sus, pentru că mă apăsa pe rana în curs de vindecare.

– Pentru mine! am repetat. Nu pentru regele din Buck sau pentru unul din cele Şase Ducate. M-am dus să-l omor pentru mine. Pentru mine.

Chade se mulţumi să mă privească, însă Kettle, din ungherul în care stătea, rosti cu satisfacţie vădită:

– În Scripturile Albe scrie că „va fi însetat de sângele neamului său, dar setea lui nestinsă va rămâne. Zadarnic va tânji Catalizatorul după un cămin şi copii, pentru că pruncii lui vor fi ai altuia, iar pruncii altuia vor fi ai lui..."

– Nimeni nu mă va obliga să împlinesc aceste profeţii! am jurat eu, urlând. Cine le-a făcut?

Kettle îşi văzu de împletit. În locul ei, îmi răspunse bufonul, fără să ridice ochii de la treabă:

– Eu. În copilăria mea, în zilele în care visam. Când nu te cunoşteam decât în vis.

– Aşadar, ţi-e scris să le împlineşti, îmi zise Kettle cu blândeţe.

Am trântit cana pe masă.

– Mi-e scris pe naiba!

Nimeni nu tresări, nimeni nu replică. Într-o clipă de groază, am auzit vocea tatălui lui Molly, aşezat în colţ, lângă cămin. „Naiba să te ia de fată!" Molly tresărise, dar îl ignorase. Ştia că nu are rost să se pună cu un beţivan.

– Molly, am gemut.

Mi-am luat capul în mâini şi am plâns.

După un timp, am simţit mâinile lui Chade pe umeri.

– Hai, băiete, nu te ajută la nimic. La culcare. Mâine trebuie să te întâlneşti cu regina.

Îmi vorbea cu mult mai multă răbdare decât meritam. Brusc, mi-am dat seama că mă purtasem ca un bădăran.

Mi-am şters ochii cu mâneca şi-am reuşit să ridic capul. Nu m-am opus când mă ajută să mă ridic şi mă conduse la pat. Aşezându-mă pe marginea lui, i-am şoptit:

– Ai ştiut. Ai ştiut de la bun început.

– Ce-am ştiut? mă întrebă plictisit.

– Totul despre Catalizator şi Profetul Alb.

Respiră pe nas.

– Nu „am ştiut" nimic despre ei, doar câte ceva despre scrierile în care sunt pomeniţi. Adu-ţi aminte că lucrurile erau mult mai aşezate decât acum înainte ca tatăl tău să abdice. Am avut la dispoziţie ani lungi după ce m-am izolat în turnul meu, timp în care se scurgeau luni de zile fără ca regele să apeleze la serviciile mele. Am avut vreme de citit şi multe surse de manuscrise. Aşa că am citit poveştile şi scrierile

altor meleaguri care vorbesc despre un Catalizator şi-un Profet Alb.

I se înmuie glasul, de parcă ar fi uitat de cuvintele mele acuzatoare.

– Interesul mi-a fost stârnit, continuă el, numai după ce bufonul a venit la Buckkeep şi-am descoperit prin metodele mele că-l preocupau asemenea manuscrise. Chiar tu mi-ai spus odată că te-a numit Catalizator. Aşa că am început să-mi pun întrebări... dar, ca să fiu sincer, eu nu prea cred în profeţii.

M-am lăsat cu grijă pe spate. Puteam acum să dorm puţin în poziţia aceea. Totuşi, m-am întors pe-o parte, mi-am scos bocancii cu picioarele şi-am tras pătura peste mine.

– Fitz?

– Ce-i? am întrebat morocănos.

– Kettricken e supărată pe tine. Să nu te aştepţi să fie răbdătoare mâine. Dar nu uita că nu e doar regina ta. E o femeie care a pierdut un copil, un an de zile n-a ştiut dacă soţul i-a murit sau mai trăieşte, a fost gonită din ţara ei de adopţie şi s-a întors în ţara natală, unde o urmăresc necazurile la tot pasul. Tatăl ei e supărat, şi pe bună dreptate. Se uită cu ochi de războinic la cele Şase Ducate şi Regal şi nu are timp de aventuri ca să-l caute pe fratele duşmanului său, chiar dacă ar crede că e încă în viaţă. Kettricken e izolată, o roade tristeţea singurătăţii mai mult decât îţi închipui tu sau eu. Să-i dovedeşti îngăduinţă acestei femei. Şi respect reginei tale... Făcu o pauză stânjenitoare. Mâine vei avea nevoie de amândouă. Eu nu prea am cum să te ajut.

Cred că mi-a mai spus și altele, dar eu nu l-am ascultat. Somnul m-a legănat pe apele lui în scurtă vreme.

Trecuse ceva vreme de când nu mă mai tulburase Meșteșugul. Nu știu dacă slăbiciunea mea trupească mi-a alungat, în sfârșit, visele cu bătălii sau le ținea departe de mine faptul că mă păzeam de Regal și de inițiații lui. În noaptea aceea, scurtul meu răgaz s-a încheiat. Meșteșugul mă smulse din trup ca și când o mână uriașă mi-ar fi pătruns în corp, m-ar fi apucat de inimă și m-ar fi târât afară din mine. Brusc, m-am trezit în alt loc.

Era un oraș, dacă așa se putea numi așezarea aceea în care locuiau mulți oameni. Dar nu mai văzusem nici oameni care să semene cu ei, nici locuințe ca acelea în care trăiau. Clădirile pluteau și se înălțau în spirală spre ceruri. Pietrele zidurilor parcă zburaseră ca să intre în lăcașurile lor. Am văzut poduri din piatră lucrată cu migală și grădini care ba se revărsau în cascadă, ba se cățărau precum cârceii pe zidurile clădirilor. Apa din fântâni țâșnea în dansuri vesele sau curgea tăcută. Peste tot, oameni în straie colorate mișunau prin oraș, la fel de mulți ca furnicile prin mușuroi.

Cu toate acestea, orașul era tăcut și nemișcat. Am bănuit șuvoaiele de oameni, jocul fântânilor, parfumul mugurilor pocnind în grădini. Toate erau acolo, dar, când m-am întors să le văd, dispăruseră. Mângâiam cu mintea lucrătura delicată din piatră a podului, dar cu ochii vedeam numai ruinele ruginite și putrede. Din frescele care împodobeau zidurile vântul mai lăsase doar cărămizi cu urme de ghips. Când

am întors capul către o fântână săltăreață, s-a transformat într-o buruiană colbuită dintr-un bazin crăpat. Mulțimea grăbită din piață vorbea numai cu glasul vântului îngreunat de nisip înțepător. Mă plimbam prin umbra aceea de oraș, fără trup, explorându-l doar cu mintea, incapabil să-mi dau seama de ce mă aflam acolo sau ce anume mă târa prin el. Nu era nici lumină, nici întuneric, nici vară, nici iarnă. Am ieșit din timp, mi-am zis, și m-am întrebat dacă eram în iadul cel de pe urmă despre care filozofase bufonul când vorbise despre libertatea finală.

Până la urmă, am zărit în fața mea o siluetă care înainta anevoie pe una din străzile largi. Mergea cu capul plecat din cauza vântului și-și ținea la gură și la nas tivul mantalei, ca să se ferească de nisipul risipit în aer. Nu făcea parte din mulțimea de stafii, ci se îndrepta spre ruine, evitând locurile în care măruntaiele pământului se tulburaseră cândva și înghițiseră ori denivelaseră străzile pavate. În clipa în care l-am văzut, am știut că e Verity. Am fost sigur că nu mă înșel după cum îmi tresăltase inima în piept, am înțeles că el mă atrăsese în oraș, cu fărâma de Meșteșug care încă se mai ascundea în conștiința mea. Am simțit că îl păștea un pericol uriaș, dar nu am văzut nimic amenințător în jurul lui. Era la mare distanță de mine, îl deslușeam printre umbrele cețoase ale clădirilor părăginite, învăluit de mulțimea de stafii ieșite la plimbare în oraș într-o zi de piață. Se chinuia să înainteze, singur și ignorând ruinele orașului, prins însă în mrejele sale. Eu nu vedeam

nimic, însă primejdia plutea deasupra lui ca umbra unui gigant.

M-am grăbit şi l-am ajuns din urmă într-o clipă.

– A! mă întâmpină el. Deci ai sosit, până la urmă, Fitz. Bun venit.

Nu se opri, nu întoarse capul, însă am simţit o căldură, ca şi când mi-ar fi strâns mâna, deşi nu mă îmboldea nimic să-i răspund. În schimb am văzut cu ochii lui ispita şi primejdia.

Un râu curgea în faţa noastră. Nu era apă. Nu era piatră lucioasă. Avea trăsături ale ambelor, dar nu era nici una, nici alta. Străbătea oraşul ca o lamă sclipitoare, alunecând din muntele despicat din spatele nostru şi pierzându-se într-un curs de apă străvechi. Se dezvăluia din trupul pământului ca un zăcământ de cărbune epuizat de mareea necruţătoare, ca vâna de aur prin cuarţ. Adevărată magie. Magie străveche pură, neîmblânzită şi nepăsătoare faţă de oameni. Râul Meşteşugului, pe care învăţasem să navighez cu atâta greutate, era faţă de magia de acolo ceea ce e buchetul vinului faţă de vin. Lucrul pe care-l vedeam cu ochii lui Verity avea o existenţă fizică concretă, ca a mea. Am fost atras de el imediat, ca molia de flacăra lumânării.

Nu mă ispitea doar frumuseţea torentului strălucitor. Magia umplea toate simţurile lui Verity. Şuşotea melodios, într-o scurgere de note care te făcea să aştepţi şi să asculţi, convins că sunetul se pregătea să se împlinească. Vântul îi împrăştia mirosul înşelător şi schimbător, acum de floare de lămâie, acum de mirodenii afumate. Gustam parfumul magiei cu fiecare

răsuflare şi tânjeam să mă arunc în ea. Am dobândit brusc certitudinea că îmi putea astâmpăra toate poftele pe care le avusesem vreodată, nu doar pe cele trupeşti, ci şi dorurile vagi din suflet. Jinduiam să fie şi trupul meu prezent acolo, să trăiesc experienţa în desăvârşirea ei, la fel ca Verity.

Verity se opri, ridicând capul. Inspiră adânc aerul încărcat cu Meşteşug, precum ceaţa încărcată cu umezeală. Am simţit, pe neaşteptate, gust de metal fierbinte în gât. Setea cu care tânjise după Meşteşug deveni o dorinţă mistuitoare. Îi era sete de el. Când va ajunge la el, va îngenunchea şi va bea până-şi va astâmpăra setea. Se va umple de conştiinţa lumii, va gusta din întreg şi va deveni întreg. În cele din urmă, va cunoaşte împlinirea.

Şi atunci ar înceta să existe.

M-am retras, fascinat, dar îngrozit. Nu cred că există ceva mai înfricoşător decât întâlnirea cu adevărata voinţă a autodistrugerii. Chiar dacă râul mă atrăgea şi pe mine, îmi pişcă scurt coarda furiei. Fapta nu era demnă de Verity. Nici bărbatul, nici prinţul pe care-l cunoşteam eu nu era capabil de un asemenea act de laşitate. M-am uitat la el de parcă nu l-aş mai fi văzut până atunci.

Şi mi-am dat seama cât de mult timp trecuse de când îl văzusem ultima oară.

Ochii negri, cândva strălucitori, erau acum opaci. Mantaua fluturată de vânt era zdrenţuită. Pielea bocancilor crăpase de mult, cusăturile plesniseră şi se căscau. Păşea neregulat, şovăitor. Nici dacă nu l-ar fi

clătinat vântul, tot n-ar fi mers drept. Avea buze palide, crăpate, și pielea i se colorase într-o nuanță cenușie, ca și cum i s-ar fi scurs tot sângele din trup. În verile trecute își folosise Meșteșugul împotriva Corăbiilor Roșii cu atâta intensitate, încât rămăsese numai piele și os, și, fără strop de vlagă, arătând ca un schelet. Acum avea numai vlagă, mușchii i se întindeau fleșcăiți pe oasele fără urmă de carne pe ele. Era întruchiparea unui țel epuizant. Numai datorită voinței se mai ținea pe picioare și mergea. Spre râul magic.

Nu știu de unde am avut atâta voință să rezist curentului. Poate pentru că mă oprisem și mă concentrasem o clipă asupra lui Verity și pricepusem că lumea întreagă va pierde dacă el însuși înceta să mai existe. Indiferent de unde venea tăria mea, mi-am concentrat-o împotriva lui. M-am aruncat în calea lui, dar a trecut prin mine. Pentru mine, nu era nimic în locul acela.

– Verity, te rog, oprește-te! i-am strigat și m-am aruncat asupra lui, biată pană furioasă în bătaia vântului.

N-a avut niciun efect asupra lui. Nici măcar nu s-a oprit.

– Cineva trebuie s-o facă, îmi spuse el în șoaptă. După trei pași, adăugă: O vreme, am sperat că nu eu trebuie să fiu acela. Dar m-am întrebat iarăși și iarăși „dacă nu eu, atunci cine?“ Se întoarse și mă privi cu ochi de cenușă. N-am primit alt răspuns. Eu sunt cel care trebuie s-o facă.

– Verity, oprește-te, l-am implorat, dar el și-a continuat drumul.

Nu se grăbea, nu trăgea de timp, pur și simplu înainta cu greu, ca un om care a măsurat distanța pe care trebuie s-o parcurgă și-și drămuia forțele. Avea rezistența necesară să ajungă la destinație pe jos.

M-am retras puțin, simțind că mă lasă puterile. O clipă, m-am temut să nu-l pierd, atras de propriul meu corp adormit. Apoi am conștientizat existența unui alt pericol, la fel de mare. Legat de el de atâta vreme, chiar și acum târât după el, s-ar putea să mă trezesc înecat împreună cu el în șuvoiul magic. Dacă aș fi avut un trup pe tărâmul acela, aș fi găsit un obiect de care să mă agăț. Neavându-l, în timp ce-l implo-ram pe Verity să se oprească și să mă asculte, m-am ancorat de singura opțiune rămasă. I-am căutat pe cei a căror viață o atinseseră pe a mea: Molly, fiica mea, Chade și bufonul, Burrich și Kettricken. Meșteșugul meu nu mijlocise legături cu ei, așa că m-am prins de ei cu un fir de păianjen, și acela împovărat de groaza să nu mă găsească Will, Carrod sau Burl. Mi se părea că-l încetinesc pe Verity.

– Te rog, așteaptă, am repetat.

– Nu, murmură Verity. Nu încerca să-mi schimbi hotărârea, Fitz. Aceasta e calea pe care trebuie să merg.

Nu mă gândisem niciodată să-mi măsor Meșteșugul cu al lui Verity. Nu-mi închipuisem că ne-am putea înfrunta. Dar, încercând să mă izbesc de el, m-am simțit ca un copil care dă din picioare și urlă când îl duce tatăl său, calm, la culcare. Verity nu numai că-mi ignoră atacul, dar își și concentră voința

şi mintea pe altceva. Înainta implacabil spre şuvoiul negru, purtându-mi conştiinţa împreună cu el. Instinctul de conservare îmi dădu forţe noi. M-am luptat să-l abat din drum, să-l târăsc înapoi, dar n-am reuşit.

Cu toate acestea, strădania mea era cu două feţe, pentru că voiam şi să câştige Verity. Dacă mă învingea şi mă târa cu el în râu, atunci nu eu eram răspunzător. Mă puteam deschide în faţa şuvoiului şi mă puteam scufunda în el. Asta însemna să se încheie toate chinurile mele, sfârşitul. Eram sătul de îndoieli şi de vină, de îndatoriri şi de datorii. Dacă Verity m-ar purta în râul Meşteşugului cu el, m-aş putea, în cele din urmă, preda fără nicio ruşine.

Apoi a venit clipa în care am stat la marginea torentului cu irizaţii de curcubeu. L-am privit cu ochii lui Verity. Ţărmul nu cobora treptat, ci avea o margine ca tăiată cu cuţitul, unde pământul făcea loc unui şuvoi din altă lume. L-am cercetat îndelung, ca pe-un lucru străin apărut în lumea noastră, o deformare a naturii ei. Verity se lăsă într-un genunchi şi se holbă la bezna sclipitoare a torentului. Nu ştiam dacă ezita să-şi ia rămas-bun de la lumea noastră sau dacă-şi făcea curaj să se autodistrugă. Nu mai aveam voinţă ca să mă opun. Stăteam în faţa unei uşi spre un tărâm imposibil de imaginat. Setea de el şi curiozitatea ne-au apropiat de hotarele lui.

În clipa următoare, Verity îşi scufundă mâinile până la cot în revărsarea magică.

Imediat am împărtăşit cele aflate de el, aşa că am ţipat amândoi când curentul fierbinte îi muşcă din

carnea şi muşchii braţelor. Jur că am simţit atingerea fierbinte arzându-i oasele degetelor, încheieturilor şi antebraţelor. Durerea se strecură şi în mine, dar dispăru de pe chipul său alungată de un zâmbet larg, de extaz. Legătura dintre noi deveni brusc un obstacol din cauza căruia nu mai simţeam ce simţea el. I-am împărtăşit convingerea că ar putea pune capăt suferinţei dacă se arunca în şuvoi. Atât de uşor era! Nu trebuia decât să se îndoaie puţin şi să-şi dea drumul. În genunchi, se aplecă deasupra râului; sudoarea îi curgea de pe faţă, ridicând norişori de abur când atingea torentul. Cu capul plecat, Verity mişca din umeri în ritmul gâfâiturilor. Pe neaşteptate, mă imploră:

– Trage-mă înapoi.

Nu avusesem destulă forţă ca să mă opun hotărârii lui. Dar când voinţa mea s-a unit cu a lui şi împreună am luptat cu ispita teribilă a şuvoiului magic, am ieşit învingători. Reuşi să-şi scoată mâinile din râul negru, deşi parcă şi le-ar fi scos din piatră. Fluxul magic îl eliberă şovăitor, iar când Verity se îndepărtă de el împleticit, mă făcu părtaş la cele simţite: lumea revărsării magice era unică, asemănătoare cu un sunet melodios, prelung. Nu era cântecul omenirii, ci unul mai vechi, al echilibrului atotcuprinzător şi-al fiinţei pure. Dacă Verity i-ar fi cedat, chinurile sale s-ar fi sfârşit.

Însă el se ridică anevoie în picioare şi-i întoarse spatele. Merse cu mâinile întinse în faţă, cu palmele în sus, făcute căuş, ca şi cum ar fi cerşit. Ca formă, degetele şi braţele nu i se schimbaseră, dar sclipeau argintii – ecoul forţei care le pătrunsese şi se contopise

cu carnea lui. Îndepărtându-se de șuvoi cu aceeași hotărâre cu care se apropiase de el, am simțit că îl ardeau ca mușcate de ger.

– Nu înțeleg, i-am spus.

– Nu vreau să înțelegi. Nu încă.

I-am intuit dilema. Meșteșugul îl ardea pe dinăuntru ca focul din fierărie, dar trupul său de-abia mai avea putere să meargă. Acum îmi protejă fără niciun efort mintea de atracția râului. Dar era prea mult pentru trupul și voința lui să-și miște corpul.

– Fitz. Vino la mine. Te rog.

De data asta, nu-mi mai poruncea Meșteșugul său, nici prințul, ci mă implora un om.

– Eu nu am un grup de inițiați al meu. Te am numai pe tine. Dacă grupul format de Galen pentru mine ar fi fost cinstit, atunci aș fi avut mai multă încredere că e posibil să fac ceea ce trebuie. Dar nu numai că mă înșală, dar vor să mă și înfrângă. Mă ciugulesc ca păsările cerbul muribund. Nu cred că mă pot distruge cu atacurile lor, dar mă tem că mă slăbesc destul ca să nu-mi pot îndeplini scopul. Sau, mai rău, mă distrag și-l îndeplinesc în locul meu. Nu putem îngădui așa ceva, băiete. Noi doi suntem singurii care stau între ei și triumful lor. Tu și cu mine. Neamul Farseer.

Nu eram lângă el fizic, dar îmi zâmbi și ridică o mână grea de sclipiri argintii ca să mă mângâie pe față. Oare chiar avea de gând? Nu știu. Șocul fu atât de puternic, de parcă m-ar fi izbit un războinic cu scutul peste față. Dar nu mă năpădi durerea, ci o trezire.

Ca lumina soarelui străpungând norii, pentru a scălda un luminiș. Dintr-odată, lumea mi se înfățișă limpede, am văzut motivele ascunse și scopul faptelor noastre și am înțeles, grație purității dureroase a iluminării, de ce era necesar să urmez cărarea din fața mea.

Am rămas singur în beznă. Verity dispăru și, odată cu el, și înțelegerea mea. Însă preț de-o clipă, percepusem lucrurile în deplinătatea lor. Numai eu am rămas, dar sinele meu era atât de firav, încât nu puteam exista decât dacă-mi puneam la bătaie toată energia ca să rezist în continuare. Așa am făcut.

Am auzit-o pe Starling țipând îngrozită dintr-o lume foarte îndepărtată.

– Ce-i cu el?

Chade îi răspunse morocănos:

– E doar o criză, mai are câte una din când în când. Capul, bufonule, ține-i capul, altfel se izbește cu el de pat până-i sar creierii.

Am simțit că sunt apucat și ținuit de două mâini. M-am lăsat în grija lor și m-am scufundat în întuneric. Mi-am revenit puțin mai târziu. Nu prea mai țin minte ce s-a întâmplat. Bufonul mă ridică de umeri și-mi ține capul, ca să beau din cana pe care Chade, îngrijorat, mi-o duse la gură. Amăreala cunoscută a scoarței de spiriduș îmi strânse gura pungă. Am zărit-o ca prin ceață pe Kettle aplecată deasupra mea, cu buzele unite într-o linie subțire, dezaprobatoare. Starling stătea departe de mine, cu ochii mari, ca un animal încolțit, neîndrăznind să mă atingă.

– Licoarea ar trebui să-l trezească, l-am auzit pe Chade înainte de a cădea într-un somn adânc.

Dimineaţă m-am sculat devreme, deşi mă durea îngrozitor capul, şi m-am dus la băi. Am ieşit tiptil din casă, reuşind să nu-l trezesc pe bufon, iar Ochi Întunecaţi se strecură afară odată cu mine.

Unde-ai fost azi-noapte? mă întrebă, dar eu nu aveam ce să-i răspund. Îşi dădu seama că nu vreau să mă gândesc la asta. *Mă duc să vânez,* mă anunţă glacial. *Te sfătuiesc să bei numai apă.* Am încuviinţat umil. Lupul mă lăsă la uşa băii publice.

Înăuntru mirosea înţepător a apă fierbinte care bolborosea ţâşnind din pământ. Muntenii o adunau în rezervoare mari şi-o canalizau prin conducte spre căzi, astfel că puteai alege cât de caldă voiai apa şi cât de adâncă vana. M-am spălat bine într-o cadă, apoi m-am scufundat în cea mai fierbinte apă pe care am putut s-o suport şi-am încercat să uit cum opărise Meşteşugul braţele lui Verity. Am ieşit roşu ca racul. La capătul mai rece al clădirii erau câteva oglinzi pe perete. Am încercat să nu mă uit la mine cât m-am bărbierit. Semănam prea mult cu Verity. Nu mai eram atât de tras la faţă ca acum o săptămână, dar dunga albă de pe frunte revenise şi se văzu şi mai clar când mi-am strâns părul la spate, în coadă de războinic. Nu m-ar fi mirat să văd urma degetelor lui Verity pe obrazul meu ori să-mi fi dispărut cicatricea şi să mi se fi îndreptat nasul, atât de copleşitoare fusese atingerea lui. Dar cicatricea se întindea palidă pe obrajii înroşiţi de aburi, iar nasul tot strâmb era. Nu se vedea niciun semn al

întâlnirii de noaptea trecută. M-am întors, o dată şi încă o dată, la momentul acela, la atingerea forţei pure. Am bâjbâit după senzaţie, aproape că am simţit-o a doua oară. Dar deplinătatea experienţei, la fel ca durerea sau plăcerea, mi-o aminteam doar vag. Ştiam că avusesem parte de o trăire extraordinară. Plăcerile Meşteşugului, de pericolul cărora toţi iniţiaţii erau avertizaţi, mocneau ca un tăciune amărât în comparaţie cu focul cunoaşterii, al simţirii şi al existenţei, din care gustasem şi eu puţin în noaptea precedentă.

Experienţa mă schimbase. Furia împotriva lui Kettricken şi a lui Chade se înmuiase. Nu dispăruse complet, dar nici nu mă mai ardea pe dinăuntru. Îmi privisem nu doar copilul, ci întreaga situaţie, din toate perspectivele. Nu aveau nicio intenţie rea, nici măcar nu erau egoişti. Credeau în moralitatea faptelor lor. Eu, nu, dar nu mai puteam nega înţelepciunea intenţiei lor. Mă lăsase cu sufletul pustiu. Îmi vor lua copilul meu şi-al lui Molly. Uram fapta lor, dar nu pe ei.

Am clătinat din cap, întorcându-mă în prezent. M-am privit în oglindă, întrebându-mă cu ce ochi se va uita la mine Kettricken. Oare îl va recunoaşte pe tânărul care se ţinea scai de Verity şi-o slujise de atâtea ori la Curte? Sau va privi cicatricea de pe obrazul meu şi va zice că nu mă cunoaşte, că Fitz pe care-l ştia ea a murit? Aflase deja de unde aveam cicatricea. Regina mea nu se va arăta mirată de ea. O voi lăsa să judece singură cine se ascunde în spatele ei.

Mi-am făcut curaj şi m-am uitat iar în oglindă, peste umăr. Mijlocul rănii din spate semăna cu o

stea-de-mare scufundată în carne. În jurul ei, pielea se întărise şi lucea. Mi-am încordat umerii. Pielea trăgea de cicatrice. Am întins braţul cu care mânuiam sabia şi am simţit că mă trage. Ei, n-avea rost să-mi fac griji. Mi-am pus cămaşa pe mine.

M-am întors la coliba bufonului să-mi iau haine curate şi am constatat uimit că era îmbrăcat şi gata să mă însoţească. Pe patul meu mă aştepta un rând de veşminte: o cămaşă albă, cu mâneci largi, din lână moale, pantaloni negri mulaţi, din ţesătură de lână mai groasă, şi o vestă închisă la culoare şi asortată cu pantalonii. Mi le lăsase Chade, îmi spuse bufonul. Erau straie simple, fără podoabe.

– Ţi se potrivesc, constată bufonul.

El se îmbrăcase de toată ziua, într-o haină de lână, dar de un albastru-închis, brodată la tiv şi la manşete. Semăna cu portul de la munte. Îi accentua paloarea mai mult decât straiul alb şi-i scotea în evidenţă, pentru mine, nuanţa roz care începea să-i coloreze părul, pielea şi ochii. Părul şi-l aranjase frumos, ca de obicei. Când îl lăsa liber, îi plutea în jurul feţei. În ziua aceea, şi-l prinsese la spate.

– N-am ştiut că te-a chemat Kettricken, am remarcat eu.

– Un motiv în plus să merg singur la ea, îmi replică morocănos. Chade a venit să vadă ce faci în dimineaţa asta şi s-a speriat când a văzut că nu eşti aici. Cred că se teme să nu fi fugit iar cu lupul. În caz că n-ai fugit, ţi-a lăsat un mesaj. În afară de cei care au intrat în coliba aceasta, nimeni din Jhaampe nu ştie

cine eşti cu adevărat. Te vei arăta surprins să afli că menestrelul şi-a ţinut gura. Nici măcar tămăduitoarea nu ştie pe cine a vindecat. Nu uita, eşti păstorul Tom, până când regina va considera că-ţi poate vorbi mai deschis. Ai înţeles?

Am oftat. Înţelegeam prea bine...

– N-am ştiut că şi la Jhaampe se ţes intrigi.

Bufonul chicoti.

– Prima oară nu l-ai vizitat decât puţin. Crede-mă, la Jhaampe se urzesc intrigi la fel de încâlcite ca la Buckkeep. Pe cât ne stă în putinţă, noi, fiind străini pe-aici, e mai înţelept să nu ne lăsăm atraşi în ele.

– În afară de cele pe care le urzim chiar noi, am adăugat, iar el îmi zâmbi amar, încuviinţând.

Ziua era senină şi friguroasă. Cerul sclipea albastru pe deasupra crengilor mereu verzi. O adiere se juca pe lângă noi, scuturând cristale de zăpadă întărită pe crestele nămeţilor. Zăpada ne scârţâia sub bocanci, iar gerul mă pişca de obrajii proaspăt bărbieriţi. Din satul îndepărtat se auzeau strigătele copiilor ieşiţi la joacă. Ochi Întunecaţi ciuli urechile la ele, dar continuă să se ţină după noi. Glăscioarele îmi aminteau de ţipetele pescăruşilor şi mi s-a făcut un dor cumplit de ţărmurile din Buck.

– Ai avut un atac azi-noapte, îmi spuse bufonul încet, şi nu era o întrebare.

– Ştiu.

– Kettle a fost foarte tulburată. L-a chestionat pe Chade în legătură cu ierburile pe care ţi le prepară. Iar când nu te-ai trezit după ce le-ai băut, s-a retras

în colțul ei. A stat acolo toată noaptea, tot ciocnind din andrele în timp ce împletea și aruncându-i priviri dezaprobatoare. M-am simțit ușurat când au plecat, în cele din urmă.

Oare stătuse și Starling? N-am întrebat cu glas tare. Nu voiam să știu nici de ce mă interesa lucrul ăsta.

– Cine e Kettle? vru să știe bufonul pe nepusă masă.

– Cine e Kettle? am repetat, uimit.

– Cred că exact asta am întrebat și eu.

– Kettle e... Ciudat, dar știam foarte puține despre femeia alături de care străbătusem un drum atât de lung. Cred că a crescut în Buckkeep. Pe urmă a călătorit, a studiat pergamente și profeții și a pornit în căutarea Profetului Alb.

Am ridicat din umeri, arătând că mai multe nu știu despre ea.

– Spune-mi... o consideri... ieșită din comun?

– Poftim?

– N-ai impresia că e ceva ciudat cu ea, parcă...

Bufonul scutură nervos din cap. Era pentru prima oară când nu-și găsea cuvintele.

– Uneori am senzația că e importantă. Că e legată cumva de noi. Alteori nu-i decât o muiere curioasă care nu știe să-și aleagă tovărășia.

– Te referi la mine, am râs eu.

– Mă refer la menestrelul ăla băgăreț.

– De ce vă antipatizați așa de mult, tu și Starling? am întrebat plictisit.

– Nu e vorba de antipatie, dragă Fitz. Din partea mea, e lipsă de interes. Din păcate, ea nu concepe că

există bărbaţi care, când se uită la ea, nu vor să se şi culce cu ea. Ia faptul că n-o bag în seamă drept o insultă şi se străduieşte să-mi găsească lipsuri şi vină. Pe mine mă deranjează atitudinea ei de superioritate faţă de tine. Nu are pic de afecţiune faţă de Fitz, să ştii, vrea doar să se laude că l-a cunoscut pe FitzChivalry.

Am tăcut, temându-mă că bufonul avea dreptate. Am ajuns la palatul din Jhaampe. Era foarte diferit de Buckkeep, aşa cum îmi imaginasem. Auzisem că locuinţele din Jhaampe îşi aveau originea în corturile în formă de cupolă în care mai trăiesc şi acum triburile nomade. Locuinţele mai mici aduceau destul de mult a cort pentru ca înfăţişarea lor să nu mă şocheze aşa cum mă şocă palatul. Copacul viu din centrul lui ne domina. Alţi arbori fuseseră răsuciţi cu multă răbdare de-a lungul anilor pentru a sprijini zidurile. După ce cadrul acela viu fusese terminat, rogojini de scoarţă de copac fuseseră atârnate peste el, alcătuind baza pereţilor curbaţi uşor. Lipite cu un soi de lut şi apoi zugrăvite în culori aprinse, casele îmi aminteau de cepe de lalele sau pălării de ciuperci. În ciuda dimensiunii impresionante, palatul părea viu, ca şi când ar fi răsărit din solul fertil al pădurii care-l adăpostise.

Numai mărimea lui îţi spunea că e un palat. Nu existau semne exterioare, flamuri, gărzi regale la uşi. Nimeni nu ne-a oprit la intrare. Bufonul deschise uşile cu cadru din lemn sculptat de pe o intrare laterală. L-am urmat printr-un labirint de încăperi de sine stătătoare. Alte odăi se aflau deasupra noastră, pe platforme la care ajungeai urcând scări portabile

sau, dacă erau mai însemnate, şiruri de trepte din lemn. Pereţii camerelor erau fragili, unele odăi temporare erau separate doar cu tapiserii din coajă de copac întinse pe cadre. Interiorul palatului era doar puţin mai cald decât în pădurea de afară. Iarna, încăperile individuale se încălzeau cu sobe.

L-am urmat pe bufon la o cameră ai cărei pereţi erau decoraţi cu ilustraţii delicate cu păsări de apă. Era o încăpere permanentă, cu uşi de lemn glisante, sculptate tot cu păsări de apă. Auzeam strunele harpei lui Starling dinăuntru şi murmure. Bufonul bătu la uşă, aşteptă foarte puţin şi o trase la o parte ca să intrăm. Înăuntru le-am văzut pe Kettricken, pe Jofron, prietena bufonului, şi alte câteva persoane pe care nu le cunoşteam. Starling stătea deoparte pe o banchetă joasă, cântând în surdină, în vreme ce regina şi celelalte femei brodau o plapumă pe un cadru cât camera. Broderia care prindea formă pe faţa plăpumii era o grădină de flori. Chade stătea lângă Starling. Purta o cămaşă albă, pantaloni negri şi o vestă de lână lungă, bogat brodată. Îşi strânsese părul cărunt la spate, în coadă de războinic. Pe frunte îi atârna simbolul căpriorului, prins pe fâşia de piele care-i înconjura capul. Arăta cu zeci de ani mai tânăr decât la Buckkeep. El şi Starling vorbeau mai încet decât se auzea muzica.

Cu acul în mână, Kettricken ridică ochii şi ne salută calmă. Mă prezentă celor aflaţi în încăpere drept Tom şi se interesă politicoasă dacă mi se vindecă rana. I-am răspuns afirmativ, iar ea mă invită să iau loc şi să mă odihnesc puţin. Bufonul dădu un

ocol plăpumii, o lăudă pe Jofron pentru cusătura ei frumoasă, iar când ea îl invită să stea jos, se așeză lângă ea. Luă un ac, puse ață în el și începu să brodeze din imaginație fluturi pe un colț al plăpumii, în vreme ce vorbea cu Jofron despre grădinile pe care le cunoșteau amândoi. Se simțea în largul lui. Pe mine mă încerca un sentiment de stânjeneală, pentru că ședeam fără să fac nimic într-o cameră plină de oameni care lucrau liniștiți. Am așteptat să mi se adreseze Kettricken, dar ea-și văzu de brodat. Starling se uită la mine și-mi zâmbi, dar țeapăn. Chade evită să mă privească și-și plimbă ochii pe lângă mine, de parcă am fi fost doi străini.

Oamenii vorbeau între ei, dar în șoaptă și numai din când în când, ca să ceară un scul sau să facă observații pe marginea cusăturilor celorlalți. Starling cânta cunoscutele balade din Buck, însă doar din harpă. Nimeni nu-mi vorbi și nu-mi acordă atenție. Am stat și-am așteptat.

După un timp, am început să mă întreb dacă nu cumva mi se aplica o pedeapsă. Am încercat să mă destind, dar eram tot mai încordat. Tot la câteva minute îmi reaminteam să-mi descleștez fălcile și să-mi relaxez umerii. Mi-a luat ceva vreme să observ că și Kettricken era la fel de tensionată. Petrecusem multe ore slujind-o pe doamna mea la Buckkeep când de abia venise la Curtea noastră. O văzusem lucrând cu acul letargică, sau ocupându-se de grădină plină de viață, dar acum cosea agitată, de parcă soarta celor Șase Ducate depindea de terminarea cât mai rapidă a plăpumii. Slăbise,

pometii îi ieșeau în evidență pe obrajii supți. Părul, la un an după ce și-l tăiase în semn de doliu după Verity, era încă prea scurt ca să-l prindă. Șuvițele bălaie îi cădeau întruna peste față. Avea cearcăne și riduri în jurul gurii și-și mușca buzele des, lucru pe care n-o văzusem făcându-l înainte.

Dimineața se târî ca melcul. Până la urmă, unul din tineri își îndreptă spatele, se întinse și spuse că-l dor ochii și nu mai poate lucra astăzi. O întrebă pe femeia de lângă el dacă nu voia să vâneze, iar ea încuviință imediat. Ca la un semnal, ceilalți se ridicară și se întinseră și ei, luându-și rămas-bun de la Kettricken. M-a șocat cât de familiar se purtau cu ea, dar mi-am adus aminte că acolo nu era considerată regină, ci viitor Sacrificiu pentru munteni. Poporul n-o privea ca pe-o conducătoare, ci ca pe-o călăuză, o îndrumătoare. Tatăl ei, regele Eyod, era Sacrificiul, și lumea se aștepta ca el să fie întotdeauna altruist, să stea la dispoziția munteni lor și să-i ajute în orice nevoie. Avea un rang mai mic decât cel al regelui în Buck, dar era și mai iubit decât acela. Oare n-ar fi fost mai bine pentru Verity să fi venit la munte și să fi fost consortul lui Kettricken?

– FitzChivalry.

Am ridicat ochii la chemarea lui Kettricken. Rămăseseră în cameră numai ea, eu, Starling, Chade și bufonul. Am fost tentat să-i cer ajutorul lui Chade din ochi, însă el se ferise de privirea mea înainte. Mi-am dat seama că trebuia să mă descurc singur. Tonul din glasul lui Kettricken transformase discuția

într-un interogatoriu oficial. Am stat drept, apoi m-am înclinat, dar cam țeapăn.

– M-ai chemat, regina mea.

– Explică-te.

Vântul de afară șuiera mai blând decât glasul ei. Am privit-o în ochi. Doi stropi de gheață albastră. Mi-am plecat capul și am tras adânc aer în piept.

– Să raportez, regina mea?

– Dacă așa îți vei justifica nereușitele, raportează.

Mă luă prin surprindere. Privirile, deși ni se întâlniră, nu se întâmpinară cu bucurie. Fata care fusese Kettricken dispăruse, așa cum dispar, arse și bătute cu barosul, impuritățile din minereul de fier în atelierul de turnătorie. Cu ea se pare că murise orice sentiment față de nepotul bastard al soțului ei. Stătea în fața mea ca judecătoare și conducătoare, nu ca prietenă. Nu crezusem că pierderea aceea avea să mă doară așa de tare.

Cu toate că judecata îmi spunea altceva, am lăsat răceala să mi se strecoare în glas:

– O las pe regina mea să hotărască dacă le-am justificat sau nu.

Se arătă necruțătoare. Îmi ceru să-mi depăn povestea nu cu moartea mea, ci cu multe zile înaintea ei, când începusem să complotăm cum să-l scoatem pe regele Shrewd în secret din Buckkeep, ca să-l ferim de influența lui Regal. În fața ei, a trebuit să recunosc că ducii de coastă îmi propuseseră să mă recunoască pe mine drept viitor rege, nu pe Regal. Mai rău, a trebuit să-i spun că, deși îi refuzasem, le promisesem că voi fi de

partea lor, asumându-mi conducerea în castelul Buck-keep și apărarea coastei ducatului Buck. Chade mă avertizase odată că promisiunea aceea semăna atât de mult cu o trădare, încât nici nu putea fi considerată altceva. Eu însă eram sătul până peste cap de secretele mele și mi le-am dat în vileag fără nicio reținere. Nu o dată, aș fi vrut ca Starling să nu fie de față, întrucât mă îngrozea gândul că m-ar denunța compunând un cântec pe baza vorbelor mele. Dar, dacă regina mea o considera demnă de încredere, atunci nu se cuvenea să pun eu la îndoială încrederea aceea.

Așa că am povestit mai departe toate câte le pătimisem de-a lungul zilelor. Pentru prima oară, Kettricken auzi de la mine că regele Shrewd murise în brațele mele, că îi vânasem pe Serene și pe Justin și-i omorâsem în coridorul cel mare, în fața tuturor celor adunați acolo. Când am ajuns la episodul întemnițării mele, Kettricken tot nemiloasă se dovedi.

– A pus să fiu bătut și înfometat și aș fi murit acolo dacă nu m-aș fi prefăcut mort, am spus, dar ei nu i-a fost destul.

Nimeni, nici măcar Burrich, nu auzise întreaga poveste a zilelor acelora. Mi-am luat inima în dinți și m-am apucat s-o depăn. După o vreme, a început să-mi tremure glasul. M-am bâlbâit. M-am uitat la Kettricken o singură dată și-am văzut că se făcuse albă la față ca hârtia. Nu m-am mai gândit la cele povestite. Mi-am auzit vocea înșirând întâmplările cu indiferență. Am auzit inspirația îngrozită a reginei când i-am spus cum l-am căutat pe Verity cu Meșteșugul din celula mea.

Alte sunete nu s-au mai auzit în cameră. O dată, mi-am îndreptat privirea spre Chade. Stătea stană de piatră, cu fălcile încleştate, ca şi când ar fi avut şi el chinuri de îndurat.

Am dus povestea mai departe, pomenind, fără părtinire, de învierea mea, înlesnită de Burrich şi de Chade, de magia Harului, care a făcut-o posibilă, şi de zilele care i-au urmat. Am vorbit despre cearta dinainte de despărţire, le-am dat amănunte despre călătoria mea, despre scurtele clipe în care îl simţisem pe Verity în mine şi ne apropiasem, despre încercarea mea de a-l ucide pe Regal, şi chiar despre porunca pe care Verity mi-o întipărise în suflet, aceea de a veni la el. Am vorbit întruna, până când am simţit că răguşesc şi mi se usucă gura. Nu m-am oprit şi nu m-am odihnit până când nu i-am povestit lui Kettricken şi despre peripeţiile mele în drum spre Jhaampe. Iar când, în cele din urmă, am pus capăt istorisirii, am rămas tot în picioare, pustiit şi frânt. Unii spun că e o adevărată uşurare să-ţi descarci sufletul de griji şi de suferinţe. Mie nu mi s-a părut aşa, n-am simţit că mă purific, ci că dezgrop frânturi de amintiri putrede, dezvelesc răni nevindecate. După câteva momente de linişte, am găsit în mine cruzimea să întreb:

– Şi-acum, regina mea, ce spui? Mi-am justificat nereuşitele?

Dacă am vrut să-i sfâşii inima, nu izbutisem.

– N-ai pomenit de fiica ta, FitzChivalry.

Avea dreptate. Nu vorbisem despre Molly şi despre copil. Teama mă străpunse ca o lamă rece.

– Nu am considerat că are legătură cu raportul meu.

– Evident că are, mă contrazise regina Kettricken implacabilă.

M-am silit s-o privesc. Își împreună mâinile. Tremurau, îi părea rău de ceea ce avea să spună mai departe? Nu mi-am dat seama.

– Dată fiind originea ei, „are legătură" foarte strânsă cu discuția aceasta. Ar trebui să fie aici, în locul în care putem garanta cât de cât siguranța moștenitoarei Farseer.

M-am obligat să vorbesc calm.

– Regina mea, greșești când o numești așa. Nici eu, nici ea nu putem avea pretenții la tron. Suntem amândoi copii din flori.

Kettricken clătină dezaprobator din cap.

– Pe noi nu ne interesează ce este sau nu este între tine și mama ei. Ne interesează doar originea ei. Indiferent ce anume ceri tu pentru ea, originea ei e pe primul loc. Eu n-am copii.

Înainte de a rosti ultimele cuvinte, nu știusem ce grea suferință îi apăsa inima. Cu câteva minute înainte, o crezusem lipsită de suflet. Acum mă întrebam dacă nu cumva își pierduse mințile, atâta durere și deznădejde pusese în vorbele acelea. Se sili să continue:

– Tronul Farseer trebuie să aibă un moștenitor. Chade mi-a spus că eu, singură, nu pot uni locuitorii celor Șase Ducate ca să se apere. Mă consideră o străină. Dar, indiferent cum mă privesc ei, rămân regina lor. Am o datorie de împlinit. Trebuie să găsesc o cale de a uni cele Șase Ducate și de a-i alunga pe

invadatori de pe ţărmurile noastre. Pentru aceasta, poporul are nevoie de un conducător. Eu te-am propus pe tine, dar Chade spune că nici pe tine nu te vor accepta. Aşa-zisa ta moarte şi faptul că foloseşti magia animalelor sunt obstacole prea greu de înlăturat. Aşa stând lucrurile, rămâne doar fiica ta din neamul Farseer. Regal şi-a înşelat propria familie. Aşadar, ea trebuie să fie Sacrificiul poporului nostru. Pe ea o vor asculta oamenii şi se vor uni.

Am îndrăznit să deschid gura.

– E doar un bebeluş, regina mea. Cum poate să...

– E un simbol. Tocmai de aşa ceva are nevoie poporul acum, de faptul că există. Mai târziu, va deveni cu adevărat regina lor.

Mi se tăie răsuflarea. Kettricken continuă:

– Îl voi trimite pe Chade s-o aducă aici, unde va fi în siguranţă şi va primi educaţie pe măsură ce creşte. Oftă. Aş vrea ca mama ei să stea cu ea. Din păcate, va trebui să spunem că e a mea. Cât detest asemenea înşelăciuni! Dar Chade m-a convins că sunt necesare. Sper că va fi în stare s-o convingă şi pe mama fiicei tale. Mai mult pentru sine, adăugă: Vom fi nevoiţi să susţinem că am spus despre copilul meu că s-a născut mort ca să-l facem pe Regal să creadă că nu-l ameninţă niciun moştenitor. Bietul meu băieţel! Poporul lui nici măcar nu va şti că s-a născut. În felul acesta, cred eu, devine el Sacrificiul lor.

M-am pomenit că o studiez cu atenţie pe Kettricken şi mi-am dat seama că regăseam în ea foarte puţin din regina pe care o cunoscusem la Buckkeep. Uram

vorbele care-i ieşeau din gură; mi se păreau o crimă. Totuşi, am întrebat-o cu voce domoală:

– De ce sunt necesare acestea, regina mea? Regele Verity trăieşte. Îl voi găsi şi voi face tot ce-mi stă în puteri să ţi-l aduc înapoi. Împreună veţi domni la Buckkeep, iar copiii voştri vă vor moşteni.

– Se va întoarce la mine? Vom domni amândoi? Copiii noştri ne vor moşteni? Scutură din cap neîncrezătoare. Poate, FitzChivalry. Dar prea multă vreme am crezut cu convingere că lucrurile se vor îndrepta. Nu voi mai cădea victimă speranţelor. Anumite lucruri trebuie puse la punct, înainte de a ne asuma alte riscuri. Trebuie să asigurăm un moştenitor pentru tronul Farseer. Se uită calmă în ochii mei. Am alcătuit declaraţia şi i-am dat o copie lui Chade, iar una o păstrez aici, în siguranţă. Fiica ta e moştenitoarea tronului, FitzChivalry.

Atâta vreme, sufletul meu nu s-a rupt în două pentru că mai aveam o umbră de speranţă. Atâtea luni de zile, m-am amăgit cu gândul că, atunci când totul se va termina, mă voi întoarce la Molly, îi voi recâştiga dragostea şi voi putea spune că fata e a mea. Unii visează la onoruri, averi sau fapte vitejeşti cântate de menestreli. Eu voiam să mă întorc la un pătuţ la lăsarea serii, să stau pe scaun lângă foc, să mă doară spatele după o zi de muncă, să am bătături în palmă şi să ţin în braţe o fetiţă, în vreme ce femeia care mă iubeşte îmi spune cum şi-a petrecut ziua. Dintre toate lucrurile la care fusesem nevoit să renunţ pur şi simplu din cauza sângelui care-mi curgea în vene, acesta

mi-era cel mai drag. Trebuia să renunț și la el? Trebuia să devin bărbatul care o mințise pe Molly, o lăsase însărcinată și nu se mai întorsese la ea, apoi făcuse în așa fel încât să i se ia copilul din brațe?

Nu intenționasem să rostesc vorbele acelea. Nu mi-am dat seama că le dădusem glas decât atunci când am auzit replica reginei:

– Asta înseamnă să fii Sacrificiu, FitzChivalry. Nu poți păstra nimic pentru tine. Absolut nimic.

– Atunci nu voi recunoaște copilul. Cuvintele îmi arseră buzele. Nu voi recunoaște că e al meu.

– Nici nu trebuie, pentru că voi spune că e a mea. Fără îndoială, va avea trăsăturile neamului Farseer. Ai sânge puternic. Pentru scopul nostru, e destul ca eu să știu că fata e a ta. Ai recunoscut deja acest lucru față de menestrelul Starling. I-ai spus că ai făcut un copil cu Molly, o lumânăreasă din orașul Buckkeep. În toate cele Șase Ducate, mărturia unui menestrel e recunoscută de lege. A confirmat deja documentul, jurând că știe că fata e din neamul Farseer. FitzChivalry, continuă Kettricken, și vocea i se îmblânzi, deși pe mine mă dureau urechile la auzul cuvintelor ei și era să cad din picioare. Nimeni nu poate scăpa de soartă. Nici tu, nici fiica ta. Privește lucrurile din perspectivă și dă-ți seama că de asta a venit ea pe lume. Oricât s-au împotrivit împrejurările ca neamul Farseer să aibă un moștenitor, până la urmă tot s-a ivit unul. Prin tine. Acceptă-ți soarta și îndură.

Nu rostise cuvintele potrivite. Poate că se ridicase la înălțimea lor, dar mie mi se spusese cândva că „nicio

bătălie nu se termină până când n-ai învins". Am ridicat capul și m-am uitat la toți cei din jurul meu. Nu știu ce-au văzut pe fața mea, dar au înlemnit.

– Îl pot găsi pe Verity, am spus calm. Și îl voi găsi.

Tăcere.

– Tu îți vrei regele înapoi, m-am adresat lui Kettricken, așteptând să-i citesc încuviințarea pe chip. Eu îmi vreau copilul.

– Ce vrei să spui? mă întrebă regina cu voce de gheață.

– Că vreau aceleași lucruri ca tine. Să fiu alături de cea pe care o iubesc, să ne creștem copilul împreună. Am țintuit-o din priviri. Spune-mi că mă pot bucura de asta. E tot ce mi-am dorit vreodată.

Regina se uită fix în ochii mei.

– Nu-ți pot face o asemenea promisiune, FitzChivalry. Fata e prea importantă ca să pretinzi că e a ta numai pentru că o iubești.

Vorbele mă șocară, absurde, însă adevărate. Am plecat capul, dar nu a încuviințare. Am rămas cu ochii la podea, căutând alte posibilități, alte soluții.

– Știu ce-mi vei spune, îmi zise Kettricken cu amărăciune. Că, dacă îți iau copilul pentru tron, nu mă vei ajuta să-l găsesc pe Verity. M-am gândit mult la asta, știind că voi rămâne fără ajutorul tău. Sunt pregătită să plec în căutarea lui singură. Am harta. Cumva, tot voi...

– Kettricken.

Am întrerupt-o spunându-i pe nume, fără a-l însoți de titlu. Nu asta intenționasem. Am văzut că o șocasem. Am clătinat încet din cap.

– Nu înţelegi. Dacă Molly ar sta acum în faţa mea, cu fiica noastră în braţe, eu tot ar trebui să-l caut pe regele meu. Indiferent ce mi se întâmplă, oricât de mult rău mi se face, eu tot trebuie să-l caut pe Verity.

Oamenii din jurul meu se schimbară la faţă. Chade înălţă capul şi mă privi cu ochi lucind de mândrie. Kettricken întoarse privirea, clipind să-şi alunge lacrimile. Cred că se simţea puţin ruşinată. Pentru bufon, am redevenit Catalizatorul. În Starling înflori speranţa că tot mai merit să mă facă erou de legendă.

Dar pe mine mă copleşea foamea de absolut. Mi-o arătase Verity, în forma ei fizică pură. Aveam să răspund la chemarea regelui meu şi să-l slujesc aşa cum îi jurasem, însă altă chemare mă ardea pe mine în străfundurile minţii: Meşteşugul.

23
ÎN MUNŢI

Unii şi-ar putea închipui că Regatul Munţilor, cu sătucurile lui răzleţe şi populaţia lui rară, era un regat de-abia întemeiat. În realitate, istoria lui e mult mai veche decât oricare din documentele scrise despre cele Şase Ducate. A numi regiunea regat este impropriu. În vremuri străvechi, vânătorii, păstorii şi fermierii, atât cei nomazi, cât şi cei aşezaţi, au depus, pe rând, jurământ de credinţă în faţa Judecătoarei, o femeie foarte înţeleaptă, care locuia la Jhaampe. Deşi ea a ajuns să fie numită regele sau regina munţilor de către Străini, pentru munteni ea este încă Sacrificiu, adică acela care renunţă de bunăvoie la toate, chiar şi la viaţă, de dragul supuşilor. Prima Judecătoare care a trăit la Jhaampe este acum o figură amintită numai de legende, iar faptele ei se cunosc numai din baladele pe care muntenii le cântă despre ea.

Totuşi, oricât de vechi ar fi acele cântece, lumea vorbeşte despre un conducător şi-un oraş mai vechi decât Jhaampe. Regatul Munţilor, aşa cum îl cunoaştem astăzi, este format

aproape în întregime din nomazi și așezările de pe versanții estici ai munților. Dincolo de ei se întind țărmurile de gheață care mărginesc Marea Albă. Puține drumuri negustorești șerpuiesc printre colții ascuțiți ai munților până la vânătorii care locuiesc în tărâmul zăpezilor. La sud de Regatul Munților se întind pădurile nelocuite din Tărâmul Ploilor Sălbatice și izvorul Râului Sălbatic, care este hotarul comercial cu Statele Chalced. Acestea sunt singurele teritorii și populații de dincolo de munți care apar pe hărți, însă au existat dintotdeauna legende despre alt tărâm, blocat și uitat între piscurile de dincolo de Regatul Munților. Pe măsură ce înaintezi în regat și treci de hotarele oamenilor care datorează supunere capitalei Jhaampe, solul devine tot mai denivelat și mai neroditor. Zăpada nu părăsește niciodată piscurile mai înalte, iar văile adăpostesc numai gheață. Se spune că în unele regiuni țâșnesc aburi groși și fum din crăpăturile munților și pământul tremură încet sau se zguduie cumplit. Puține sunt motivele pentru care să te aventurezi pe teritoriul acela plin de bolovani și stânci, pentru că e mai ușor și mai profitabil să vânezi pe pantele înverzite ale munților, iar acolo nu există destule pășuni care să ispitească turmele ciobanilor.

Despre acel tărâm se vorbește în basmele care se nasc de obicei pe seama ținuturilor îndepărtate. Balauri și uriași, străvechi orașe prăbușite, inorogi sălbatici, comori și hărți secrete, străzi colbuite pavate cu aur, văi cu primăvară eternă, unde apa se ridică aburind din pământ, vrăjitori periculoși, închiși prin vrajă în peșteri cu giuvaiere, și duhuri rele, adormite în pământ de când lumea. Despre toate acestea se spune că locuiesc în străvechiul tărâm fără nume, dincolo de hotarele Regatul Munților.

Kettricken crezuse cu adevărat că voi refuza s-o ajut să-l găsească pe Verity. În timpul convalescenței mele, ea luase hotărârea să plece singură în căutarea lui. În cele Șase Ducate, regina avea la dispoziție cuferele regale, precum și dărnicia silită a nobililor. În Regatul Munților, nu așa stăteau lucrurile. Cât trăia regele Eyod, ea nu era decât o rudă mai tânără a Sacrificiului. Deși urma să-i moștenească tronul într-o zi, nu avea dreptul să dispună de bogăția poporului ei. În realitate, chiar dacă ar fi fost ea Sacrificiul, tot n-ar fi avut acces la avuții și provizii. Sacrificiul și rudele lui apropiate trăiau simplu, în locuința lor minunată. Orașul Jhaampe, palatul, grădinile, fântânile – toate aparțineau poporului din Regatul Munților. Sacrificiul nu ducea lipsă de nimic, dar nici nu se scălda în bogății.

Așadar, Kettricken nu a apelat la cuferele regale și la nobili dornici să-i intre în grații, ci la prieteni vechi și la veri. Îi ceruse ajutor și tatălui ei, însă acesta îi spusese, categoric, deși cu tristețe, că a-l găsi pe regele celor Șase Ducate era treaba ei, nu a Regatului Munților. Oricât suferea alături de fiica lui din cauza dispariției bărbatului atât de drag ei, nu putea împuțina resursele regatului care trebuia apărat de Regal. Atât era de sinceră legătura dintre ei, încât Kettricken îi acceptase refuzul înțelegându-l. Îmi era rușine mie că regina de drept a celor Șase Ducate trebuia să apeleze la mila rudelor și-a prietenilor. Dar numai în clipele în care nu mă revoltam împotriva ei.

Pusese la cale expediția după cum îi convenea ei, nu mie. Nu o aprobam decât în foarte mică măsură.

Cu câteva zile înaintea plecării, a catadicsit să mă consulte în unele privințe, dar mai mult mi-a neglijat părerile decât le-a ascultat. Ne vorbeam politicos, mânați nici de ură, nici de prietenie. De multe ori nu eram de acord, iar când eu aveam altă părere, ea făcea cum credea că e mai bine. Nu mi-a spus-o niciodată, dar mi-a dat de înțeles că, în trecut, judecata mea fusese defectuoasă și mioapă.

Eu nu voiam să luăm animale de povară care să moară de foame și să înghețe de frig. Oricât mă protejam, Harul mă făcea vulnerabil la durerea lor. Kettricken însă făcuse rost de șase animale pe care, susținea ea, nu le afectau zăpada și frigul și mai degrabă mâncau frunze și rămurele decât pășteau iarbă. Erau niște jepe, creșteau numai în regiunile mai îndepărtate din Regatul Munților. Îmi aminteau de caprele cu gât lung și labe în loc de copite. Nu prea le vedeam în stare să care atâtea poveri cât să merite osteneala. Kettricken mi-a spus calmă că aveam să mă obișnuiesc cu ele foarte repede.

Depinde ce gust au, făcu Ochi Întunecați pe filozoful. Eram înclinat să fiu de acord cu el.

Tovărășia pe care și-o alesese pentru drum mă irita și mai mult. Nu vedeam de ce s-ar supune riscurilor, dar eram destul de înțelept ca să n-o contrazic. Mă deranja prezența lui Starling, odată ce aflasem că i se îngăduise să ne însoțească pentru că pusese niște condiții. Motivul ei era tot cel vechi, de a scrie un cântec care să-i aducă faima. Își cumpărase locul în grupul nostru printr-o învoială nerostită: numai dacă

i se permitea să vină și ea avea să certifice în scris că fata lui Molly e și a mea. Știa că mă simt trădat de ea, așa că a avut înțelepciunea să-mi evite compania. Cu noi mai veneau trei veri de-ai lui Kettricken, toți bărbați bine clădiți și vânjoși, obișnuiți să călătorească prin munți. Nu aveam să fim un grup mare. Regina m-a asigurat că, dacă nu erau de ajuns șase oameni ca să-l găsească pe Verity, atunci nu vor fi de ajuns nici șase sute. Am fost de acord cu ea că e mai ușor să aduni provizii pentru un grup restrâns, care călătorea și mai repede decât unul mai mare.

Chade nu avea să ne însoțească. Se întorcea la Buck-keep, să-i ducă lui Patience vestea că Kettricken avea să plece după Verity și să răspândească zvonul că exista, într-adevăr, un moștenitor la tronul celor Șase Ducate. Urma să se întâlnească cu Burrich, Molly și fetița. Se oferise să le anunțe el pe Molly, Patience și Burrich că trăiesc. Oferta mi-o făcuse cu stânjeneală, pentru că știa foarte bine că-l uram pentru că jucase un rol în a-mi lua fata ca s-o urce pe tron. Dar mi-am înăbușit mânia și i-am vorbit politicos. Am fost răsplătit cu promisiunea solemnă că nu le va spune un cuvânt despre mine. Atunci mi s-a părut lucrul cel mai înțelept. Numai eu îi puteam explica lui Molly de ce mă purtasem cum mă purtasem. Deja mă jelise o dată. Dacă nu supraviețuiam călătoriei, nu voiam să mă jelească a doua oară.

Chade veni să-și ia rămas-bun de la mine în seara în care plecă la Buck. La început ne-am prefăcut amândoi că nu se schimbase nimic între noi. Am vorbit

de una, de alta, lucruri care cândva contaseră şi pentru mine, şi pentru el. Mi-a părut sincer rău când mi-a spus că Alunecosul murise. Am încercat să-l conving să-i ia pe Cenuşia şi pe Roşcovanul cu el, să-i lase din nou în grija lui Burrich. Roşcovanul trebuia pus mai des la muncă, iar pentru Burrich ar fi însemnat mult mai mult decât simplul transport. Ar fi putut lua bani sau face troc pe el ca armăsar, iar mânzul Cenuşiei era o avuţie pe viitor. Dar Chade scutură din cap şi-mi spuse că trebuie să călătorească repede şi fără să atragă atenţia. Un om cu trei cai devenea ţinta bandiţilor, dacă nu păţea rele mai mari. Văzusem ce animal viclean călăreşte. Nărăvaş, dar robust şi agil, mă asigură Chade, foarte iute pe teren denivelat. Din zâmbetul lui larg, am înţeles că animalul fusese pus la încercare. Bufonul avea dreptate, mi-am zis eu, cu amărăciune. Războiul şi complotul îi priau lui Chade. M-am uitat la el, la bocancii înalţi şi mantia învolburată, la căpriorul năvalnic pe care-l purta la vedere pe frunte, deasupra ochilor verzi, şi-am încercat să-l pun alături de bătrânul care mă învăţase cum să omor oameni. Tot aceiaşi ani îi avea, dar parcă-i ascundea. M-am întrebat ce droguri folosea ca să-şi păstreze vigoarea.

Cu toate acestea, oricât de diferit arăta, tot Chade rămânea. Am vrut să mă întind spre el, să văd dacă mai exista legătura dintre noi, dar n-am putut. Nu mă înţelegeam. Cum de mai conta atât de mult pentru mine părerea lui, când el voia să-mi ia copilul şi fericirea de dragul tronului Farseer? Consideram o dovadă de slăbiciune faptul că nu găseam puterea să-l urăsc.

Am căutat ura aceea în mine, dar n-am găsit decât un copil îmbufnat care nu mi-a dat voie să-i strâng mâna la plecare sau să-i urez drum bun. Chade îmi ignoră bosumflarea, făcându-mă să mă simt şi mai copil.

După plecarea lui, bufonul îmi dădu desaga pe care-o lăsase pentru mine. În ea am găsit un cuţit foarte rezistent, în teacă, o punguţă cu bani şi o seamă de otrăvuri şi ierburi tămăduitoare, inclusiv o provizie generoasă de scoarţă de spiriduş. Pachetul bine învelit, pe care scria cu grijă să fie folosit cu prudenţă şi numai la nevoie, conţinea seminţe de carris. Într-o teacă de piele uzată era o sabie scurtă simplă, dar practică. Fără să-mi explic de ce, m-am înfuriat dintr-odată pe Chade.

– Tipic! am exclamat eu şi-am trântit desaga pe masă, ca s-o vadă şi bufonul. Otravă şi cuţite. Asta-i părerea lui despre mine. Şi aşa, tot asasin mă crede. Când se gândeşte la mine, numai Moartea îi vine în minte.

– Nu cred că ţi le-a lăsat ca să le încerci pe tine, remarcă bufonul împăciuitor. Îndepărtă cuţitul de marioneta pe care o prindea în sfori. S-o fi gândit că le poţi folosi ca să te aperi.

– Nu pricepi? Astea sunt daruri pentru băiatul pe care Chade l-a învăţat să devină asasin. Nu-şi dă seama că nu mai sunt aşa ceva. Nu mă poate ierta pentru că-mi doresc o viaţă a mea.

– Aşa cum nici tu nu-l poţi ierta că nu mai e tutorele tău amabil şi îngăduitor, replică bufonul pe un ton banal. Înnoda sforile de pe palete pe membrele marionetei. E puţin ameninţător, nu-i aşa, să-l vezi

păşind ca un războinic, punându-se în pericol pentru cauza în care crede, flirtând cu femei şi, în general, purtându-se de parcă ar avea o viaţă pentru el însuşi?

Parcă mi-ar fi aruncat o găleată de apă în faţă. Am fost nevoit să recunosc că eram invidios pe Chade pentru că pusese mâna, cu curaj, pe lucrul care mie încă îmi scăpa.

– Nu despre asta-i vorba! m-am răţoit la bufon.

Păpuşa la care lucra mă mustră mişcând din deget, iar el îmi rânji peste capul ei, care semăna tulburător de mult cu Şobolănică.

– Din câte văd, rosti bufonul, fără a mi se adresa neapărat, nu capul de căprior îl poartă Chade pe frunte. Nu, simbolul pe care l-a ales seamănă mai degrabă cu cel ales de prinţul Verity pentru nepotul lui bastard. Tu n-ai observat asemănarea?

Am tăcut câteva clipe, apoi l-am întrebat morocănos:

– Şi ce dacă?

Bufonul răsuci marioneta pe podea. Păpuşa de lemn ridică sinistru din umeri.

– Nici moartea regelui Shrewd, nici presupusa moarte a lui Verity nu l-au scos pe bursucul acela din vizuină. Numai când a crezut că ai fost tu ucis a început să ardă în el destul de tare flacăra mâniei ca să renunţe la ascunzători şi la prefăcătorii şi să declare că se va îngriji să urce pe tron un Farseer adevărat.

Marioneta mă dojeni iar cu degetul.

– Tu încerci să-mi spui că face toate astea de dragul meu? Când ultimul lucru din lume pe care-l vreau e să-mi văd copilul luat pentru a fi urcat pe tron?

Păpuşa îşi împleti braţele şi clătină din cap gânditoare.

– Mi se pare că Chade a făcut întotdeauna ceea ce a crezut că-i bine pentru tine. Fie că ai fost de acord, fie că nu. Poate că la fel procedează acum şi cu fiica ta. La urma urmei, e strănepoata lui, ultima reprezentantă a neamului său. În afară de Regal şi de tine, bineînţeles. Marioneta făcu câţiva paşi de dans. Cum altfel te aştepţi ca un bărbat de vârsta lui să se ocupe de un copil atât de mic? Ştie că nu va trăi la nesfârşit. Poate s-a gândit că e mai bine pentru ea să urce pe tron, decât să fie dată la o parte de pe el de către cineva care vrea să fie la putere.

Am întors privirea de la bufon şi m-am făcut că-mi strâng hainele murdare. Avea să-mi trebuiască multă vreme ca să chibzuiesc temeinic la vorbele sale.

Am fost dispus să accept corturile şi hainele alese de Kettricken pentru expediţie şi destul de cinstit ca să-i fiu recunoscător că a considerat potrivit să-mi ofere şi mie veşminte şi adăpost. Dacă m-ar fi exclus din anturajul ei, n-aş fi putut s-o acuz. Însă Jofron a venit la mine într-o zi cu un teanc de haine şi aşternuturi şi mi-a măsurat picioarele ca să-mi facă o pereche de bocanci-sac, aşa cum purtau muntenii. Era o companie veselă, ea şi bufonul se tachinau tot timpul. Bufonul vorbea chyurda mai bine decât mine şi câteodată îmi venea greu să le urmăresc conversaţia, iar calamburile bufonului îmi scăpau. M-am întrebat, într-o doară, ce fel de legătură era între ei.

La început, o considerasem pe Jofron un fel de discipolă de-a lui. Acum mă gândeam că poate doar se prefăcuse interesată, ca să aibă motiv să fie în preajma lui. Înainte de a pleca, i-a măsurat şi lui picioarele şi a vrut să afle ce culori şi podoabe voia să aibă bocancii.

– Bocanci noi? l-am întrebat, după plecarea lui Jofron. După cât de rar ieşi din casă, n-aş zice că ai nevoie de ei.

Mă privi calm. Veselia îi dispăru de pe chip.

– Ştii că trebuie să vin cu tine, sublinie el cu glas domol. Îmi oferi un surâs bizar. De ce crezi că am fost aduşi amândoi în locul acesta îndepărtat? Numai interacţiunea dintre Catalizator şi Profetul Alb poate aduce evenimentele vremurilor pe care le trăim pe calea cea bună. Eu cred că, dacă reuşim, Corăbiile Roşii vor fi alungate de pe coasta celor Şase Ducate şi un Farseer va moşteni tronul.

– Asta pare a se potrivi cu majoritatea profeţiilor, îl aprobă Kettle din ungherul ei de lângă foc. Încheia ultimul rând al unei mănuşi groase. Dacă molima foametei lipsite de raţiune este de a face din oameni neoameni, iar faptele voastre o stârpesc, atunci aţi împlini încă o profeţie.

Deprinderea lui Kettle de a veni cu o profeţie ori de câte ori i se ivea prilejul începea să mă calce pe nervi. Am inspirat adânc şi l-am întrebat pe bufon:

– Şi ce părere are Kettricken că te alături grupului ei?

– N-am discutat cu ea despre asta, răspunse el nepăsător. Nu mă alătur grupului ei, Fitz. Te urmez

pe tine. O expresie de nedumerire i se întipări pe față. Am știut de când eram mic că noi doi, împreună, trebuie să ducem la bun sfârșit această îndatorire. Nu mi-a trecut prin cap să mă întreb dacă merg sau nu cu tine. Mă pregătesc să te urmez din ziua în care ai ajuns aici.

– Și eu, interveni Kettle calmă.

Ne-am întors amândoi și ne-am holbat la ea. Se făcu că nu ne observă, își trase mănușa pe mână și-o admiră cât de bine se potrivește.

– Nu, am rostit eu categoric.

Era destul de rău să mă gândesc la animalele de povară care vor muri, n-aveam de gând să fiu martor și la moartea unei prietene. N-avea rost să dau glas motivului, era limpede că era mult prea bătrână pentru o asemenea întreprindere.

– Am crezut că rămâi aici, în casa mea, îi sugeră bufonul, mai blând decât bine. Lemne de foc sunt destule până la sfârșitul iernii, mai e și ceva făină și...

– Mă aștept să mor în timpul călătoriei, așa să știți, dacă asta vă liniștește cât de cât.

Își scoase mănușa și-o așeză peste perechea ei. Verifică, din obișnuință, cât îi mai rămăsese din scul. Începu să formeze primul rând de ochiuri pe andrea, trăgând firul fără efort printre degete.

– Iar până atunci nu trebuie să vă faceți griji din cauza mea. Mi-am adunat singură provizii. Am făcut niște schimburi, așa că am de mâncare și cele de trebuință. Ridică ochii de la andrele și mă fixă. Am tot ce-mi trebuie ca să ajung la capătul călătoriei.

Am fost nevoit să-i admit presupunerea calmă că era încă stăpână pe viaţa ei şi făcea cu ea ce voia. M-am întrebat când începusem să mă gândesc la ea ca la o bătrână neajutorată, de care trebuia să se îngrijească cineva. Coborî iar privirea la andrele. N-ar fi trebuit, degetele ei lucrau singure, chiar dacă erau urmărite de ochi sau nu.

– Văd că m-ai înţeles, adăugă ea încet.

Şi cu asta s-a terminat discuţia.

N-am auzit de nicio expediţie care să purceadă la drum aşa cum s-a stabilit. De obicei, cu cât e mai mare, cu atât are mai multe piedici de înfrânt. Nici a noastră n-a făcut excepţie. În dimineaţa dinaintea plecării stabilite, am fost trezit din somn cu brutalitate.

– Scoală-te, Fitz, trebuie să pornim la drum acum, îmi spuse iute Kettricken.

M-am ridicat încet în capul oaselor. În clipa următoare m-am trezit de-a binelea, dar spatele meu, încă nevindecat, nu-mi dădea voie să mă mişc prea repede. Bufonul şedea pe marginea patului său, agitat cum nu-l văzusem niciodată.

– Ce se întâmplă? am întrebat.

– Regal.

Nu mai auzisem atât venin adunat într-un singur cuvânt. Kettricken era albă la faţă şi-şi încleşta şi-şi descleşta pumnii pe lângă corp.

– I-a trimis tatălui meu un mesager cu steag alb, zicând că adăpostim un trădător dovedit în cele Şase Ducate. Zice că, dacă te dăm lui, va considera predarea un semn de bună-credinţă faţă de cele Şase Ducate şi

nu ne va privi ca pe dușmani. În caz contrar însă, va da frâu liber soldaților pe care i-a masat la graniță, știind că complotăm cu dușmanii lui împotriva sa. Tata chibzuiește ce să facă.

– Kettricken, eu nu sunt decât un pretext, am protestat.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Ochi Întunecați scânci agitat.

– Trebuie să știi că i-a luat luni de zile ca să adune armata aceea. N-a adus-o pentru că sunt eu aici. Soldații sunt gata de luptă pentru că Regal are de gând să atace Regatul Munților orice s-ar întâmpla. Doar îl cunoști. E o cacealma, vrea să vadă dacă te poate convinge să mă predai. Dacă-i dai satisfacție, va găsi alt pretext să vă atace.

– Nu sunt proastă, zise Kettricken cu glas rece. Iscoadele noastre au văzut prima oară soldații cu mult timp în urmă. Facem tot ce putem să ne apărăm, munții au fost dintotdeauna cel mai solid bastion al nostru. Dar nu ne-am mai confruntat niciodată cu un dușman organizat și atât de numeros. Tatăl meu e Sacrificiu, Fitz. Trebuie să acționeze în interesul Regatului Munților. Așa că acum chibzuiește dacă, predându-te, va putea să negocieze cu Regal. Să nu crezi că tata e atât de prost încât să se încreadă în el. Dar, cu cât întârzie mai mult atacul asupra poporului său, cu atât va fi mai bine pregătit.

– Mi se pare că nu prea are la ce chibzui.

– Tata nu a avut niciun motiv să-mi împărtășească și mie mesajul adus de sol. Hotărârea e numai a lui.

Mă privi fără ezitare, cu o umbră din vechea noastră prietenie. Cred că îmi dă ocazia să te fac nevăzut. Înainte de a fi pusă în situația de a-i sfida ordinul de a te preda lui Regal. Probabil se gândește să-i spună regelui că ai fugit, dar că intenționează să te urmărească.

În spatele lui Kettricken, bufonul își trăgea pantalonii pe sub cămașa de noapte.

– Va fi mai greu decât am plănuit, se arătă Kettricken încrezătoare în mine. Nu mai pot implica niciun locuitor de la munte în expediția noastră. Va trebui să plecăm numai noi doi cu Starling. Singuri. Și trebuie să plecăm acum, într-o oră.

– Voi fi gata, i-am promis.

– Ne întâlnim în spatele șopronului cu lemne al lui Joss, spuse Kettricken și plecă.

M-am uitat la bufon.

– Îi spunem lui Kettle?

– De ce mă întrebi pe mine?

Am ridicat din umeri. Apoi m-am sculat și m-am îmbrăcat în grabă. M-am gândit la amănuntele rămase nerezolvate, dar le-am lăsat baltă, nu-mi erau de folos. În foarte scurt timp, bufonul și cu mine aveam boccelele pe umeri. Ochi Întunecați se ridică, se întinse îndelung și ajunse la ușă înaintea noastră. *O să-mi fie dor de cămin. Dar vânătoarea va merge mai bine.* Cu cât calm le accepta pe toate...

Bufonul privi cu părere de rău coliba, apoi închise ușa.

– Aceasta e prima casă care a fost numai a mea, spuse el, îndepărtându-se.

– Laşi atâtea în urmă pentru expediţia asta, i-am zis eu stânjenit, gândindu-mă la uneltele lui, la păpuşile neterminate, până şi la plantele de la geam, probabil pentru că mă bucuram că nu plec singur.

Bufonul îmi aruncă o privire şi ridică din umeri.

– Mă iau pe mine cu mine. Numai de atât am nevoie şi numai atâta am. Se uită înapoi la uşa zugrăvită cu mâna lui. Jofron va avea grijă de casă. Şi Kettle.

Oare nu cumva lăsa în urmă mai multe decât ştiam eu?

Mai aveam puţin până la şopronul cu lemne când am văzut nişte copii alergând în jos pe cărare spre noi.

– Uite-l! strigă unul din ei, arătând cu degetul.

M-am uitat speriat la bufon, apoi m-am pregătit, neştiind la ce să mă aştept. Cum te poţi apăra de nişte copii? Năucit, am aşteptat atacul, dar lupul nu aşteptă. Se lipi cu burta de zăpadă, îşi lipi până şi coada de ea. Când copiii se apropiară, ţâşni dintr-odată spre cel din faţă.

– NU! am ţipat îngrozit, dar nu mă luă nimeni în seamă.

Lupul îl izbi pe copil în piept cu labele din faţă şi-l aruncă în zăpadă. Se ridică într-o clipă şi se luă după ceilalţi. Copiii fugeau şi hohoteau, în timp Ochi Întunecaţi îi împingea pe rând în nămeţi. Când îl doborî pe ultimul, se ridică cel dintâi şi porni imediat după el, încercând zadarnic să ţină pasul şi să-l prindă de coadă când lupul ţâşni pe lângă el cu limba scoasă.

Ochi Întunecaţi îi trânti iarăşi pe toţi, încă de două ori, şi se opri numai după ce alergă de câteva ori în cerc.

Îi văzu pe copii cum se ridică, apoi se uită la mine peste umăr. Plecă urechile rușinat și-și îndreptă iar privirea spre copii, dând din coadă. O fetiță scotea o bucată de pâine prăjită din buzunar, iar alta îl ațâța cu o fâșie de piele, unduind-o pe zăpadă și vrând să se joace cu el de-a trasul odgonului. Eu m-am făcut că nu observ.

Vă ajung eu din urmă.

Sigur că da, i-am spus pe un ton ironic. Mi-am văzut de drum cu bufonul. Am aruncat o privire înapoi, ca să-l văd pe lup fixându-se zdravăn pe toate cele patru labe și trăgând de un capăt al fâșiei de piele, în vreme ce doi băieți trăgeau de celălalt. Am presupus că așa își petrecuse lupul după-amiezile și m-a străbătut un fior de invidie.

Kettricken ne aștepta deja. Șase jeppe încărcate erau legate în șir una de alta. Mi-am dorit să-mi fi făcut timp să învăț mai multe despre ele, dar crezusem că aveau să se ocupe de ele alții, nu eu.

– Le luăm pe toate? am întrebat disperat.

– Ar ține prea mult să despachetăm și să împachetăm numai ce ne trebuie. Poate că mai târziu o să abandonăm proviziile și animalele în plus. Acum nu vreau decât să plecăm cât mai repede.

– Atunci hai să plecăm, i-am propus.

Kettricken se uită fix la bufon.

– Tu ce faci aici? Ai venit să-ți iei rămas-bun de la Fitz?

– Unde merge el, acolo merg și eu, spuse bufonul calm.

Regina se uită la el și parcă i se mai înmuie privirea.

– Va fi frig, bufonule. N-am uitat cât ai suferit de frig pe drumul încoace. Acolo unde mergem acum nu se va încălzi nici după ce în Jhaampe s-a făcut primăvară.

– Unde merge el, acolo merg și eu, repetă bufonul pe același ton.

Kettricken clătină din cap pentru sine, apoi ridică din umeri. Merse în fața șirului de jeppe și pocni din degete. Animalul din frunte flutură din urechile păroase și porni după ea. Celelalte îl urmară. Mă impresionă supunerea lor. Le-am cercetat cu mintea și am descoperit un instinct de turmă atât de puternic, încât nu se gândeau la ele ca animale individuale. Câtă vreme jeppa din frunte mergea după Kettricken, celelalte o vor urma întocmai.

Regina ne conduse pe un drum, de fapt pe o cărăruie. Șerpuia prin spatele colibelor răsfirate unde locuiau cei veniți să-și petreacă iarna la Jhaampe. În foarte scurt timp, am lăsat în urmă ultimul adăpost și am călătorit printr-o pădure veche. Bufonul și cu mine mergeam în spatele jeppelor. O urmăream pe cea din fața mea, observând, după urmele lăsate în zăpadă de picioarele ei plate, că făcea pași aproape la fel de mari ca ai lupului. Mergeau într-un ritm puțin mai rapid decât mersul confortabil.

Nu străbătuserăm o distanță prea mare, când am auzit un strigăt în spatele nostru. Am tresărit și am privit repede peste umăr. Era Starling. Venea în fugă, cu bocceaua săltându-i pe spate. Când a ajuns în dreptul nostru, ne reproșă:

– Aţi plecat fără mine!

Bufonul rânji. Eu am dat din umeri.

– Am plecat când mi-a poruncit regina mea, i-am spus.

Ea ne sfredeli cu privirile, apoi trecu în grabă pe lângă jeppe, prin zăpada afânată de lângă drum, şi-o ajunse din urmă pe Kettricken. Vocile li se auziră limpede în aer:

– Ţi-am spus că plec imediat, i-o reteză regina. Şi am plecat.

Spre uimirea mea, Starling avu bunul-simţ să tacă. O vreme se strădui să înainteze prin zăpadă alături de Kettricken, apoi renunţă şi lăsă mai întâi jeppele, apoi pe bufon şi pe mine, s-o luăm înainte. Ajunse în spatele meu. Ştiam că-i venea greu să ţină pasul cu noi şi-mi părea rău de ea, dar pe urmă m-am gândit la copilul meu şi nici măcar nu m-am uitat în spate să văd dacă rezistă în ritmul nostru.

Aşa începu o zi lungă, lipsită de peripeţii. Cărarea ducea numai în sus, pe pante niciodată abrupte, dar ne dureau picioarele din cauza urcuşului constant. Kettricken nu încetini pasul, ci ne sili să mărşăluim în acelaşi ritm. Nimeni nu vorbi prea mult. Eu gâfâiam şi încercam să ignor durerea tot mai intensă din spate. Carne proaspătă acoperea acum rana, dar muşchii de sub ea încă nu se vindecaseră.

Deasupra noastră se înălţau copaci uriaşi. Cei mai mulţi erau arbori mereu verzi, o specie pe care n-o mai întâlnisem. Făceau din lumina zilei scurte de iarnă un amurg perpetuu. Nu prea creşteau tufe pe

dedesubt; peisajul adăpostea numai rânduri clătinate de trunchiuri uriașe și câteva crengi aplecate de zăpadă. Cele mai multe ramuri creșteau din trunchi la mare distanță deasupra capetelor noastre. Din când în când, treceam pe lângă pâlcuri de arbori foioși mai scunzi, crescuți din petice de pământ în păduri deschise, pe locuri în care domniseră cândva copaci gigantici. Urmam o cărare bătătorită, folosită, fără îndoială, de animale și de oameni pe schiuri. Era îngustă și, dacă nu pășeai unde trebuie, puteai să aluneci foarte ușor și să te scufunzi foarte adânc în zăpada afânată. Încercam să calc cât se poate de atent.

Ziua nu era prea friguroasă, judecând după vremea din munți. Mi-am dat seama curând că hainele primite de la Kettricken îmi țineau bine de cald. Mi-am lărgit haina la gât, apoi gulerul cămășii, ca să mă răcoresc puțin. Bufonul își scoase gluga cu margine îmblănită, dezvelind o căciulă pestriță din lână. Moțul îi flutura vesel în ritmul pașilor. Dacă ne mișcam prea repede pentru el, nu se plânse. Poate că, la fel ca mine, gâfâia prea tare ca să se mai și vaite.

Ochi Întunecați ne ajunse din urmă puțin după ora prânzului.

– Bravo, cățeluș! l-am alintat cu glas tare.

Asta-i nimic față de vorbele cu care te blagoslovește Kettle, ripostă el îngâmfat. *O să vedeți voi ce-o să vă audă urechile când baba o să v-ajungă din urmă haita. Deja mi-e milă de voi. Are o bâtă.*

Vine după noi?

Pentru un om fără simțul mirosului, v-a prins foarte repede urma. Ochi Întunecați țopăi pe lângă noi cu ușurință surprinzătoare prin zăpada moale de pe marginea drumului. Mi-am dat seama că savura senzația de agitație ușoară a jeppelor care-i simțeau mirosul. Le depăși pe ele, apoi pe Kettricken și, odată ajuns în frunte, porni încrezător de unul singur, de parcă știa unde mergem. În curând l-am pierdut din vedere, dar nu mi-am făcut griji. Știam că avea să se întoarcă la noi în cercuri largi, ca să vadă pe unde suntem.

– Kettle vine după noi, l-am anunțat pe bufon.

Mă privi întrebător.

– Ochi Întunecați zice că e foc și pară.

Ridică din umeri și oftă scurt.

– Păi, are dreptul să hotărască singură în ce-o privește, comentă el pentru sine, apoi mi se adresă mie: Încă mă tulbură când faci așa cu lupul.

– Te deranjează că sunt înzestrat cu Har?

– Te deranjează să te uiți fix în ochii mei? veni replica lui.

Mi-a fost suficient. Ne-am văzut de drum.

Kettricken n-a slăbit ritmul până la sfârșitul zilei. Ne-am oprit într-o zonă bătătorită, la adăpostul unor copaci imenși. Deși cărarea nu părea prea folosită, pe ea mergeau negustorii la Jhaampe. Autoritară, regina continuă să ne împartă porunci, cu simț practic. Îi arătă lui Starling o grămăjoară de lemne de foc uscate, acoperite cu o pânză împotriva zăpezii.

– Folosește câteva din ele să aprinzi focul, pe urmă adună altele, ca să le înlocuim pe cele luate. Multă

lume se oprește aici și, pe vreme rea, lemnele ar putea salva o viață.

Starling se supuse fără să crâcnească.

Bufonul și cu mine am ajutat-o pe Kettricken să ridice un adăpost, la îndrumările ei. La sfârșit, înălțasem un cort de forma unei pălării de ciupercă. După aceea, Kettricken ne dădu fiecăruia câte-o sarcină: să descărcăm așternuturile, să le ducem în cort, să dăm jos povara de pe spinarea animalelor, să priponim jeppa din frunte și să topim zăpadă, ca să avem apă. Ea însăși puse mâna și ajută la treabă. Am observat că se pricepea de minune să ne organizeze tabăra și să se ocupe de nevoile noastre. Când mi-am dat seama că-mi aduce aminte de Verity, am simțit un junghi în inimă. Ar fi fost un soldat nemaipomenit.

Odată tabăra așezată, am avut un schimb de priviri cu bufonul. M-am dus la Kettricken, care se îngrijea de jeppe. Animalele acelea rezistente ciuguleau deja mugurii și scoarța copacilor mai mici de pe-o latură a taberei.

– Bănuiesc că ne urmărește Kettle, i-am spus. Crezi că ar trebui să mă întorc după ea?

– De ce? mă întrebă ea pe un ton lipsit de sensibilitate, deși continuă: Dacă va reuși să ne ajungă din urmă, atunci vom împărți cu ea ce avem. Știi asta. Dar eu bănuiesc că o vor lăsa puterile înainte de a ajunge aici și se va întoarce la Jhaampe. Poate că a făcut-o deja.

Poate că a rămas fără vlagă și-a căzut la marginea drumului, mi-am zis, însă nu m-am dus după ea. Am

recunoscut în vorbele lui Kettricken simțul aspru al realității care-i caracteriza pe munteni. Respecta hotărârea lui Kettle de a veni după noi. Chiar dacă încercarea avea s-o ucidă, Kettricken nu voia să-și impună voința asupra ei. În rândul bătrânilor de la munte se practica izolarea, un exil autoimpus, într-un loc în care frigul punea capăt oricăror suferințe. Și eu respectam dreptul lui Kettle de-a urma cărarea pe care voia în viață sau de a muri încercând s-o urmeze. Dar asta nu m-a împiedicat să-l trimit pe Ochi Întunecați înapoi pe unde venisem, ca să vadă dacă e tot pe urmele noastre. Am preferat să cred că dădeam dovadă de curiozitate. Lupul tocmai se întorsese cu un iepure alb între fălci. Când i-am cerut s-o caute pe Kettle, se ridică, se întinse și-mi porunci cu glas nenorocit: *Atunci păzește carnea.* Se făcu nevăzut în bezna tot mai deasă.

Cina, alcătuită din terci și turte coapte, tocmai se pregătea când Kettle ajunse în tabără, urmată îndeaproape de Ochi Întunecați. Merse furioasă la foc și își încălzi mâinile, aruncându-ne săgeți din ochi mie și bufonului. Noi doi am avut un schimb de priviri. Ne simțeam vinovați. I-am oferit degrabă cana de ceai pe care mi-o turnasem mie. O luă și-o bău, pe urmă ne reproșă:

– Ați plecat fără mine.

– Da, am recunoscut. Așa am făcut. Kettricken a venit la noi și ne-a spus că trebuie să plecăm imediat, așa că bufonul și cu mine...

– Ei, am venit oricum, ne anunță ea triumfătoare, retezându-mi vorba. Și am de gând să merg cu voi.

– Suntem fugari, vorbi Kettricken cu glas domol. Nu putem încetini pasul pentru tine.

Kettle aruncă foc din priviri.

– Am cerut eu așa ceva? o întrebă pe regină cu țâfnă.

Kettricken ridică din umeri.

– Am vrut doar să înțelegi situația, îi răspunse ea calmă.

– O înțeleg, replică bătrâna, la fel de calmă, de data asta.

Așa că rămase stabilit: Kettle venea cu noi. Am urmărit schimbul de replici cu un soi de respect amestecat cu teamă. Ambele femei au crescut în ochii mei după aceea. Cred că atunci mi-am dat seama cum se vedea Kettricken pe sine însuși. Era regina celor Șase Ducate și nu se îndoia de asta. Dar, spre deosebire de alții, nu se ascunsese în spatele titlului și nici nu fusese ofensată de replica obraznică a lui Kettle. Îi dăduse un răspuns respectuos, dar autoritar, ca de la femeie la femeie. Încă o dată își dezvăluise cutezanța și descoperisem că nu-i găseam cusur.

Am împărțit cu toții iurta în seara aceea. Kettricken umplu un mangal mic cu tăciuni din focul nostru și-l aduse înăuntru. Adăpostul deveni surprinzător de confortabil. Puse de pază și se incluse și pe Kettle, și pe ea printre străjile următoare. Ceilalți dormiră bine. Eu am stat treaz o vreme. Eram din nou în drum spre Verity. Asta îmi ușura greutatea cu care mă apăsa porunca necontenită a regelui meu, dar eram și în drum spre râul de Meșteșug pur, în care-și spălase el mâinile. Imaginea aceea ispititoare stătea mereu la

pândă într-un cotlon al minții mele. Am alungat ferm tentația, dar în noaptea aceea mi-a bântuit visele. A doua zi am strâns repede tabăra și am pornit la drum înainte de-a se crăpa de ziuă. Kettricken ne-a pus să descărcăm o altă iurtă, mai mică, pregătită în caz că ar fi călătorit cu noi mai multe persoane. O lăsă ascunsă cu grijă în locul de popas, ca s-o găsească și alții și s-o poată folosi. Jeppa ușurată de iurtă fu încărcată cu pachetele cărate de oameni. Am fost recunoscător, pentru că spatele îmi pulsa necontenit sub povara boccelei.

Kettricken a ținut-o în același ritm patru zile la rând. N-a spus dacă se aștepta cu adevărat să fim urmăriți, iar eu n-am întrebat-o. Nu mai aveam cum să stăm de vorbă doar noi doi. Ea mergea întotdeauna în frunte, urmată de animale, de bufon, de mine și de Starling și, adesea de la distanță mai mare, de Kettle. Cele două femei își respectau promisiunea. Kettricken nu slăbea ritmul pentru bătrână, iar Kettle nu se plângea. În fiecare seară venea în tabără cu întârziere și de obicei însoțită de Ochi Întunecați. De multe ori ajungea chiar la timp pentru a împărți mâncarea și adăpostul nostru, dar a doua zi se scula odată cu Kettricken și nu se văita.

În a patra seară, după ce ne-am așezat toți în iurtă și ne-am pregătit de culcare, Kettricken mi se adresă pe neașteptate:

– FitzChivalry, doresc să-ți aflu părerea despre un anumit lucru.

M-am ridicat în capul oaselor, mirat de cererea ei oficială.

– Îți stau la dispoziție, regina mea.

Lângă mine, bufonul își înăbuși un chicotit. Bănuiesc că arătam amândoi cam ciudat să vorbim cu atâta ceremonie de sub învălmășeala de pături și blănuri. Dar eu mi-am păstrat comportamentul rezervat.

Kettricken adăugă niște surcele în mangal, ca să atâțe flacăra și căldura. Scoase un tub smălțuit, îi îndepărtă capacul și dezvălui un pergament subțire. Când îl desfăcu în fața mea cu grijă, am recunoscut harta care-i inspirase lui Verity ideea aventurii. Mi se părea foarte ciudat s-o privesc în mediul acela. Aparținea unor vremuri în care trăisem în mult mai multă siguranță, când nu duceam lipsă de mâncare gătită, din bucate alese, când hainele mi se croiau pe măsură și știam unde aveam să dorm în fiecare noapte. Nu era corect ca lumea mea să se fi schimbat așa de mult de când văzusem harta ultima oară, iar harta să fi rămas aceeași, o bucată firavă de pergament străvechi, cu însemne șterse de vreme. Kettricken o netezi în poală și arătă cu degetul un punct alb nemarcat.

– Noi suntem cam pe-aici, îmi spuse.

Inspiră adânc, ca pentru a-și face curaj. Indică un alt punct, tot nemarcat.

– Aici am găsit urmele bătăliei. Mantia lui Verity și... oasele.

Îi tremură glasul când rosti ultimele cuvinte. Ridică brusc privirea și mă fixă cum o făcuse cândva la Buckkeep.

– Știi, Fitz, mi-e foarte greu. Am adunat oasele acelea crezând că sunt ale lui. Luni de zile l-am crezut

mort, pentru ca acum, numai în temeiul vorbelor tale inspirate de-o magie pe care n-o stăpânesc şi n-o înţeleg, să încerc să cred că trăieşte. Dar... am ţinut oasele în mână. Şi mâinile mele nu pot uita greutatea şi răceala lor, iar nasul meu nu le poate uita mirosul.

– Trăieşte, doamna mea, am asigurat-o eu calm.

Ea oftă.

– Uite ce vreau să te întreb. Să mergem direct acolo unde drumurile sunt marcate pe această hartă, acele drumuri pe care spunea Verity că vrea să le urmeze, sau vrei să fii dus la locul bătăliei mai întâi?

Am stat şi m-am gândit puţin.

– Sunt convins că ai adunat tot ce era de adunat, regina mea. S-a scurs timpul de când ai fost acolo, o parte din vară şi jumătate din iarnă. Nu, nu văd ce-aş găsi eu în plus faţă de ce-au găsit oamenii tăi când pământul nu era acoperit de zăpadă. Verity trăieşte, regina mea, dar nu e acolo. Aşa că hai să-l căutăm în altă parte, în locul unde a spus că se va duce.

Ea încuviinţă încet, dar, dacă am reuşit s-o îmbărbătez, nu mi-o arătă. În schimb, bătu iar cu degetul pe hartă.

– Drumul acesta, desenat aici, mi-e cunoscut. A fost cândva drum de negustori şi, deşi nu mai ştie nimeni unde anume duce, încă e folosit. Satele mai îndepărtate şi vânătorii de animale cu blană au propriile drumuri care duc la el, pe urmă îl coboară până la Jhaampe. Am fi putut călători pe el şi până acum, dar n-am vrut. E prea circulat. Am venit pe ruta cea mai rapidă, dacă nu chiar cea mai sălbatică. Mâine

însă, îl vom traversa. Iar când îl vom traversa, vom lăsa Jhaampe în spate și vom urca pe el în munți. Urmări cu degetul drumul trasat pe hartă. N-am mai fost niciodată în partea aceea, spuse ea cu glas firesc. Puțini au fost, în afară de vânătorii de blănuri sau de aventurierii ocazionali care voiau să vadă dacă sunt adevărate poveștile de demult. De obicei, se întorc cu propriile lor povești, și mai ciudate decât cele care i-au îmboldit la drum.

I-am urmărit degetele palide alunecând pe hartă. Dunga vagă a vechiului drum se despărțea în trei direcții, fără punct de plecare și fără destinație clară. Indiferent ce anume fusese marcat la capătul celor trei linii, dispăruse sub pete de cerneală. Nici Kettricken, nici eu n-aveam cum să știm pe care dintre ele pornise Verity. Deși nu arătau foarte distanțate pe hartă, din cauza reliefului muntos, puteau fi la zile sau chiar săptămâni depărtare unele de altele. În plus, nici nu eram convins că puteai mări la scară o hartă atât de veche.

– Unde mergem mai întâi? am întrebat-o.

Ea ezită puțin, apoi lovi cu unghia unul din capetele drumului.

– Aici. Cred că e cel mai apropiat.

– Atunci e o alegere înțeleaptă.

Kettricken mă pironi cu privirea.

– Fitz. Nu poți să-l cauți cu Meșteșugul tău și să-l întrebi unde e? Sau să-l rogi să vină la noi? Sau măcar să-l întrebi de ce nu s-a întors la mine?

De câte ori am negat eu clătinând din cap, de atâtea ori făcu ea ochii tot mai mari.

– De ce nu poţi? mă întrebă cu glas tremurat. Magia aceasta grozavă şi tainică a neamului Farseer nici măcar nu-l poate chema la nevoie?

Nu mi-am luat ochii de la ea, dar aş fi vrut să ne audă mai puţine urechi. Oricât de multe ştia Kettricken despre mine, tot nu-mi venea la îndemână să vorbesc despre Meşteşug cu altcineva în afară de Verity. Mi-am ales cuvintele cu mare grijă.

– Dacă l-aş chema, l-aş putea pune în mare primejdie, doamna mea. Sau aş atrage pericolul asupra noastră.

– Cum?

M-am gândit o clipă la bufon, la Kettle şi la Starling. Îmi venea greu să-mi explic de ce mă stânjenea să vorbesc pe faţă despre o magie păstrată în taină de atâtea generaţii. Dar Kettricken era regina mea şi-mi pusese o întrebare. Am plecat ochii şi i-am răspuns:

– Grupul instruit de Galen nu i-a fost niciodată credincios regelui. Nici lui Shrewd, nici lui Verity. Iniţiaţii au fost întotdeauna unealta unui trădător, folosită pentru a arunca umbre de îndoială asupra capacităţilor regelui şi pentru a-i submina abilitatea de a-şi proteja regatul.

Kettle suspină adânc, iar ochii lui Kettricken căpătară o nuanţă cenuşie, dură ca oţelul. Am continuat:

– Chiar şi acum, dacă ar fi să-l caut deschis pe Verity, ei ar găsi o cale de a trage cu urechea. Întrebuinţându-şi Meşteşugul, l-ar putea găsi. Pe el sau pe noi. Şi-au întărit Meşteşugul şi au descoperit mijloace de a-l folosi pe care eu nu le-am învăţat. Îi spionează pe ceilalţi care-l întrebuinţează. Cu ajutorul lui, pot provoca

durere sau crea iluzii. Mă tem să-l caut pe regele meu, regină Kettricken. Faptul că și el preferă să nu mă caute mă face să cred că e la fel de prevăzător ca mine.

Chibzuind la vorbele mele, Kettricken se făcu palidă ca hârtia. Mă întrebă cu voce stinsă:

– Întotdeauna l-au trădat, Fitz? Spune-mi sincer. N-au participat deloc la apărarea celor Șase Ducate?

Mi-am cumpănit bine cuvintele, ca și când i-aș fi raportat lui Verity:

– Nu am nicio dovadă, doamna mea. Dar bănuiesc că unele mesaje despre Corăbiile Roșii nu au plecat niciodată sau că au fost întârziate voit. Cred că poruncile trimise de Verity prin Meșteșugul său inițiaților din turnurile de pază nu au fost transmise castelelor pe care ar fi trebuit să le păzească. I se supuneau lui Verity numai atât cât să nu-și dea el seama că mesajele și poruncile lui erau trimise mai departe de-abia la câteva ore de la primirea lor. În fața ducilor săi, Verity părea incapabil, iar strategia lui prea timpurie sau prostească.

Mi-au stat vorbele în gât, văzând furia care se năștea pe chipul lui Kettricken. Obrajii îi deveniră ca doi bujori.

– Câte vieți? întrebă ea cu asprime. Câte orașe? Câți morți sau, mai rău, făcuți neoameni? Toate din cauza invidiei unui prinț, toate pentru un băiat răsfățat, care-și dorea cu ardoare să pună mâna pe tron? Cum a putut face așa ceva, Fitz? Cum a putut sta cu mâinile în sân, lăsându-și oamenii să moară, numai ca să-l facă pe fratele lui să pară prost și nepriceput?

Nu aveam ce să-i răspund.

– Poate că nu se gândea la ei ca la oameni şi la oraşe, m-am auzit rostind cu voce slabă. Pentru el poate că erau doar nişte pioni. Bunuri de-ale lui Verity care trebuiau distruse, dacă nu le putea câştiga pentru el.

Kettricken închise ochii.

– Fapta lui e de neiertat, murmură ea pentru sine. Părea scârbită. Va trebui să-l omori, FitzChivalry, adăugă ea pe ton domol, dar implacabil.

Ce ciudat să primesc, în sfârşit, porunca aceea împărătească.

– Ştiu, doamna mea. Am ştiut şi când am încercat ultima oară.

– Nu, mă corectă ea. Când ai încercat ultima oară, ai făcut-o pentru tine. Nu ţi-ai dat seama că asta m-a înfuriat? Acum îţi spun că trebuie să-l omori de dragul celor Şase Ducate. Clătină din cap, aproape surprinsă. E singurul mod în care poate deveni Sacrificiu pentru poporul său. Să fie ucis pentru el înainte de a-i face şi mai mult rău.

Pe neaşteptate, scrută fiinţele tăcute care se holbau la ea cuibărite pe sub pături.

– Culcaţi-vă, ne porunci tuturor, ca unor copii neascultători. Mâine trebuie să ne sculăm devreme şi să pornim iar la drum în pas vioi. Dormiţi cât mai puteţi.

Starling ieşi ca să stea prima de strajă. Ceilalţi se culcară şi, când flăcările din mangal pâlpâiră şi se stinseră, adormiră în siguranţă. Eu, în ciuda oboselii, am stat cu ochii larg deschişi pe întuneric. Auzeam numai respiraţia tovarăşilor mei adormiţi, murmurul vântului

abia suflând printre copaci. Dacă cercetam împrejurimile cu mintea, îl vedeam pe Ochi Întunecați umblând după pradă, gata să prindă șoarecii neatenți. Pacea și liniștea pădurii, victima iernii, ne înconjurau de pretutindeni. Toată lumea dormea adânc, în afară de Starling, care stătea de pază.

Nimeni nu auzea cum vuia în mine pofta de Meșteșug, tot mai sălbatică cu fiecare zi a călătoriei. Reginei nu-i pomenisem de cealaltă temere de-a mea: că, dacă l-aș fi atins pe Verity cu Meșteșugul, nu m-aș mai fi întors niciodată, ci m-aș fi scufundat în râul Meșteșugului, pe care-l zărisem câteva clipite, și-aș fi plutit veșnic pe undele sale. Numai gândul la ispita aceea mă și trimitea, tremurând, în brațele resemnării. Înverșunat, mi-am ridicat zidurile și mi-am întărit hotarele minții, punând pază grea între mine și Meșteșug, așa cum fusesem învățat. Dar în noaptea aceea nu m-am apărat doar ca să-i țin departe de mine pe Regal și coteria lui, ci și ca să mă închid pe mine înăuntrul meu.

24
DRUMUL MEŞTEŞUGULUI

De unde izvorăşte cu adevărat magia? Te naşti cu ea în sânge, aşa cum se nasc unii câini pricepuţi să ia urma, iar alţii buni paznici la oi? E un talent pe care îl poţi dobândi, dacă eşti hotărât să-l înveţi? Sau trăieşte în pietrele, apa şi pământul lumii, astfel că un copil se impregnează cu îndemânări magice când bea apă şi respiră? Pun aceste întrebări fără a şti cum să le aflu răspunsurile. Am cunoscut noi vreodată izvorul magiei, putea un vrăjitor foarte iscusit să fie înadins adus la viaţă de cineva care dorea acest lucru? Se putea creşte un copil pentru a deveni vrăjitor, aşa cum creşti un cal pentru a deveni animal de povară sau a te purta iute ca vântul? Se putea alege un bebeluş care să fie învăţat ce e magia chiar înainte de a vorbi? Îţi puteai construi casa pe un loc în care pământul era foarte bogat în resurse magice pe care să le sorbi? Aceste întrebări mă sperie aşa de tare, încât aproape că nu doresc să le caut răspunsurile. Numai că, dacă nu le caut eu, le-ar putea căuta altul.

Era pe la începutul după-amiezii când am ajuns la drumul lat însemnat pe hartă. Cărarea noastră îngustă se topea în el ca un afluent în fluviu. Aveam să-l urmăm câteva zile la rând. Câteodată trecea pe lângă mici sate vârâte în adăpostul cutelor din munți, dar Kettricken grăbea pasul în dreptul lor și nu se oprea. Ne-am întâlnit cu alți drumeți, pe care i-a salutat politicos, dar a descurajat fermă orice încercare de conversație. Dacă a recunoscut-o cineva în ea pe fiica lui Eyod, nu s-a arătat. A venit însă o zi când s-au scurs ore întregi fără să dăm peste suflet de om, darămite un sat sau o colibă. Drumul se îngusta și singurele urme erau vechi, ascunse de zăpada proaspătă. Când ne-am sculat a doua zi și am pornit pe el, s-a subțiat curând și-a ajuns o dâră subțire printre copaci. Kettricken s-a oprit de câteva ori și-a cercetat împrejurimile, pe urmă a luat-o în altă direcție. Indiferent după ce semne se lua, pentru mine erau prea subtile.

În noaptea următoare, după ce ne-am așezat tabăra, a scos din nou harta și-a studiat-o. I-am simțit nesiguranța și m-am dus lângă ea. Nu i-am pus întrebări și nu i-am dat sfaturi, m-am uitat doar la semnele abia vizibile de pe hartă. Într-un sfârșit, îmi aruncă o privire.

– Cred că suntem aici, îmi spuse, arătând cu degetul capătul drumului negustoresc pe care mersesem. Undeva la nord ar trebui să dăm peste drumul celălalt. Am sperat că le va lega o cărare, așa mi se părea că e normal, ca drumul acesta vechi să fie legat de unul și mai vechi. Dar acum... Oftă. Mâine cred că vom bâjbâi și vom spera ca norocul să fie de partea noastră.

Cuvintele ei nu ne încurajară deloc.

Cu toate acestea, a doua zi am mers mai departe. Ne-am îndreptat numai spre nord, printr-o pădure în care toporul nu tăiase niciodată. Ramurile arborilor se țeseau și se împleteau sus de tot, iar generații de frunze și ace se ascundeau adânc sub pătura văluroasă de omăt căzut printre crengi pe podeaua pădurii. Harul meu a simțit că în copaci pulsa o umbră de viață care parcă semăna cu viața animalelor, ca și cum ar fi dobândit conștiință numai în virtutea vârstei lor. Dar ei conștientizau lumea largă a luminii și umezelii, solul și aerul. Nici măcar nu ne luau în seamă, iar pe după-amiază mă simțeam mai mărunt decât o furnică. N-am crezut niciodată că voi fi disprețuit de un copac.

Călătorind întruna, ceas după ceas, n-am fost, fără îndoială, singurul care s-a întrebat dacă nu cumva ne rătăcisem. O pădure atât de bătrână ar fi putut înghiți drumul cu o generație în urmă. Rădăcinile i-ar fi împins dalele în afară, frunzele și acele le-ar fi îngropat. Poate că drumul căutat de noi nici nu mai exista, decât ca o dâră mai mult ghicită pe o hartă veche.

Ochi Întunecați a fost acela care, alergând mult în fața noastră, l-a găsit cel dintâi.

Nu-mi place deloc drumul acesta, m-a anunțat el.

– Pe-acolo e drumul nostru, i-am strigat lui Kettricken, care mergea în fața mea.

Glasul meu plăpând de om se auzi ca un bâzâit de muscă într-o sală imensă. Regina mă surprinse când îl auzi și se întoarse spre mine. Observă direcția pe care i-o arătam cu mâna și, ridicând din umeri, își orientă

animalele de povară puțin mai spre vest. Am mai mers o bucată bună până ce-am dat de-o spărtură dreaptă ca săgeata între pâlcurile de copaci din fața noastră. O dâră de lumină reușea să pătrundă în pădure pe-acolo. Kettricken conduse jeppele pe suprafața luminată de rază.

Ce nu-i în regulă cu el?

Lupul se scutură ca și când ar fi fost plin de apă. *Se simte prea mult mâna omului. Ca focul prea puternic, care arde carnea.*

Nu înțeleg.

Lupul își lăsă urechile pe spate. *Ca o forță uriașă, micșorată și supusă de voința omului. Focul încearcă întotdeauna să scape din strânsoare. La fel și drumul acesta.*

N-am priceput deloc ce vrea să spună. În cele din urmă, am descoperit drumul. Kettricken și jeppele porniră pe el înaintea mea. Era lat, o tăia drept printre copaci, mai jos decât podeaua pădurii, ca dâra lăsată de un copil care târăște un băț prin nisip. Arborii creșteau de-o parte și de alta și se aplecau deasupra lui, dar niciunul nu-și împingea rădăcinile la suprafață și nici nu răsăriseră vlăstari din el, iar pe zăpadă nu se zăreau nici urme de păsări. N-am ghicit pe sub omăt urme de pași vechi. Nimeni nu călcase pe drumul acela de când căzuse prima ninsoare. Din câte-mi dădeam seama, vânatul nu trecuse nici el pe-acolo.

Am pășit pe suprafața lui.

Parcă aș fi intrat cu fața într-o pânză de păianjen. Sau mi-ar fi curs un strop gheață pe spate. Sau aș fi intrat într-o bucătărie încinsă după ce stătusem afară în viscol. M-a copleșit o senzație fizică, intensă ca oricare

din cele amintite, dar imposibil de spus dacă era umedă sau uscată. Transfigurat, m-am oprit. Tovarășii mei nu dădeau semne că ar fi trăit aceeași senzație când săreau de pe buza pădurii pe drum. Starling comentă, dar pentru sine, că măcar acolo nămeții erau mai scunzi și înotai mai ușor prin ei. Nici măcar nu s-a întrebat de ce erau nămeții mai scunzi pe drum, ci se grăbi să păşească pe urmele lăsate de jeppe. Eu stăteam în continuare la marginea drumului, privind în stânga și-n dreapta, când Kettle ieși dintre copaci și păși pe drum. Se opri și ea. Preț de-o clipă, păru alarmată și mormăi ceva pentru sine.

– Ai spus făurit cu Meșteșug? am întrebat-o.

Își îndreptă rapid privirea spre mine, de parcă n-ar fi știut că sunt chiar în fața ei. Se încruntă. Nu spuse nimic în prima clipă, dar se răzgândi:

– Am zis „afurisit de beteșug"! Mai să-mi sucesc glezna când am sărit pe drum. Bocancii ăștia nu-s mai tari decât șosetele.

Întoarse capul și o luă anevoie după ceilalți. Am urmat-o. Fără să știu de ce, aveam impresia că înaintez cu greu, ca prin apă, numai că apa nu opunea rezistență. Era o senzație greu de descris. Parcă un șuvoi urca dealul și mă trăgea curentul lui.

Vrea să scape din strânsoare, repetă lupul îngrijorat. Am ridicat ochii și l-am văzut țopăind alături, dar pe buza pădurii, nu pe suprafața netedă a drumului. *Ar fi mai înțelept să mergi și tu pe-aici, ca mine.*

Am căzut pe gânduri. *Mie mi se pare în regulă. E mai ușor de înaintat. Mai neted drumul.*

Da, şi focul te încălzeşte, până când începe să te ardă.

N-am ştiut ce să-i răspund. O vreme, am mers alături de Kettle. După zile întregi de călătorit în şir indian, îmi venea mai uşor şi mă simţeam mai bine lângă ea. Am străbătut toată după-amiaza drumul acela. Urca necontenit, dar se înclina pe pantele dealurilor, aşa că nu era prea abrupt. Singurele lucruri care spărgeau pătura fină de nea erau crengile moarte căzute din copacii de deasupra, deja putrezite. N-am văzut nici urmă de animal, nici de-a lungul drumului, nici traversându-l.

Nu miros vânat deloc, îmi confirmă senzaţiile Ochi Întunecaţi, întristat. *Va trebui să cutreier mult şi bine deseară după carne proaspătă pentru mine.*

Ai putea merge acum, i-am sugerat.

N-am încredere să te las singur pe drumul ăsta, mă informă el sever.

Ce mi s-ar putea întâmpla? Kettle e lângă mine, nu sunt singur.

E la fel de toantă ca tine, se încăpăţână Ochi Întunecaţi, dar, în ciuda întrebărilor mele, nu reuşi să-mi explice despre ce vorbeşte.

Cu toate acestea, când seara a venit să ia locul după-amiezii, am început să am şi eu închipuirile mele. Nu o dată m-am surprins că visez cu ochii deschişi, atât de absorbit de gânduri, că mă scuturam de ele ca trezit brusc din somn. Şi, ca orice vis, dispăreau pe dată, nu mai ştiam nimic din ce visasem. Patience dădea porunci soldaţilor, de parcă ea ar fi fost regina celor Şase Ducate. Burrich îmbăia un copil şi fredona. Doi bărbaţi

necunoscuți puneau piatră arsă pe piatră arsă, reconstruind o casă. Apăreau în imagini prosteşti, viu colorate, dar atât de clare, încât aproape că-mi dădeam crezare fantasmelor. Mersul mai uşor, atât de plăcut la început, s-a transformat într-o grabă involuntară, ca şi cum m-ar fi împins curentul şi-aş fi înaintat fără să vreau. Totuşi, nu avansam foarte repede, pentru că Kettle a ţinut pasul cu mine toată după-amiaza. Îmi întrerupea deseori gândurile cu întrebări prosteşti, ca să-mi atragă atenţia că-mi zboară o pasăre deasupra capului sau să afle dacă mă doare spatele. Mă străduiam să-i răspund, dar peste câteva minute nu mai ştiam despre ce vorbisem. N-o puteam condamna că se încrunta la mine, atât de estompate îmi erau simţurile, dar nici nu reuşeam să-mi adun minţile împrăştiate. Am trecut peste un buştean căzut perpendicular pe drum. Mi s-a părut ceva ciudat cu el şi-am vrut să-i spun lui Kettle, dar gândul mi-a zburat din cap înainte să-i dau glas. Atât de cufundat eram în nefiinţă, încât, atunci când m-a strigat bufonul, am tresărit. Am mijit ochii în faţă, dar n-am zărit nici măcar jeppele. „FitzChivalry!", m-a strigat iar bufonul. M-am răsucit şi-am constatat că trecusem nu numai pe lângă el, ci pe lângă toată trupa noastră. Lângă mine, Kettle bodogăni ceva în barbă şi se întoarse.

Ceilalţi se opriseră şi despovărau deja animalele.

– Doar n-aveţi de gând să aşezaţi cortul în mijlocul drumului? se alarmă Kettle.

Starling şi bufonul ridicară ochii de la bucata de piele de capră a iurtei.

– Teamă ţi-o fi de gloată şi noianul de căruţe? o întrebă bufonul sarcastic.

– E neted şi drept. Azi-noapte n-am putut să dorm din cauza unei pietre de sub aşternut, adăugă Starling.

Kettle îi ignoră şi i se adresă lui Kettricken:

– Ne-ar vedea de la distanţă oricine străbate drumul în ambele direcţii. Cred că ar trebui să ne mutăm sub copaci şi acolo să ne aşezăm.

Regina cercetă cu privirea împrejurimile.

– E aproape întuneric, Kettle. Şi nu cred că avem a ne teme de urmăritori. Eu zic că...

Am tresărit când bufonul mă apucă de braţ şi mă trase la marginea drumului.

– Urcă, îmi zise el ţâfnos când am ajuns la liziera pădurii.

M-am supus şi m-am căţărat cu greu pe muşchiul pădurii. Odată ajuns acolo, am căscat şi mi-au pocnit urechile. În clipa următoare, m-am simţit mai înviorat. M-am uitat pe drum, acolo unde Kettricken şi Starling adunau pieile de iurtă ca să le mute. Kettle culegea stâlpii de pe drum.

– Aşadar, am hotărât să ne aşezăm tabăra în afara drumului, am zis eu ca prostul.

– Te simţi bine? se interesă bufonul îngrijorat.

– Bineînţeles. Spatele nu mă doare mai rău ca altă dată, am adăugat, crezând că de el mă întreabă.

– Ai stat aici şi te-ai holbat la drum şi n-ai băgat în seamă pe nimeni. Kettle zice că aşa te-ai purtat toată după-amiaza.

– Am fost cam tulbure, am recunoscut. Mi-am scos mănuşa ca să mă pipăi pe obraji. Nu cred că am fierbinţeală. Dar aşa mi s-a părut... că aiurez din cauza ei.

– Kettle zice că drumul e de vină. Zice c-ai spus că e făurit cu Meşteşug.

– Aşa zice c-am spus? Nu. Eu am crezut că ea a spus asta când am coborât pe el. Că e făurit cu Meşteşug.

– Ce înseamnă „făurit cu Meşteşug"? mă întrebă bufonul.

– E modelat cu ajutorul lui, i-am răspuns, apoi am adăugat: aşa cred. N-am mai auzit ca Meşteşugul să se folosească pentru a construi ori modela ceva.

M-am uitat curios înapoi la drum. Aluneca domol prin pădure, o panglică albă-albă, dispărând printre copaci. Atrăgea ochiul. Aproape că am ghicit ce se ascunde în spatele următoarei cute a pantei împădurite.

– Fitz!

Nervos, mi-am îndreptat iarăşi atenţia spre bufon.

– Ce-i?

Tremura.

– Stai aici şi te holbezi întruna la drum de când am plecat de lângă tine. Am crezut că te-a dus după vreascuri, până când am ridicat ochii şi-am văzut că eşti tot aici. Ce se întâmplă?

Am clipit încet. Mă plimbasem printr-un oraş, admirasem grămezile de fructe galbene şi roşii de pe tarabele din piaţă. Dar visul a dispărut chiar în timp ce bâjbâiam după el, lăsând în mintea mea un talmeş-balmeş de culori şi arome.

– Nu știu. Poate am fierbințeală. Sau sunt doar istovit. Mă duc după vreascuri.

– Vin cu tine, hotărî bufonul.

Lângă genunchiul meu, Ochi Întunecați scânci agitat. Am plecat ochii spre el.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat cu glas tare.

Când se uită la mine, blana dintre ochi i se ridică a neliniște. *Nu mă auzi. Iar gândurile tale nu sunt... gânduri.*

O să-mi revin. Bufonul e cu mine. Du-te și vânează. Îți simt foamea.

Și eu o simt pe-a ta, îmi transmise el, îngrijorat.

Plecă, dar plin de șovăială. L-am urmat pe bufon în pădure, dar n-am făcut decât să car lemnele pe care le culegea și mi le dădea el. Nu mă puteam trezi.

– Ți s-a întâmplat vreodată să studiezi ceva nemaipomenit de interesant, iar când ridici ochii să constați că au trecut ore întregi? Așa mă simt eu acum.

Bufonul îmi dădu încă un vreasc.

– Mă sperii, îmi spuse el calm. Vorbești asemenea regelui Shrewd în zilele în care îi slăbeau puterile.

– Dar atunci era drogat, ca să nu mai simtă durerea, am subliniat. Eu nu sunt drogat.

– Tocmai de-asta mă sperii.

Ne-am întors împreună în tabără. Ne mișcasem atât de încet, încât Kettle și Starling adunaseră niște lemne și aprinseseră deja un foc plăpând. Flăcările aruncau lumină pe vârful boltit al cortului și oamenii care foiau în jurul lui. Jeppele erau niște umbre plutind acolo unde mâncau crengi din copaci. În timp ce noi făceam

grămadă lemnele lângă foc, ca să le folosim mai târziu, Kettle ridică ochii de la mâncarea pe care-o gătea.

– Cum te simți? mă întrebă.

– Puțin mai bine, i-am răspuns.

M-am uitat în jur, după treburi care mai erau de făcut, dar tabăra fusese așezată fără mine. Kettricken stătea în cort, cufundată în studiul hărții, la lumina lumânării. Kettle amesteca terciul de pe foc, în vreme ce, de-a dreptul ciudat, bufonul stătea de povești cu Starling. Am rămas liniștit în picioare, încercând să-mi amintesc ce voiam să fac, la ce mă gândeam când mi-a luat-o mintea razna. Drumul. Voiam să-l mai văd o dată. M-am întors și-am plecat spre el.

– FitzChivalry!

M-am răsucit, șocat de asprimea din vocea lui Kettle.

– Ce se întâmplă?

– Unde te duci? Făcu o pauză, ca mirată de propria ei întrebare. Vreau să zic, Ochi Întunecați e prin preajmă? Nu l-am văzut de-o vreme-ncoace.

– Vânează. Se va întoarce.

Am pornit iar spre drum.

– De obicei, până acum vâna și se întorcea deja.

M-am oprit.

– Nu prea e vânat la marginea drumului, așa mi-a zis. A trebuit să meargă mai departe.

Iarăși am dat să plec.

– Uite, asta-i ciudat, continuă Kettle. Nu-i picior de călător pe drum, dar animalele îl evită. Oare sălbăticiunile nu aleg cărarea cel mai ușor de traversat?

I-am strigat peste umăr:

– Unele, da. Altele preferă să se furişeze.

– Du-te după el, fetiţo! ţipă Kettle către cineva.

– Fitz! am auzit-o pe Starling, dar bufonul fu acela care mă ajunse din urmă şi mă luă de braţ.

– Întoarce-te la cort, mă îmboldi, trăgându-mă de haină.

– Nu vreau decât să mai arunc o privire la drum.

– E noapte. Nu vei vedea nimic. Aşteaptă până dimineaţă, când o să mergem iar pe el. Acum hai înapoi în cort.

M-am întors cu el, dar i-am spus enervat:

– Tu eşti cel care te porţi ciudat, bufonule.

– N-ai fi vorbit aşa, dacă ţi-ai fi văzut faţa acum un minut.

În seara aceea, am mâncat exact ce mâncam de obicei de la plecarea din Jhaampe: terci gros de cereale cu bucăţi de mere uscate, carne afumată şi ceai. Mi-am umplut burta, dar n-am savurat bucatele. Nu m-au ajutat deloc să ignor privirile iscoditoare pe care mi le aruncau ceilalţi. În cele din urmă, am lăsat jos ceaşca de ceai şi-am întrebat:

– Ce se petrece?

Nimeni nu-mi răspunse la început. Apoi Kettricken rosti fără menajamente:

– Fitz, în noaptea asta nu faci de strajă. Vreau să rămâi în cort şi să dormi.

– N-am nimic, pot să stau de pază, am protestat, dar regina fu aceea care îmi porunci:

– Îţi ordon să stai în cort la noapte.

Am vrut să obiectez din nou, dar m-am răzgândit și-am plecat capul.

– Cum poruncești. Sunt, pesemne, foarte istovit.

– Nu. Nu e doar oboseala, FitzChivalry. De-abia ai pus gura pe mâncare în seara asta și, dacă nu te obligă unul din noi să vorbești, nu faci altceva decât să stai cu ochii în gol. Ce te tulbură?

Am încercat să răspund întrebării directe a lui Kettricken:

– Nu știu. Adică nu știu ce anume. Cel puțin, e dificil de explicat.

Nu se auzea decât trosnetul lemnelor în foc. Toți ochii erau îndreptați spre mine.

– Când ai fost inițiat în Meșteșug, am continuat eu mai domol, devii conștient că magia lui în sine reprezintă un pericol. Atrage atenția inițiatului. Când întrebuințezi Meșteșugul într-un anumit scop, trebuie să te concentrezi numai pe el și să refuzi să te distragă. Dacă îți pierzi concentrarea, dacă cedezi Meșteșugului, te rătăcești în el. Te absoarbe.

Am ridicat ochii de la foc și le-am privit fețele. Toți stăteau nemișcați, numai Kettle încuviința foarte ușor din cap.

– Astăzi, de când am găsit drumul, m-a năpădit o senzație asemănătoare cu atracția Meșteșugului. N-am încercat să-mi folosesc Meșteșugul; de fapt, de câteva zile încoace, mi-l blochez cât de mult pot, de teamă că inițiații lui Regal îmi vor pătrunde în minte și-mi vor face rău. Cu toate acestea, am simțit ispita Meșteșugului. Ca o muzică aproape audibilă, ca mirosul foarte

discret de vânat. Mă pomenesc că mă încordez ca să-l surprind, încercând să descopăr ce anume mă atrage...

Am aruncat ochii la Kettle şi i-am văzut foamea ascunsă în priviri.

– Oare pentru că drumul e făurit cu Meşteşug? am întrebat-o.

O sclipire de furie îi trecu peste chip.

– Posibil. Legendele străvechi pe care le-am auzit spun că, atunci când un lucru e făurit cu Meşteşug, e primejdios pentru unii. Nu pentru oamenii obişnuiţi, ci pentru cei care au înclinare spre Meşteşug, dar nu au fost iniţiaţi. Sau pentru cei care nu au fost suficient de pregătiţi ca să ştie cum să se apere de lucrul acela.

– N-am auzit niciodată de legende despre lucruri făurite cu Meşteşug. M-am răsucit către bufon şi Starling. Dar voi?

Amândoi negară clătinând din cap.

– Mie mi se pare, i-am spus prevăzător lui Kettle, că un bărbat atât de citit ca bufonul ar fi trebuit să audă de ele. Şi, mai mult ca sigur, un menestrel atât de educat ar fi trebuit, şi el, să le audă.

Am continuat s-o ţintuiesc pe Kettle cu privirea. Ea îşi împleti mâinile la piept.

– Nu eu sunt de vină pentru ce-au auzit ei sau nu, rosti ea ţâfnoasă. Ţi-am spus doar ce-am auzit cu multă vreme în urmă.

– Cât de multă? am insistat.

În faţa mea, Kettricken se încruntă, dar nu interveni.

– Foarte multă, răspunse Kettle glacială. Pe vremea când tinerii îi respectau pe cei în vârstă.

Chipul bufonului se lumină într-un zâmbet. Kettle avu impresia că învinsese, pentru că-şi trânti cana de ceai în bolul pentru terci şi mi le puse în mână.

– E rândul tău să speli vasele, îmi zise cu asprime.

Se ridică, se depărtă de foc şi intră în cort.

În timp ce-am adunat încet vasele ca să le spăl cu zăpadă curată, Kettricken veni lângă mine.

– Ce bănuieşti? mă întrebă în obişnuitul ei stil direct. Crezi că-i o iscoadă, un duşman printre noi?

– Nu. Nu cred că ne e potrivnică. Însă e... ceva cu ea. Nu-i doar o femeie pe care o interesează bufonul din punct de vedere religios. Sunt mai multe la mijloc.

– Dar nu ştii ce anume?

– Nu, nu ştiu, dar am observat că ştie mult mai multe despre Meşteşug decât mă aşteptam eu. Totuşi, o persoană în vârstă a adunat multe cunoştinţe în viaţă. Poate nu e vorba de altceva. Am ridicat ochii spre vârful copacilor, acolo unde vântul îşi murmura cântecul de seară. Crezi că va ninge la noapte?

– Sunt aproape sigură. Şi vom avea noroc dacă se va opri mâine dimineaţă. Ar trebui să mai strângem lemne de foc şi să le stivuim la uşa cortului. Nu, nu tu. Tu du-te înăuntru. Dacă te-ai rătăci acum, pe bezna asta şi cu ninsoarea care e gata să pornească, nu te-am mai găsi niciodată.

Am vrut să protestez, dar mă opri cu o întrebare:

– Verity al meu a fost mai bine instruit să folosească Meşteşugul decât tine?

– Da, doamna mea.

– Crezi că drumul acesta îl atrage şi pe el, aşa cum te atrage pe tine?

– Sunt aproape convins. Dar el e întotdeauna mult mai puternic decât mine când vine vorba de Meşteşug sau încăpăţânare.

Buzele lui Kettricken se răsuciră într-un zâmbet amar.

– Da, e un încăpăţânat, bărbatul meu. Oftă pe neaşteptate, din străfunduri. Aş vrea să fim doar un bărbat şi o femeie, să trăim departe de mare şi de munte. Aş vrea să fie mai simplu pentru noi.

– Şi eu tot asta vreau, am rostit cu glas calm. Vreau să am bătături în palme de la munca de jos şi lumânările lui Molly să ne lumineze casa.

– Sper să ai parte de ce-ţi doreşti, Fitz, îmi spuse Kettricken pe acelaşi ton paşnic. Sper din tot sufletul. Dar ne aşteaptă un drum lung de străbătut până să ne îndeplinim dorinţele.

– Aşa este, am încuviinţat.

Între noi doi se lăsă atunci o pace ca un mugur gata să înflorească. Nu mă îndoiam că, dacă circumstanţele o impuneau, mi-ar fi luat fata ca s-o urce pe tron. Dar nu şi-ar fi putut schimba atitudinea faţă de îndatorirea ei şi sacrificiu, aşa cum nu şi-ar fi putut schimba sângele şi oasele din trup. Aşa era ea, nu că ar fi vrut cu tot dinadinsul să-mi ia copilul.

Tot ceea ce trebuia să fac pentru a-mi păstra fiica era să-i aduc lui Kettricken soţul înapoi.

În seara aceea, ne-am culcat mai târziu decât ne obişnuisem. Toată lumea era mai obosită decât în alte

dăţi. Bufonul făcu primul de strajă, deşi i se citea extenuarea pe chip. Noua nuanţă ivorie pe care o împrumutase pielea lui îi dădea o înfăţişare nenorocită când îi era frig, ca o statuie sculptată într-un os vechi. Noi, ceilalţi, nu simţeam frigul în timpul zilei, când ne mişcam, dar nu cred că lui îi era vreodată cald cu adevărat. Cu toate astea, se îmbrăcă bine şi ieşi din cort, în viscolul tot mai sălbatic, fără să se vaite nicio clipă. Noi ne-am culcat.

La început, viscolul urlă numai deasupra noastră, printre vârfurile copacilor. Ace răzleţe cădeau pe pielea iurtei şi, pe măsură ce vijelia se îndârji, crenguţe şi grămăjoare de zăpadă îngheţată. Frigul se înteţi şi se furişă prin fiecare găurică din haine şi pături. Pe la mijlocul gărzii lui Starling, Kettricken o chemă în cort, zicând că furtuna va sta de pază în locul nostru. Când intră cântăreaţa, lupul se strecură înăuntru printre picioarele ei. Spre uşurarea mea, nimeni nu protestă prea vehement. Când Starling se plânse că aduce zăpadă pe blană, bufonul replică imediat că avea mai puţină zăpadă pe blană decât ea pe haine. Ochi Întunecaţi veni îndată la noi şi se aşeză între bufon şi peretele exterior al cortului. Îşi aşeză capul uriaş pe pieptul lui şi scoase un oftat înainte de a închide ochii. Mă cuprinse gelozia.

Lui îi e mai frig decât ţie. Mult mai frig. Iar în oraş, unde nu prea aveam ce vâna, deseori împărţea mâncarea cu mine.

Aşadar, e din haita noastră? l-am întrebat, uşor amuzat.

Asta să-mi spui tu mie, mă provocă Ochi Întunecaţi. *Ţi-a salvat viaţa, te-a hrănit din prada lui şi şi-a împărţit vizuina cu tine. E din haita noastră sau nu?*

Păi, cred că este, am spus, după câteva momente de gândire. Nu mai văzusem lucrurile în lumina aceea până atunci. Pe nesimţite, mi-am mişcat aşternutul ca să mă apropii de bufon.

– Ţi-e frig? l-am întrebat cu glas tare.

– Numai dacă mă opresc din tremurat, îmi răspunse el, nenorocit, apoi adăugă: De fapt, mi-e mai cald dacă stă lupul între mine şi perete. Emană foarte multă căldură.

– Ţi-e recunoscător că l-ai hrănit de atâtea ori în Jhaampe.

Bufonul miji ochii spre mine în lumina slabă din cort.

– Serios? N-am crezut că animalele au memorie lungă.

Asta mă puse pe gânduri.

– De obicei, nu au. Dar în noaptea asta îşi aduce aminte că l-ai hrănit şi ţi-e recunoscător.

Bufonul ridică braţul şi-l scărpină pe lup între urechi. Ochi Întunecaţi scoase un mormăit de plăcere, ca un pui, şi se lipi fericit mai tare de el. M-am minunat încă o dată la schimbările pe care le vedeam în el. Reacţiona şi gândea tot mai des ca o fiinţă jumătate om, jumătate lup.

Eram prea ostenit ca să mă gândesc prea mult la asta. Am închis ochii şi m-am cufundat în somn. După un timp, mi-am dat seama că strângeam tare din

pleoape şi stăteam cu fălcile încleştate, dar nici vorbă să se prindă somnul de mine. Voiam să-mi abandonez pur şi simplu conştienţa, atât de istovit eram, însă atât de tare mă ameninţa şi mă ispitea Meşteşugul, încât nu mă puteam destinde suficient ca să adorm. Mă tot foiam, căutând o poziţie mai relaxată pentru corp, până când Kettle, aflată de partea cealaltă a mea, mă întrebă făţiş dacă am purici. Am încercat să mă liniştesc.

M-am holbat la tavanul cortului, ascultând şuieratul vântului afară şi respiraţia calmă a camarazilor mei înăuntru. Am închis ochii şi mi-am relaxat muşchii, încercând să-mi odihnesc măcar trupul. Voiam cu disperare să adorm, însă atât au tras de mine visele Meşteşugului ca nişte cârlige minuscule, până când mi-a venit să ţip. Cele mai multe erau îngrozitoare. Un fel de ritual de transformare în neom într-un sat de coastă, un foc uriaş arzând într-o groapă, prizonierii împinşi în faţă de Străini batjocoritori şi puşi să aleagă între a fi făcuţi neoameni sau a sări în groapă, toate acestea sub ochii unor copii. Mi-am smuls mintea de lângă flăcări.

Mi-am tras răsuflarea şi mi-am liniştit ochii. Somn. Într-un dormitor din castelul Buckkeep, Lacey desfăcea cu grijă dantela de pe o veche rochie de mireasă. Stătea cu buzele strânse şi cu o expresie dezaprobatoare în timp ce scotea firişoarele care fixau cusătura decorativă.

– Ne va aduce bani frumoşi, îi spuse Patience. Poate destui ca să ne susţinem turnurile de pază încă o lună. El ar înţelege ce trebuie să facem pentru Buck.

Patience stătea cu capul foarte drept. În timp ce desfăcea șiragurile de perle micuțe care sclipeau pe întăritura de la decolteul rochiei, am observat mai multe fire cărunte în părul ei de abanos decât știam eu. De-a lungul vremii, albul rochiei căpătase o nuanță de fildeș, iar trena bogată îi cădea cascadă în poală. Patience lăsă brusc capul pe-o parte, ca ascultând ceva, cu o expresie de nedumerire pe față. Am fugit.

Am avut nevoie și de ultimii stropi de voință ca să-mi deschid ochii. Focul din micul mangal ardea mocnit, împrăștiind o lumină roșiatică. Am studiat stâlpii care susțineau pielea întinsă a iurtei. Mi-am domolit respirația. N-am îndrăznit să mă gândesc la nimic care să mă atragă din viața mea, nici la Molly, nici la Burrich, nici la Verity. Am căutat o imagine neutră pe care să-mi odihnesc mintea, una care să nu mă trimită neapărat cu gândul la trecutul meu. Am invocat un peisaj pustiu. O câmpie netedă, goală, ascunsă de o mantie de omăt, sub cerul pașnic al nopții. Nemișcare binecuvântată... m-am scufundat în ea ca într-un pat cu saltea moale, din pene.

Apăru un călăreț lăsat mult în față pe spinarea calului, ținându-l bine cu mâinile de gât, îndemnându-l să gonească mai iute. Frumusețea simplă a perechii – calul galopând, bărbatul cu mantia fluturând deasupra cozii unduioase a animalului – emana siguranță. O vreme, doar atât a existat, calul negru și călărețul spintecând câmpia înzăpezită în noaptea luminată de lună. Armăsarul gonea cu pricepere, își dilata și-și contracta fără efort mușchii, iar bărbatul sălta ușor

în șa, ca și cum nici nu l-ar fi atins. Luna sclipea argintie pe fruntea călărețului, luminându-i medalionul cu căpriorul năvalnic. Chade.

Alți trei călăreți se iviră în peisaj. Doi veneau din spate, dar de-abia mai alergau pe caii osteniți. Al treilea, singuratic, s-ar distanța de ei dacă ar mai ține mult urmărirea. Traversă câmpia perpendicular către ei. Calul pestriț galopa îndârjit, fără să-i pese de troienele înalte pe care le tulbura în goana lui. Micul său călăreț, fie o femeie, fie un tânăr, știa să se țină în șa. Luna dansa pe lama sabiei scoase din teacă. O vreme, tânărul călăreț lăsă impresia că avea să-și încrucișeze cărarea cu a lui Chade, dar bătrânul asasin îl zări la timp. Îi spuse ceva calului, iar animalul țâșni ca fulgerul. Aproape că se făcu nevăzut. Îi lăsă mult în urmă pe primii doi călăreți leneși, însă bidiviul pestriț ajunse la drumul bătătorit și întinse bine pasul, străduindu-se să se apropie de el. La început, am avut impresia că Chade va scăpa, dar calul pestriț era mai odihnit decât al lui, care nu reuși să alerge în același ritm nebun. Ritmul constant al pestrițului îl apropia încet de calul lui Chade. Distanța dintre ei scădea treptat, dar neabătut. La un moment dat, pestrițul făcu un salt până în spatele armăsarului negru al lui Chade. Acesta slăbi pasul, iar Chade se răsuci în șa și ridică brațul în semn de salut. Călărețul celălalt, o femeie, îi strigă cu voce subțire în aerul rece: „Pentru Verity, adevăratul rege!" Îi aruncă apoi un săculeț, iar Chade îi aruncă un pachet. Se despărțiră brusc, caii abătându-se amândoi de la drumul bătătorit, pentru

a porni în direcţii diferite. Ropotele de copite se stinseră în noapte.

Armăsarii osteniţi ai urmăritorilor, înspumaţi şi transpiraţi, scoteau aburi în frig. Călăreţii îi opriră înjurând când ajunseră la locul în care se despărţise Chade de complicea lui. Frânturi de conversaţie se amestecară cu blestemele în aer. „Afurisiţi de partizani Farseer!", „N-ai de unde să ştii la cine e acum" şi, la sfârşit, „Nu mă duc înapoi ca s-o iau cu biciul pe spinare din cauza încurcăturii ăsteia." Până la urmă, au căzut de acord, pentru că şi-au lăsat caii să răsufle şi au pornit în pas mai lent pe cărarea bătucită, depărtându-se de cea pe care veniseră.

Mi-am revenit o scurtă perioadă. Ciudat, m-am pomenit că zâmbesc, deşi eram leoarcă de transpiraţie pe faţă. Meşteşugul era intens şi adevărat. Gâfâiam din cauza încordării la care mă supunea. Am încercat să mă retrag, dar şuvoiul dulce al cunoaşterii mă atrăgea prea puternic. Jubilam că scăpase Chade, că aflasem de existenţa partizanilor care luptau în numele lui Verity. Lumea se întindea vastă în faţa mea, ademenitoare ca o tavă cu dulciuri. Inima mea făcu imediat o alegere.

Un copil plângea continuu, deznădăjduit, aşa cum plâng sugarii. Fiica mea. Stătea pe un pat, învelită încă în pătura udă de ploaie. Se înroşise la faţă de efortul cu care plângea. Vocea lui Molly răsună ameninţătoare din cauza frustrării înăbuşite:

– Taci. De ce nu poţi să taci?

Vocea lui Burrich, aspră, plictisită.

– Nu te enerva pe ea. E doar un bebeluş. Probabil că-i e foame.

Molly se ridică în picioare. Avea buzele strânse şi braţele împletite la piept. Era roşie în obraji, cu părul adunat în şuviţe ude. Burrich îşi atârnă mantaua din care curgea apă. Fuseseră împreună undeva toţi trei şi tocmai se întorseseră. Tăciunii se făcuseră cenuşă, coliba era rece. Burrich se duse la cămin, îngenunche cu dificultate, protejându-şi genunchiul bolnav, şi alese surcele ca să aprindă focul. Îi simţeam încordarea, ştiam cât se luptă să-şi ţină firea.

– Ai grijă de copil, propuse el calm. Eu aprind focul şi pun apă la fiert.

Molly îşi scoase mantaua şi se duse s-o agaţe înadins lângă a lui. Ştiam că nu suportă să i se spună ce să facă. Bebeluşul plângea întruna, văitându-se ca vântul iernii de afară.

– Mi-e frig, mi-e foame, sunt obosită şi udă. Va trebui să înveţe că uneori n-are ce face, trebuie să aştepte.

Burrich se aplecă să sufle într-o scânteie şi bodogăni când nu se aprinse.

– Şi ei îi e frig, îi e foame, e obosită şi udă, sublinie el. Folosea un ton din ce în ce mai sever. Se încăpăţână să facă focul. Şi e prea mică să se ajute singură. Aşa că plânge. Nu ca să te chinuie, ci ca să-ţi spună că are nevoie de ajutor. E ca un căţeluş care plânge, femeie, sau ca un pui de pasăre care ciripeşte. N-o face ca să te enerveze.

Ridică vocea la fiecare propoziţie.

– Ei, pe mine mă enervează! declară Molly, cu chef de ceartă. N-are decât să plângă până nu mai poate. Am obosit să mă tot ocup de ea. Şi e tot mai răsfăţată. Plânge numai ca s-o iei în braţe. Nu mai am nicio clipă pentru mine. Nu mai dorm niciodată de seara până dimineaţa. Hrăneşte copilul, spală copilul, schimbă copilul, ia în braţe copilul. La atât se mărgineşte viaţa mea.

Îşi enumeră necazurile cu amărăciune. Ochii îi sclipeau de nervi, aşa cum îi sclipiseră când îl sfidase pe tatăl ei, şi ştiam că se aştepta ca Burrich să se ridice şi să-i tragă o palmă. Însă el suflă într-o scânteie firavă şi mormăi satisfăcut când o flacără ţâşni subţire şi aprinse o scoarţă răsucită de fag. Nici măcar nu se întoarse către Molly sau copilul care plângea. Puse pe foc surcea după surcea. M-am minunat cât de nepăsător putea să fie faţă de Molly, care clocotea de furie în spatele lui. Eu n-aş fi putut fi atât de temperat dacă ar fi stat în spatele meu cu expresia aceea pe chip.

Burrich se ridică numai când focul se aprinse curajos şi se răsuci, dar nu către Molly, ci către copil. Trecu pe lângă Molly ca şi când nici n-ar fi fost acolo. Nu ştiu dacă sesiză efortul ei de-a nu clipi în faţa loviturii pe care credea că o va primi. Mi se frânse inima să văd cum o marcase tatăl ei pe viaţă. Burrich se aplecă deasupra fetiţei, vorbindu-i cu glas calm în timp ce-o dezvelea. L-am urmărit cu admiraţie şi respect cum îi schimbă scutecul. Se uită în jur, apoi luă o cămaşă de lână de-a lui atârnată pe-un spătar de scaun şi-o înveli cu ea. Fata plânse mai departe, dar cu alt glas. Burrich o propti de umăr cu o mână, iar cu cealaltă

umplu o oală şi-o puse la încălzit. O ignoră pe Molly, care se albi la faţă şi făcu nişte ochi cât cepele când Burrich începu să măsoare seminţele. Văzând că apa nu fierbe încă, se aşeză jos cu fetiţa în braţe şi o bătu ritmic pe spate. Ţipetele se mai potoliră, ca şi cum copila s-ar fi săturat de plâns.

Molly se duse la ei.

– Dă-mi fata. O s-o hrănesc acum.

Burrich ridică încet ochii spre ea. O privi impasibil.

– Când te calmezi şi vrei s-o ţii în braţe, ţi-o voi da.

– Mi-o vei da în clipa asta! E copilul meu! se răsti Molly şi se întinse după fată.

Burrich o opri dintr-o privire. Ea se dădu înapoi.

– Încerci să mă faci să-mi fie ruşine? îl întrebă, cu glas tot mai piţigăiat. E copilul meu. Am dreptul să-l cresc cum consider că e mai bine. Nu trebuie ţinută în braţe tot timpul.

– Aşa este, încuviinţă el paşnic, dar nu-i dădu copilul.

– Crezi că sunt o mamă rea. Dar ce ştii tu despre copii, ca să spui că eu greşesc?

Burrich se ridică, se clătină puţin pe piciorul bolnav şi-şi recăpătă echilibrul. Luă seminţele şi le răsfiră peste apa care fierbea, apoi amestecă în vas ca să uniformizeze conţinutul. Puse capacul şi trase puţin oala de pe foc. Toate acestea le făcu legănând copilul pe îndoitura cotului. Mi-am dat seama că se gândise la răspuns când începu să vorbească:

– Despre copii nu ştiu multe. Dar mă pricep la pui. Mânji, căţeluşi, viţei, purceluşi. Chiar şi la pisici. Ştiu

că, dacă vrei să aibă încredere în tine, îi atingi deseori când sunt mici. Blând, însă ferm, ca să vadă că eşti puternic.

I se înmuie glasul când vorbi despre pui. Auzisem lecţia aceea de sute de ori, ţinută de obicei în faţa grăjdarilor nerăbdători.

– Nu strigi la ei, nu faci mişcări bruşte, care să li se pară ameninţătoare. Le dai mâncare bună şi apă curată, îi ţii în loc curat şi-i adăposteşti de vremea rea. Coborî glasul acuzator, adăugând: Nu-ţi verşi nervii pe ei şi nu confunzi pedeapsa cu disciplina.

Molly păru şocată de cuvintele lui.

– Disciplina se învaţă din pedepse. Un copil învaţă să fie disciplinat când e pedepsit dacă a făcut ceva rău.

Burrich scutură din cap.

– Aş vrea să-l „pedepsesc" pe bărbatul care ţi-a vârât prostia asta în cap cu bătaia, replică el şi o nuanţă din furia lui veche i se ghici în voce. Ce-ai învăţat de la tatăl tău, care-şi vărsa nervii pe tine? Că a arăta blândeţe unui copil e-o slăbiciune? Că a ceda şi-a lua fata în braţe când plânge pentru că vrea să fie cu tine e un gest numai pentru adulţi?

– Nu vreau să vorbesc despre tatăl meu, declară Molly dintr-odată, dar cu glas cam nesigur.

Se întinse după fetiţă ca un copil care-şi cere jucăria preferată. Burrich i-o dădu. Molly se aşeză pe piatra căminului şi se deschise la bluză. Bebeluşul căută lacom sânul şi tăcu imediat. O vreme, nu se auziră decât vântul văitându-se pe-afară, terciul fierbând în oală şi zgomotele scoase de Burrich, care aţâţa focul.

– Tu n-ai fost întotdeauna răbdător cu Fitz când era mic, bolborosi Molly mustrătoare.

Burrich pufni în râs.

– Nu cred că ar fi putut să fie cineva răbdător la nesfârşit cu băiatul ăla. Când l-am primit, avea cinci sau şase ani, nu ştiam nimic despre el. Şi eram tânăr, mă interesau multe alte lucruri. Poţi să vâri mânzul în ţarc sau să legi un câine o vreme, dar nu poţi face la fel cu un copil. Nicio clipă n-ai cum să uiţi de-un copil când îl ai în viaţa ta. Ridică din umeri neajutorat. Până să mă dezmeticesc, Fitz a devenit centrul vieţii mele. Făcu o pauză scurtă, neobişnuită. După aceea mi l-au luat, iar eu i-am lăsat... Şi acum e mort.

Tăcere. Voiam cu disperare să-mi întind mintea până la ei, să le spun că trăiesc, dar nu puteam. Îi auzeam, îi vedeam, dar nu puteam ajunge la ei. Ca vântul din afara casei, urlam şi băteam în pereţi. Zadarnic.

– Ce-o să mă fac? Ce-o să se aleagă de noi? întrebă Molly pe neaşteptate, fără a se adresa cuiva anume. Îmi sfâşia inima cu disperarea ei. Uită-te la mine. Am copil, dar n-am bărbat şi niciun mijloc să-mi fac o soartă pe lume. Tot ce-am pus deoparte s-a dus. Se uită la Burrich. Am fost atât de proastă! Am crezut întotdeauna că va veni să mă caute, că se va însura cu mine. N-a făcut-o. Acum n-o va face niciodată. Începu să se legene, strângând fetiţa la piept. Lacrimile îi curgeau nestingherite pe obraji. Să nu crezi că nu l-am auzit azi pe moşneagul ăla care-a zis că m-a văzut în Buckkeep şi că eram târfa bastardului mânjit cu Har. Cât mai e până se răspândeşte povestea în

Capelin Beach[1]? Nu mai îndrăznesc să ies în oraş. Nu mai pot ţine capul sus.

O coardă sensibilă pocni în inima lui Burrich. Se lăsă în faţă, cu cotul proptit de genunchi, cu capul în mâini.

– Am crezut că nu l-ai auzit, murmură el. Dacă n-ar fi fost atât de bătrân, i-aş fi cerut socoteală pentru vorbele lui.

– Nu poţi cere socoteală unui om pentru că spune adevărul, spuse Molly deznădăjduită.

Burrich ridică imediat capul.

– Nu eşti o târfă! declară el înfuriat. Ai fost soţia lui Fitz. Nu e vina ta că n-a ştiut toată lumea.

– Soţia lui, repetă Molly, batjocoritor. N-am fost soţia lui, Burrich. Nu s-a însurat niciodată cu mine.

– Mie aşa mi-a vorbit de tine. Îţi jur, ştiu asta. Dacă n-ar fi murit, ar fi venit la tine. Sigur ar fi venit. Întotdeauna a vrut să te ia de nevastă.

– Da, a vrut foarte multe. Şi-a spus multe minciuni. Intenţiile nu sunt fapte, Burrich. Dacă fiecare femeie care a auzit un bărbat promiţându-i c-o ia de nevastă i-ar şi deveni soţie, n-ar mai fi pe lume atâţia bastarzi.

Se îndreptă de spate şi-şi şterse lacrimile de pe faţă cu un gest obosit, vrând parcă să le pună capăt pentru totdeauna. Burrich nu-i mai spuse nimic. Molly se uită la feţişoara care, în sfârşit, se liniştise. Bebeluşul adormise. Mama îşi scoase sfârcul din gura ei strânsă

---

[1] „Plaja Capelinilor" (n. tr.).

ajutându-se cu degetul mic. Închizându-şi bluza, zâmbi vag.

– Cred că am simţit un dinţişor. Poate plânge pentru că-i dau dinţii.

– Un dinte? Arată-mi-l! exclamă Burrich şi veni să se aplece spre bebeluş.

Molly trase uşor buziţa roz de jos şi scoase la iveală o jumătate de dinte ieşită din gingie. Fiica mea se trase la atingerea ei, încruntându-se în somn. Burrich o luă cu grijă de la Molly şi-o duse la pat. O aşeză pe el aşa cum era, învelită în cămaşa lui. Lângă foc, Molly luă capacul de pe oală şi mestecă în terci.

– Voi avea grijă de amândouă, se oferi Burrich stânjenit, cu ochii la copil. Nu sunt atât de bătrân, încât să nu pot munci. Câtă vreme mai sunt în stare să învârt toporul, putem face troc sau vinde lemnele. Ne vom descurca.

– Nu eşti bătrân deloc, spuse Molly absentă, punând sare în terci.

Se duse la scaun şi se trânti în el. Scoase dintr-un coş o cămaşă care aştepta să fie cârpită şi-o răsuci în mâini, ca să vadă de unde să înceapă cu peticitul.

– Parcă te scoli mereu altul în fiecare zi. Uită-te la cămaşa asta. I-ai rupt cusătura de la umăr ca un băiat în creştere. Cred că întinereşti pe zi ce trece. Eu, însă, am impresia că îmbătrânesc cu fiecare ceas. Şi nu pot să abuzez de bunătatea ta la nesfârşit, Burrich. Trebuie să-mi văd de viaţă. Într-un fel sau altul. Numai că nu pot să mă gândesc la asta acum.

– Atunci nu te gândi, o linişti Burrich.

Veni lângă scaunul ei. Ridică brațele, ca și când ar fi vrut să i le așeze pe umeri. În loc de asta, și le încrucișă la piept.

– În curând vine primăvara. Vom planta o grădină și vor începe și peștii să înoate în bancuri mari. S-ar putea să se angajeze oameni în Capelin Beach. Vei vedea, ne vom descurca.

Reuși să-i transmită și lui Molly din optimismul lui.

– Ar trebui să mă apuc de-acum să fac niște stupi din paie. Dacă avem noroc, poate mă aleg cu un roi de albine.

– Știu un câmp de flori sus, pe dealuri, unde vin multe albine vara. Dacă am ridica niște stupi acolo, ar veni oare albinele în ei?

Molly zâmbi pentru sine.

– Albinele nu-s ca păsările, prostuțule. Roiesc numai când în vechiul lor stup sunt prea multe albine. Am putea obține un roi așa, dar numai la mijlocul verii sau la toamnă. Nu. La primăvară, când albinele ies la lumină din iarnă, vom încerca să găsim un copac cu albine. Când eram mică, înainte de-a mă deștepta la minte și-a îngriji un stup iarna, îl ajutam pe tata să le caute. Pui un vas cu miere călduță ca să le atragi. Mai întâi vine una, pe urmă alta. Dacă te pricepi – iar eu mă pricep foarte bine – găsești roiul și-l urmărești până la copacul unde se adăpostește. Acesta e numai începutul, bineînțeles. Pe urmă trebuie să-l scoți cu forța din copac și să-l vârî în stupul pregătit dinainte. Câteodată, când copacul e mai mic, îl tai pur și simplu și duci buduroiul acasă.

– Buduroiul?

– Scorbura de copac în care îşi fac albinele cuib.

– Dar nu te înţeapă? întrebă Burrich naiv.

– Nu, dacă ştii cum să lucrezi, îi răspunse Molly calmă.

– Va trebui să mă înveţi şi pe mine cum se face, rosti el cu umilinţă.

Molly se răsuci în scaun ca să-l vadă mai bine. Zâmbi, dar nu cu zâmbetul ei de altădată, ci cu unul prin care recunoştea că se prefăceau că lucrurile se vor desfăşura după planurile lor. Ştia foarte bine că nu se putea încrede în speranţe.

– Numai dacă mă înveţi să scriu. Lacey şi Patience au început să mă înveţe, mă descurc cu cititul cât de cât, dar la scris mi-e mai greu.

– Te învăţ, iar pe urmă o înveţi şi pe Nettle, promise Burrich.

Nettle[1]. O botezase pe fata mea Nettle, după planta pe care o iubeşte, deşi îi lasă urme pe mâini dacă nu e atentă când o culege. Asta simţea ea, că fiica noastră aducea durerea odată cu bucuria? Gândul mă îndurera. Ceva îmi distrase atenţia, dar m-am agăţat cu înverşunare de Burrich şi de Molly. Dacă nu mă puteam apropia mai mult de ea în clipele acelea, atunci aveam să fac orice ca să rşmân agăţat de ea.

Nu, hotărî ferm Verity. *Retrage-te imediat. Îi pui în pericol. Crezi că ar avea remuşcări să-i omoare, dacă ar şti că astfel te-ar răni şi te-ar slăbi pe tine?*

---

[1] „Urzică" (n. tr.).

Într-o clipă, m-am pomenit lângă Verity. Se afla într-un loc friguros, bătut de vânturi și întunecat. Am încercat să văd mai multe, dar îmi blocă ochii. Cu atâta ușurință mă adusese la el împotriva voinței mele, cu atâta ușurință îmi blocase văzul! Puterea Meșteșugului său era înfricoșătoare, dar îl simțeam ostenit, istovit de moarte, în ciuda forței sale. Meșteșugul era ca un armăsar robust, iar Verity, funia subțire cu care e priponit. Trăgea de Verity în fiecare minut, iar el rezista de fiecare dată.

Venim la tine, i-am spus, deși nu era necesar.

Știu. Grăbiți-vă. Și nu mai face ce-ai făcut. Nu te mai gândi la numele celor care ne-ar face rău. Aici, orice șoaptă e un strigăt. Au puteri de neimaginat, forțe pe care nu le poți înfrunta. Unde mergi tu, acolo pot ajunge și dușmanii tăi. Așa că nu lăsa urme.

Dar unde te afli? l-am întrebat, chiar în timp ce mă îndepărta de el.

Găsește-mă! îmi porunci, și mă azvârli înapoi în trupul meu, înapoi în viața mea.

M-am ridicat pe pături, încercând să respir. Parcă m-aș fi luptat corp la corp și-aș fi fost trântit pe spate. Câteva clipe, am scos niște sunete joase, încercând să-mi umplu plămânii cu aer. În cele din urmă, am inspirat adânc, mulțumitor, și-am mijit ochii în beznă. În afara cortului, vijelia țipa. În mijlocul mangalului rămăsese doar o scânteie roșie, care lumina puțin mai departe decât silueta lui Kettle care dormea în apropiere.

– Te simţi bine? mă întrebă în şoaptă bufonul.

– Nu, am murmurat.

M-am întins lângă el. Dintr-odată, am fost prea obosit ca să gândesc, prea obosit ca să mai spun altceva. Mi se uscase transpiraţia pe trup şi-am început să tremur de frig. Bufonul mă uimi, cuprinzându-mă cu braţul. M-am apropiat de el recunoscător, împărtăşindu-mă din căldura lui. Mă învăluia afecţiunea lupului. Am aşteptat să aud cuvinte mângâietoare de la bufon, dar era prea înţelept ca să le dea glas. Am adormit tânjind după vorbe care nu existau.

25
STRATEGIE

Șase-nțelepți la Jhaampe au venit,
Au suit dealul, nu l-au mai coborât.
Le-a căzut pielea, trupul și l-au găsit,
Pe aripi de piatră în cer au plutit.

Cinci înțelepți la Jhaampe au venit,
Pe-un drum nici înainte, dar nici 'napoi clădit,
S-au înmulțit, s-au contopit, degeaba,
Până la urmă, tot n-au săvârșit treaba.

Patru-nțelepți la Jhaampe au venit,
S-au înțeles tăcuți, o vorbă n-au rostit,
S-au închinat reginei, dorind să fie liberi.
Ce s-a ales de ei n-ar ști să spună nimeni.

Trei înțelepți la Jhaampe au venit,
Au ajutat un rege, coroana i-au păzit,
Cercându-și soarta, au vrut să urce dealul,
Un pas greșit i-a dat de-a berbeleacul.

Doi înțelepți la Jhaampe au venit,
Două femei gingașe acolo și-au găsit,
Uitând de aventură, iubit-au îndeajuns,
Mai înțelept trăind decât cei de mai sus.

Un înțelept la Jhaampe a venit,
Regina și coroana pe dată le-a uitat,
Și-a-ndeplinit menirea, pe urmă s-a culcat,
Iar oasele în grija pietrelor și-a dat.

Niciun înțelept la Jhaampe nu mai vine
Să suie iute dealul, dar nu și să-l coboare.
E mult mai chibzuit și mult mai sfânt
Să stai și să înfrunți de-acasă un mormânt.

– Fitz? Ești treaz?

Bufonul stătea aplecat deasupra mea, cu fața foarte aproape de a mea. Părea agitat.

– Cred că da.

Am închis ochii. Imagini și gânduri îmi străbătură fulgerător mintea. N-am putut spune care dintre ele erau ale mele. Am încercat să-mi amintesc dacă era important să știu asta.

– Fitz!

Era Kettricken, care mă și scutura.

– Ridică-l în șezut, sugeră Starling.

Regina mă apucă imediat de piepții cămășii și mă trase în capul oaselor. Schimbarea bruscă a poziției mă ameți. Nu înțelegeam de ce voiau să stau treaz în toiul nopții și le-am spus-o.

– E miezul zilei, mă informă scurt Kettricken. Vijelia n-a slăbit de aseară. Mă cercetă din priviri. Ţi-e foame? Vrei o cană de ceai?

Cât am încercat să mă hotărăsc, am uitat ce mă întrebase. Atâţia oameni murmurau în jur, că nu-mi puteam separa gândurile de ale lor.

– Te rog să mă ierţi, i-am cerut, politicos, iertare femeii. Ce m-ai întrebat?

– Fitz! şuieră exasperat bărbatul palid. Duse mâna în spatele meu şi scoase un pachet. Are scoarţă de spiriduş acolo, pentru ceai. I-a lăsat-o Chade. Ar trebui să-l trezească.

– N-are nevoie de ea, rosti o femeie bătrână cu voce aspră.

Se târî mai aproape de mine, întinse braţul şi mă pişcă tare de ureche.

– Au! Kettle! am certat-o şi-am încercat să mă trag la o parte.

Ea nu mă slăbi.

– Trezeşte-te! îmi porunci cu severitate. În clipa asta!

– Sunt treaz! am asigurat-o.

După ce se încruntă o dată la mine, îmi lăsă urechea în pace. În timp ce eu mă uitam în jur confuz, ea mormăi supărată:

– Suntem prea aproape de drumul ăla afurisit.

– Mai viscoleşte afară? am întrebat nedumerit.

– Da, ţi-am mai spus de şase ori, se enervă Starling, dar, după glas, mi-am dat seama că era şi îngrijorată.

– Am avut... coşmaruri azi-noapte. N-am dormit bine.

M-am uitat pe rând la oamenii adunați lângă micul mangal. Cineva înfruntase vântul și adusese o provizie nouă de lemne. Un ceainic atârna pe trepied deasupra micii sobe, plin cu zăpadă care se topea.

– Unde-i Ochi Întunecați? am întrebat, imediat ce i-am simțit lipsa.

– Vânează, îmi răspunse Kettricken.

Și nu prea am noroc, veni ecoul de pe panta de deasupra noastră. Îi sufla vântul în ochi. Își lăsase urechile în jos din cauza lui. *Nimic nu mișcă pe viscolul ăsta. Nu știu de ce mă mai deranjez.*

Vino înapoi la căldură, i-am propus. În clipa aceea, Kettle se aplecă în față și mă ciupi zdravăn de braț. Am tresărit cu un țipăt.

– Fii atent la noi! se răsti ea la mine.

– Ce facem? am întrebat, frecându-mi brațul.

Mi se părea să nimeni nu se poartă așa cum trebuie în ziua aceea.

– Așteptăm să se oprească viscolul, îmi spuse Starling. Veni mai aproape de mine și mă privi în ochi. Fitz, ce se întâmplă cu tine? Am impresia că nu ești printre noi.

– Nu știu, am recunoscut. Mă simt prins într-un vis. Și, dacă nu fac eforturi să stau treaz, adorm la loc.

– Atunci fă eforturi, mă sfătui Kettle neînduplecată.

Nu înțelegeam de ce e atât de supărată pe mine.

– Poate că ar trebui să doarmă, pur și simplu, sugeră bufonul. Arată obosit și, după cât s-a foit și-a gemut azi-noapte, n-a avut nici pe departe vise odihnitoare.

– Deci se va odihni mai mult dacă stă treaz acum, în loc să se întoarcă la visele acelea, insistă Kettle nemiloasă. Mă pocni în coaste pe neașteptate. Vorbește cu noi, Fitz.

– Despre ce? m-am eschivat eu.

Kettricken trecu imediat la atac:

– L-ai visat pe Verity azi-noapte? Din cauza Meșteșugului ești așa de ametit?

Am oftat. Nu poți răspunde cu o minciună unei întrebări directe puse de regina ta.

– Da, i-am spus, dar văzându-i lucirea din priviri, am adăugat: Însă a fost un vis care nu te va mângâia prea mult. Trăiește într-un loc friguros, cu vânt necruțător. N-a vrut să mă lase să văd mai multe, iar când l-am întrebat unde se află, mi-a zis să-l găsesc singur.

– De ce se poartă așa? vru să știe Kettricken.

Pe chip îi apăru o expresie jignită, de parcă ar fi alungat-o însuși Verity.

– M-a avertizat serios cu privire la Meșteșug. Îi urmăream... pe Molly și pe Burrich.

Îmi venea foarte greu s-o recunosc, pentru că nu voiam să vorbesc despre cele văzute.

– Verity a venit și m-a smuls de-acolo, avertizându-mă că dușmanii noștri i-ar putea găsi prin mine și le-ar putea face rău. Cred că de-asta n-a vrut să mă lase să văd unde se află. Se temea că, dacă mi-ar arăta împrejurimile, Regal și inițiații lui le-ar recunoaște.

– Se teme că și ei îl caută? întrebă Kettricken mirată.

– Așa mi se pare. Deși nu le-am simțit prezența, el crede că îl vor căuta, cu Meșteșugul sau în persoană.

– De ce s-ar mai deranja Regal să-l caute, când toți cred că Verity a murit?

Am ridicat din umeri.

– Poate ca să se asigure că nu se va mai întoarce ca să le arate tuturor că s-au înșelat. Nu știu sigur, regina mea. Simt că regele îmi ascunde multe. Mi-a atras atenția că inițiații au puteri felurite.

– Dar Verity sigur e la fel de puternic, nu? întrebă Kettricken, încrezătoare ca un copil.

– Are o putere atât de mare, cum eu n-am mai văzut, doamna mea. Dar are nevoie de toată voința lui ca s-o controleze.

– Iar un asemenea control e o iluzie, murmură Kettle pentru sine. O capcană pentru a-i păcăli pe cei imprudenți.

– Regele Verity nu e deloc imprudent, doamnă Kettle! ripostă Kettricken nervoasă.

– Nu, nu este, am încuviințat pe un ton împăciuitor. Iar cuvintele acelea le-am rostit eu, nu Ve... nu regele Verity, doamna mea. Nu caut decât să te fac să înțelegi că faptele lui îmi depășesc puterea de înțelegere. Nu pot decât să mă încred în el că știe ce urmărește. Și să fac ce mi-a poruncit.

– Adică să-l găsești, aprobă Kettricken. Aș vrea să putem pleca acum, chiar în clipa asta. Dar numai un prost ar înfrunta un asemenea viscol.

– Cât stăm aici, FitzChivalry e mereu în primejdie, ne informă Kettle.

Toţi ochii se întoarseră spre ea.

– Ce te face să spui asta, Kettle? o întrebă Kettricken.

Bătrâna ezită.

– Oricine îşi poate da seama. Dacă nu-l ţinem de vorbă, gândurile i-o iau razna şi începe să privească în gol. Nu poate dormi noaptea, pentru că îl asaltează Meşteşugul. E limpede că drumul e de vină.

– E adevărat ce spui, dar mie nu mi-e limpede că drumul e problema. Poate mai are fierbinţeală din cauza rănii sau...

– Nu. Am riscat s-o întrerup pe regină. Drumul e de vină. N-am fierbinţeală. Şi nu m-am simţit aşa înainte de a-l străbate.

– Explică-mi, îmi ordonă regina.

– Nu înţeleg nici eu. Bănuiesc doar că s-a folosit Meşteşugul pentru a se construi acest drum. E mai drept şi mai neted decât orice alt drum cunoscut de mine. Nu se văd urme de animale pe el. Ai băgat de seamă copacul pe lângă care am trecut ieri, buşteanul acela căzut? Partea de jos şi crengile cele mai de sus erau sănătoase... dar trunchiul care căzuse pe drum era aproape putrezit. O forţă lucrează pe drum, ca să-l păstreze curat şi fără obstacole. Iar eu cred că, indiferent ce fel de forţă este, are legătură cu Meşteşugul.

Kettricken chibzui câteva minute.

– Ce propui să facem? mă întrebă.

Am ridicat iar din umeri.

– Nimic. Deocamdată. Cortul stă bine aici. Ar fi o prostie să încercăm să-l mutăm pe vântul ăsta. Pur

şi simplu trebuie să fiu conştient de primejdiile care mă pasc şi să mă străduiesc să le evit. Iar mâine sau când o fi să se înmoaie vremea, ar trebui să merg pe lângă drum, nu pe el.

– Nu te-ar ajuta prea mult, mormăi Kettle.

– Poate. Dar cum drumul e călăuza noastră spre Verity, ar fi o greşeală să ne abatem de la el. Verity i-a supravieţuit, şi l-a străbătut singur. Am tăcut câteva momente, crezând că înţeleg mai bine frânturile de vise pe care mi le adusese Meşteşugul despre el. Până la urmă, voi reuşi s-o fac şi eu.

Camarazii mei, aşezaţi roată lângă mine, nu mă priveau foarte convinşi.

– Păi, cred că n-ai de ales, conchise Kettricken amărâtă. Dacă te pot ajuta cumva, FitzChivalry...

– Nu văd cum m-aţi putea ajuta, am recunoscut.

– Ţinându-i mintea ocupată atât cât se poate, propuse Kettle. Nu-l lăsaţi să zacă, nici să doarmă prea mult. Starling, ai harpa cu tine, nu-i aşa? N-ai putea să ne cânţi?

– Am *o* harpă, o corectă menestrelul bosumflat. E vai şi-amar faţă de cea care mi s-a luat în Moonseye.

Starling rămase cu privirea în gol, concentrată pe trăirile lăuntrice. Oare aşa arătam şi eu când mă absorbea Meşteşugul? Kettle se întinse şi-o bătu prieteneşte pe genunchi, dar cântăreaţa se trase îndărăt.

– Totuşi, n-am alta mai bună, şi voi cânta, dacă ziceţi că ajută.

Duse mâna la spate şi scoase harpa învelită din boccea. Când o desfăcu, am văzut că nu era decât un

cadru de lemn cu coardele întinse perpendicular pe el. Semăna cu o harpă, dar nu avea grația și lustrul uneia adevărate. Față de fosta harpă a lui Starling, era ca lamele de antrenament ale lui Hod față de săbiile adevărate; un lucru util, care funcționa, dar atât. Cu toate acestea, Starling și-o așeză în poală și-o acordă. Tocmai începu o veche baladă din Buck, când un nas plin de zăpadă se ivi în ușa cortului.

– Ochi Întunecați! îl întâmpină fericit bufonul.

Am carne pentru toată lumea, anunță el, umflându-se în pene. *Mai mult decât suficientă ca să ne îmbuibăm.*

Nu exagera. Când m-am târât afară din cort ca să-i văd prada, am dat cu ochii de un soi de mistreț. Colții și blana aspră semănau cu ale animalelor din care vânasem și altădată, dar avea urechi mai mari și fire negre și albe. Când veni lângă mine Kettricken, își manifestă bucuria, zicând că văzuse doar puțini porci până atunci, dar lumea știa că bântuie prin păduri și că cel mai bine e să fie lăsați în pace. Scărpină lupul după urechi cu degetele înmănușate, lăudându-l exagerat pentru curaj și îndemânare, până când el nu mai știu de mândrie și se trânti în zăpadă. M-am uitat cum se tăvălește în omăt și-n vânt și nu mi-am putut reține un zâmbet. În clipa următoare sări în patru labe și mă ciupi tare de pulpă, cerându-mi să spintec burta porcului.

Carnea era grasă și multă. Am tăiat-o numai împreună cu Kettricken, pentru că frigul îi nenorocea pe bufon și pe Kettle, iar Starling se eschivă, având mâini de harpistă. Gerul și umezeala nu le făceau bine

degetelor ei încă nevindecate. Pe mine nu m-a deranjat. Nici treaba, nici frigul nu-mi lăsau mintea să rătăcească, pe lângă că simţeam o plăcere neobişnuită să stau singur cu Kettricken, chiar în condiţiile acelea. Lucrând împreună, am făcut uitat rangul şi trecutul, devenind doi oameni care stau în frig şi se bucură de carnea îndestulătoare. Am tăiat felii lungi, pentru frigărui care să se prăjească repede pe mangal, în cantitate suficientă ca să ne umplem toţi burţile. Ochi Întunecaţi îşi opri măruntaiele pentru el, desfătându-se cu inima, rinichii şi maţele, apoi cu o pulpă din faţă, trosnind satisfăcut oasele în fălci. Mi se părea prea plin de sine şi i-am spus-o, dar el îmi zise că nu mai vânase niciodată aşa o pradă greu de prins de unul singur, darămite s-o mai şi târască până la cort întreagă, ca s-o împartă cu noi. În toată vremea asta, bufonul îl scărpina între urechi.

În curând, mirosul de prăjit se răspândi în cort. Nu mai mâncasem carne proaspătă de zile întregi, iar din cauza frigului îndurat, grăsimea ni se păru de două ori mai gustoasă. Ne-am mai îmbărbătat şi aproape că am uitat de urletul vântului şi de gerul care ne asalta nemilos micul adăpost. După ce ne-am săturat cu toţii, Kettle ne făcu ceai. Nimic nu te mulţumeşte mai mult decât carnea şi ceaiul cald şi tovărăşia prietenilor.

Asta înseamnă haită, remarcă Ochi Întunecaţi din colţul lui. N-am putut decât să-l aprob.

Starling îşi şterse grăsimea de pe degete şi-şi luă harpa de la bufon, care ceruse s-o vadă. Spre surprinderea mea, se aplecă asupra instrumentului

odată cu Starling şi-i urmă conturul cu unghia unui deget palid.

– Dacă aş avea uneltele cu mine, aş putea şlefui lemnul aici şi aici şi-aş netezi o curbă aici, pe partea asta. Cred că aşa s-ar potrivi mai bine cu degetele tale.

Starling îl privi serioasă, prinsă între suspiciune şi ezitare. Căută batjocura pe faţa lui, dar n-o găsi. Comentă prudentă, ca şi când ni s-ar fi adresat tuturor:

– Stăpânul meu, care m-a învăţat să cânt, se pricepea să şi făurească harpe. Prea bine se pricepea. A încercat să mă înveţe şi pe mine şi-am prins câte ceva, dar n-a suportat să vadă cum „răzui a proasta şi stric bunătate de lemn", cum mi-a zis. Aşa că n-am învăţat niciodată cum să şlefuiesc un cadru. Iar cu mâna asta încă ţeapănă...

– Dacă am fi la Jhaampe, te-aş lăsa să răzui a proasta şi să strici cât lemn ai vrea. Numai lucrând înveţi. Însă acum, aici, chiar şi cu aceste cuţite, cred că aş reuşi să-i dau harpei tale o formă mai graţioasă, spuse bufonul cu sinceritate.

– Dacă vrei... acceptă Starling cu glas moale.

M-am întrebat când îngropaseră securea războiului şi mi-am dat seama că de câteva zile eu nu mai eram atent decât la persoana mea. Mă împăcasem cu gândul că Starling nu mai voia altceva de la mine decât să fie de faţă în caz că făceam un lucru de mare însemnătate. Nu stăruisem asupra ideii de a fi prieteni. Atât rangul lui Kettricken, cât şi durerea ei ridicaseră o barieră între noi pe care nu îndrăznisem s-o dărâm. Reticenţa lui Kettle de a vorbi despre ea îngreuna orice

conversație. Dar nu-mi găseam nicio scuză că-i scosesem din gândurile mele pe bufon și pe lup.

Când îți ridici zidurile ca să te aperi de cei care ar folosi Meșteșugul împotriva ta, închizi în tine nu doar simțul Meșteșugului, remarcă Ochi Întunecați.

Am chibzuit la vorbele lui. Mi se părea că-mi slăbiseră Harul și intuiția în ultima vreme. Poate că tovarășul meu avea dreptate. Kettle mă împunse brutal cu degetul.

– Pe unde-ți umblă mintea? mă dojeni ea.

– Mă gândeam, am spus, apărându-mă.

– Atunci gândește cu glas tare.

– Gândurile mele de acum nu merită să fie împărtășite.

Kettle se încruntă la mine pentru că nu voiam să cooperez.

– Atunci recită ceva, porunci bufonul. Sau cântă. Orice, numai să rămâi cu mintea printre noi.

– Bună idee, încuviință Kettle.

Veni rândul meu să mă încrunt la bufon. Dar toți ochii se îndreptară spre mine. Am tras adânc aer în piept și m-am gândit ce să recit. Oricine știe pe de rost o poveste sau o poezie preferată, însă cele știute de mine vorbeau numai de plante otrăvitoare și arta asasinilor.

– Știu un cântec, am recunoscut, într-un sfârșit. „Sacrificiul lui Crossfire".

Acum se încruntă Kettle, dar Starling pișcă strunele începutului de cântec zâmbind amuzată. După ce-am scos câteva falseturi, mi-am dat drumul și-am

cântat binișor, deși Starling se strâmbă de vreo două ori la câteva note pe care le pocisem. Nu știu de ce, cântecul meu o indispusese pe Kettle, care stătea posacă și se holba la mine sfidătoare. După mine, îi veni rândul lui Kettricken, care cântă o baladă vânătorească de la munte. Apoi bufonul de distră cu un cântec deșucheat despre cum să curtezi o lăptăreasă. Cred că am sesizat o brumă de invidie în admirația lui Starling față de interpretarea lui. Mai rămase Kettle, care mă așteptam să ne roage s-o iertăm, dar ea cântă poezia aceea pentru copii, „Șase înțelepți la Jhaampe au venit / Au suit dealul, nu l-au mai coborât", și mă pironi tot timpul din priviri, de parcă fiecare cuvânt rostit cu glasul ei pițigăiat era o aluzie răutăcioasă la adresa mea. Dacă în poezie se ascundea vreo insultă, mie mi-a scăpat, așa cum mi-a scăpat și motivul răutății ei.

Lupii cântă împreună, observă Ochi Întunecați, tocmai când Kettricken propuse:

– Cântă ceva ce știm toți, Starling. Ceva care să ne îmbărbăteze.

Așa că Starling cântă cântecul acela vechi despre a culege flori pentru ființa iubită și ne-am dat toți drumul la voce, unii cu mai multă inimă decât alții.

Când se stinse ultima notă, Kettle observă:

– Se înmoaie viscolul.

Am ascultat cu toții, apoi Kettricken ieși din cort. M-am dus după ea și-am stat amândoi o vreme în vântul care se mai potolise. Amurgul furase lumii culorile. După vijelie, se pornise o ninsoare deasă.

– Viscolul aproape că s-a oprit, rosti regina. Mâine putem porni la drum.

– Niciodată nu e prea devreme pentru mine, am zis eu.

Vino la mine, vino la mine, răsuna ecoul în inima mea. Undeva în munți sau dincolo de ei se afla Verity.

Și râul Meșteșugului.

– Nici pentru mine, a rostit încet Kettricken. Aș vrea să-mi fi urmat instinctul cu un an în urmă și să merg până la capătul drumurilor de pe hartă. Dar atunci am socotit că nu m-aș descurca mai bine decât Verity. Și m-am temut să nu-i pun în pericol copilul. Un copil oricum pierdut. L-am dezamăgit pe Verity de două ori.

– L-ai dezamăgit? am exclamat îngrozit. Pierzându-i copilul?

– Copilul, coroana, regatul. Tatăl lui. Ce mi-a încredințat el și eu n-am pierdut, FitzChivalry? Chiar în timp ce alerg să mă întâlnesc cu Verity, mă întreb cum am să mă pot uita în ochii lui.

– Vai, regina mea, te înșeli, sunt sigur. El n-ar considera că l-ai dezamăgit, se teme doar că te-a părăsit în ghearele celei mai mari primejdii.

– A plecat să îndeplinească ceea ce știa că trebuie îndeplinit, spuse Kettricken calmă, pe urmă adăugă cu tristețe: Of, Fitz, cum poți spune ceea ce simte el, când nici măcar nu știi unde se află?

– Unde se află, regina mea, e doar un amănunt, un punct pe harta aceea. Dar ceea ce simte el, sentimentele lui pentru tine... sunt aerul pe care îl respiră, iar

când ne unim prin Meșteșug, mintea mea lângă mintea lui, atunci aflu aceste lucruri fie că vreau, fie că nu.

Mi-am adus aminte și de alte momente când, neintenționat, surprinsesem sentimentele lui Verity față de regina lui, și m-am bucurat că nu mi se vedea chipul pe întuneric.

– Aș vrea ca Meșteșugul ăsta să poată fi învățat... Știi de câte ori m-am înfuriat pe tine numai pentru că puteai ajunge la bărbatul după care tânjeam, pentru că știai ce se petrece în mintea și-n inima lui? Gelozia e un lucru urât și am încercat întotdeauna s-o alung de la mine. Dar câteodată e cumplit de necinstit ca tu să-i fii atât de apropiat, iar eu, nu.

Nu-mi trecuse niciodată prin cap că așa privea ea lucrurile. Stânjenit, am subliniat:

– Meșteșugul e deopotrivă blestem și dar. Cel puțin așa e pentru mine. Chiar dacă ți l-aș putea face cadou, doamna mea, nu știu dacă e un lucru pe care să-l oferi unui prieten.

– Să-i simt prezența și dragostea măcar o clipă, Fitz... pentru asta aș accepta orice blestem. Să mă atingă din nou, în orice fel... îți poți închipui cât mi-e de dor de el?

– Cred că pot, doamna mea.

Molly. Ca o mână care-mi strânge inima cu degetele. *Toacă gulii tari de iarnă pe masă. Cuțitul e bont, îl va ruga pe Burrich să-l ascută, dacă avea să se mai întoarcă pe ploaia asta. Tăia lemne ca să le ducă în sat și să le vândă a doua zi. Bărbatul acela muncea prea mult, o să-l doară piciorul la noapte.*

– Fitz? FitzChivalry?

M-am întors lângă Kettricken, care mă scutura de umeri.

– Îmi pare rău, am spus încet. M-am frecat la ochi şi-am râs. Ironia sorţii. Toată viaţa mea, mi-a fost foarte greu să întrebuinţez Meşteşugul. Venea şi pleca de la mine ca vântul în pânzele corăbiilor. Acum sunt aici şi, dintr-odată, îl folosesc fără eforturi, îl respir ca aerul. Şi mi-e poftă de el, jinduiesc să aflu ce se întâmplă cu aceia pe care-i iubesc cel mai mult. Dar Verity îmi atrage atenţia să n-o fac, iar eu trebuie să cred că ştie mai bine decât mine.

– Şi eu, aprobă Kettricken, extenuată.

Am mai stat puţin pe întuneric şi mi-am stăpânit impulsul de-a o cuprinde cu braţul pe după umeri şi de-ai spune că lucrurile se vor aranja, că-l vom găsi pe soţul şi regele ei. Preţ de-o clipă, mi s-a părut că e tot fetiţa aceea înaltă şi zveltă care venise de la munte ca să-i fie mireasă lui Verity. Dar acum era regina celor Şase Ducate şi văzusem cât e de puternică. Fără îndoială, nu avea nevoie de alinare de la unul ca mine.

Am tăiat alte felii de carne din mistreţul îngheţat şi ne-am alăturat tovarăşilor noştri în cort. Ochi Întunecaţi dormea mulţumit. Bufonul ţinea harpa lui Starling între genunchi şi şlefuia porţiuni din cadrul de lemn cu o unealtă improvizată dintr-un cuţit de jupuit. Cântăreaţa şedea lângă el, urmărindu-l şi încercând să-şi strunească nerăbdarea. Kettle îşi desfăcuse săculeţul de la gât şi scosese din el o mână de pietre şlefuite pe care le sorta. În timp ce Kettricken şi cu

mine am aprins un foc firav în mangal şi-am pregătit carnea pentru prăjit, Kettle insistă să-mi explice regulile unui joc. Adică încercă, pentru că, în cele din urmă, renunţă, exclamând:

– Îl vei înţelege după ce vei fi pierdut de câteva ori.

Am pierdut nu doar de câteva ori. M-a silit să joc ore întregi după ce am terminat de mâncat. Bufonul continuă să răzuiască lemnul harpei lui Starling, făcând multe pauze, ca să ascută cuţitul. Kettricken tăcu, morocănoasă, până când bufonul observă că e melancolică şi începu să-i spună poveşti despre viaţa din Buckkeep înainte de a veni ea acolo. L-am ascultat cu o ureche şi până şi mie mi s-a făcut dor de zilele acelea de demult, când Corăbiile Roşii fuseseră doar o legendă şi dusesem un trai, dacă nu fericit, măcar sigur. Din vorbă în vorbă, s-a ajuns la menestrelii care cântaseră în Buckkeep, şi celebri, şi mai puţin cunoscuţi, iar Starling îi puse bufonului o mulţime de întrebări despre ei.

În curând m-am pomenit absorbit de jocul cu pietre. Era ciudat de liniştitor: piesele erau roşii, negre şi albe, şlefuite şi plăcute la atingere. Fiecare jucător trebuia să scoată la întâmplare pietre din sac şi să le aşeze la intersecţia liniilor de pe pânza tablei. Era un joc deopotrivă simplu şi complex. De câte ori câştigam, Kettle îmi arăta strategii şi mai complicate. Mă captiva şi-mi elibera mintea de amintiri şi gânduri. Când, în cele din urmă, ceilalţi picoteau în pieile de dormit, Kettle aşează pietrele pe tabla de joc şi-mi ceru să le studiez poziţia.

– Se poate câştiga dintr-o singură mutare cu o piatră neagră, îmi spuse. Dar soluţia nu e uşor de găsit.

M-am uitat îndelung la pietre şi-am clătinat din cap.

– Cât ţi-a luat ca să înveţi să joci?

Kettle zâmbi pentru sine.

– În copilărie, învăţam repede. Dar trebuie să recunosc că ţie îţi merge mintea şi mai repede.

– Am crezut că jocul ăsta a fost inventat pe un tărâm foarte îndepărtat.

– Nu, e un joc vechi din Buck.

– N-am mai văzut pe nimeni jucându-l.

– Era ceva obişnuit când eram mică, însă nu toată lumea învăţa să-l joace. Dar nu asta contează acum. Studiază poziţia pieselor. Dimineaţă, îmi dai soluţia.

Lăsă piesele pe tablă, lângă mangal. Memoria mea, îndelung antrenată de Chade, mă sluji foarte bine. Când m-am culcat, aveam poziţia pieselor în minte şi mi-am luat o piatră neagră cu care să câştig. Existau mai multe posibilităţi, pentru că o piesă neagră o putea înlocui pe una roşie, deplasând-o la altă intersecţie, iar una roşie putea face acelaşi lucru cu una albă. Am închis ochii, dar m-am gândit întruna la joc, plimbând piatra neagră în mai multe poziţii până când, în cele din urmă, am adormit. Fie visam jocul, fie nu visam nimic. Astfel, Meşteşugul a stat departe de mine, dar când m-am trezit dimineaţă, tot nu găsisem soluţia.

Mă trezisem cel dintâi. M-am târât afară din cort şi m-am întors cu un vas plin cu zăpadă, ca s-o topesc pentru ceaiul de dimineaţă. Era mult mai cald

afară decât în zilele anterioare. M-am bucurat, deşi asta m-a obligat să mă întreb dacă primăvara venise deja la câmpie. Înainte să mi-o ia mintea razna, m-am întors la tabla de joc. Ochi Întunecaţi veni să-şi lase capul pe umărul meu.

M-am săturat de visat pietre. Ridică ochii şi priveşte tabla în întregime, frăţioare. Ca pe-o haită, nu ca pe vânători separaţi. Vezi? Aceea. Pune piatra neagră acolo şi nu folosi una roşie ca să scoţi una albă, ci las-o acolo, ca să închizi cursa. Atât.

Încă mă minunam de simplitatea uimitoare a soluţiei găsite de Ochi Întunecaţi când se trezi Kettle. Zâmbi larg şi mă întrebă dacă rezolvasem problema. Drept răspuns, am luat o piatră neagră din sac şi-am făcut mişcările sugerate de lup. Bătrâna rămase cu gura căscată. Pe urmă se uită la mine cu admiraţie.

– Nimeni n-a găsit răspunsul aşa de repede.

– Am primit ajutor, am recunoscut cu sfială. Soluţia e a lupului, nu a mea.

Kettle făcu nişte ochi cât cepele.

– Îţi baţi joc de-o femeie bătrână, mă mustră ea, prudentă.

– Nu. Nu-mi bat joc, i-am spus, dându-mi seama că probabil o jignisem. M-am gândit la ea toată noaptea. Cred că am şi visat strategii. Dar, când m-am trezit, Ochi Întunecaţi a venit cu soluţia.

Kettle păstră tăcerea o vreme.

– Am crezut că Ochi Întunecaţi e doar un... animal de companie inteligent. Unul care aude ce-i porunceşti chiar dacă nu vorbeşti cu glas tare. Dar acum

spui că înțelege un joc. Vrei să zici că înțelege și ceea ce vorbesc?

În partea opusă a cortului, Starling stătea proptită în cot și ne asculta. Am căutat o cale să ascund adevărata față a lucrurilor, apoi am respins-o cu tărie. Mi-am îndreptat spatele, ca și când i-aș fi raportat lui Verity, și-am vorbit limpede:

– Suntem legați prin Har. Ceea ce aud și înțeleg eu înțelege și el. Dacă îl interesează ceva, învață. Nu zic că ar putea citi un pergament sau că și-ar aminti un cântec. Dar, când îl intrigă un lucru, chibzuiește la el în felul său. Ca un lup, de obicei, dar câteodată ca un om... Mă străduiam să explic în cuvinte un lucru pe care nici eu nu-l înțelegeam bine. A privit jocul ca pe-o haită de lupi urmărind vânatul. Nu ca piese negre, albe și roșii. Și și-a dat seama în ce parte ar lua-o, dacă ar fi să vâneze cu haita aceea, ca să prindă prada mai ușor. Cred că uneori văd și eu lucrurile ca el... ca un lup. Nu e ceva rău, zic eu. Doar un alt fel de a percepe lumea.

În ochii lui Kettle întârzie o umbră de teamă superstițioasă când își plimbă ochii de la mine la lupul meu adormit. Ochi Întunecați alese momentul acela să dea din coadă leneș, ca să ne arate că știa foarte bine că vorbim despre el. Bătrâna se înfioră.

– Când vorbești tu cu el... e ca și cum vorbesc doi oameni cu ajutorul Meșteșugului?

Am vrut să neg mișcând din cap, dar pe urmă am fost nevoit să ridic din umeri.

– Harul începe prin împărtășirea sentimentelor. Mai ales când eram mic, așa mi s-a întâmplat. Ne

luam după mirosuri, urmăream un pui de găină pentru că fugea, mâncam aceeaşi mâncare. Dar după ce ai stat cu un animal atâta vreme cât am stat eu, se formează un alt tip de legătură. Una mai profundă decât sentimentele, în care vorbele nu contează. Eu sunt mai conştient de animalul care îmi trăieşte în minte. El e mai conştient de...

A gândi. La ce vine înainte şi după ce alegi să faci un lucru. Devii conştient că întotdeauna ai de făcut o alegere şi chibzuieşti care e cea mai potrivită.

Întocmai. Am repetat cuvintele lupului pentru Kettle. Ochi Întunecaţi se ridicase de jos. Făcu un adevărat spectacol din a-şi întinde corpul, pe urmă se aşeză pe labele din spate şi-o privi cu capul pe-o parte.

– Înţeleg, spuse bătrâna calmă. Înţeleg.

Se sculă în picioare şi părăsi cortul. Starling se ridică în şezut şi se întinse.

– Cu totul altfel privesc acum gestul de a-l scărpina între urechi, observă ea.

Bufonul îi răspunse pufnind într-un râs scurt, se ridică în şezut şi imediat se întinse şi-l scărpină pe lup după urechi. Animalul se trânti pe el recunoscător. Am mârâit către amândoi şi m-am apucat să fierb ceaiul.

Ne-a luat cam mult să împachetăm şi să pornim la drum. Un strat gros de zăpadă afânată se întindea pretutindeni şi ne îngreună efortul de a stânge tabăra. Am tăiat cât mai rămăsese din porc şi l-am luat cu noi. Am adunat jeppele; în ciuda viscolului, nu plecaseră prea departe. Secretul era sacul de cereale dulci

cu care Kettricken o ispitea pe conducătoarea lor. După ce ne-am strâns lucrurile și-am fost gata de plecare, Kettle a anunțat că eu nu am voie să merg pe drum și că trebuie să stea cineva cu mine întotdeauna. M-am cam zbârlit, dar am fost ignorat. Bufonul se oferi imediat să fie primul meu partener. Starling îi zâmbi straniu și scutură din cap. Le-am acceptat purtarea ridicolă bosumflându-mă bărbățește. Mă ignorară și de data asta.

În scurtă vreme, femeile și jeppele mergeau cu pas ușor, iar bufonul și cu mine înaintam anevoie pe întăritura de la marginea drumului. Kettle se întoarse și flutură din bățul pe care se sprijinea.

– Du-l și mai departe de drum! îl dojeni pe bufon. Mergeți până acolo unde de-abia ne mai vedeți, ca să ne urmăriți. Duceți-vă. Hai, dați-i drumul.

Ascultători, ne-am retras în pădure. Imediat ce nu mai aveam cum să fim văzuți, bufonul mă întrebă:

– Cine e Kettle?

– Nu știu mai multe decât tine, i-am răspuns pe scurt, întrebând la rândul meu: Ce e între tine și Starling acum?

Ridică din sprâncene și-mi făcu viclean cu ochiul.

– Mă îndoiesc, am protestat.

– O, dar nu toți sunt imuni la tertipurile mele ca tine, Fitz. Ce-aș putea să-ți spun? E topită după mine, jinduiește după mine în adâncul sufletului, dar nu știe cum să-și arate dragostea, biata de ea.

Am renunțat la întrebare. Nu-mi folosea la nimic.

– Ce-ai vrut să zici când m-ai întrebat cine e Kettle?

Bufonul mă privi compătimitor.

– Nu e o întrebare atât de grea, prinţişorule. Cine e femeia asta care ştie atât de bine ce te tulbură, scoate dintr-odată din sac un joc despre care am citit o singură dată, într-un manuscris foarte vechi, şi ne cântă „Şase înţelepţi la Jhaampe au venit" cu două versuri în plus, pe care nu le-am auzit nicăieri? O, lumina vieţii mele, cine e Kettle şi de ce alege o femeie atât de bătrână să-şi petreacă ultimele zile hălăduind prin munţi alături de noi?

– Eşti binedispus în dimineaţa asta, am constatat amărât.

– Nu-i aşa? Iar tu eşti expert în a-mi evita întrebarea. Sigur ai meditat la misterul acesta şi ai gânduri pe care vrei să le împarţi cu un sărman bufon.

– Nu mi-a spus destule despre ea ca să fac speculaţii.

– Aşa, deci. Ce putem presupune noi despre cineva care-şi pune lacăt la gură? Despre cineva care cunoaşte câte ceva şi despre Meşteşug? Şi despre jocurile şi poeziile străvechi din Buck? Câţi ani crezi că are?

Am ridicat din umeri.

– Nu i-a plăcut cântecul meu despre grupul de iniţiaţi al lui Crossfire, am spus eu pe neaşteptate.

– A, dar poate că a fost de vină vocea ta. Hai să nu ne agăţăm de orice fir de pai.

În ciuda voinţei mele, am zâmbit.

– E-aşa de mult de când nu ţi-am mai auzit limba ascuţită, încât mă simt aproape uşurat să-ţi baţi joc de mine.

– Dacă știam că ți-a fost dor de ea, de mult aș fi făcut pe nepoliticosul cu tine. Zâmbi larg, apoi își luă o mină serioasă. FitzChivalry, taina plutește în jurul acestei femei ca mușțele în jurul... berii vărsate. Se revarsă din ea prevestiri, semne și bune, și rele și profeții care devin foarte limpezi. Cred că e vremea s-o ia cineva la întrebări puse pe șleau. Bufonul îmi surâse. Cel mai bun prilej pentru tine e după-amiaza asta, când îi vine rândul să te păstorească, să nu te rătăcești. Fii subtil, bineînțeles. Întreab-o cine era rege în copilăria ei. Și de ce a fost exilată.

– Exilată? Ar trebui să-ți mai ții imaginația în frâu.

– Așa crezi tu? Eu, nu. Întreab-o numai. Și nu uita să-mi spui și mie tot ce nu vrea să-ți zică.

– Iar pentru asta, tu, la rândul tău, îmi vei spune ce se întâmplă cu adevărat între tine și Starling.

Bufonul îmi aruncă o privire piezișă.

– Ești sigur că vrei să știi? Data trecută când am făcut o asemenea învoială, când ți-am dezvăluit secretul pentru care te-ai târguit, ți-ai dat seama că nu mai vrei să-l afli.

– E chiar așa un mare secret?

Ridică din sprânceană către mine.

– Vezi tu, nici măcar eu nu sunt sigur de răspunsul la întrebarea asta. Câteodată, mă surprinzi, Fitz. Adesea, nu mă surprinzi deloc, bineînțeles. Iar cel mai adesea mă surprind pe mine însumi. Ca atunci când mă ofer să transpir tot, înaintând prin zăpada afânată și ferindu-mă întruna de copaci alături de un

bastard, în loc să păşesc ţanţoş pe un drum neted ca-n palmă, în spatele unui şir de jeppe fermecătoare.

N-am mai scos nimic de la el în dimineaţa aceea. După-amiază, nu Kettle, ci Starling veni să-mi fie paznic pe drum. Crezusem că atmosfera dintre noi va fi una stânjenitoare. Nu uitasem că dăduse în vileag existenţa copilului meu numai ca să fie acceptată şi ea în expediţia noastră, dar, de la începutul călătoriei încoace, supărarea mea se transformase în precauţie istovitoare. Ştiam că ar folosi, fără scrupule, împotriva mea orice amănunt ar afla de la mine, aşa că mi-am controlat atent cuvintele şi n-am scos o vorbă despre Molly sau fiica mea. Nu că mi-ar mai fi servit la ceva.

Totuşi, spre mirarea mea, Starling se dovedi amabilă şi vorbăreaţă. Mă asasină cu întrebări, dar nu despre Molly, ci despre bufon. Atât de multe voia să afle despre el, încât m-am întrebat dacă nu cumva *chiar* se îndrăgostise de el. La Curte, în Buckkeep, nu o dată se întâmplase ca bufonul să stârnească interesul femeilor şi să fie urmărit de ele. Cu acelea pe care le atrăgea înfăţişarea lui bizară se purtase foarte crud, dezvăluindu-le interesul superficial faţă de el. O grădinăreasă fusese aşa de impresionată de agerimea minţii lui, încât îi pierea glasul în prezenţa lui. În bucătărie se bârfea că îi lăsa buchete de flori la baza scărilor ce duceau în turnul său, iar unii bănuiau că fata chiar fusese invitată de câteva ori să le urce. Din păcate, fusese nevoită să plece din castelul Buckkeep ca să aibă grijă de mama ei bătrână, într-un oraş îndepărtat, şi aşa se terminase toată povestea, din câte ştiam eu.

Totuşi, cât de puţine lucruri ştiam despre bufon, tot nu i le-am dezvăluit lui Starling, ci am evitat să-i răspund la întrebări, spunându-i doar banalităţi: că sunt prieten cu bufonul din copilărie, dar că avusesem amândoi atâtea sarcini de îndeplinit, încât nu ne rămăsese prea mult timp pentru distracţii. De fapt, i-am spus adevărul, dar am sesizat că Starling era şi frustrată, şi amuzată. A venit cu alte întrebări, tot ciudate. Voia să afle dacă ştiu numele adevărat al bufonului. I-am spus că, din moment ce eu însumi nu sunt capabil să-mi amintesc ce nume îmi dăduse mama, mă feresc să-i întreb pe alţii acelaşi lucru. Cu asta i-am închis gura o vreme, dar pe urmă s-a interesat cum se îmbrăca bufonul în copilărie. N-au mulţumit-o descrierile făcute de mine costumelor sale pestriţe, însă i-am spus sincer că, până la Jhaampe, nu-l văzusem îmbrăcat altfel decât în haine de bufon. Pe la sfârşitul după-amiezii, mai mult ne ciorovăiam decât conversam. M-am bucurat când ne-am alăturat celorlalţi în tabăra aşezată la o distanţă apreciabilă de drumul Meşteşugului.

Chiar şi aşa, Kettle m-a pus să fac şi treaba ei, nu doar pe a mea, doar ca să-mi ţină mintea ocupată. Bufonul găti o tocană gustoasă din proviziile noastre şi carne de porc. Lupul se mulţumi cu încă o pulpă. La sfârşit, după ce-am strâns vasele, Kettle scoase imediat tabla de joc şi sacul cu pietre.

– Acum vom vedea ce-ai învăţat, îmi promise ea.

După vreo şase jocuri, se uită la mine chiorâş.

– N-ai minţit! mă acuză.

– În legătură cu ce?

– Când ai spus că lupul tău a găsit soluția. Dacă ai fi descoperit singur strategia, ai juca altfel acum. Din cauză că ți-a arătat cineva soluția și n-ai aflat-o singur, nu înțelegi jocul în întregime.

În clipa aceea, lupul se sculă și se întinse. *M-am săturat de pietre și de tablă,* mă informă. *Vânatul e mai distractiv și am parte de carne adevărată la sfârșit.*

Așadar, ți-e foame?

Nu. Sunt plictisit. Împinse cu nasul clapa cortului și se făcu nevăzut în beznă.

Țuguind buzele, Kettle îl urmări cum pleacă.

– Chiar voiam să întreb dacă nu puteți forma o echipă. Ar fi interesant de văzut cum jucați împreună.

– Am impresia că ți-a bănuit intenția, am mormăit, cam supărat că nu m-a invitat să vânez cu el.

După alte cinci jocuri, am înțeles cât de inteligentă, dar simplă, era tactica lui Ochi Întunecați de a întinde capcane cu piesele. O avusesem în fața nasului toată vremea, însă piesele parcă se puseră brusc în mișcare sub ochii mei, în loc să stea nemișcate la încrucișarea liniilor de pe pânza tablei. La mișcarea următoare, am aplicat tactica lupului și-am câștigat cu ușurință. Am câștigat cu aceeași îndemânare și următoarele trei jocuri, pentru că-mi dădusem seama cum s-o aplic și în sens invers.

După ce am învins-o a patra oară, Kettle luă pietrele de pe tablă. În jurul nostru, lumea dormea buștean. Bătrâna aruncă o mână de vreascuri în mangal, ca să mai avem puțină lumină, apoi degetele ei noduroase așezară cu repeziciune piesele înapoi pe tablă.

– Încă o dată, acestea sunt jocul tău și mutarea ta, îmi spuse. Însă de data asta, ai la dispoziție numai o piatră albă. Una mică și pirpirie, dar cu care poți câștiga. Gândește-te bine. Și nu trișa. Lasă-l pe lup cu ale lui.

Am examinat îndelung poziția pietrelor, ca să mi-o întipăresc bine în minte, pe urmă m-am culcat. Jocul părea fără soluție. Nu vedeam cum aș putea câștiga nici cu o piatră neagră, darămite cu una albă. Nu știu ce-a fost, jocul sau distanța mare de drum, dar m-am cufundat repede într-un somn adânc și-am dormit fără vise până în zori. Apoi m-am alăturat lupului în goana lui sălbatică. Ochi Întunecați lăsase mult în urmă drumul și explora vesel pantele dealurilor vecine. Am dat peste două feline albe care-și mâncau prada și, o vreme, le-am tot ațâțat, dându-le târcoale de la distanță, atât cât să nu ne poată atinge, doar să ne sâsâie și să ne scuipe. Niciuna din ele n-a vrut să-și părăsească hrana, așa că, după un timp, am renunțat și ne-am întors la iurta noastră. Când ne-am apropiat de ea, am dat târcoale jeppelor tiptil, speriindu-le ca să se adune grămadă, apoi silindu-le să se agite chiar în fața cortului. Ochi Întunecați s-a furișat în cort, cu mine tot în mintea lui când l-a împuns pe bufon cu nasul său rece.

Mă bucur că nu ți-ai pierdut spiritul ager și voioșia, mi-a mărturisit lupul când am ieșit din mintea lui și m-am trezit în propriul meu corp.

Foarte bine, am încuviințat eu și m-am sculat. Începea o nouă zi.

26
STÂLPI CĂLĂUZITORI

Un lucru l-am învățat bine în călătoriile mele. Bogățiile unei regiuni sunt mult mai apreciate în alta. Peștii pe care noi, în Buckkeep, nu i-am da nici pisicilor sunt considerați o delicatesă în orașele din interiorul regatului. În unele locuri, apa este o sursă de bogăție, în altele, inundațiile aduc și bătaie de cap, și necazuri. Pielea fină, vasele delicate de ceramică, sticla transparentă, florile exotice... toate acestea le-am văzut în număr atât de mare, încât cei care le au nu le mai consideră bogății.

Așadar, probabil că, în cantitate suficientă, magia devine un lucru obișnuit. În loc să te uluiască și să te înspăimânte, o găsești pe toate drumurile și pe toate semnele călăuzitoare, întrebuințată cu o risipă năucitoare pentru cei care nu se pot bucura de ea.

În ziua aceea am călătorit, ca și până atunci, de-a curmezișul unei coaste de deal împădurite. La început, panta se înclina domoală și lată. Vedeam drumul,

mergeam numai puţin pe sub el. Uriaşii copaci pereni susţineau povara grea de omăt deasupra capului meu. Terenul era nesigur şi ici-colo se înălţau movile de zăpadă; totuşi, înaintam destul de uşor. Pe măsură ce ziua se apropia de sfârşit, copacii se micşorau, iar panta devenea tot mai abruptă. Drumul o îmbrăţişa, iar eu mergeam pe dedesubtul lui. Când a venit vremea să ne aşezăm tabăra în seara aceea, tovarăşii mei şi cu mine am găsit numai cu mare greutate un spaţiu neted pe care să înălţăm cortul. Am bâjbâit mult în josul dealului înainte de-a găsi o suprafaţă dreaptă. Când, în cele din urmă, am reuşit să montăm iurta, Kettricken ridică ochii spre drum şi se încruntă. Scoase harta şi începu s-o studieze în lumina amurgului. M-am dus la ea şi-am întrebat-o care-i necazul.

Bătu harta cu un deget înmănuşat şi apoi arătă spre panta de deasupra noastră.

– Mâine, dacă drumul continuă să urce, iar panta devine mai abruptă, nu vei putea ţine pasul cu noi. Vom lăsa copacii în urmă până mâine seară. Vom ajunge într-un ţinut pustiu, abrupt şi stâncos. Ar trebui să adunăm lemne de foc, atâtea câte pot căra jeppele fără să le împovărăm prea tare. Se încruntă. Va trebui să mergem mai încet, ca să te poţi ţine după noi.

– Mă descurc, i-am promis.

Mă pironi cu ochii ei albaştri.

– Poimâine probabil va trebui să călătoreşti cu noi pe drum.

Nu-şi luă privirea de la mine.

– Atunci voi fi nevoit să-i fac față. Am ridicat din umeri și-am zâmbit, în ciuda stânjenelii. Am de ales?

– Are vreunul din noi de ales? replică ea, vorbind ca pentru sine.

În seara aceea, după ce am terminat de curățat oalele, Kettle întinse din nou tabla și pietrele. M-am uitat la piesele aranjate și-am clătinat din cap.

– N-am găsit soluția, i-am spus.

– Ei, asta-i o adevărată ușurare. Dacă ai fi găsit-o singur sau chiar împreună cu lupul, m-ai fi lăsat cu gura căscată. E o problemă grea. Dar vom juca puțin acum și, dacă ești atent și ager la minte, vei găsi soluția.

N-am găsit-o, așa că m-am culcat cu capul plin de piese împrăștiate pe tablă.

A doua zi, călătoria a decurs așa cum prevăzuse Kettricken. La amiază, înaintam în patru labe printre tufișuri și aglomerări de bolovani golași, cu Starling în spatele meu. Deși gâfâia din cauza efortului depus pe solul denivelat, nu mai contenea cu întrebările, și toate numai despre bufon. Ce știam despre părinții lui? Cine îi cususe hainele? Fusese vreodată foarte bolnav? Mă obișnuisem deja să-i dau informații cu zgârcenie sau deloc. Mă așteptam să se plictisească de jocul ei, dar era încăpățânată ca un catâr. Până la urmă, m-am rățoit la ea exasperat și i-am cerut să-mi spună exact de ce era atât de fascinată de bufon.

Abordă o expresie ciudată, ca și cum s-ar fi pregătit să înfrunte o provocare. Vru să spună ceva, se răzgândi, apoi nu mai rezistă. Mă privi cu ochi roși de curiozitate și mă anunță:

– Bufonul e femeie şi e îndrăgostită de tine.

În prima clipă, parcă mi-ar fi vorbit într-o limbă străină. M-am uitat la ea, încercând să pricep despre ce vorbeşte. Dacă n-ar fi izbucnit în râs, poate că aş fi ştiut ce replică să-i dau, dar o nuanţă din râsul ei m-a jignit atât de tare, încât i-am întors spatele şi mi-am văzut de drum pe panta abruptă.

– Te-ai înroşit! îmi strigă din spate. Se îneca de râs. Îmi dau seama după ceafa ta! În atâţia ani de zile, n-ai fost în stare să-ţi dai seama? Nici măcar n-ai bănuit?

– Consider că e ridicol, am ripostat, fără să mă uit înapoi.

– Serios? Ce anume?

– Ideea în sine, i-am răspuns pe un ton glacial.

– Spune-mi că eşti absolut convins că mă înşel.

N-am considerat că zeflemeaua ei merită un răspuns. Am înaintat printre nişte tufişuri încâlcite şi nu m-am oprit să ţin crengile, ca să n-o lovească. Ştia că m-am înfuriat, pentru că râdea în continuare. Mi-am croit drum dând la o parte ultimele tufe şi m-am pomenit la marginea unui versant stâncos aproape vertical. Era lipsit de vegetaţie, iar piatra cenuşie crăpată ieşea în creste îngheţate din zăpadă.

– Înapoi! am avertizat-o pe Starling când se înghesui în spatele meu.

Privi şi ea în jur şi rămase cu răsuflarea tăiată. M-am uitat în susul pantei verticale, la drumul scobit de-a curmezişul muntelui ca o crestătură în lemn. Era singura cale neprimejdioasă de-a străbate versantul abrupt. Deasupra noastră domnea panta muntoasă

înclinată şi plină de bolovani, nu destul de abruptă ca să-i zici povârniş. Era presărată cu copaci şi tufe încovoiate de vânt, ale căror rădăcini creşteau la întâmplare din solul bolovănos sau se afundau în el. Zăpada îngheţase pe pantă într-un strat neregulat. Urcuşul până la drum avea să fie o provocare. Panta pe care o traversam de dimineaţă se înclinase tot mai mult. N-ar fi trebuit să mă mire, dar fusesem atât de preocupat să găsesc cărarea cea mai potrivită, încât nu mai aruncasem de multişor o privire la drum.

– Va trebui să ne întoarcem la drum, i-am spus lui Starling, iar ea încuviinţă în tăcere.

Uşor de zis, greu de făcut. Pe alocuri, simţeam grohotişul sub tălpi şi nu o dată am înaintat în patru labe. Cântăreaţa gâfâia în spatele meu.

– Încă puţin! i-am strigat, când Ochi Întunecaţi apăru şuind pe lângă noi.

Ne depăşi cu uşurinţă, avansând în salturi, până când ajunse la drum. Urcă pe el şi dispăru, apoi se întoarse la margine şi se uită în jos, urmărind cum ne căţărăm pe panta anevoioasă. Îndată se ivi şi bufonul lângă el, uitându-se la noi îngrijorat.

– Aveţi nevoie de ajutor? ne strigă el.

– Nu. Ne descurcăm noi! i-am strigat înapoi.

M-am oprit, ghemuindu-mă şi agăţându-mă de trunchiul unui arbore pipernicit, ca să-mi trag respiraţia şi să-mi şterg sudoarea de pe ochi. Starling se opri şi ea în spatele meu. Dintr-odată, am simţit în mine drumul de deasupra. Îl străbătea un curent ca un râu şi, tot aşa cum curentul unui râu tulbură aerul şi-l ridică

în vârtejuri deasupra lui, și drumul făcea la fel. Însă nu vârtejuri de aer rece simțeam eu, ci vârtejuri de vieți, și apropiate, și îndepărtate. Pe drum pluteau substanța stranie a bufonului, teama înăbușită a lui Kettle și dârzenia amarnică a lui Kettricken. Erau tot așa de separate și de ușor de recunoscut ca buchetul mai multor soiuri de vin.

– FitzChivalry!

Starling își însoți strigătul cu o palmă între omoplați.

– Ce-i? am întrebat-o absent.

– Mișcă-te! Nu mai pot atârna aici multă vreme, îmi plesnesc gambele!

– O!

Am revenit în trupul meu și-am urcat porțiunea rămasă până la buza drumului. Grație Meșteșugului plutitor, am sesizat imediat prezența lui Starling în spate. Simțeam cum pune picioarele și se agață de salcia sfrijită de la marginea pantei verticale. Apoi am pășit pe suprafața netedă a drumului, sorbit de curentul lui ca un copil de un șuvoi.

Bufonul ne așteptase. Kettricken stătea în fruntea jeppelor și se uita înapoi îngrijorată, așteptând și ea să ne alăturăm grupului. Am inspirat adânc și-am început să-mi revin. Lângă mine, Ochi Întunecați îmi atinse brusc mâna cu botul.

Rămâi cu mine, îmi propuse. Căuta să întărească legătura dintre noi. Faptul că nu-l puteam ajuta mă alarma. Am privit în ochii lui profunzi și-am făcut o descoperire.

Eşti pe drum. Credeam că animalele nu-l pot străbate.

Ochi Întunecaţi pufni dezgustat. *Una e să consideri că e înţelept să faci un lucru şi alta e să-l faci. Ai fi putut observa că jeppele merg pe drum de câteva zile bune.*

Era prea limpede. *Atunci animalele sălbatice de ce îl evită?*

Pentru că noi încă depindem de noi înşine ca să supravieţuim. Jeppele depind de oameni şi-i urmează chiar dacă le paşte pericolul, indiferent cât de prosteşte li se pare. Astfel, ele nu ştiu nici că trebuie să fugă de un lup. În schimb, fug înapoi la voi, oamenii, când le sperii. E la fel cu caii sau cu vitele în apă. Lăsate singure, înoată numai dacă aşa se salvează de la moarte, de prădători sau de foame. Dar oamenii le conving să înoate ori de câte ori doresc să ajungă de pe un mal pe altul. Cred că sunt cam proaste.

Dar tu ce cauţi pe drumul ăsta? l-am întrebat zâmbind.

Nu pune la îndoială prietenia, îmi răspunse el serios.

– Fitz!

Am tresărit şi m-am întors către Kettle.

– Sunt bine, am liniştit-o, deşi nu eram. De obicei, Harul mă avertiza de prezenţa altora, dar bătrâna venise în spatele meu şi n-o observasem decât atunci când îmi vorbise. Drumul Meşteşugului îmi diminua Harul. Când nu mă gândeam înadins la Ochi Întunecaţi, devenea doar o umbră în mintea mea.

Nici umbră n-aş fi, dacă nu m-aş strădui să rămân cu tine, sublinie lupul neliniştit.

– O să fie bine. Trebuie doar să fiu atent, i-am spus.

Kettle crezu că vorbesc cu ea.

– Sigur că da.

Mă luă demonstrativ de braţ şi mă urni din loc. Ceilalţi ne-o luaseră înainte. Starling mergea lângă bufon şi cânta un cântecel de dragoste, dar el se uita la mine îngrijorat peste umăr. Am dat din cap, iar el îmi răspunse în acelaşi fel. Kettle mă pişcă de braţ.

– Fii atent la mine. Vorbeşte-mi. Spune-mi, ai găsit soluţia partidei pe care ţi-am propus-o?

– Încă nu, am recunoscut.

Zilele erau mai calde, însă vântul care sufla pe lângă noi aducea încă ameninţarea gheţii de pe crestele mai înalte. Când mă gândeam la ele, simţeam imediat frigul pe obraz, dar drumul Meşteşugului îmi poruncea să-l ignor. Drumul urca întruna, dar eu înaintam fără efort. Ochii îmi spuneau că avansăm în susul dealului, dar eu mergeam uşor, ca şi când l-aş fi coborât.

Încă o ciupitură de la Kettle.

– Gândeşte-te la joc, îmi ordonă ea scurt. Şi nu te lăsa păcălit. Trupul tău depune efort şi e frig. Dacă nu eşti permanent conştient de el, nu înseamnă că-l poţi ignora. Drămuieşte-ţi puterile.

Vorbele ei mi se părură şi înţelepte, şi prosteşti. Mi-am dat seama că, proptindu-se de braţul meu, nu numai că-şi găsise un sprijin, dar mă şi obliga pe mine să slăbesc ritmul. Mi-am scurtat pasul şi l-am încetinit ca să mă potrivesc cu al ei.

– Ceilalţi nu par să fie afectaţi, am observat.

– Aşa este. Dar nu sunt nici bătrâni, nici sensibili la Meşteşug. La noapte îi vor durea picioarele, iar

mâine vor merge mai încet. Drumul acesta a fost construit în virtutea presupunerii că aceia care vor păși pe el ori nu-i vor cunoaște influența subtilă, ori vor fi bine instruiți ca să-i reziste.

– De unde știi atât de multe despre el? am întrebat-o.

– Vrei să afli lucruri despre mine sau despre drum? ripostă Kettle arțăgoasă.

– Păi, despre amândouă, am recunoscut.

Nu mai protestă. După un timp, mă întrebă:

– Ai învățat poezii când erai mic?

Nu știu de ce m-am înfuriat.

– Nu! Nu-mi aduc aminte primii ani de viață, atunci când le învață majoritatea copiilor. În schimb, poți spune că am învățat poezii despre grajduri. Vrei să-ți recit cele cincisprezece însușiri ale unui cal bun?

– Mai bine recită-mi „Șase înțelepți la Jhaampe au venit"! se răsti Kettle. În tinerețea mea, copiii nu numai că învățau poezii, dar aflau și ce înseamnă ele. Acesta e dealul din poezie, boboc neștiutor! Cel pe care niciun înțelept care-l urcă nu se așteaptă să-l și coboare!

Un fior înghețat îmi străbătu șira spinării. Mi s-a întâmplat de câteva ori în viață să recunosc un adevăr simbolic, gol-goluț, în forma lui înfricoșătoare. Acum trăiam un asemenea moment. Kettle îmi adusese în fața ochilor minții un lucru pe care îl știam de zile întregi.

– Înțelepții erau inițiați în Meșteșug, nu-i așa? am întrebat încet. Șase, apoi cinci, apoi patru... grupuri și ce-a rămas din ele... Săream peste etapele logice, înlocuindu-le cu intuiția mea. Deci asta s-a ales de inițiați, de bătrânul pe care nu l-am putut găsi. Când

grupul lui Galen n-a mers cum trebuie şi Verity a avut nevoie de mai mult ajutor ca să apere ducatul, el şi cu mine i-am căutat pe iniţiaţii mai bătrâni, instruiţi de Solicity, înainte ca Galen să devină Maestrul Meşteşugului, i-am explicat eu lui Kettle. Am găsit puţine manuscrise care îi pomeneau. Fie muriseră, fie dispăruseră. Noi ne-am gândit că trădaseră.

Bătrâna pufni.

– Trădarea nu-i o noutate în grupurile de iniţiaţi. Dar motivul cel mai comun al dispariţiei iniţiaţilor a fost faptul că, pe măsură ce stăpâneau Meşteşugul, deveneau tot mai dependenţi de el. Până la urmă, îi chema la el. Dacă ştiai să-l controlezi, supravieţuiai călătoriei pe acest drum. Dacă nu, dispăreai.

– Şi dacă supravieţuiai?

Kettle mă privi pieziş, dar nu-mi răspunse.

– Ce se află la capătul drumului? Cine l-a construit şi unde duce?

– Verity, îmi spuse ea calmă, într-un sfârşit. Duce la Verity. Tu şi cu mine nu avem nevoie să ştim mai multe.

– Dar tu ştii mai multe! am acuzat-o. Şi eu. Duce şi la izvorul Meşteşugului.

Pe chipul lui Kettle trecu o undă de nelinişte, apoi împietri.

– Nu ştiu nimic, îmi zise cu amărăciune. Apoi, mustrată de conştiinţă, adăugă: Am multe bănuieli şi am auzit multe jumătăţi de adevăr. Legende, profeţii, zvonuri. Pe acestea le ştiu, şi atât.

– Şi de unde le-ai aflat?

Se întoarse și mă pironi cu privirea.

– Pentru că așa mi-a fost sortit. Cum ți-a fost sortit și ție, deopotrivă.

Altceva nu mai vru să-mi spună despre drum. În schimb, inventă alte partide și-mi ceru să-i zic ce mișcări aș face cu piatra neagră, roșie sau albă. Am încercat să mă concentrez pe ele, știind că-mi dăduse de lucru ca să nu mi-o ia mintea razna. Dar a încerca să ignori forța Meșteșugului pe drumul acela era ca și cum ai fi încercat să ignori un vânt sălbatic sau un puhoi de apă rece ca gheața. Puteam să nu-i dau atenție, dar ea tot exista. Concentrat pe strategia jocului, cugetam la tiparul propriilor mele gânduri și mi se părea că nici măcar nu sunt ale mele, ci ale unei persoane de la care le-am furat trăgând cu urechea. Vedeam piesele așezate în fața ochilor, dar nu reușeam să amuțesc corul de voci care-mi șușoteau într-un ungher al minții.

Drumul șerpuia urcând tot mai sus. Muntele însuși se înălța aproape vertical în stânga noastră și cădea la fel de abrupt în dreapta. Drumul ducea în locuri în care niciun constructor întreg la cap nu l-ar fi construit. Majoritatea drumurilor negustorești unduiau printre dealuri și trecători. Al nostru tăia versantul muntelui urcând din ce în ce mai sus. Pe la sfârșitul zilei, Kettle și cu mine rămăsesem mult în urma celorlalți. Ochi Întunecați alergă înainte și se întoarse țopăind să ne raporteze că ajunseseră la un loc de popas, lat și neted, unde ridicau cortul. La căderea nopții, vântul mușca mai aspru. M-am gândit cu

bucurie la căldură și odihnă și am stăruit pe lângă Kettle să se grăbească.

– Eu să mă grăbesc? Tu ești cel care încetinește. Hai, mișcă-te mai repede!

Ultima bucată de drum înainte de odihnă e cea mai lungă. Așa-mi spuseseră soldații din Buckkeep. Dar în seara aceea am avut senzația că înotăm printr-un sirop rece, atât de grele îmi simțeam picioarele. Cred că făceam întruna pauze. Kettle m-a tras de mână de câteva ori și m-a tot îndemnat să mă mișc mai repede. Nici după ce-am trecut de-o încreștitură de pe suprafața versantului și-am zărit după ea cortul luminat în fața noastră nu m-am putut convinge să iuțesc pasul. Ca în vis, cortul se apropia de mine, apoi se depărta. M-am târât anevoie spre el. În jurul meu șușoteau glasuri din mulțime. Întunericul îmi slăbea văzul. Am fost nevoit să mijesc ochii pentru a străbate cu privirea prin vântul rece. Pe lângă noi treceau un puhoi de oameni, măgari încărcați cu poveri, fete chicotind și cărând coșuri cu ghemuri de lână în culori vesele. Am întors capul după un negustor de clopote. Căra un cadru pe umăr, iar zecile de clopoței din alamă de toate mărimile răsunau în ritmul pașilor săi. Am tras-o pe Kettle de braț ca s-o fac să se întoarcă și să-l vadă și ea, dar ea mă apucă zdravăn de mână și mă trase după ea. Un băiat care mergea în sat ducea un coș plin cu flori de munte. Parfumul lor mă ameți. M-am eliberat din strânsoarea bătrânei. M-am luat după el grăbit, ca să cumpăr flori cu care Molly să-și parfumeze lumânările.

– Ajutor! țipă Kettle.

M-am uitat în jur să văd ce se întâmplă, dar ea dispăruse de lângă mine. Se pierduse în mulțime.

– Kettle! am strigat-o. Am privit înapoi, dar mi-am dat seama că-l pierd și pe vânzătorul de flori. Așteaptă! l-am rugat.

– A luat-o la fugă! urlă Kettle cu groază și disperare în glas.

Ochi Întunecați mă lovi brusc din spate cu labele peste umeri. Greutatea și viteza lui mă trântiră cu fața în stratul subțire de omăt de pe suprafața netedă a drumului. Deși aveam mănuși, mi-am julit palmele, iar genunchii mă ardeau ca focul.

– Idiotule! am țipat la lup și-am dat să mă ridic, dar el mă prinse de gleznă și mă trânti din nou.

De data asta, m-am uitat peste buza drumului, la genunea de dedesubt. Durerea și uimirea mea împietriseră noaptea, oamenii dispăruseră cu toții și mă lăsaseră singur cu lupul.

– Ochi Întunecați! am protestat. Lasă-mă să mă ridic!

Dar el îmi prinse încheietura mâinii între fălci, le strânse și începu să mă târască în genunchi departe de marginea drumului. Nu știusem cât e de puternic, adică nu mă gândisem niciodată că și-ar folosi puterea împotriva mea. Am lovit spre el cu mâna liberă zadarnic, țipând și încercând să mă ridic în picioare. Am simțit sânge curgându-mi pe brațul în care-și înfipsese un colț.

Kettricken și bufonul apărură brusc lângă mine, unul în stânga, celălalt în dreapta. Mă apucară de brațe și mă ridicară în picioare.

– A înnebunit! am strigat, în timp ce Starling venea în fugă după ei, albă precum ceara și cu ochii gata să-i iasă din orbite.

– Lupule! exclamă ea.

Se lăsă într-un genunchi și-l luă în brațe. Ochi Întunecați ședea gâfâind, evident încântat de îmbrățișare.

– Ce-ai pățit? l-am luat la rost.

Se uită la mine, dar nu-mi răspunse.

În prima clipă, am reacționat prosteşte. Mi-am dus palmele la urechi. Dar nu cu ele îl auzisem eu pe Ochi Întunecați până atunci. Lupul scânci la gestul meu, iar scâncetul l-am auzit clar. Nu era un scâncet de cățeluș.

– Ochi Întunecați! am țipat.

Se ridică pe labele din spate și se propti de pieptul meu cu cele din față. Era atât de mare, încât aproape că mă privea direct în ochi. Am surprins ecoul vag al îngrijorării și disperării lui, însă numai atât. Mi-am trimis Harul în explorare. Nu l-a găsit. Nu i-a găsit nici pe ceilalți. Parcă fuseseră transformați cu toții în neoameni.

M-am uitat în jur, la fețele lor înspăimântate, și mi-am dat seama că vorbeau, nu, aproape că țipau, ziceau ceva despre marginea drumului și pilastrul negru și tot întrebau ce se întâmplă, ce se întâmplă. Vorbirea îmi păru, pentru prima oară, o trăsătură stângace. Cuvinte separate, adunate în propoziții, sunând altfel de câte ori le rostea altă voce – așa comunicam unii cu alții. „Fitz, Fitz, Fitz!", strigau ei, numele meu, adică pe mine, cred, dar fiecare glas îl rostea diferit, fiecare avea în minte altă imagine a celui cu care vorbea și

alt motiv pentru care trebuia să mi se adreseze. Ce lucruri stângace, cuvintele astea, nu mă puteam concentra pe ceea ce încercau să-mi transmită. Parcă mă târguiam cu niște negustori din altă țară, arătând cu degetul și dând din mâini, zâmbind sau încruntându-se, și ghicind, întotdeauna ghicind ceea ce voiau să spună.

– Vă rog, am rostit. Sst! Vă rog!

Nu voiam decât să tacă, să nu mai facă zgomot și să nu mai strige, dar îmi atrase atenția sunetul propriei mele voci.

– Vă rog, am repetat, minunându-mă în câte feluri trebuia să mișc gura ca să scot sunetele acelea imprecise: sst! și mi-am dat seama că însemnau prea multe lucruri, și nu unul singur, adevărat.

Mai demult, când Burrich tocmai mă luase la el, mi-a cerut să desham caii de la o căruță. Pe vremea aceea încă ne studiam unul pe altul. Niciun om întreg la cap n-ar fi dat o asemenea sarcină unui copil. Dar m-am descurcat, cățărându-mă pe animalele docile și desfăcând fiecare cataramă lucioasă, până când hamul a căzut, bucăți, la pământ. Când a venit să vadă de ce-mi trebuia atâta ca să termin treaba, Burrich a rămas cu gura căscată, dar incapabil să mă învinovățească pentru că făcusem ceea ce-mi ceruse. Eu m-am mirat că hamul care mi se păruse alcătuit dintr-o bucată atunci când începusem să-l desfac avea, în realitate, atât de multe părți.

Tot la fel mă simțeam și acum. Atâtea sunete ca să rostești un cuvânt, atâtea cuvinte ca să dai contur unui gând. Limba mi se destrăma în palmă. N-o mai

cercetasem niciodată până atunci. Stăteam în faţa tovarăşilor mei atât de impregnat de esenţa Meşteşugului de pe drum, încât a vorbi mi se părea o stângăcie de copil, ca şi cum ai mânca terciul cu degetele. Cuvintele îmi sunau în urechi lente şi inexacte, ascunzând tot atâtea înţelesuri câte dezvăluiau.

– Fitz, te rog, trebuie să... începu Kettricken să vorbească, dar atât de intens m-am concentrat ca să pricep fiecare posibil înţeles al celor cinci cuvinte, încât n-am auzit şi continuarea lor.

Bufonul mă prinse de mână şi mă duse în cort. Mă îmboldi până reuşi să mă aşeze, apoi îmi scoase căciula, mănuşile şi haina. Fără o vorbă, îmi puse o cană fierbinte în mâini. Gestul l-am înţeles, dar conversaţia rapidă şi agitată a celorlalţi semăna cu cotcodăcitul înfricoşat dintr-un coteţ plin cu orătănii. Lupul veni şi se culcă lângă mine, cu capul său mare pe coapsa mea. L-am mângâiat, i-am pipăit urechile fine. Se lipi mai tare de mine, într-un gest parcă implorator. L-am scărpinat între urechi, crezând că asta vrea. Era cumplit să nu-l înţeleg.

N-am mai fost de folos nimănui în seara aceea. Am încercat să-mi fac partea mea de treburi, dar ceilalţi îmi tot luau obiectele din mână. De câteva ori, Kettle mă ciupi, mă împunse cu degetul sau mă îndemnă să mă trezesc. Odată am fost atât de fascinat de felul în care-şi mişca gura în timp ce mă dojenea, că nu mi-am dat seama când s-a îndepărtat de mine. Nu mai ştiu ce făceam când mi-a prins ceafa cu degetele ei ca nişte gheare. Mi-a tras capul în faţă

şi mi l-a ţinut aşa până când a aşezat fiecare piatră pe tabla de joc. Îmi puse una neagră în mână. O vreme, n-am făcut decât să mă holbez la semne. La un moment dat, dintr-odată, am trăit o schimbare de percepţie. Nu exista spaţiu între mine şi joc. Am aşezat piatra neagră în poziţii diferite. Până la urmă, am descoperit mişcarea perfectă, iar când am pus piatra la locul ei, parcă mi s-ar fi desfundat urechile dintr-odată sau tocmai mi-aş fi alungat somnul frecându-mă la ochi. Am ridicat privirea să-i cercetez pe cei din jur.

– Îmi pare rău, am murmurat prosteşte. Îmi pare rău.

– Te simţi mai bine? mă întrebă Kettle cu glas domol, ca şi când s-ar fi adresat unui prunc care atunci învăţa să umble.

– Mi-am mai revenit. Am ridicat spre ea doi ochi deznădăjduiţi. Ce mi s-a întâmplat?

– Meşteşugul, veni răspunsul ei concis. Nu eşti destul de puternic pentru el. Erai gata să mergi pe drumul care se termina în locul acela. Era un semn acolo. Cândva, drumul se bifurca, o ramură cobora în vale, alta traversa muntele în continuare. La fund nu sunt decât grămezi de bolovani, dar se vede unde iese drumul dintre ruine şi pe unde se continuă. Se pierde într-o altă grămadă de bolovani, puţin mai departe. Imposibil să fi mers Verity pe-acolo, însă nu mai aveai mult şi deveneai, şi tu, o amintire, asemenea drumului. Făcu o pauză şi mă privi severă. În tinereţea mea... Tu n-ai fost instruit suficient ca să faci ceea ce faci şi în niciun caz ca să înfrunţi o astfel de provocare. Dacă numai atâta învăţătură ai primit... Eşti sigur că

Verity trăiește? mă întrebă pe nepusă masă. Că a supraviețuit acestei încercări de unul singur?

Am decis că unul dintre noi trebuia să renunțe la secrete.

– L-am văzut, mi l-a adus Meșteșugul într-un vis. Într-un oraș cu locuitori ca aceia pe lângă care am trecut azi. Și-a scufundat mâinile și brațele într-un râu magic și a plecat de la el cu puteri înmiite.

– Pe Dumnezeul peștilor! se minună Kettle, iar fața i se lumină într-o expresie de groază și admirație.

– N-am trecut pe lângă nimeni astăzi, protestă Starling.

Nu mi-am dat seama că stă lângă mine decât atunci când i-am auzit vocea. Am tresărit, speriat că se putea apropia cineva de mine atât de mult, fără ca eu să-l simt.

– Toți cei care au bătut cândva acest drum au lăsat o amintire în urmă. Simțurile tale sunt ferite de fantomele acelea, dar Fitz calcă pe el dezgolit ca un nou-născut.

Kettle se lăsă brusc în spate, pe saltea. Ridurile de pe față i se adânciră.

– Cum e posibil ca un asemenea copil să fie Catalizatorul? întrebă ea, fără a se adresa cuiva anume. Nu știi să te salvezi nici pe tine de tine însuți. Cum ai de gând să salvezi lumea?

Bufonul se aplecă în față din așternut ca să-mi ia mâna. Un fel de putere se revărsă în mine odată cu atingerea lui liniștitoare. Vorbea cu glas vesel, dar tâlcul cuvintelor sale pătrunse adânc în mine:

– Profeţiile nu garantează niciodată iscusinţa. Numai perseverenţa. Ce spune Colum cel Alb al tău? „Ca stropii de ploaie cad ei pe turnurile de piatră ale timpului. Dar, cu vremea, ploaia e cea care rămâne, nu turnurile...“

Mă strânse de mână.

– Ai degetele reci ca gheaţa, i-am spus, când îşi retrase braţul.

– Nici nu-ţi închipui cât mi-e de frig, mă aprobă el, apoi îşi ridică genunchii la piept şi-i cuprinse cu braţele. Mi-e foarte frig. Şi sunt foarte obosit. Dar perseverent.

Mi-am mutat privirea de la bufon la Starling, care-şi lăţi buzele într-un zâmbet de cunoscător. O, zei, cât mă enerva!

– Am scoarţă de spiriduş în boccea, i-am sugerat bufonului. Te încălzeşte, dar te şi înviorează.

– Scoarţă de spiriduş, se încruntă Kettle, dezgustată, pentru ca, după o clipă de gândire, să rostească plină de încântare: De fapt, s-ar putea să fie o idee bună. Da. Ceai din scoarţă de spiriduş.

Când am scos pachetul din boccea, bătrâna mi-l smulse din mână ca şi cum m-aş fi tăiat cu el. Mormăi în barbă în timp ce ne drămuia porţiile mici.

– Am văzut eu cât drog bagi în tine, mă dojeni şi pregăti ceaiul singură.

Nu puse niciun strop de scoarţă în ceaiul lui Kettricken, al lui Starling şi-al ei.

Am sorbit din băutura fierbinte, simţind mai întâi gustul foarte amar şi numai după aceea senzaţia de căldură din stomac, care mi se răspândi în tot corpul,

moleşitoare. M-am uitat la bufon. Se relaxa în mrejele drogului, iar ochii începură să-i sclipească.

Kettricken scosese harta şi-o cerceta încruntată.

– FitzChivalry, hai s-o studiem împreună, îmi porunci ea pe neaşteptate.

Am ocolit mangalul şi m-am dus lângă ea. Nici nu m-am aşezat bine, că a şi început să vorbească:

– Cred că suntem aici, îmi spuse. Arătă cu degetul prima îmbinare a drumurilor marcată pe hartă. Verity a spus că va vizita toate cele trei locuri marcate. Eu cred că, atunci când a fost desenată harta, drumul pe care ai vrut să-l urmezi în seara asta era intact. Acum nu mai există. Nu mai există de multă vreme. Ochii ei albaştri priviră într-ai mei. Ce crezi că a făcut Verity când a ajuns aici?

Am cugetat câteva clipe.

– E un bărbat cu simţ practic. A doua destinaţie nu pare să fie la distanţă mai mare de trei-patru zile de aici. Cred că acolo s-a dus mai întâi ca să-i caute pe Străbuni. Iar a treia e la... şapte zile de aici. După părerea mea, s-a hotărât că e mai bine să viziteze aceste două locuri înainte. Apoi, dacă n-a obţinut niciun rezultat, s-a întors aici şi-a încercat să găsească o cale spre... ce-o fi acolo jos.

Kettricken îşi încreţi fruntea. Brusc, mi-am adus aminte ce netedă îi fusese când venise la Verity prima oară, să-i fie mireasă. Acum nu era clipă să nu văd riduri de grijă pe faţa ei.

– A plecat de multă vreme... soţul meu. Nouă nu ne-a luat aşa de mult să ajungem aici. Poate nu s-a

întors încă pentru că e jos, acolo. Pentru că i-a trebuit mult timp să coboare până acolo, ca să-şi continue călătoria.

– Poate, am aprobat-o jenat. Nu uita că noi avem provizii suficiente şi călătorim împreună. Când Verity a ajuns aici, a fost, pesemne, singur, şi cu puţine resurse.

Nu i-am spus bănuiala mea, aceea că fusese rănit în ultima lui bătălie. N-avea rost s-o sperii şi mai tare. În ciuda voinţei mele, o parte din mine porni să-l caute pe Verity. Am închis ochii şi m-am zăvorât iar ferm în mine. Deslușisem oare o pată murdară pe şuvoiul Meşteşugului, un sentiment prea bine cunoscut de forţă vicleană? Mi-am ridicat zidurile la loc.

– ...despărţim grupul?

– Îmi cer iertare, regina mea, am rostit cu umilinţă.

Nu ştiu dacă am citit exasperare sau teamă în ochii ei. Mă luă de mână şi mi-o strânse ferm.

– Ascultă-mă cu atenţie, îmi porunci. Am zis că mâine vom căuta o cale de a coborî. Dacă dăm peste ceva promiţător, continuăm. Dar nu cred că ar trebui să ne ocupăm de asta mai mult de trei zile. Dacă nu găsim nimic, mergem mai departe. Alternativa ar fi să despărţim grupul. Să trimitem...

– Nu cred că ar trebui să ne despărţim, am spus eu în grabă.

– Mai mult ca sigur, ai dreptate, recunoscu Kettricken. Dar durează mult, foarte mult, iar eu sunt singură cu întrebările mele de prea multă vreme.

N-am ştiut ce răspuns să-i dau. M-am prefăcut că sunt ocupat să-l scarpin pe Ochi Întunecaţi pe urechi.

Frate. O şoaptă, nu mai mult, dar am coborât ochii, către el. I-am pus mâna pe ceafă, întărind astfel legătura dintre noi. *Ai fost pustiu ca un om obişnuit. Nu te-am putut face să mă simţi.*

Ştiu. N-am idee ce mi s-a întâmplat.

Am eu. Te distanţezi tot mai mult de partea mea şi te apropii de partea cealaltă. Mă tem că vei merge prea departe şi nu te vei mai putea întoarce. M-am temut că aşa ai făcut astăzi.

Ce vrei să spui, partea mea şi partea cealaltă?

– Îl auzi iar pe lup? se interesă Kettricken neliniştită.

M-am mirat, când am ridicat privirea, cât de tulburată se uita la mine.

– Da. Suntem din nou împreună. Mă fulgeră o idee. De unde-ai ştiut că n-am putut comunica?

Ridică din umeri.

– Cred că am bănuit. El era foarte agitat, iar tu păreai foarte distant cu toată lumea.

E înzestrată cu Har. Nu-i aşa, regina mea?

Nu pot spune cu siguranţă că au comunicat. Cândva, demult, la Buckkeep, crezusem că o surprinsesem pe regină întrebuinţând Harul. Ar fi putut foarte bine să-l folosească, pentru că pe atunci Harul meu fusese atât de slab, de-abia-l simţeam pe animalul de care eram legat. În orice caz, Ochi Întunecaţi ridică ochii la Kettricken, iar ea îi susţinu privirea. Puţin încruntată, regina adăugă:

– Uneori aş vrea să vorbesc cu el cum vorbeşti tu. Dacă aş avea la dispoziţie viteza şi îndemânarea lui în a se furişa peste tot, aş afla mai repede cât de sigur

e drumul, şi în faţa, şi în spatele nostru. Ar putea găsi o cale pe unde să coborâm, una care ochilor noştri le scapă.

Dacă eşti în stare să-ţi ţii mintea acasă ca să-i spui ce văd, nu m-ar deranja o astfel de sarcină.

– Ochi Întunecaţi ar fi încântat să te ajute, regina mea.

Kettricken zâmbi obosită.

– Atunci, dacă reuşeşti să păstrezi legătura şi cu mine, şi cu el, poţi fi mijlocitorul nostru.

Mă tulbură să aud ecoul vorbelor lui Ochi Întunecaţi răsunând în cuvintele ei, dar n-am făcut decât să mişc din cap a încuviinţare. Trebuia să fiu foarte atent la orice discutam, altfel îmi scăpau amănunte, ca atunci când eram foarte obosit şi mă luptam întruna cu somnul. Oare şi lui Verity îi venea la fel de greu?

Există o cale de-a rezista, dar cu răbdare, cu multă răbdare, ca şi când ai domoli un armăsar nărăvaş care se răzvrăteşte de câte ori îl atingi cu hăţurile sau cu călcâiul. Însă tu nu eşti pregătit pentru ea. Aşa că luptă-te, băiete, şi ţine-ţi capul deasupra apei. Aş vrea să existe alt mijloc prin care să vii la mine, dar nu ai la dispoziţie decât drumul şi trebuie să-l urmezi... Nu, nu-mi răspunde. Să ştii că sunt şi alţii care ascultă cu aceeaşi lăcomie, dacă nu cu aceeaşi intensitate ca mine. Fii prevăzător.

Odată, descriindu-l pe tatăl meu, pe Chivalry, Verity îmi spusese că, atunci când îşi întrebuinţa Meşteşugul, năvălea în mintea lui ca armăsarul în grajd, îi transmitea mesajele şi dispărea cât ai clipi. Acum înţelegeam mai bine ce vrusese să-mi spună unchiul meu.

Aveam impresia că sunt un peşte abandonat de-un val. În clipa în care Verity a plecat din mintea mea, m-a încercat senzaţia de gol, îmi lipsea ceva. Dacă nu m-ar fi întărit deja scoarţa de spiriduş, probabil aş fi leşinat, însă drogul mă ţinea bine în puterea lui. Parcă eram înfofolit într-o pătură moale şi caldă. Îmi dispăruse oboseala, dar eram amorţit. Am băut ultimele înghiţituri din cană şi-am aşteptat să simt obişnuita revărsare de energie. Zadarnic.

– Nu cred c-ai pus destulă scoarţă de spiriduş, i-am spus lui Kettle.

– Ai băut suficientă, replică ea scorţoasă.

Vorbise ca Molly când credea că beau prea mult. M-am întărit, aşteptând să mi se umple mintea cu imaginile ei, însă am rămas în trupul meu. Nu ştiu dacă am fost dezamăgit sau uşurat. Tânjeam să le văd pe ea şi pe Nettle. Dar Verity mă prevenise... Cu întârziere, am anunţat-o pe Kettricken:

– Verity m-a căutat. Acum câteva minute.

Văzând cum îi înroşeşte speranţa obrajii, m-am blestemat pentru mojicia şi neghiobia de care dădusem dovadă.

– N-a fost chiar un mesaj, am încercat s-o dreg eu cât mai iute. Doar o avertizare, nu cumva să folosesc Meşteşugul. Tot mai crede că mă caută şi alţii prin el.

Se pleoşti imediat. Clătină din cap, apoi înălţă privirea şi întrebă:

– Mie nu mi-a transmis nimic?

– Nu cred că ştie că eşti cu mine, m-am eschivat eu degrabă.

– Nicio vorbă, spuse ea cu voce stinsă, ca și când nu m-ar fi auzit. Ochii ei căpătară o expresie pustie când întrebă: Știe că l-am dezamăgit? Știe despre... copilul nostru?

– Nu cred, doamna mea. N-am simțit în el durerea aceea, iar eu știu prea bine cât ar suferi.

Kettricken își înăbuși lacrimile. Mi-am blestemat iar vorbele stângace. Dar oare se cuvenea să fiu eu acela care s-o aline cu vorbe de dragoste pe soția lui Verity? Se îndreptă de spate brusc, apoi se sculă în picioare.

– Mă duc să mai aduc lemne pentru la noapte, ne spuse ea. Și să hrănesc jeppele cu grăunțe. N-au nicio ramură pe care s-o ciugulească.

Ieși din cort în beznă și în frig. Nimeni nu scoase un cuvânt. După câteva clipe, m-am dus după ea.

– Să nu întârzii, mă preveni Kettle fermă.

Lupul veni scai după mine.

Noaptea era senină și friguroasă. Vântul nu bătea mai tare ca de obicei. Neplăcerile obișnuite aproape că le poți trece cu vederea. Kettricken nici nu strângea vreascuri, nici nu hrănea jeppele. Eram convins că se ocupase deja de treburile acelea. În loc de asta, stătea la marginea drumului năruit și se holba la povârnișul întunecat de la picioare. Era țeapănă ca un soldat care raportează sergentului și nu scotea un sunet. Știam că plânge.

Sunt unele momente în care trebuie să dovedești maniere alese, să respecți regulile de conduită, și altele, când trebuie să demonstrezi că ești om. M-am dus la ea, am luat-o pe după umeri și am întors-o

cu fața la mine. Era sfâșiată de durere. Lângă mine, lupul scânci.

– Kettricken, am rostit. Te iubește. Nu te va condamna. Va suferi, da, dar ce om n-ar suferi? În ce privește faptele lui Regal, sunt ale lui. Nu te învinovăți tu pentru ele. N-ai fi putut să-l oprești.

Își șterse obrazul cu mâna fără o vorbă. Privea dincolo de mine, palidă la față ca o mască în lumina stelelor. Oftă din adâncul inimii, însă am bănuit că-și înăbușă durerea. Am luat-o în brațe și i-am lipit fața de umărul meu. Am mângâiat-o pe spate și l-am simțit încordat.

– Toate sunt în regulă, am mințit-o. O să fie bine. În timp, îți vei da și tu seama de asta. Veți fi împreună din nou, veți face alt copil, amândoi veți sta în coridorul cel mare din Buckkeep și veți asculta cântecele menestrelilor. Va fi iarăși pace. Tu n-ai văzut Buckkeepul în vreme de pace. Verity va avea timp să pescuiască și să vâneze, iar tu vei călări alături de el. Regele va râde, va striga și va hohoti prin săli ca vântul de la miazănoapte. Bucătăreasa obișnuia să-l scoată din bucătărie pentru că tăia carnea de friptură înainte să se pătrundă, atât de foame îi era când se întorcea acasă de la vânătoare. Intra direct în bucătărie și-și tăia o pulpă de pui pusă la frigare, așa făcea, să știi, și-o lua cu el în camera gărzilor, unde spunea povești și-o flutura ca pe-o sabie...

Am bătut-o blând pe spate ca pe-un copil și i-am spus povești despre bărbatul slobod la gură, dar plin de bunăvoință, pe care mi le aminteam din copilărie.

O vreme, împietri cu fruntea pe umărul meu. Apoi tuşi o dată, de parcă se sufoca, însă din pieptul ei ţâşni suspine grele. Începu să plângă brusc şi fără ruşine, ca un copil care a căzut şi s-a lovit tare şi e speriat. Plângea cu lacrimi care demult trebuiau vărsate, iar eu n-am încercat s-o opresc. I-am vorbit în continuare şi-am mângâiat-o, fără să-mi aud nici măcar cuvintele mele, până când suspinele şi tremuratul ei se domoliră. Într-un sfârşit, se depărtă puţin de mine şi scotoci în buzunar după batistă. Se şterse pe faţă şi la ochi şi-şi suflă nasul înainte de a rosti:

– O să-mi revin. Mă duru sufletul s-o aud vorbind cu atâta încredere. Numai că... Mi-e greu acum, să aştept să-i dau veştile acelea cumplite, să ştiu că-l voi răni. Am învăţat atâtea lucruri despre ce înseamnă să fii Sacrificiu, Fitz. Am ştiut de la bun început că poate voi avea de îndurat suferinţe grele. Sunt destul de puternică... ca să le îndur. Dar nu m-a prevenit nimeni că voi ajunge să-l iubesc pe bărbatul care mi-a fost ales. Una e să port povara propriei dureri, şi alta să-l îndurerez pe el.

I se opriră vorbele în gât şi-şi plecă fruntea. M-am temut să nu înceapă iar să plângă, dar până la urmă ridică ochii şi-mi zâmbi. Luna sclipi argintie pe obrajii şi genele ei umede.

– Uneori am impresia că numai tu şi cu mine îl vedem pe bărbatul care poartă coroana pe cap. Vreau să râdă şi să strige, să lase sticlele cu cerneală deschise şi hărţile împrăştiate. Vreau să mă strângă în braţe. Atât de mult îmi doresc câteodată aceste lucruri, încât

uit de Corăbiile Roșii, de Regal și... de tot. Cred că, dacă am fi împreună din nou, lumea s-ar așeza singură la loc. Nu e un gând prea cuviincios. Un Sacrificiu trebuie să fie mai...

Un licăr argintiu îmi atrase ochiul. Am zărit pilastrul negru peste umărul ei. Stătea înclinat la marginea drumului surpat, rămas fără jumătate din piatra de sprijin. N-am mai auzit-o pe Kettricken. Oare cum de nu zărisem pilastrul până atunci? Strălucea mai intens decât luna pe zăpada scânteietoare. Era sculptat din piatră neagră cu vinișoare de cristal – ca lumina lunii pe râul unduios al Meșteșugului. Nu scria nimic pe el. Vântul urla în spatele meu când am întins mâna și-am mângâiat piatra netedă. Mă întâmpină cu bucurie.

27
ORAŞUL

Prin Regatul Munţilor trece un drum negustoresc vechi, care astăzi nu mai e de folos niciunui oraş din regat. Porţiuni din acest drum apar la sud şi la est, departe, până la malurile Lacului Albastru. Nu are nume, nimeni nu-şi aminteşte cine l-a construit şi puţini îl străbat, chiar şi pe porţiunile rămase intacte. În unele locuri, drumul a fost distrus treptat de movilele de gheaţă întâlnite deseori la munte. În altele, inundaţiile şi alunecările de teren l-au transformat în moloz. Se mai găseşte câte-un tânăr muntean curajos care vrea să vadă de unde începe drumul. Cei care s-au întors dintr-o asemenea aventură vorbesc despre oraşe ruinate şi văi aburinde, cu lacuri sulfuroase din care iese fum. Şi mai vorbesc despre natura duşmănoasă a teritoriului străbătut de drum. Lipseşte vânatul mare şi, oricum, vânătoarea merge greu. Nu există documente în care să se spună că s-a găsit vreun om atât de impresionat de drum, încât să vrea să-l străbată până la capăt şi înapoi.

Am căzut în genunchi pe strada acoperită de zăpadă. M-am ridicat încet, bâjbâind după o amintire. Mă îmbătasem? Greața și amețeala asta îmi sugerau, dar nu și orașul tăcut, cu scânteieri discrete pe întuneric. Am cuprins cu privirea împrejurimile. Mă aflam într-o piață, la umbra unui monument comemorativ. Am clipit, am strâns din pleoape, am deschis ochii. Lumina înceţoșată încă mă ameţea. Nu vedeam decât la un pas de mine în orice direcție. Am așteptat zadarnic să mă obișnuiesc cu licărul vag al stelelor. În curând am început să tremur, așa că am pornit în tăcere pe străzile pustii. Prima senzație care mi-a revenit a fost prudența, apoi amintirea tulbure a tovarășilor mei, cortul, drumul ramificat. Dar între amintirea aceea și prezența mea în oraș nu se întâmplase nimic.

M-am uitat înapoi, pe unde venisem. Bezna înghițise drumul. Până și urmele picioarelor mele se acopereau de zăpada care cădea alene. Am clipit ca să-mi alung fulgii de pe gene și-am mijit ochii. Am deslușit laturile cu sclipiri umede ale clădirilor de-o parte și de alta a străzii. Nu pricepeam de unde vine lumina. Nu-i găseam sursa și nici destulă nu era. Lipseau umbrele amenințătoare sau aleile foarte întunecoase. Pe lângă asta, nu-mi dădeam seama către ce loc anume mă îndrept. Clădirile înalte, stilul lor, unde duceau străzile – toate rămâneau un mister.

Mi-am înăbușit panica. Senzațiile pe care le încercam îmi aminteau prea bine de felul în care fusesem înșelat prin Meșteșug în castelul lui Regal. Mă temeam să-mi trimit mintea în explorare, de groază că aș da

peste urmele murdare ale lui Will în oraşul acela. Însă, dacă mergeam mai departe pe bâjbâite, sperând că nu mă păcălea nimeni, puteam cădea într-o cursă. La adăpostul unui zid, m-am oprit şi m-am silit să mă adun. Am încercat încă o dată să-mi aduc aminte cum ajunsesem acolo, de cât timp îmi părăsisem camarazii şi de ce. Zadarnic. L-am căutat cu Harul pe Ochi Întunecaţi, dar niciun suflet viu nu se făcu simţit în apropiere. De ce, nu ştiam. Mi-am încordat auzul şi-am auzit doar vântul. Am mirosit doar piatră udă, zăpadă proaspătă şi, în depărtare, un râu. Gheara panicii îmi strânse încă o dată sufletul. M-am proptit cu spatele de zid.

Oraşul se trezi la viaţă ca la un semnal. Stăteam lipit de peretele unui han. Dinăuntru răsunau zgomote piţigăiate de cimpoi şi voci cântând o melodie necunoscută. O căruţă hurducăi pe stradă, apoi o pereche ţâşni în capătul aleii, mână în mână, râzând. Se lăsase noaptea peste oraşul acela straniu, dar el nu adormise. Am ridicat capul spre vârfurile ascuţite ale clădirilor imense şi-am văzut lumină. În depărtare, un bărbat strigă după cineva.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Ce se întâmpla cu mine? Mi-am luat inima-n dinţi şi m-am hotărât să aflu cât mai multe despre oraşul acela bizar. Am aşteptat să treacă altă căruţă încărcată cu butoaie de bere pe la capătul aleii, apoi m-am depărtat de perete.

În clipa aceea, liniştea se lăsă încă o dată în bezna cu licăriri vagi. Se stinseră cântecul şi râsetele din han, nimeni nu mai trecea pe stradă. M-am aventurat în capătul aleii şi-am privit atent în stânga şi în dreapta.

Nimic, doar ninsoarea leneşă. Măcar vremea e mai blândă decât pe drumul de deasupra, mi-am zis. Chiar dacă eram nevoit să-mi petrec noaptea pe-afară, nu aveam să îndur prea mult frig.

O vreme, am rătăcit prin oraş. La fiecare răscruce alegeam drumul cel mai lat şi în curând am sesizat un tipar care cobora lin. Se simţea mai puternic mirosul râului. M-am oprit o dată ca să mă odihnesc pe bordura unui bazin mare şi rotund, care probabil fusese cândva fântână sau loc de spălat rufe. În momentul acela, oraşul se trezi iar la viaţă. Un călător veni şi-şi adăpă calul din bazinul secat atât de aproape de mine, că l-aş fi putut atinge. El nu mă observă, însă eu i-am remarcat veşmântul bizar şi forma neobişnuită a şeii. Un grup de femei trecu pe lângă mine, vorbind şi râzând încet. Aveau straie lungi şi drepte, care le atârnau de la umeri şi le fluturau pe la glezne. Toate îşi purtau părul bălai liber, lung până la şolduri, iar bocancii răsunau pe pavaj. Când m-am ridicat să le vorbesc, dispărură, luând şi lumina cu ele.

Încă de două ori am trezit oraşul la viaţă, înainte de a-mi da seama că o făceam atingând un zid cu vinişoare de cristal. Mi-a trebuit neînchipuit de mult curaj, dar am început să merg atingând cu degetele pereţii clădirilor. Oraşul înflorea odată cu paşii mei. Era noapte şi ningea liniştit. Căruţele nu lăsau urme. Am auzit trântindu-se uşi demult putrezite şi-am văzut oameni păşind uşor peste un şanţ adânc săpat de o furtună sălbatică într-o stradă. Nu-mi venea să-i numesc

stafii, pentru că se salutau cu glas tare. Eu eram cel pe care îl ignorau și înaintam invizibil printre ei.

Într-un sfârșit, am ajuns la un râu lat, care curgea negru sub lumina stelelor. Mai multe cheiuri duceau la el, iar două vase uriașe erau ancorate pe apă. Lumini sclipeau pe puntea lor. Butoaie și baloturi așteptau pe docuri să fie încărcate. Câțiva oameni erau absorbiți de un joc de noroc. Unii puneau la îndoială cinstea unui jucător. Purtau alte haine decât lepădăturile care veneau pe apă în Buck și vorbeau altă limbă, dar, din câte îmi dădeam seama, erau de același soi cu ele. Sub ochii mei, se iscă o încăierare gata să se transforme într-o bătaie în toată regula. Încetă imediat ce se auzi fluierul paznicului de noapte, bătăușii luând-o la fugă în toate direcțiile înainte să vină Garda Orașului.

Am luat mâna de pe zid. M-am oprit o clipă, ca să-mi obișnuiesc ochii cu întunericul presărat cu sclipiri de omăt. Nave, cheiuri, riverani, toți se făcură nevăzuți. Numai râul negru curgea în liniștea adâncă, aburind în aerul rece. Am pornit spre el, simțind drumul neregulat și crăpat sub tălpi. Apele spălaseră cândva strada și se retrăseseră, provocând stricăciuni fără să le oprească nimeni. Când m-am întors cu spatele la râu și-am studiat conturul orașului pe cer, am zărit siluetele vagi ale turlelor prăbușite și-ale zidurilor dărâmate. Încă o dată mi-am trimis mintea în explorare, dar nici de data aceasta n-am găsit nimic.

M-am răsucit din nou spre apă. Dispunerea formelor de relief îmi era oarecum familiară. Nu în locul acela, dar în râul acela își scufundase Verity mâinile

şi braţele şi le scosese încărcate de magie. Prudent, am păşit pe dalele sparte chiar până la malul apei. Părea apă, mirosea a apă. M-am lăsat pe vine şi-am chibzuit. Auzisem poveşti despre bazine cu noroi umplute cu apă; ştiam că uleiul pluteşte pe apă. Poate că sub puhoiul acela negru curgea un alt râu, înzestrat cu o forţă argintie. Poate că în susul sau în josul lui scânteia afluentul de Meşteşug pur, pe care-l întâlnisem în viziunea mea.

Mi-am scos mănuşa şi mi-am dezgolit braţul. Am atins apa, simţindu-i sărutul de gheaţă în palmă. Cu simţurile încordate, am încercat să aflu dacă sub ea curgea Meşteşugul; n-am găsit nimic. Poate, dacă mi-aş scufunda mâna şi braţul, le-aş scoate încărcate de putere. M-am îndemnat să le scufund şi să descopăr singur ce e dedesubt.

Atunci mi-a pierit curajul. Nu eram Verity. Ştiam cât de puternic e Meşteşugul său, văzusem greaua încercare la care magia îi supusese voinţa. Nu mă comparam cu el. Mersese de unul singur pe drumul Meşteşugului, în timp ce eu... Mintea mea făcu un salt neaşteptat la dilema aceea. Când părăsisem drumul şi pe tovarăşii mei? Poate nici nu-i părăsisem. Mi-am dat cu apă rece pe faţă. N-am sesizat nicio schimbare. Mi-am vârât unghiile în obraji şi mi-am zgâriat pielea până m-a durut. N-am dovedit nimic, doar m-am întrebat dacă pot visa durerea. Oraşul nu-mi oferise răspunsuri, doar alte întrebări.

Ferm hotărât, m-am întors pe unde venisem. Vedeam foarte prost, iar zăpada lipicioasă îmi acoperea

imediat urmele. Am atins şovăind un zid de piatră. Aşa îmi venea mai uşor să găsesc drumul înapoi, pentru că oraşul viu îmi oferea mai multe repere decât ruinele lui îngheţate. Totuşi, păşind grăbit pe străzile înzăpezite, m-am întrebat când trăiseră oamenii aceia în oraş. Vedeam imagini vechi de o sută de ani? Dacă aş fi ajuns acolo cu o noapte înainte, aş fi văzut aceleaşi imagini, sau altele? Sau umbrele locuitorilor credeau că trăiesc încă? Eram eu doar o umbră rece care se furişa prin viaţa lor? M-am obligat să nu-mi mai pun întrebări la care nu ştiam cum să răspund. Trebuia să mă întorc în locul de unde venisem.

Fie ajunsesem la capătul locurilor cunoscute şi nu mai ştiam pe unde s-o iau, fie cotisem greşit la un moment dat. Rezultatul era acelaşi. M-am pomenit rătăcind pe un drum necunoscut. Am atins faţadele unui şir de prăvălii, toate încuiate peste noapte. Am trecut pe lângă doi îndrăgostiţi pierduţi într-o îmbrăţişare în pragul unei uşi. Fantoma unui căţel ţopăi pe lângă mine fără măcar să mă miroasă.

Mi se făcea frig, în ciuda vremii mai blânde. Şi obosisem. Am privit cerul. Avea să se facă dimineaţă curând. La lumina zilei, poate reuşeam să mă caţăr pe o clădire şi să văd cum e aşezat terenul. Poate, când mă trezeam, aveam să-mi dau seama cum ajunsesem acolo. Prosteşte, m-am uitat după o streaşină mai lăsată sau un şopron în care să mă adăpostesc, apoi am realizat că nu aveam niciun motiv să nu intru într-o clădire. Cu toate astea, m-am simţit jenat deschizând o uşă şi intrând într-o cameră. Atingând un perete,

am deslușit un interior slab luminat, mese și rafturi încărcate cu vase de ceramică și sticlărie fină. O pisică dormea lângă un cămin. Când am luat mâna de pe perete, se făcu iar frig și beznă deasă. Așa că am pus-o imediat înapoi, gata să mă împiedic de resturile unei mese. M-am aplecat, le-am adunat pe bâjbâite și le-am dus la cămin. Cu multă, multă perseverență, am aprins cu ele un foc adevărat în locul celui fantomatic.

Când m-am liniștit și m-am aplecat deasupra lui să mă încălzesc, pâlpâirile flăcărilor mi-au arătat un alt interior al camerei. Pereți goi și grămezi de gunoaie pe podea. Nici urmă de ceramică și sticlărie fină, doar niște lemne rămase din rafturile căzute cine știe când. Am mulțumit norocului că fuseseră construite din stejar, altfel de mult ar fi putrezit. M-am hotărât să-mi întind mantaua pe jos, ca să nu stau direct pe piatra rece, și m-am bazat pe foc să-mi țină cald. M-am culcat, am închis ochii și-am încercat să nu mă gândesc la stafii de pisici sau la fantomele de oameni care dormeau în paturile de la caturile superioare.

Am vrut să-mi ridic zidurile Meșteșugului înainte de a adormi, dar a fost ca și cum aș fi încercat să-mi usuc picioarele în timp ce le țin în apă. Cu cât mă cufundam mai adânc în somn, cu atât mai greu îmi aminteam unde se află granițele mele. Ce parte din lumea mea reprezint eu și ce parte oamenii la care țin? Mai întâi i-am visat pe Kettricken, pe Starling, pe Kettle și pe bufon rătăcind cu torțe în mâini, în vreme ce Ochi Întunecați alerga înainte și înapoi și scâncea întruna. N-a fost un vis liniștitor și l-am făcut

uitat, alunecând mai adânc în mine. Cel puțin așa am presupus.

Am descoperit coliba familiară. Odaia simplă, masa aspră, căminul curățat, patul îngust și foarte ordonat. Molly stătea în cămașă de noapte lângă foc, legănând-o pe Nettle și cântându-i despre stelele de pe cer și cele de mare. Eu nu știam niciun cântec de leagăn și am fost încântat de el, ca și Nettle. Bebelușul o privea pe Molly cu ochi mari. Îi prinse degetul arătător în pumn. Molly cânta același cântec întruna, dar nu mă plictisea. Aș fi putut privi scena aceea o lună sau chiar un an, fără să mă satur de ea. Însă pleoapele fetiței căzură o dată, apoi se deschiseră brusc. A doua oară se închiseră mai încet și rămaseră așa. Gurița ei țuguiată se mișca de parcă sugea în somn. Părul negru începea să se onduleze. Molly se aplecă și-o sărută pe frunte.

Se ridică obosită și-o duse în patul ei. Desfăcu pătura, înveli fata, apoi se întoarse la masă și suflă în singura lumânare. În lumina focului, am văzut-o cum se întinde în pat lângă fetiță și se acoperă amândouă cu păturile. Închise ochii, oftă, apoi nu se mai mișcă. I-am vegheat somnul de plumb, recunoscând în el somnul extenuării. M-am rușinat imediat. Nu viața aceea grea, de sărăcie, mi-am închipuit-o pentru ea și cu atât mai puțin pentru copil. Dacă n-ar fi fost Burrich, le-ar fi fost și mai greu. Am fugit. Nu voiam să le văd așa. Mi-am jurat că le voi ușura traiul într-o zi, că le voi oferi o altă viață. Când mă voi întoarce.

– Bănuiam eu că lucrurile se vor îndrepta cât de cât până la întoarcerea mea, dar e prea frumos să fie adevărat.

Vocea lui Chade. Se aplecă peste masa dintr-o încăpere întunecoasă, studiind un manuscris. Un sfeşnic îi lumina chipul şi harta făcută sul în faţa lui. Arăta obosit, dar binedispus. Nu-şi pieptănase părul cărunt. Cămaşa albă, pe jumătate descheiată şi scoasă din pantaloni, îi atârna pe şolduri ca o fustă. Dacă înainte fusese slăbănog, acum era suplu şi musculos. Trase o înghiţitură lungă din cana aburindă şi clătină din cap.

– Regal nu prea câştigă teren în războiul contra Regatului Munţilor. În orice atac împotriva oraşelor de frontieră, soldaţii Uzurpatorului simulează atacul şi pe urmă se retrag. Nu depun eforturi comune pentru a pune mâna pe teritoriul pe care l-au pustiit, nu se masează armate care să forţeze calea spre Jhaampe. Ce joc face?

– Vino aici şi-ţi voi arăta.

Chade ridică ochii de pe manuscris, jumătate amuzat, jumătate distrat.

– Am de chibzuit la o problemă serioasă. Nu voi găsi soluţia la ea în patul tău.

Femeia dădu aşternutul la o parte, se sculă din pat şi merse cu paşi delicaţi până la masă. Se mişca precum o felină la pândă. Goliciunea ei nu presupunea vulnerabilitate, ci o armură. Părul castaniu lung îi ieşise din coada de războinic şi-i atârna pe umeri. Nu era tânără, iar mai demult, o sabie îi lăsase urme pe coaste. Dar tot îţi tăia respiraţia cum numai o femeie

formidabilă știe s-o facă. Se aplecă deasupra hărții lângă Chade și arătă cu degetul.

– Aici. Și aici. Și aici. Dacă ai fi Regal, de ce-ai ataca locurile acelea deodată, cu forțe prea puține ca să le ții sub control?

Văzând că el nu răspunde, mută degetul în alt punct.

– Niciunul din atacuri n-a venit prin surprindere. Soldații de la munte adunați acolo au fost abătuți în aceste două sate. A doua oaste de acolo s-a dus în al treilea sat. Acum pricepi unde n-au fost soldații munteni?

– Nu-i nimic interesant de cucerit acolo.

– Nimic, aprobă femeia. Dar cândva a trecut pe-acolo un drum negustoresc care străbătea trecătoarea mai mică, pe-aici, și apoi ducea în inima munților. Ocolește orașul Jhaampe și din cauza asta nu prea mai e folosit. Majoritatea negustorilor aleg o cale care le permite să vândă și să cumpere și în Jhaampe, și în orașele mai mici.

– Ce însemnătate are asta pentru Regal? Vrea să pună mâna pe drum?

– Nu. N-a trimis niciun soldat la el.

– Unde duce?

– Se pierde la Shishoe. Bătu cu unghia alt punct de pe hartă. Însă ar duce presupusa ceată de războinici în creierul munților. Mult mai departe decât soldații care păzesc granițele. La vest de Jhaampe, unde nu-i suspectează nimeni.

– Dar ce scop ar avea?

Femeia ridică din umeri, apoi zâmbi când văzu că Chade își ia ochii de la hartă.

– Poate o încercare de a-l asasina pe regele Eyod? Sau de a-l captura pe bastardul despre care se crede că se adăpostește în munți? Tu să-mi spui. Tu te pricepi mai bine la asta, nu eu. Să otrăvească fântânile din Jhaampe?

Chade păli brusc.

– A trecut o săptămână. Dușmanii ar fi deja pe poziție, planul lor ar fi deja pus în aplicare. Clătină din cap. Ce-i de făcut?

– În locul tău, aș trimite un mesager rapid la regele Eyod. Un băiat călare. Să-l prevină că poate s-au pus iscoade pe urmele lui.

– Cred că așa-i cel mai bine, încuviință Chade. Oboseala își făcu loc brusc în vocea lui. Unde-mi sunt bocancii?

– Liniștește-te. Mesagerul a plecat ieri. Hăitașii regelui Eyod cercetează deja drumul. Are niște hăitași foarte buni. Garantez eu pentru asta.

Chade o privi gânditor, într-un fel care nu avea nimic de-a face cu goliciunea ei.

– Știi ce pricepuți sunt, dar ai trimis un om de-al tău chiar până la ușa regelui, cu o misivă scrisă de mâna ta, ca să-l avertizezi.

– N-am avut motive să întârzii știrea.

Chade își netezi barba scurtă de-a lungul fălcii.

– Când ți-am cerut ajutorul prima oară, mi-ai spus că lucrezi pentru bani, nu din patriotism, și că un hoț de cai tot hoț de cai rămâne, indiferent de care parte a graniței se află.

Femeia se întinse rotindu-şi umerii. Se întoarse cu faţa spre el şi-i puse mâinile pe şolduri, într-un gest menit să liniştească.

– Poate că m-ai câştigat de partea ta.

Ochii lui Chade sclipiră ca ai râsului.

– Oare te-am câştigat? se întrebă, trăgând-o mai aproape de el.

Mi-am revenit tresărind uşor şi m-am foit jenat. Îmi era ruşine că-l spionasem pe Chade, dar îl şi invidiam. Am aţâţat puţin focul şi m-am culcat la loc, amintindu-mi că şi Molly dormea singură, încălzită numai de fetiţa noastră. Gândul m-a alinat puţin şi am dormit agitat restul nopţii.

Când am deschis ochii din nou, mă scălda o rază de lumină tulbure pătrunsă prin fereastra fără oblon. Din foc mai rămăsese o mână de tăciuni, dar nu-mi era frig. La lumina zilei, camera mă deprima. Am tras cu ochiul în altă odaie, căutând treptele spre caturile de sus, de unde să văd mai bine oraşul. Am găsit resturile unor trepte de lemn putrezite, pe care n-aş fi făcut nici doi paşi. Era şi multă umezeală. Pereţii şi podeaua de piatră rece îmi amintiră de temniţa din Buckkeep. Am ieşit din prăvălie în aerul aproape cald. Zăpada din noaptea trecută se transforma în băltoace. Mi-am scos căciula şi-am lăsat vântul să-mi fluture părul. Primăvara, îmi şopti un glas în minte. Aerul mirosea a primăvară.

Crezusem că lumina zilei va alunga fantomele locuitorilor din oraş, dar ea părea să le dea putere. Cele mai multe clădiri fuseseră construite din piatră neagră

cu nervuri asemănătoare cu cristalul. Nu trebuia decât să ating una din ele și trezeam orașul la viață. Totuși, și dacă nu atingeam nimic, tot zăream câte-un chip de om, auzeam frânturi de conversație și simțeam un curent de aer când trecea cineva în viteză pe lângă mine. O vreme, am mers căutând o clădire înaltă și cât de cât intactă, care să-mi ofere perspectiva pe care o voiam. Ziua, orașul arăta și mai jalnic. Cupole întregi se prăbușiseră, iar pe unele construcții crescuse mușchi verde de-a lungul crăpăturilor din ziduri. În alte locuri, zidurile exterioare se prăbușiseră complet, dezvăluind interiorul camerelor și umplând strada cu grămezi de moloz peste care trebuia să mă cațăr. Puține clădiri înalte rămăseseră intacte. Unele se înclinau și se propteau unele de altele, ca oamenii beți. Până la urmă, am dat peste una cu turlă semeață, mai înaltă decât vecinele ei, și m-am îndreptat spre ea.

În fața ei, am pierdut puțin timp privind-o. Oare fusese un palat? Lei mari din piatră păzeau treptele de la intrare. Pereții exteriori erau din aceeași piatră neagră sclipitoare, probabil materialul de construcție principal din oraș, dar de ei erau atașate siluete de oameni și animale, toate sculptate în piatră albă lucioasă. Contrastul dintre alb pe negru și mărimea neobișnuită a imaginilor le dădeau un aspect copleșitor. O femeie uriașă ținea un plug imens în spatele unei perechi de boi gigantici. O ființă înaripată, probabil un dragon, ocupa singură un perete. Am urcat alene treptele late din piatră spre intrare. Mi se părea, în timp ce pășeam pe scări, că murmurul orașului se

auzea mai tare și devenea real. Un tânăr zâmbind cu gura până la urechi coborî treptele în grabă, ducând un manuscris. M-am dat la o parte ca să nu ne ciocnim, dar când a trecut pe lângă mine n-am simțit că m-aș fi intersectat cu o ființă omenească. M-am răsucit și-am privit îndelung după el. Avea ochi galbeni precum chihlimbarul.

Ușile masive de lemn erau închise și fuseseră zăvorâte, dar atât de putrede, că încuietoarea a cedat când le-am împins ușor. Una se dădu la o parte, cealaltă se clătină recunoscătoare și se prăbuși. Am aruncat o privire înăuntru înainte de a intra. Ferestrele cu dungi de murdărie și prăfuite, din sticlă groasă, îngăduiau soarelui să pătrundă în clădire. În aer dansau particule de praf, din cauza ușii căzute. Mă așteptam să văd lilieci, porumbei sau chiar unul sau doi șobolani grăbiți. Nimic, nici măcar miros de vizuină. Ca și drumul, orașul era evitat de animalele sălbatice. Am pășit înăuntru, târându-mi bocancii pe podeaua colbuită.

Am văzut zdrențele rămase din draperiile de odinioară și o bancă de lemn spartă. Tavanul se înălța mult deasupra capului meu. Numai încăperea aceea singură ar fi putut adăposti terenul de instrucție din Buckkeep. M-am simțit foarte mărunt. Vizavi de mine, un șir de scări urcau spre întuneric. Traversând încăperea spre ele, am auzit conversații șoptite între negustori, iar treptele se aglomerară dintr-odată de oameni înalți, îmbrăcați în robe. Majoritatea țineau în mâini suluri sau hârtii, iar din tonul lor mi-am dat

seama că discutau chestiuni de mare însemnătate. Arătau puţin altfel decât toţi oamenii printre care trăisem eu. Ochii le luceau prea puternic, oasele erau prea lungi. În rest, nu aveau nimic neobişnuit. Probabil că mă aflam într-o cameră în care se făceau legi sau se luau hotărâri privitoare la conducere. Numai asemenea probleme încreţeau frunţile şi-i făceau pe oameni să se încrunte. Am văzut nişte bărbaţi în robe galbene şi pantaloni mulaţi negri, care purtau plăcuţe cu un fel de însemne pe umeri, şi pe ei i-am considerat şefii cei mari. Pe măsură ce urcam un şir de trepte, apoi încă unul, la catul al doilea, erau tot mai mulţi la număr.

Pe scări ajungea lumină de la ferestrele largi de pe paliere. Privind pe prima fereastră, am zărit catul superior al clădirii vecine. De pe palierul al doilea, am deslușit câteva acoperişuri. La etajul al treilea, a trebuit să traversez o cameră ca să ajung la următorul şir de trepte. Judecând după numeroasele zdrenţe de pe pereţi, acela trebuie să fi fost etajul mai opulent. Am început să observ frânturi de mobilă şi oameni, de parcă magia ar fi fost mai puternică acolo. M-am ţinut aproape de marginea coridoarelor, mă enerva cumplit să nu simt atingerea oamenilor care treceau prin mine. Am dat peste numeroase bănci cu şezut tapiţat, încă un semn sigur al faptului că acolo lucraseră „cei mari", şi peste mulţi scribi neînsemnaţi, care şedeau la masă şi copiau informaţiile de pe manuscrisele care li se aduceau.

Am mai urcat un şir de trepte, dar nici de data asta n-am reuşit să mă bucur de privelişte a amplă a oraşului

din cauza unei ferestre imense, cu vitralii. Vitraliile închipuiau o femeie şi un dragon. Nu păreau să se înfrunte, ci stăteau de parcă îşi vorbeau unul altuia. Femeia avea păr şi ochi negri şi purta o bandă roşie pe frunte. Ţinea ceva în mâna stângă, dar nu mi-am dat seama dacă era o armă sau o baghetă ca semn al puterii. Dragonul imens purta o zgardă bătută cu giuvaiere, dar nimic din ţinuta şi comportamentul lui nu sugera să fi fost îmblânzit. M-am holbat câteva minute bune la fereastră, lumina reflectându-se pe vitraliile prăfoase, înainte de a merge mai departe. Simţeam că are o semnificaţie anume, dar aceasta îmi scăpa. În cele din urmă, am întors privirea de la ea ca să cercetez camera în care ajunsesem.

La catul al treilea era mai multă lumină decât la cele inferioare. Mă aflam într-o încăpere vastă, fără despărţituri, dar mult mai mică decât sala de la parter. Ferestre de sticlă transparentă, înguste şi înalte, alternau cu porţiuni de perete împodobite cu frize redând scene din bătălii şi de la muncile câmpului. Mă atrăgea lucrarea de artă, dar m-am îndreptat hotărât spre următorul şir de trepte. Acesta nu era lat, ci o scară în spirală care speram să mă ducă în turnul zărit de mine de afară. Fantomele oraşului se împuţinaseră.

Scara era mai abruptă şi mai lungă decât mă aşteptasem. M-am descheiat şi la haină, şi la cămaşă înainte de a ajunge în capătul ei. Treptele şerpuitoare erau luminate pe ici, pe colo, de la ferestruici cât un crenel. La una din ele, o tânără stătea şi se uita la oraş cu o expresie deznădăjduită în ochii de culoarea

levănțicii. Mi s-a părut atât de reală, încât m-am pomenit că-mi cer iertare când am păşit pe lângă ea. Bineînțeles, nici nu mă luă în seamă. Încă o dată, mă cuprinse senzația că eu eram, de fapt, stafia. Am parcurs mai multe paliere şi-am trecut pe lângă mai multe uşi, dar erau încuiate şi timpul se arătase mai milos. Aerul uscat de la nivelurile superioare conservase lemnul şi metalul. M-am întrebat ce se ascunde dincolo de uşile acelea trainice. Comori sclipitoare? Înțelepciunea vârstelor? Oase putrede? Niciuna nu cedă opintirilor mele şi, urcând în continuare, am sperat ca în vârful turnului să nu dau tot peste o uşă încuiată.

Întregul oraş era un mister pentru mine. Stafiile care mişunau prin el contrastau puternic cu pustietatea lui. Nu văzusem nici urmă de bătălie, singurele semne de răzvrătire păreau a fi rezultatul cutremurului din străfundul pământului. Încă un şir de uşi încuiate şi m-am întrebat dacă Eda ştia ce se ascunde în spatele lor. Nimeni nu încuie o uşă dacă nu are de gând să se întoarcă. M-am întrebat atunci unde plecaseră toți locuitorii oraşului care trăiau asemenea unor fantome. Fusese aşezarea abandonată? Când? Fusese ea casa Străbunilor? Ei erau dragonii pe care-i văzusem pe clădiri şi pe fereastra cu vitralii? Unora le plac dilemele; mie îmi dădeau dureri de cap, asta ca să vorbesc frumos despre foamea enervantă care mă rodea tot mai insistent din zori.

Într-un sfârşit, am ajuns la camera cea mai înaltă din turn. Se desfăşură în jurul meu, un spațiu rotund, cu tavan boltit. Şaisprezece panouri alcătuiau pereții,

dintre care opt erau din sticlă groasă, cu pete și dungi de murdărie. Se supuneau soarelui de iarnă care inunda încăperea prin ele, dându-i o înfățișare deopotrivă sumbră și luminoasă. Unul din geamuri era spart, iar cioburile căzuseră și înăuntru, și în afară, pentru că turnul era înconjurat de un parapet îngust. O masă rotundă imensă stătea pe jumătate prăbușită în mijlocul camerei. Doi bărbați și trei femei, toți înzestrați cu arătătoare, stăteau la masa care o dominase cândva și discutau. Unul din bărbați era foarte nervos. Am ocolit masa-fantomă și funcționarii. O ușă îngustă se deschise ușor spre balcon.

O balustradă de lemn proteja parapetul pe margine, dar n-am avut încredere în ea. Am înconjurat încet turnul, șovăind între mirare și teama că voi cădea. La miazăzi, se întindea un râu într-o vale lată. În depărtare, creste de dealuri de un albastru-închis susțineau cerul palid de iarnă. Râul se unduia ca un șarpe gras și leneș prin partea mai apropiată a văii. La orizont, se deslușeau și alte orașe pe malurile lui. Dincolo de el se desfășura o vale lată, verde, cu copaci deși și gospodării îngrijite care când licăreau, când se făceau nevăzute atunci când clătinam din cap ca să-mi limpezesc privirea și să nu mai văd fantome. Un pod se întindea lat și negru peste apă și drumul care continua dincolo de el. Unde anume ducea? Preț de-o clipă, am întrezărit turnuri pâlpâind la orizont. Mi-am alungat stafiile din minte și-am văzut un lac îndepărtat sclipind în lumina tulbure a soarelui. Acolo să fi fost Verity?

Privirea mi-a alunecat spre sud-est și m-am minunat de ce-am zărit în partea aceea. Poate că acolo se găseau răspunsurile la câteva din întrebările mele. Dispăruse o porțiune întreagă din oraș. Pur și simplu nu mai exista. Nici grămezi de ruine, nici moloz înnegrit de fum. În loc de toate astea, pământul se căsca într-o falie gigantică, de parcă un uriaș ar fi înfipt în el un ic imens și l-ar fi despicat. Râul inundase falia, o limbă de apă lucioasă invadând orașul. Pe marginea ei se clătinau încă ruinele clădirilor, străzile se terminau abrupt în apă. Am urmărit cu privirea rana gigantică a pământului. Chiar de la distanța aceea, mi-am dat seama că mergea până dincolo de malul îndepărtat al râului. Dezastrul pătrunsese ca o suliță în inima așezării. Apele calme luceau argintii sub cerul iernatic. M-am întrebat dacă un cutremur de pământ adusese moartea în oraș. Am clătinat din cap. Porțiuni prea mari din el rămăseseră în picioare. Fără îndoială, dezastrul fusese copleșitor, dar nu explica distrugerea orașului.

M-am îndreptat încet spre partea de nord a turnului. Orașul se desfășura la picioarele mele, iar dincolo de el creșteau viță-de-vie și lanuri de cereale. Urma apoi o fâșie împădurită, străbătută de drumul meu. La câteva zile de mers călare, se înălțau munții. Am clătinat iar din cap. După cum mă orientasem, de acolo trebuie să fi venit eu în oraș. Totuși, nu-mi aduceam deloc aminte să fi făcut o asemenea călătorie. M-am proptit de perete și m-am întrebat ce să fac. Dacă Verity era în oraș, eu nu-i simțisem prezența.

Aş fi vrut să-mi amintesc de ce-mi părăsisem camarazii şi când. *Vino la mine, vino la mine,* auzeam şoapta furişându-mi-se în oase. Tristeţea a crescut în mine ca un val şi n-am mai vrut decât să mă întind pe jos şi să mor. Am încercat să-mi zic că era de vină scoarţa de spiriduş. Resimţeam efectele unui lanţ de nereuşite. M-am întors în camera principală ca să scap de vântul aspru al iernii.

Păşind prin cadrul geamului spart, un băţ mi se rostogoli sub tălpi. Eram gata să mă împiedic şi să cad. Când mi-am recăpătat echilibrul, m-am uitat la el şi m-am mirat că nu-l văzusem înainte. La baza ferestrei zăceau urmele unui foc mic. Funinginea mânjise cioburile rămase în laturile cadrului. M-am aplecat şi-am pipăit tăciunii. Degetul mi se înnegri; focul nu fusese stins recent, dar nici mai vechi de câteva luni nu era, altfel l-ar fi risipit viscolul. M-am îndepărtat de el şi-am încercat să-mi pun la treabă mintea istovită. Tăciunii erau de lemn, dar şi de vreascuri din crengi de copac sau tufe. Cineva cărase vreascurile până acolo ca să-şi aprindă focul. De ce? De ce nu se folosise de resturile mesei? De ce urcase aşa de mult ca să facă focul? Pentru privelişte?

M-am aşezat lângă tăciuni şi-am încercat să gândesc. Când m-am proptit cu spatele de peretele de piatră, fantomele certăreţe din jurul mesei prinseră mai mult curaj. Una îi strigă ceva alteia, apoi desenă o line imaginară cu arătătorul pe masa prăbuşită. O femeie îşi împleti braţele la piept şi afişă o mină încăpăţânată, alta zâmbi glacial şi bătu cu arătătorul

în masă. Blestemându-mi idioţenia, am sărit în picioare şi m-am uitat la masa spartă.

În secunda în care mi-am dat seama că e o hartă, am fost convins că Verity aprinsese focul. Gura mi se lăţi într-un zâmbet prostesc. Bineînţeles! Un turn cu fereastră înaltă care dă spre oraş şi spre ţinutul înconjurător, iar în mijlocul camerei, o masă imensă cu harta cea mai ciudată pe care o văzusem vreodată. Nu era desenată pe hârtie, ci făcută din lut, ca să imite ţinutul unduios. Harta crăpase masa, dar râul fusese întruchipat din cioburi lucioase de sticlă neagră. Am admirat machetele mici ale clădirilor de pe străzile drepte ca săgeata, miniaturile fântânilor umplute cu cioburi albastre, până şi surcelele învelite cu lână verde, ca să imite copacii mai mari. Pe ici, pe colo, se fixaseră pietre transparente pe hartă. Bănuiam că reprezentau punctele cardinale de pe busolă. Era o hartă completă, avea până şi pătrăţele care să simbolizeze tarabele din piaţă. Aşa distrusă cum era, tot încânta ochiul graţie amănuntelor. Am zâmbit, convins că, la câteva luni după întoarcerea lui Verity la Buckkeep, în turnul Meşteşugului său va apărea precis o masă cu o hartă similară.

M-am aplecat asupra ei ignorând fantomele, ca să refac drumul pe care venisem în oraş. Am localizat imediat turnul în care mă aflam. Din nefericire, fragmentul acela de masă era crăpat, dar tot mi-am plimbat degetele cu siguranţă pe drumul pe care-l străbătusem cu o noapte în urmă. Încă o dată m-am minunat de străzile drepte şi de precizia cu care se întâlneau la

răscruci. Nu știam sigur unde anume mă „trezisem" noaptea trecută, dar am reușit să separ o zonă nu prea întinsă și să stabilesc exact că în ea intrasem în oraș. M-am uitat la turn și mi-am însemnat atent numărul de intersecții și colțuri pe care trebuie să le parcurg ca să revin de unde am pornit. Poate că, odată întors acolo, voi da peste ceva care-mi va aduce în memorie zilele uitate. Aș fi vrut să am hârtie și o pană, ca să desenez porțiunea delimitată. Atunci am înțeles de ce aprinsese Verity focul.

Se folosise de un băț ars ca să-și deseneze harta. Dar pe ce? Am aruncat o privire prin cameră, dar n-am văzut desene pe perete. În schimb, pereții dintre ferestre erau dale din piatră albă, gravată cu... M-am dus la ele să le văd mai bine. Am rămas cu gura căscată. Am pus mâna pe placa rece, apoi am mijit ochii pe fereastra murdară de lângă ea. Am pipăit râul pe care-l vedeam în depărtare și-am găsit și drumul neted care îl traversa. Priveliștea pe care o vedeam pe fereastră era reprezentată pe dala de lângă ea. Glifele și simbolurile probabil erau nume de orașe sau proprietăți. Am frecat geamul, dar mizeria era mai groasă pe din afară.

Am înțeles de ce fusese spart geamul. Îl spărsese Verity, ca să vadă mai bine ce se află în spatele lui, apoi aprinsese focul și se folosise de un băț ars ca să copieze ceva, poate pe harta cu care plecase din Buckkeep. Dar ce anume? M-am dus la fereastră și-am examinat dalele din ambele părți ale cadrului. O mână o mânjise pe cea din stânga, ștergând-o de praf. Am

pus palma exact pe amprenta lăsată de palma lui Verity în praf. Curăţase dala şi se uitase afară, apoi copiase ceva. Fără îndoială, destinaţia lui. M-am întrebat dacă desenul de pe dală corespundea cu marcajele de pe harta sa. Mi-ar fi prins bine să fi avut la mine copia lui Kettricken, ca să le pot compara.

Pe fereastră, la nord, se vedeau munţii. De acolo venisem eu. Am studiat priveliştea şi-am încercat s-o compar cu panoul gravat. Fantomele trecutului nu m-au ajutau cu nimic. Acum vedeam un ţinut împădurit, iar în clipa următoare viţă-de-vie şi ogoare. Singurul punct comun între peisaj şi dală era panglica neagră a drumului care înainta drept ca o săgeată spre munţi. L-am pipăit. În realitate, ajungea în munţi. Pe dală erau desenate nişte glife în punctul în care se ramifica drumul, iar o bucăţică de cristal fusese încastrată exact în locul respectiv.

Mi-am apropiat ochii de dală şi-am studiat glifele micuţe. Se potriveau cu marcajele de pe harta lui Verity? Erau simboluri pe care Kettricken le-ar recunoaşte? Am părăsit camera turnului şi-am coborât grăbit scările, pe lângă fantome care deveneau din ce în ce mai puternice. Acum înţelegeam bine ce spun şi zăream şi câte-un colţ din tapiseriile care împodobiseră cândva pereţii. Cele mai multe descriau dragoni.

– Să fie oare Strămunii? am întrebat.

Pereţii de piatră îmi răspunseră cu ecoul meu, şi mi-am auzit cuvintele tremurând în susul şi în josul treptelor.

Am căutat ceva pe care să scriu. Tapiseriile zdrențuite erau cârpe ude care se fărâmițau îndată ce le atingeai. Lemnul, cât mai era, se umezise și putrezise. Am spart ușa unei camere sperând să găsesc intacte obiectele din ea. Pe pereții interiori se aliniau stative de lemn compartimentate, fiecare compartiment conținând un pergament. Manuscrisele păreau adevărate, ca și instrumentele de scris de pe masa din mijlocul camerei. Dar degetele mele atinseră doar amintirea hârtiei, fărâmicioasă și fragilă precum cenușa. Am zărit un teanc de hârtie nefolosită pe un raft dintr-un colț, dar am rămas cu resturi putrede între degete. Până la urmă, am găsit o bucată de hârtie velină utilizabilă, cât cele două palme ale mele. Era țeapănă și îngălbenită, dar se putea folosi. O călimară din sticlă grea mai avea resturi de cerneală uscată. Mânerele de lemn ale uneltelor dispăruseră, dar penițele de metal rezistaseră și erau destul de lungi ca să le pot apuca bine. Înarmat cu aceste provizii, m-am întors în camera hărții.

Am înmuiat cerneala uscată cu scuipat și-am frecat penița de podea până am făcut-o ca nouă. Am reaprins focul lui Verity, pentru că după-amiaza cerul se înnorase și nu mai pătrundea suficientă lumină prin ferestrele prăfuite. Am îngenuncheat în fața dalei cu amprenta lui Verity și-am copiat cât am putut din drum, munți și celelalte forme de relief pe restul de hârtie întărită. Am mijit ochii până m-au durut ca să descifrez glifele micuțe și le-am copiat și pe ele, câte am putut. Poate le va descifra Kettricken. Poate

atunci când vom compara harta stângace desenată de mine cu a ei, vom descoperi puncte comune. Altceva pe care să mă bazez nu aveam. Soarele apunea, iar din focul meu rămăseseră doar niște tăciuni când am terminat, în cele din urmă, de copiat. M-am uitat la mâzgăliturile mele, trist, dar ușor amuzat. Nici Verity, nici Fedwren n-ar fi fost impresionați de munca mea. Dar va trebui să ne mulțumim cu ea. După ce m-am asigurat că s-a uscat cerneala și nu avea să se întindă, am pus hârtia în cămașă. Nu voiam să risc ca ploaia sau zăpada să-mi șteargă desenele.

Am părăsit turnul la lăsarea întunericului. Tovarășii mei fantomatici plecaseră de mult acasă, la căldura căminului și la cină. Am străbătut străzile printre zeci de oameni în drum spre casă sau în căutare de plăceri pe înserat. Am trecut pe lângă hanuri și cârciumi care sclipeau de lumină și-am auzit glasuri vesele răsunând din ele. Îmi venea tot mai greu să accept că străzile sunt, de fapt, goale, iar clădirile, abandonate. Mă chinuia în mod special gândul că eu mergeam cu burta goală și cu gâtul uscat pe lângă hanuri în care fantomele se veseleau chiuind și salutându-se cu strigăte voioase.

Planul meu era simplu. Mă voi duce la râu și voi bea din el. Apoi mă voi da peste cap să mă întorc la primul loc pe care mi-l aminteam din oraș. Voi găsi un adăpost în apropierea lui peste noapte, iar în zori voi pleca înapoi spre munți. Speram că, urmând cărarea pe care probabil venisem, îmi voi aduce aminte câte ceva.

Stăteam în genunchi pe malul râului, cu palma lipită de pavaj, și beam apă, când apăru dragonul. Preț de-o clipă, cerul se goli deasupra mea. Apoi o lumină aurie acoperi lumea, însoțită de vâjâitul scos de două aripi imense, asemănător cu vuietul aripilor de fazan în zbor. În jurul meu, oamenii țipară, unii speriați, alții încântați. Creatura plonjă spre noi și zbură jos. Curentul de aer pe care îl stârni clătină vasele pe râu și stârni valuri. Mai zbură o dată în cerc, apoi, pe neașteptate, dispăru în râu. Noaptea veni să ia locul luminii aurii pe care o răspândise, iar întunericul parcă nu fusese niciodată mai apăsător.

M-am ferit din reflex de valul de vis care spălă malul când râul înghiți dragonul. În jurul meu, oamenii se holbau nerăbdători la apă. Le-am urmărit privirile. La început, n-am văzut nimic. Apoi râul se despărți și dădu la iveală un cap uriaș. Curgea apă din el pe gâtul auriu unduios care se ivi după aceea. În toate basmele pe care le știam, dragonii erau zugrăviți drept niște viermi, reptile sau șerpi. Când cel din fața mea ieși din râu cu aripile întinse, m-am dus cu gândul la păsări. Cormorani grațioși țâșnind din mare sau scufundându-se după câte-un pește și fazani cu penaj în culori aprinse îmi veniră în minte la vederea creaturii gigantice. Era mare cât o corabie, iar distanța dintre aripile desfăcute făcea de rușine pânzele întinse. Dragonul se opri pe mal și se curăță de stropii de pe aripile solzoase. Cuvântul „solz“ nu face dreptate platoșelor împodobite care-i protejau aripile, iar „pană“ e prea delicat ca să le descrie. Dacă

o pană ar putea să fie făurită din aur fin bătut, atunci, poate, s-ar potrivi cu penajul dragonului.

Eram transfigurat de uimire și extaz. Creatura mă ignoră când ieși din apă. Dacă ar fi fost adevărată, m-aș fi înecat în șuvoiul care i se scurgea de pe aripile deschise. Fiecare strop care cădea înapoi în râu purta cu el pâlpâirea inconfundabilă a magiei pure. Pe mal, dragonul își scufundă cele patru picioare înzestrate cu gheare în pământul jilav ca să-și adune aripile cu grijă și să-și curețe coada lungă, bifurcată. Lumina aurie mă scăldă pe mine și se revărsă asupra mulțimii tot mai mari. Am întors privirea către oameni. Întâmpinau dragonul cu bucurie și venerație. Dragonul înainta spre ei cu ochi strălucitori, de șoim, mândru ca un bidiviu. Lumea se dădu la o parte din calea lui, salutându-l respectuos.

– Străbunul, am rostit cu glas tare, pentru mine.

L-am urmărit cu degetele nedezlipite de fațadele clădirilor, una cu mulțimea extaziată, în timp ce înainta țanțoș în susul străzii. Oamenii ieșeau puhoi din cârciumi ca să-l salute și îngroșau alaiul din spatele lui. Dragonul nu venea în fiecare zi. Nu știu ce speram să aflu urmărindu-l. Nu cred că mă gândeam la ceva anume, decât să urmez ființa aceea uriașă, charismatică. Am înțeles de ce avea orașul străzi atât de largi. Nu pentru căruțele prea late, ci pentru ca nimic să nu împiedice mersul grandiosului vizitator.

Dragonul se opri în fața unui bazin mare din piatră. Oamenii se îngrămădiră să fie primii care să manevreze un soi de troliu. Găleți se ridicară una după

alta pe o buclă de lanţ, golindu-şi fiecare conţinutul de magie lichidă în bazin. Când acesta se umplu până la margine cu lichidul scânteietor, Străbunul îşi înclină graţios gâtul şi bău. Nu era decât o umbră de Meşteşug, dar simpla lui vedere trezi foamea care mocnea în mine. Încă de două ori fu umplut bazinul şi tot de atâtea ori îl goli Străbunul înainte de a-şi vedea de drum. L-am urmat, uluit de cele văzute.

În faţa noastră apăru ameninţătoare falia imensă care distrugea forma simetrică a oraşului. M-am ţinut după procesiunea ireală până la buza crăpăturii, numai ca să-i văd pe toţi, bărbaţi şi femei la rând, apoi pe Străbun, cum păşesc fără griji în falie şi se fac nevăzuţi. În scurt timp, am rămas singur la marginea despicăturii căscate ca o gură, auzind doar vântul vuind deasupra apei adânci. Câteva petice înstelate apărură pe cerul înnorat şi se reflectară în ea. Orice alte mistere de-ale Străbunilor aş fi aflat, fuseseră demult îngropate de un cataclism necruţător.

M-am întors cu paşi înceţi, întrebându-mă dacă Străbunul se înviorase şi din ce cauză. M-am cutremurat încă o dată amintindu-mi cum sorbise argintul întăritor.

Mi-a trebuit o vreme să refac drumul spre râu. Odată ajuns la el, m-am concentrat să-mi aduc aminte ce văzusem în camera cu harta mai devreme în ziua aceea. Foamea prinsese viaţă în mine şi mi se lovea de coaste, dar am ignorat-o hotărât, înaintând pe străzi. Puterea voinţei mă purtă printr-o încăierare de umbre furioase, dar mă părăsi când apărură gărzile oraşului

pe cai înspumați. Am sărit într-o parte ca să le fac loc și m-am strâmbat când am auzit cum lovesc cu ciomegele. Chiar ireală întâmplarea, eu tot m-am bucurat să las în urmă hărmălaia. Am cotit la dreapta pe o stradă puțin mai îngustă și-am mers preț de încă trei răscruci.

M-am oprit. Acela era locul. Aceea era piața unde îngenuncheasem în zăpadă cu o noapte înainte. Am zărit pilastrul din mijlocul ei. Îmi amintea de un monument sau sculptură care se contura măreață deasupra mea. M-am îndreptat spre el. Era construit din aceeași piatră neagră cu vinișoare de cristal scânteietor. Pentru ochii mei osteniți, emana o lumină puternică, la fel de intensă ca bezna misterioasă care izvora din clădirile celelalte. Scânteile scoteau în evidență glifele gravate adânc în suprafața pilastrului. L-am ocolit agale. Unele erau asemănătoare, poate chiar similare cu cele copiate de mine mai devreme, în aceeași zi. Era pilastrul un fel de călăuză gravată cu diferite destinații, asemenea acului indicator al busolei? Am întins mâna să pipăi glifele familiare.

Noaptea se încovoie în jurul meu. Mă doborî un val de amețeală. M-am prins de pilastru să nu cad, dar mi-au alunecat mâinile de pe el și-am căzut cu fața în crusta de zăpadă înghețată. O vreme, am zăcut acolo, cu obrazul lipit de drumul rece, clipind zadarnic să alung întunericul. Apoi se lăsă pe mine o povară caldă. *Frate!* mă salută lupul fericit. Își vârî nasul în obrazul meu și mă atinse cu laba pe cap, ca să mă trezească. *Am știut eu că te vei întoarce! Am știut eu!*

28
INIŢIAŢII

O parte din marele mister care-i învăluie pe Străbuni este faptul că puţinele imagini pe care le avem cu ei nu seamănă aproape deloc una cu alta. Aşa se întâmplă nu numai cu tapiseriile şi documentele care sunt cópii ale unor lucrări mai vechi, deci ar putea conţine erori, ci şi cu puţinele imagini care s-au păstrat de pe vremea regelui Wisdom. Câteva din ele trimit cu gândul la legendele despre dragoni, pentru că pe ele sunt desenate aripi, gheare, piele solzoasă şi creaturi uriaşe. Dar nu toate. În cel puţin o tapiserie, Străbunul e zugrăvit asemenea unui om, numai că are pielea de aur şi e foarte mare. Nici măcar numărul membrelor acelei rase binevoitoare nu e similar în toate imaginile. Când au patru picioare şi două aripi, când merg pe două picioare, ca omul, şi n-au aripi.

Se presupune că s-a scris atât de puţin despre Străbuni pentru că pe vremea lor se ştiau foarte multe despre ei. Aşa cum nimeni nu consideră necesar să umple un pergament cu descrierea unui cal, pentru că n-ar avea niciun rost, tot aşa, nimeni nu s-a gândit că, într-o bună zi, Străbunii vor deveni

subiect de legendă. Într-o anumită măsură, e normal. Dar nu trebuie decât să aruncăm ochii pe toate documentele și tapiseriile în care sunt descriși caii ca să ne dăm seama de un neajuns. Dacă Străbunii ar fi fost considerați ca făcând parte din viața de zi cu zi, atunci sigur ar fi fost descriși mai des.

După un ceas sau două de confuzie, m-am trezit înapoi în iurtă, alături de ceilalți. Noaptea părea și mai friguroasă după ziua caldă petrecută în oraș. Ne-am cuibărit unul lângă altul pe sub pături. Îmi spuseseră că dispărusem de la buza povârnișului doar cu o seară înainte; eu le povestisem tot ceea ce văzusem în oraș. Toți se arătaseră destul de neîncrezători. Fusesem impresionat, dar mă simțisem și vinovat văzând câtă suferință le pricinuise dispariția mea. Starling, se vedea bine, plânsese, iar Kettle și Kettricken aveau ochii obosiți, de oameni care nu dormiseră destul. De bufon fusese cel mai rău, era palid și tăcut și-i tremurau mâinile. Ne trebuise un timp să ne revenim. Kettle pregătise o masă de două ori mai bogată decât de obicei și mâncasem toți după pofta inimii, în afară de bufon. Îi lipsise energia. În vreme ce lumea stătea în jurul mangalului și-mi asculta povestea, el era deja vârât în pături, cu lupul lipit de el. Părea extenuat.

După ce mi-am povestit aventura a treia oară, Kettle făcu o remarcă nedeslușită:

– Ei, mulțumește-i Edei că te-ai drogat cu scoarță de spiriduș înainte de a fi fost luat, altfel n-ai fi reușit să-ți păstrezi mințile.

– Ai zis „luat"? am întrebat-o imediat.

Ea se încruntă la mine.

– Știi ce vreau să spun. Văzu că ne uităm toți lung la ea. De stâlpul negru, sau ce-o fi. Probabil că are legătură cu ce s-a întâmplat.

Se făcu liniște.

– Mie mi se pare evident, atâta tot. A dispărut lângă unul și-a apărut lângă altul. Și s-a întors în același fel.

– Dar de ce n-au luat pe altcineva? am protestat.

– Pentru că ești singurul înzestrat cu Meșteșug dintre noi, sublinie Kettle.

– Și stâlpii sunt făuriți cu ajutorul Meșteșugului? am întrebat direct.

Îmi susținu privirea.

– Am studiat stâlpul pe lumina zilei. E tăiat în piatră neagră cu vinișoare late de cristal. Ca zidurile orașului pe care l-ai descris. Ai atins ambii stâlpi?

Am chibzuit un minut înainte de a răspunde.

– Cred că da.

– Poftim! Bătrâna scutură din umeri. Un obiect impregnat cu Meșteșug reține scopul făuritorului său. Stâlpii au fost înălțați pentru a înlesni călătoria pentru cei care știu cum să-i folosească.

– N-am mai auzit așa ceva. Tu de unde știi?

– Speculez pe baza lucrurilor care mi se par evidente, îmi răspunse Kettle încăpățânată. Și altceva nu mai am de gând să spun. Mă duc la culcare. Sunt moartă de oboseală. Ne-am petrecut noaptea și aproape toată ziua căutându-te și făcându-ne griji, iar în puținele ceasuri în care ne-am culcat, lupul nu s-a oprit din urlat.

Ai urlat?

Te-am chemat. Nu mi-ai răspuns.

Nu te-am auzit, altfel aș fi încercat să-ți răspund.

Începe să-mi fie teamă, frate. Te atrag forțe spre locuri în care nu te pot urma și-ți închid mintea pentru mine. Aici, acum, e singura dată când am fost acceptat fără rețineri într-o haită. Dacă te-aș pierde pe tine, aș pierde-o până și pe ea.

Nu mă vei pierde, l-am asigurat, dar m-am întrebat dacă-mi voi putea ține promisiunea.

– Fitz? mă strigă Kettricken cu glas menit să mă aducă cu picioarele pe pământ.

– Sunt aici, am liniștit-o.

– Hai să cercetăm harta pe care ai copiat-o.

Eu mi-am scos harta mea, ea, pe-a ei. Le-am comparat. Era greu de găsit asemănări, dar fuseseră desenate la scări diferite. În cele din urmă, am decis că porțiunea copiată de mine în oraș semăna vag cu bucata de drum marcată pe harta lui Kettricken.

– Locul acesta, am zis eu, indicând o destinație de pe harta ei, pare să fie orașul. Dacă așa este, atunci punctul acesta corespunde acestuia, iar semnul ăsta celuilalt.

Harta cu care plecase Verity era o copie a celei a lui Kettricken, care era mai veche și mai ștearsă. Pe aceea, drumul pe care acum îl numeam al Meșteșugului fusese marcat, dar ciudat, ca pornind brusc din munți și terminându-se abrupt, cu trei destinații diferite. Ele fuseseră explicate cândva pe hartă, dar cerneala se împrăștiase. Acum aveam desenul copiat de mine în oraș, dar și el indica trei destinații. Una era orașul propriu-zis. Pe noi ne interesau acum celelalte două.

Kettricken studie glifele copiate de mine de pe harta din oraș.

– Am mai văzut semnele acestea, din când în când, recunoscu ea jenată. Nu le mai folosește nimeni. Unele, puține, mai sunt cunoscute. Le întâlnești mai ales în locuri bizare. În câteva zone din munți, există pietre gravate cu astfel de însemne. În capătul dinspre apus al Podului peste Genunea Uriașă. Nimeni nu știe când au fost gravate și de ce. Unii zic că marchează morminte, alții, granițe de ținuturi.

– Știi să le citești?

– Pe câteva din ele. Se folosesc într-un joc de provocare. Unele sunt mai puternice decât altele... Tăcu și continuă să studieze mâzgăliturile mele. Niciunul nu se potrivește cu cele cunoscute de mine, continuă ea într-un sfârșit, dezamăgită. Acesta de aici seamănă cu cel pentru „piatră". Dar pe celelalte nu le-am văzut niciodată.

– Păi, e unul din cele marcate aici, am zis eu, încercând să fiu cât mai optimist, deși „piatră" nu-mi spunea nimic. Să mergem mai întâi acolo?

– Aș fi vrut să văd orașul, murmură bufonul. Mi-ar fi plăcut să văd și dragonul.

Am încuviințat din cap.

– Amândouă merită văzute. Multe cunoștințe zac acolo, dacă am avea timp să le scoatem la iveală... Dacă nu mi-ar răsuna întruna în minte chemarea lui Verity, *vino la mine, vino la mine,* cred că aș fi mai interesat să explorez orașul.

N-am scos o vorbă despre visele mele cu Molly și cu Chade. Acelea erau treburile mele personale, ca și dorul nestins de a mă întoarce acasă, lângă ea.

– Fără îndoială, mă aprobă Kettle. Și, tot fără îndoială, ai fi dat peste necazuri și mai mari. Mă întreb dacă Verity te-a legat așa de el ca să te oblige să mergi pe drumul acesta și să te ferească de tentații.

Aș fi tras-o iar de limbă să-mi mai spună ce știe, dacă bufonul n-ar fi repetat:

– Aș fi vrut să văd orașul.

– Ar trebui să ne culcăm cu toții. Ne vom trezi la prima geană de lumină mâine, ne așteaptă o călătorie grea. Sunt mai îmbărbătată acum, știind că Verity a fost aici înaintea lui FitzChivalry, deși mă bântuie presimțiri rele. Trebuie să ajungem la el cât mai repede. Nu mai rezist să mă întreb în fiecare noapte de ce nu s-a întors.

– Vine Catalizatorul, să facă din carne piatră și din piatră carne. La atingerea lui, se vor trezi dragonii pământului. Orașul adormit se va cutremura și se va trezi. Vine Catalizatorul, rosti bufonul ca în vis.

– Scrierile lui Damir cel Alb, adăugă Kettle pe ton reverențios. Se uită la mine și, preț de câteva clipe, se enervă. Sute de ani de scrieri și profeții, și toate duc la tine?

– Nu-i vina mea, i-am răspuns eu prostește.

Mă cuibăream deja în păturile mele. M-am gândit cu dor la ziua caldă pe care o petrecusem. Bătea vântul, iar frigul mi se strecura până în măduva oaselor.

Picoteam când bufonul se întinse și mă mângâie pe față cu o mână caldă.

– Ce bine că trăiești... murmură.

– Mulțumesc.

Am făcut un efort să mă gândesc la problema de pe tabla de joc a lui Kettle, ca să nu mi-o ia mintea razna pe timpul nopții. Tocmai începusem să chibzuiesc la soluție, când m-am ridicat brusc și-am exclamat:

– Ai mâna caldă! Bufonule! Ai mâna caldă!

– Culcă-te, mă mustră Starling, jignită.

Am ignorat-o. Am tras pătura de pe fața bufonului și l-am atins pe obraz. Deschise încet ochii.

– Ești cald, i-am spus. Te simți bine?

– Nu mi-e cald, îmi răspunse el nenorocit. Mi-e frig. Și sunt foarte, foarte obosit.

Am ațâțat imediat focul în mangal. Ceilalți se foiau în jurul meu. În partea opusă a cortului, Starling stătea în capul oaselor și se uita la mine cu ochi mijiți.

– Bufonul nu e niciodată cald, le-am spus, încercând să-i fac să înțeleagă insistența mea. De obicei, când îi atingi pielea, e rece. Acum e caldă.

– Serios? întrebă cântăreața, pe un ton ciudat de sarcastic.

– E bolnav? întrebă și Kettricken, obosită.

– Nu știu. Nu l-am văzut bolnav în viața mea.

– Mă mai și îmbolnăvesc, dar rar, mă corectă bufonul calm. Dar așa fierbințeală n-am avut niciodată. Culcă-te și dormi, Fitz. Mă fac eu bine. Până dimineață îmi va trece fierbințeala.

– Că-ţi va trece sau nu, mâine dimineaţă trebuie să plecăm, spuse Kettricken neînduplecată. Am pierdut deja o zi aici.

– Am pierdut o zi? am exclamat eu, destul de supărat. Am câştigat o hartă, sau mai multe detalii ale uneia, şi am aflat că Verity a fost în oraş. Personal, nu mă îndoiesc că a ajuns în el cum am ajuns şi eu, şi poate s-a întors exact în acelaşi loc. N-am pierdut o zi, Kettricken, ci am câştigat toate zilele pe care le-am fi irosit ca să vedem cum ajungem acolo jos, la ce-a mai rămas din drum, pentru ca apoi să ne târâm în oraş şi pe urmă să ne întoarcem. Din câte îmi amintesc, ai propus să petrecem o zi numai ca să găsim o cale de a coborî povârnişul. Ei, bine, aşa am făcut, şi-am găsit drumul. Am făcut o mică pauză ca să trag aer în piept şi să mă potolesc. Nu voi căuta să-mi impun voinţa asupra niciunuia din voi. Dar, dacă bufonul nu se simte destul de bine ca să călătorească mâine, nici eu nu voi pleca.

O scânteie se ivi în ochii lui Kettricken. M-am pregătit de înfruntare, dar bufonul o împiedică:

– Voi călători mâine, bolnav sau sănătos, ne asigură pe amândoi.

– Atunci aşa rămâne, zise iute regina. Apoi, pe un ton ceva mai blând, adăugă: Bufonule, pot să fac ceva pentru tine? Nu te-aş supune la astfel de chinuri, dacă nu ne-ar mâna de la spate nevoia. N-am uitat, şi nu voi uita niciodată, că fără tine n-aş fi ajuns niciodată vie la Jhaampe.

Am bănuit o poveste secretă între ei, despre care eu nu ştiam nimic, dar mi-am stăpânit curiozitatea.

– Nu voi păți nimic. Mi-e doar... Fitz? Poți să-mi dai puțină scoarță de spiriduș? Aseară m-a încălzit cum nu m-a mai încălzit nimic până atunci.

– Bineînțeles.

Scotoceam în boccea după scoarță, când Kettle vorbi pe ton prevenitor:

– Bufonule, te sfătuiesc să n-o iei. E o plantă periculoasă, mai degrabă vătămătoare decât tămăduitoare. Cine știe dacă nu ești bolnav tocmai fiindcă ai luat din ea aseară?

– Nu e chiar așa de puternică, am zis eu nervos. O folosesc de ani de zile, și nu m-am procopsit cu nicio boală îndelungată din cauza ei.

Kettle pufni disprețuitoare.

– Nu cu una pe care ești destul de înțelept s-o observi, replică ea sarcastică. Dar e o plantă care te încălzește și-ți înviorează trupul, dar îți amorțește spiritul.

– Pe mine m-a înviorat întotdeauna, nu m-a amorțit, am ripostat.

Am găsit pachețelul și l-am deschis. Fără să i-o cer, Kettle puse apă la fiert.

– Eu n-am observat să-mi fi paralizat mintea, am adăugat.

– Cine-o ia rareori își dă seama, nu se lăsă bătrâna. Și, chiar dacă te întărește pentru o vreme, întotdeauna plătești mai târziu. Trupul nu trebuie păcălit, tinere. Îți vei da seama de asta când vei ajunge la anii mei.

Am tăcut. Socotind de câte ori băusem scoarță de spiriduș ca să prind putere, am avut bănuiala inconfortabilă că avea dreptate cel puțin într-o anumită măsură.

Dar bănuiala n-a fost suficient de puternică pentru a mă opri să pregătesc două căni, nu una. Kettle clătină din cap către mine, dar se întinse pe spate şi nu mai zise nimic. M-am aşezat lângă bufon cât ne-am băut ceaiul. Când îmi dădu cana înapoi, mâna lui era mai caldă, nu mai rece.

– Ţi-a crescut fierbinţeala, l-am avertizat.

– Nu. M-a încălzit cana, îmi explică el.

L-am ignorat.

– Tremuri tot.

– Puţintel, recunoscu. Apoi se lăsă copleşit de necaz şi spuse: Niciodată nu mi-a mai fost atât de frig. Mă dor fălcile şi spatele de atâta tremurat.

Lipeşte-te de el, îmi sugeră Ochi Întunecaţi. Lupul cel mare se foi ca să se apropie mai mult de el. Eu l-am acoperit şi cu păturile mele şi după aceea m-am înghesuit lângă el. Nu scoase o vorbă, dar i se mai potoli tremuratul.

– La Buckkeep, nu ţin minte să fi fost bolnav vreodată, am rostit eu încet.

– Am fost, dar foarte rar, şi nu spuneam nimănui. Aşa cum îţi aminteşti, vraciul nu mă înghiţea, şi nici eu nu-l înghiţeam pe el. Nu mi-aş fi riscat sănătatea cu purgativele şi întăritoarele lui. Pe lângă asta, leacurile bune pentru voi uneori nu au efect asupra mea.

– E neamul tău atât de diferit de al meu? l-am întrebat, după o vreme.

Se apropiase de un subiect rareori discutat.

– În anumite privinţe, răspunse el cu un oftat. Duse mâna la frunte. Dar uneori mă surprind pe mine

însumi. Inspiră adânc, apoi expiră de parcă ar fi simțit o durere de-o clipă. Poate nici nu sunt bolnav. De un an încoace, sufăr diferite schimbări. Așa cum ai observat, adăugă în șoaptă.

– Ai crescut și ai mai prins culoare, am încuviințat.

– Și asta. Un zâmbet îi scutură mușchii feței, apoi se stinse. Cred că sunt aproape adult acum.

Am râs pe nas.

– Eu te consider adult de ani de zile, bufonule. Cred că ai devenit bărbat înaintea mea.

– Zău? Ce caraghios! exclamă el și parcă își reveni o clipă. Pleoapele îi căzură grele. Mă culc acum, îmi spuse.

N-am mai zis nimic. M-am cuibărit mai bine sub pături lângă el și mi-am ridicat zidurile în jurul minții. M-am scufundat într-un somn fără vise, dar nu lipsit de precauție.

M-am trezit înainte de-a se crăpa de ziuă, cu o presimțire rea. Lângă mine, bufonul dormea adânc. L-am atins pe față. Ardea în continuare și era lac de transpirație. M-am rostogolit de lângă el și l-am învelit bine. Am aruncat două-trei vreascuri pe foc și-am început să mă îmbrac în liniște. Ochi Întunecați se alarmă imediat.

Ieși?

Doar să arunc o privire.

Să vin și eu?

Ține-i de cald bufonului. Nu stau mult.

Ești sigur că totul e în regulă?

Voi fi foarte atent. Îți promit.

Frigul mă pălmui peste obraji. Bezna era desăvârșită. După un minut, două, mi s-au obișnuit ochii cu ea, dar nici așa n-am deslușit altceva decât cortul. Norii acoperiră stelele chiar atunci. Am stat nemișcat în viscolul mușcător, cu simțurile alerte, ca să aflu ce mă tulburase. Nu cu Meșteșugul, ci cu Harul am cercetat întunericul. Am simțit grupul nostru și foamea jeppelor înghesuite. Numai tărâțele nu aveau să le fie suficiente multă vreme. Am adulmecat aerul. Cai? Da. Și călăreți? Am bănuit eu. Ochi Întunecați apăru dintr-odată lângă mine.

Îi simți?

Vântul bate din direcția greșită. Să mă duc să văd?

Da. Dar nu te lăsa observat.

Bineînțeles. Ai grijă de bufon. A scâncit când am plecat de lângă el.

În cort, am trezit-o blând pe Kettricken.

– Cred că ne paște un pericol, i-am șoptit. Cai și călăreți, posibil pe drum în spatele nostru. Nu sunt sigur încă.

– Până vom fi noi siguri, ne ajung ei din urmă, zise ea morocănoasă. Trezește pe toată lumea. Vreau să fim gata de plecare când se crapă de ziuă.

– Bufonului nu i-a trecut fierbințeala, am spus, în timp ce m-am aplecat și-am scuturat-o de umăr pe Starling.

– Dacă rămâne aici, nu va mai fi fierbinte, ci mort. Și tu, la fel. S-a dus lupul să iscodească înaintea noastră?

– Da.

Știam că are dreptate, dar tot greu mi-a venit să-l trezesc pe bufon. Se mișca la fel ca un om amețit. Cât ceilalți ne-au adunat calabalâcul, eu l-am îmbrăcat cu haina și-am tras pe el o pereche de pantaloni în plus. L-am învelit în toate păturile și l-am dus afară, în vreme ce se strângea cortul. Am întrebat-o apoi încet pe Kettricken:

– Cât poate căra o jeppă?

– Mai mult decât cântărește bufonul. Dar au spinarea prea îngustă ca să le călărești comod și-ncep să se agite cu o povară vie. Putem încerca să-l așezăm pe una, dar nu va sta comod și animalul va fi greu de stăpânit.

Mă așteptasem la un asemenea răspuns, dar tot m-a întristat.

– Ce vești ai de la lup? mă întrebă Kettricken.

L-am căutat pe Ochi Întunecați și m-am îngrozit cu cât efort am reușit să ne găsim.

– Șase călăreți.

– Prieteni sau dușmani?

– Nu are cum să știe, am subliniat.

Cum arată caii? l-am întrebat pe lup.

Delicios.

Mari, precum Cenușia? Sau mici, ca bidiviii de munte?

Nici mari, nici mici. Un catâr cu poveri.

– Sunt călare pe cai, nu pe ponei de munte, i-am spus lui Kettricken.

Ea clătină din cap pentru sine.

– Muntenii nu folosesc cai atât de sus, în munți, ci ponei sau jeppe. Hai să-i considerăm dușmani și să acționăm în consecință.

– Fugim sau luptăm?

– Amândouă, desigur.

Își scosese deja arcul dintr-o desagă de pe-o jeppă. Acum îl întinse, ca să-l aibă pregătit.

– Mai întâi, căutăm un loc mai bun pentru a organiza o ambuscadă. Apoi așteptăm. Hai să mergem.

Ușor de zis, greu de făcut. Numai drumul neted a ținut cu noi. De-abia mijeau zorii când am început noi ziua. Starling conducea jeppele. Pe bufon l-am așezat în spatele lor, iar Kettle, cu bâta ei, și Kettricken, cu arcul, veneau la urmă. La început, l-am lăsat pe bufon să încerce să meargă singur. Se împleticea la fiecare pas, iar jeppele se tot îndepărtau de noi. Nu puteam continua așa. I-am pus brațul stâng pe umăr și cu dreapta l-am apucat de talie și am grăbit pasul. În scurtă vreme, gâfâia și se chinuia să nu-și mai târâie picioarele. Emana o căldură înfricoșătoare. Nemilos, l-am silit să înainteze, rugându-mă să dăm peste un adăpost.

Și am dat, însă nu peste copaci prietenoși, ci peste rocă dușmănoasă. O bucată mare din muntele de deasupra drumului cedase și se prăbușise. Distrusese mai mult de jumătate din drum și lăsase restul acoperit cu un morman de piatră și pământ. Starling și jeppele se uitau la el șovăitoare când am apărut și eu, șchiopătând cu bufonul de gât. L-am așezat pe-un bolovan, unde rămase cu ochii închiși și capul plecat. L-am înfofolit bine cu păturile, apoi m-am dus lângă Starling.

– E rezultatul unei alunecări de teren de mai demult, remarcă ea. Poate nu va fi așa de greu să ne cățărăm pe morman.

– Poate, am aprobat-o, căutând deja din priviri de unde să pornim urcușul. Zăpada acoperea piatra ca o mantie. Dacă merg eu primul, cu jeppele, poți să vii după mine cu bufonul?

– Cred că da. Aruncă o privire spre el. Cum se mai simte, biata de ea?

În glasul ei am sesizat doar îngrijorare, așa că mi-am înăbușit iritarea.

– Bietul de el poate înainta clătinat, dacă are un braț de care să se sprijine. Nu plecați până când nu trece și ultima jeppă de creastă. Apoi călcați pe urmele noastre.

Starling dădu din cap aprobator, dar nu păru foarte încântată.

– N-ar trebui să le așteptăm pe Kettricken și pe Kettle?

Am stat puțin pe gânduri.

– Nu. Dacă ne ajung din urmă călăreții, nu vreau să fiu aici, blocat de piatră. Traversăm mormanul.

Aș fi vrut să fie lupul cu noi, pentru că avea pasul de două ori mai sigur decât mine și reflexe mult mai rapide.

Nu pot veni la tine fără să fiu văzut. Deasupra și dedesubtul drumului e numai stâncă golașă, iar ei sunt între mine și voi.

Nu te agita. Urmărește-i și avertizează-mă. Merg repede?

Merg pe cal și se ceartă mult între ei. Unul e gras și sătul de călărit. Nu prea deschide gura, dar nici nu se grăbește. Ai grijă, fratele meu.

Am inspirat adânc şi, cum orice loc arăta la fel de primejdios ca altul, mi-am urmat instinctul. La început, am dat numai peste pietre împrăştiate de-a curmezişul drumului, dar după ele venea un perete de bolovani mari, sol stâncos şi pietre ascuţite împrăştiate. Călcam cu grijă pe terenul înşelător. Jeppa din faţă venea după mine, iar celelalte o urmau docile. Am descoperit curând că zăpada suflată de vânt îngheţase în straturi subţiri, deseori acoperind adâncituri şi crăpături. Am păşit neatent pe un astfel de strat şi mi-a alunecat piciorul până la genunchi într-o groapă. Mi l-am scos cu grijă şi-am mers mai departe.

Când m-am oprit puţin şi-am studiat împrejurimile, era să-mi pierd curajul. Deasupra mea se înălţa o pantă de grohotiş rămas în urma alunecării de teren care urca până la un perete stâncos abrupt. Am escaladat o suprafaţă de pietre şi bolovani. Privind în faţă, nu i-am văzut capătul. Dacă ar fi cedat sub mine, m-aş fi împiedicat şi-aş fi alunecat până la marginea drumului, apoi m-aş fi prăbuşit în valea adâncă de dedesubt. Nu era nici măcar o crenguţă verde sau un bolovan de care să mă agăţ. Aspectele mărunte începură să mă sperie: jeppele smuceau de funia de care le trăgeam, vântul îşi schimbă direcţia, părul îmi intra în ochi – toate îmi ameninţau, dintr-odată, viaţa. De două ori am căzut în patru labe şi m-am târât. Restul drumului am mers pe vine, uitându-mă bine în ce loc pun piciorul şi călcând foarte uşor.

Jeppele veneau în spatele meu, urmând-o pe conducătoarea lor. Nu erau la fel de precaute ca mine.

Am auzit pietrișul mișcându-se sub copitele lor și bucăți mici sărind și ricoșând în josul pantei și căzând în gol. De fiecare dată mă temeam că vor disloca altele și se vor prăbuși. Nu erau legate între ele, numai prima avea o funie de care-o trăgeam. La fiecare pas mă temeam că o voi vedea pe una alunecând pe pantă. Se înșirau în spatele meu ca pluta pe plasă, iar în spatele lor, departe, veneau Starling și bufonul. M-am oprit o dată să-i văd și m-am blestemat că-i dădusem cântăreței o sarcină atât de grea. Înaintau mai anevoios decât mine, ea susținându-l pe bufon și uitându-se pe unde calcă și ea, și el. Mi se opri inima când Starling se împiedică și bufonul căzu pe burtă lângă ea. Ea ridică ochii și văzu că-i urmăresc. Enervată, îmi făcu semn să merg mai departe. Am mers. Nu aveam de ales.

Mormanul de pietre și bolovani se termina la fel de abrupt cum începuse. Ușurat, am pășit pe suprafața netedă a drumului. După mine veni jeppa din frunte, urmată de suratele ei, țopăind ca niște capre, de pe pantă pe pietre și de pe pietre pe drum. Imediat ce-au coborât toate, am împrăștiat niște semințe pe drum ca să le țin la un loc și am suit înapoi pe culme.

N-am văzut-o nici pe Starling, nici pe bufon.

Am vrut s-o iau la fugă pe grohotiș, dar m-am forțat să merg încet, pe urmele lăsate de mine și de animale. Mi-am zis că hainele lor colorate ar trebui să iasă în evidență pe fondul acela trist de gri, negru și alb. Într-un sfârșit, i-am zărit. Starling stătea nemișcată pe un petic de pietriș, iar bufonul zăcea întins lângă ea, pe bolovani.

– Starling! am strigat-o încet.

Ea ridică privirea. Avea ochii cât cepele.

– A început să se miște stânca sub noi. Mai întâi pietricele, apoi bolovani. Așa că m-am oprit ca să se potolească. Acuma nu mai pot s-o ridic și s-o car.

Nu știa cum să-și ascundă panica din glas.

– Nu te mișca. Vin la voi.

Se vedea limpede de unde se desprinsese și căzuse o bucată de stâncă. Pietrișul rostogolit lăsase urme pe zăpadă. Am cercetat din ochi suprafața, dorindu-mi să fi știut mai multe despre avalanșe. Pietrele începuseră să cadă mult deasupra lor și zburaseră pe lângă ei. Eram la distanță mare de marginea drumului, dar, odată ce s-ar fi urnit grohotișul, ne-ar fi aruncat imediat peste ea. Mi-am luat inima în dinți și m-am bazat pe judecată.

– Starling! am strigat-o a doua oară. N-ar fi trebuit, era oricum concentrată asupra mea. Vino la mine. Foarte încet și cu grijă.

– Și bufonul?

– Lasă-l acolo. Odată ce ești în siguranță, mă întorc după el. Dacă vin eu la voi, toți trei am fi în pericol.

Una e să vezi logica unei acțiuni, și alta să te forțezi să recurgi la o soluție care aduce a lașitate. Nu știu la ce s-a gândit Starling când s-a sculat de jos. Nu s-a ridicat de tot, ci a venit spre mine pășind încet de tot, pe vine. Mi-am mușcat buza ca să tac, deși îmi venea să-i strig să se grăbească. Dislocă de două ori grămăjoare de pietre. Se prăvăliră în cascadă pe pantă, trăgând și altele după ele, apoi țopăiră dincolo de marginea

drumului. Tot de două ori împietri Starling în poziția ghemuit, fixându-mă cu ochi disperați. Eu am stat ca prostul și m-am întrebat ce-aș face dacă ar aluneca și ea odată cu grohotișul. M-aș arunca după ea zadarnic sau m-aș uita cum cade și-aș rămâne cu amintirea privirii ei rugătoare?

Până la urmă, ajunse totuși la bolovanii mai stabili pe care stăteam eu. Se agăță de mine. I-am strâns brațul cât de tare am putut, simțind cum tremură din tot trupul. După câteva clipe, am reușit s-o prind ferm de brațe și s-o țin la distanță mică de mine.

– Trebuie să mergi mai departe, i-am spus. Nu mai e mult. Când ajungi la drum, stai acolo și ține jeppele la un loc. Înțelegi?

Dădu scurt din cap și inspiră adânc. Făcu doi-trei pași fără ajutorul meu și porni prudentă pe cărarea croită de mine și de animale. Am lăsat-o să se îndepărteze la o distanță sigură de mine înainte de a face primul pas spre bufon.

Rocile se mișcară și scârțâiră mai tare sub greutatea mea mai mare. Nu știam dacă ar fi fost mai înțelept să merg mai sus sau mai jos pe pantă decât Starling. Am vrut să mă întorc la jeppe după o frânghie, dar n-aș fi avut de ce s-o fixez. În tot timpul ăsta, am înaintat fără să mă opresc, câte un pas prudent o dată. Bufonul nu se mișcă din loc.

Pietrele începură să-mi joace sub picioare, lovindu-mă peste glezne în timp ce se rostogoleau și-mi fugeau de sub tălpi. Am înlemnit locului, îngrozit de pietrișul care cădea pe lângă mine. Un picior începu

să-mi alunece și, fără să mă gândesc prea mult, am făcut un pas înainte. Pietrele prinseră viteză și se prăvăliră mai îndârjite. Nu știam ce să fac. Am vrut să mă trântesc pe burtă și să-mi împart greutatea, însă mi-am dat seama că n-aș fi făcut decât să ajut pietrele să mă târască odată cu ele. Niciuna nu depășea pumnul meu ca mărime, dar erau foarte multe. Am înghețat și-am respirat de zece ori până se potoli avalanșa.

Am avut nevoie și de ultima picătură de curaj ca să mai fac un pas. Am studiat terenul și-am ales locul care părea cel mai stabil. Mi-am ușurat greutatea de pe picior și-am găsit un punct în care să pășesc. Când am ajuns la bufon, care stătea culcat pe burtă, cămașa mi se lipise de spate de transpirație și mă dureau fălcile, atât de tare le încleștasem. M-am lăsat jos, lângă el.

Starling îi acoperise fața cu un colț de pătură, iar el stătea ca un mort. Am dat cârpa la o parte și-am văzut că stătea cu ochii închiși. Avea o nuanță nemaivăzută. Paloarea cadaverică de la Buckkeep dobândise o tentă gălbuie la munte, dar acum avea culoarea teribilă a morții, buzele uscate crăpate și genele împovărate de o crustă galbenă. Și tot fierbinte era la atingere.

– Bufonule? l-am chemat în șoaptă, dar nu-mi răspunse. I-am vorbit mai departe, sperând să mă audă măcar o parte din el: va trebui să te ridic și să te car în brațe. Terenul e instabil, dacă alunec, ne ducem de-a rostogolul până jos. Așa că, odată ce te iau în brațe, trebuie să stai foarte, foarte liniștit. Ai înțeles?

Inspiră puțin mai adânc – am considerat asta drept un răspuns. Am îngenuncheat puțin mai jos de el și

mi-am vârât brațele sub trupul său. Când mi-am îndreptat spatele, cicatricea lăsată de săgeată îmi zgudui trupul cu o durere cumplită. Broboane de sudoare mi se iviră pe frunte. Am rămas în genunchi o clipă, cu bufonul în brațe, înăbușindu-mi durerea și încercând să mă echilibrez. M-am ridicat într-un picior. M-am străduit să mă ridic încet, dar pietrele începură să se prăvălească în cascadă sub mine. Am simțit impulsul necontrolat să-l strâng pe bufon la piept și s-o iau la fugă. Huruitul cascadei de pietre nu mai contenea. Când, în cele din urmă, se potoli, tremuram din cauza efortului de a sta nemișcat. Mă scufundasem în grohotiș până la genunchi.

– FitzChivalry?

Încet de tot, mi-am răsucit capul. Kettricken și Kettle ne ajunseseră din urmă. Se urcaseră pe creasta mormanului, la o distanță sigură de grohotișul care stătea gata să se prăvălească. Amândouă păreau speriate de situația mea dificilă. Kettricken își reveni prima.

– Kettle și cu mine ne vom întâlni deasupra ta. Stai pe loc și, pe cât posibil, nu te mișca. Starling și jeppele au reușit să treacă?

Am reușit să dau ușor din cap. N-am îndrăznit să vorbesc.

– Mă duc după o frânghie și mă întorc atât de repede cât îmi va permite terenul ăsta nesigur.

Încă o înclinare a capului din partea mea. Ar fi trebuit să mă răsucesc ca să le pot urmări, așa că n-am făcut-o. Și nici în jos n-am privit. Mă bătea vântul,

pietrele mă împungeau în tălpi. M-am uitat la bufon. Nu cântărea prea mult pentru un adult. Întotdeauna fusese fragil, cu oase ca de pasăre, contând pe limba lui ascuțită ca să se apere, nu pe pumni și mușchi. Însă, cum eram nevoit să-l țin fără să mă mișc, atârna tot mai greu în brațele mele. Durerea radia din cicatricea din spate și-mi amorțea și brațele.

Bufonul tresări ușor.

– Nu te mișca, am șoptit.

Deschise cu greu pleoapele și înălță ochii spre mine. Își umezi buzele cu limba.

– Ce facem acum? întrebă cu glas dogit.

– Stăm cât se poate de nemișcați, în mijlocul unei avalanșe gata să se stârnească, i-am șoptit.

Aveam gâtul uscat și de-abia vorbeam.

– Cred c-aș putea sta în picioare, se oferi el, slăbit.

– Nu te mișca! i-am poruncit.

Trase o gură zdravănă de aer în piept.

– De ce te nimerești întotdeauna pe-aproape când mă confrunt cu asemenea situații? se miră el cu voce răgușită.

– Aș putea să mă întreb același lucru, i-am întors vorba, pe nedrept.

– Fitz?

Mi-am întors spatele chinuit de durere ca s-o văd pe Kettricken. Silueta i se contura pe cer. Avea cu ea o jeppă, conducătoarea, și un colac de frânghie pe umăr. Celălalt capăt al frânghiei era legat de hățurile animalului.

– Îţi voi arunca funia. Nu încerca s-o prinzi, las-o să cadă lângă tine, apoi ridic-o şi încinge-te cu ea. Ai înţeles?

– Da.

Era imposibil să-mi fi auzit răspunsul, dar clătină oricum din cap, ca să mă încurajeze. În clipa următoare, funia căzu şi se desfăcu lângă mine. Stârni doar câteva pietre, dar alunecarea lor rapidă mă îngrozi. Frânghia căzu pe grohotiş la nici o lungime de braţ de mine. M-am uitat la ea şi m-a cuprins disperarea. Mi-am făcut curaj.

– Bufonule, poţi să te ţii de mine? Trebuie să prind funia.

– Cred că pot sta în picioare, se oferi el din nou.

– S-a putea să fii nevoit, am recunoscut, deşi îmi părea rău de el. Pregăteşte-te de orice. Dar, indiferent ce se întâmplă, să nu-mi dai drumul.

Frate, s-au oprit unde-am poposit noi azi-noapte. Unul din cei şase bărbaţi...

Nu acum, Ochi Întunecaţi!

Trei au coborât pe unde-ai coborât şi tu, iar trei au rămas cu caii.

Nu acum!

Bufonul mişcă din braţe ca să se agaţe stângaci de umerii mei. Păturile în care era înfofolit nu făceau altceva decât să mă încurce. Cu stânga l-am susţinut pe bufon, iar mâna dreaptă mi-am scos-o cu greu dintre ele, deşi braţul îmi rămăsese sub el. M-am străduit să nu izbucnesc în râs. Eram într-o situaţie foarte periculoasă, dar şi foarte caraghioasă. Dintre toate felurile

în care îmi închipuisem că voi muri, acela nu-mi trecuse prin cap niciodată. L-am privit pe bufon în ochi şi-am ghicit în ei aceeaşi panică sub masca râsului.

– Gata, i-am spus şi m-am lăsat pe vine după frânghie.

Muşchii stăteau să-mi pocnească din cauza efortului şi a încordării.

Am ratat funia la un lat de palmă. M-am uitat spre Kettricken, care stătea cu jeppa într-un echilibru precar. Mi-am dat seama că habar n-aveam ce urma să se întâmple odată ce apucam frânghia. Dar muşchii mei erau prea întinşi ca să mă opresc şi să mai pun întrebări. Străduindu-mă să apuc funia, am simţit cum îmi alunecă piciorul drept de sub mine.

Toate se petrecură deodată. Bufonul mă strânse brusc când panta păru să se pună în mişcare. Am reuşit să prind funia, dar tot am alunecat. Chiar înainte de-a se încorda, am apucat să mi-o răsucesc în jurul încheieturii. Deasupra noastră, Kettricken mâna jeppa cu mers sigur spre răsărit. Animalul îşi scufunda picioarele în grohotişul alunecos şi înainta fără oprire. Funia se întinse la maximum, julindu-mi încheietura şi palma. M-am ţinut de ea cu toată puterea.

Nu ştiu cum am reuşit să-mi trag picioarele sub mine, dar le-am tras, şi m-am străduit să păşesc cumva pe panta care se cutremura dedesubtul meu. M-am pomenit că mă clatin ca un pendul, agăţat de funia încordată care mă susţinea deasupra cascadei de pietre alunecând pe lângă mine. Brusc, am simţit pământ tare sub tălpi. Aveam bocancii plini de pietre mărunte, dar

le-am ignorat. M-am ţinut zdravăn de frânghie şi m-am deplasat constant de-a curmezişul zonei periculoase. Eram departe de drumul pe care-l alesesem iniţial. Am refuzat să mă uit în jos, ca să văd cât de aproape eram de margine. M-am concentrat să nu-l scap pe bufon şi să mişc întruna din picioare.

Dintr-odată, am scăpat de pericol. M-am pomenit într-o zonă cu bolovani mai mari, scăpaţi de pietrişul care fusese gata să ne pună capăt vieţii. Deasupra noastră, Kettricken înainta constant, aşa cum înaintam şi noi acum. Ne-am căţărat apoi pe suprafaţa dreaptă a drumului – o adevărată binecuvântare. Peste câteva minute am ajuns toţi pe teren neted, acoperit de zăpadă. Am dat drumul frânghiei şi m-am lăsat în jos cu bufonul, încet. Am închis ochii.

– Poftim, bea nişte apă.

Era Kettle. Îmi oferea un burduf, în vreme ce Kettricken şi Starling mi-l luau pe bufon din braţe. Am băut apă şi-am tremurat o vreme. Mă durea fiecare părticică a corpului, de parcă aş fi fost plin de vânătăi. Stând să-mi revin, un gând stărui să-i dau glas. M-am ridicat brusc pe picioarele care îmi tremurau.

– Sunt şase, trei au coborât pe unde-am coborât şi eu, aşa mi-a spus.

Toţi ochii se îndreptară spre mine, auzind că vorbesc nedesluşit. Kettle îi dădea apă bufonului, dar el nu părea să-şi revină. Ştiam că bătrâna se teme pentru el. Dar teama pe care mi-o transmisese Ochi Întunecaţi era mai apăsătoare.

– Ce-ai spus? mă întrebă Kettricken cu blândeţe.

Credeau că mintea mi-o luase razna din nou.

– Ochi Întunecați i-a urmărit. Șase bărbați călare, un animal de povară. S-au oprit unde ne-am așezat noi tabăra azi-noapte. Iar trei au coborât pe unde am coborât și eu.

– Adică în oraș? murmură Kettricken.

În oraș, am auzit ecoul în mintea lupului. Am înghețat când am văzut-o pe regină încuviințând din cap pentru sine.

– Dar cum se poate? întrebă încet Starling. Kettle ne-a spus că stâlpul te-a luat numai pentru că ai fost instruit să întrebuințezi Meșteșugul. Pe noi nu ne-a afectat.

– Atunci probabil că sunt inițiați, conchise Kettle și mă privi întrebătoare.

Nu era decât un singur răspuns.

– Inițiații lui Regal, am zis, străbătut de un fior.

Mă năpădi un val de groază. Erau amenințător de aproape de mine și știau cum să-mi facă rău. Teama de durere îmi inundă mintea. Mi-am înfruntat panica.

Kettricken mă bătu pe umăr stânjenită.

– Fitz. Nu vor trece prea ușor de mormanul de grohotiș. Cu arcul meu, îi pot doborî pe măsură ce încearcă să-l urce, mă asigură ea.

Ce ironie, regina să ofere protecție asasinului regal! Dar m-a îmbărbătat puțin, chit că, știam eu, arcul nu mă putea apăra de inițiați.

– Nu trebuie să vină aici ca să mă atace. Pe mine sau pe Verity. Am inspirat adânc și, pe neașteptate, propriile mele cuvinte îmi sugerară un amănunt

suplimentar. Nu-i necesar să ne urmărească fizic ca să ne atace. Atunci de ce-au mai venit până aici?

Bufonul se propti în cot și se frecă pe obrajii ce purtau urmele bolii.

– Poate că n-au venit după tine, sugeră el. Poate că urmăresc altceva.

– Ce?

– De ce-a venit aici Verity? întrebă cu glas scăzut, deși părea că se gândește foarte bine.

– După ajutorul Străbunilor? Regal n-a crezut niciodată în ei. I-a considerat doar o modalitate de a-l înlătura pe Verity din calea lui.

– Tot ce se poate, dar știa că povestea cu moartea lui Verity, pe care împrăștiat-o, e invenția lui. Chiar tu spui că inițiații te-au pândit și te-au spionat. Cu ce gând, dacă nu să descopere unde e Verity? Probabil că și Regal se întreabă, ca și Kettricken, de ce nu s-a întors încă. Și ce altă treabă e așa de importantă pentru bastard, dacă a renunțat să-l omoare și-a plecat s-o rezolve? Privește în urma ta, Fitz. Ai părăsit un drum de sânge și schilodire. Regal se poate întreba unde anume duce.

– De ce ar vrea să coboare în oraș? Mă străfulgeră altă întrebare, mai primejdioasă: De unde au știut cum să coboare în oraș? Eu am aflat întâmplător, dar ei?

– Poate că stăpânesc Meșteșugul mult mai bine decât tine. Poate că le-a vorbit stâlpul ori știau deja mult mai multe când au ajuns aici.

Kettle vorbise prudentă, dar în glasul ei nu se simțea niciun fel de „poate". M-am luminat dintr-odată:

– Nu știu de ce au venit aici, dar știu că îi voi omorî înainte de a ajunge la Verity sau de a-mi face alte necazuri.

M-am sculat în picioare. Starling se uită lung la mine. Cred că în clipa aceea și-a dat seama exact ce sunt: nu un prințișor melancolic exilat care va face, până la urmă, o faptă vitejească, ci un asasin. Și nici măcar unul foarte iscusit.

– Odihnește-te puțin înainte, mă sfătui Kettricken cu glas domol și îngăduitor.

Am refuzat clătinând din cap.

– Aș vrea eu să pot. Dar aș rata prilejul pe care mi l-au dat. Nu știu cât vor sta în oraș. Sper să petreacă o vreme acolo. Eu n-am să cobor după ei. Nu mă pot măsura cu ei la Meșteșug, nu le pot învinge mințile. Dar le pot ucide trupurile. Dacă și-au lăsat caii, gărzile și proviziile în urmă, le pot fura. Așa, când se vor întoarce, vor fi prinși în capcană. Fără mâncare, fără adăpost. Fără animale pe care să le vâneze în preajmă, chiar dacă și-ar aminti cum s-o facă. Nu voi mai avea un prilej la fel de bun ca acesta.

Kettricken încuviință din cap, deși nu părea foarte convinsă. Starling arăta ca bolnavă. Bufonul se cuibărise înapoi în pături.

– Ar trebui să vin cu tine, rosti el încet.

L-am privit, încercând să-mi ascund râsul.

– Tu?

– Am o presimțire... că ar trebui să vin cu tine. Că nu ar trebui să pleci singur.

– Nu voi fi singur. Mă aşteaptă Ochi Întunecaţi.

Mi-am căutat prietenul şi l-am găsit repede. Se ghemuise pe burtă în zăpadă, mai jos de gărzi şi de cai. Soldaţii aprinseseră focul şi găteau la flacără, aţâţându-i foamea lupului.

Mâncăm carne de cal la noapte?

Vom vedea, i-am răspuns. M-am întors spre Kettricken.

– Îmi împrumuţi arcul?

Mi-l dădu ezitantă.

– Ştii să tragi cu el?

Era o armă bună.

– Nu foarte bine, dar suficient de bine. Nu au unde să se adăpostească şi nu se aşteaptă la un atac. Dacă am noroc, îl ucid pe unul din ei înainte să-şi dea seama ceilalţi că sunt prin preajmă.

– Omori pe cineva fără să-l provoci? se miră Starling cu glas încet.

Deziluzia i se cuibări în priviri. Am închis ochii şi m-am concentrat pe sarcina mea.

Ochi Întunecaţi?

Să gonesc caii de pe marginea stâncii sau în jos, pe drum? M-au simţit deja şi-au început să se agite. Dar oamenii nu le dau atenţie.

Mi-ar trebui proviziile lor, dacă reuşim să punem mâna pe ele. Oare de ce îmi venea mai greu să omor un cal decât un om?

Vom vedea, replică Ochi Întunecaţi cu chibzuinţă. *Carnea e carne.*

Vântul mușca din nou, promițând zăpadă. Mi se înmuiară genunchii la gândul că trebuia să traversez iarăși zona cu grohotiș alunecos.

– N-am de ales, mi-am reamintit eu.

Când m-am uitat la Starling, ea întoarse capul. Evident, îmi luase remarca drept răspuns la întrebarea ei.

– Dacă dau greș, vor veni după voi, am rostit cu precauție. Ar trebui să vă îndepărtați cât mai mult de locul acesta; mergeți până nu-l mai vedeți. Dacă lucrurile decurg bine, vă ajung din urmă cât pot de repede. M-am lăsat pe vine lângă bufon. Poți să mergi?

– Cât de cât, răspunse plictisit.

– La nevoie, îl duc eu în brațe, se oferi Kettricken sigură pe ea.

M-am uitat la femeia aceea înaltă și-am crezut-o. Am încuviințat scurt din cap.

– Urați-mi noroc, i-am rugat, și m-am întors la mormanul de grohotiș.

– Vin cu tine, anunță Kettle pe nepusă masă. Tocmai își încheiase la loc bocancii. Dă-mi arcul. Și calcă pe urmele mele.

În prima clipă, am rămas mut.

– De ce? am întrebat-o când mi-am revenit din uimire.

– Pentru că știu cum să traversez mormanul acela. Și știu să trag cu arcul nu doar binișor. Fac prinsoare că-i pot doborî pe doi din ei înainte să-și dea seama că suntem aici.

– Dar...

– Știe foarte bine unde să pună piciorul, mă asigură Kettricken calmă. Starling, ia jeppele. Eu îl aduc pe bufon. Se uită la Kettle și la mine cu o expresie impenetrabilă. Întoarceți-vă cât puteți de repede.

Mi-am adus aminte că am mai vrut o dată s-o las pe Kettle în urmă. Dacă avea de gând să mă însoțească, atunci voiam să fie alături de mine, nu să apară în spatele meu când mă așteptam mai puțin. I-am aruncat o căutătură urâtă, dar am dat din cap a încuviințare.

– Arcul, îmi ceru ea.

– Chiar știi să tragi bine? am întrebat-o când i l-am dat în silă.

Gura i se răsuci într-un zâmbet caraghios. Se uită la degetele ei strâmbe.

– Nu ți-aș spune că sunt în stare de un lucru, dacă n-aș fi. Încă nu mi-am pierdut toate abilitățile, îmi răspunse pe un ton potolit.

Am pornit pe panta instabilă. Kettle o luă înainte, încercând terenul cu bâta. Eu mergeam la câțiva pași în spatele ei, așa cum îmi ceruse. Nu-mi spuse un cuvânt când își plimbă ochii de la picioare la locul unde voia să ne ducă și înapoi. Nu știam cum își dă seama unde să calce, dar pietrele alunecoase și zăpada cristalină nu scârțâiau sub tălpile ei. Atât de simplu făcea să pară drumul, că m-am simțit ca un prost.

Bărbații mănâncă. Și nu stă nimeni de pază.

I-am transmis informația lui Kettle, care dădu serioasă din cap. În sinea mea, m-am agitat. Avea să fie capabilă să facă ce trebuie? Una e să te pricepi la tras cu arcul, alta să dobori cu săgeata un bărbat

care-şi mănâncă liniştit cina. M-am gândit la obiecţia lui Starling şi m-am întrebat ce fel de om şi-ar trăda prezenţa şi-ar lansa o provocare înainte de a încerca să-i omoare pe toţi cei trei soldaţi. Am pipăit mânerul sabiei mele scurte. Da, asta îmi promisese Chade cu multă vreme în urmă: că voi ucide pentru regele meu, fără a mă bucura de gloria şi onoarea soldatului pe câmpul de luptă. Nu că amintirile mele de pe câmpul de luptă ar fi fost pline de onoare sau de glorie.

Am început să coborâm de pe zona instabilă a mormanului de grohotiş, repede, însă cu grijă. Kettle vorbi foarte încet:

– Mai avem de străbătut o bucată de drum. Dar, când ajungem acolo, lasă-mă să-mi aleg locul şi să trag prima săgeată. Imediat ce l-am doborât pe unul, te arăţi în faţa lor şi le distragi atenţia. S-ar putea să nu mă caute pe mine şi să mai pot trage o dată fără oprelişti.

– Ai mai făcut asta vreodată?

– Nu e chiar aşa de diferit de jocul nostru, Fitz. De acum înainte, mergem în tăcere.

Am priceput că nu mai omorâse pe nimeni în felul acela, asta dacă omorâse pe cineva vreodată. Oare procedasem înţelept când îi dădusem arcul? În acelaşi timp, egoist, mă bucuram de tovărăşia ei. Să-mi fi pierdut curajul?

Poate începi să înveţi că e mai bine să acţionezi în haită în asemenea situaţii.

Poate.

Drumul nu ne oferea adăpost. Deasupra şi dedesubt, muntele se înălţa abrupt. Drumul era neted şi gol.

Am ocolit un umăr de munte şi imediat ne apăru în faţa ochilor tabăra. Gărzile mâncau şi stăteau nepăsătoare lângă foc. Caii ne simţiră şi începură să fornăie. Dar, cum se frământau de ceva vreme din cauza lupului, bărbaţii nu le dădură atenţie. În timp ce mergeam, Kettle puse o săgeată în arc, să-l aibă pregătit. Până la urmă, a fost foarte simplu. Măcel fără scrupule, dar simplu. Slobozi săgeata când ne sesiză una din gărzi. O străpunse în piept. Celelalte două săriră în picioare, se întoarseră către noi şi se năpustiră la arme. Dar în clipele acelea puţine Kettle vârâse altă săgeată în arc şi trase când soldatul neputincios îşi scoase sabia. Ochi Întunecaţi se năpusti asupra ultimului bărbat şi-l ţintui la pământ până când am venit eu în fugă şi i-am luat piuitul cu sabia.

Măcelul s-a petrecut repede, aproape fără zgomot. Trei cadavre împrăştiate în zăpadă. Şase cai transpiraţi şi tulburaţi, un catâr nepăsător.

– Kettle, vezi ce au de mâncare în desagi, i-am spus, ca să nu se mai holbeze îngrozită.

Întoarse privirea spre mine, apoi încuviinţă mişcând uşor din cap.

Am cercetat cadavrele, ca să văd dacă pot afla ceva. Nu purtau uniforma lui Regal, dar trăsăturile şi croiala veşmintelor le dădeau de gol originea. Când l-am răsucit cu faţa în sus pe al treilea bărbat, mi s-a oprit inima în loc. Îl cunoşteam de la Buckkeep. Nu foarte bine, dar ştiam că-l cheamă Tallow[1]. M-am ghemuit

[1] „Seu“ (n. tr.).

privindu-i chipul mort, rușinat că nu-mi amintesc altceva despre el. Pesemne plecase la Tradeford când Regal mutase Curtea acolo, ca numeroși alți servitori. Mi-am zis că nu conta de unde plecase, ci unde sfârșise. Mi-am pecetluit inima și mi-am dus treburile la capăt.

Am aruncat leșurile peste marginea stâncii. Câtă vreme Kettle le scotoci în provizii și luă ceea ce crezu că puteam duce înapoi, eu am dat jos absolut toate hamurile de pe cai și le-am aruncat și pe ele de pe stâncă. Am scormonit și prin boccele, dar n-am găsit decât haine groase. Animalul de povară căra numai cortul și câteva obiecte de strictă necesitate. Niciun document. Ce nevoie să aibă inițiații de instrucțiuni scrise?

Gonește caii cât mai departe pe drum. Mă îndoiesc că se vor întoarce aici singuri.

Atâta carne, iar tu vrei doar s-o alung?

Dacă omorâm unul, rămâne mai multă carne decât putem mânca și duce cu noi. Mâncarea pe care am lăsat-o îi va hrăni pe cei trei când se vor întoarce. Aveau cu ei carne afumată și brânză. O să am grijă să ai burta plină la noapte.

Ochi Întunecați nu fu mulțumit, dar mă ascultă. Cred că i-a gonit pe cai mai repede și mai departe decât era necesar, dar cel puțin i-a lăsat în viață. Habar n-aveam ce șanse aveau să supraviețuiască la munte. Probabil aveau să sfârșească în burta unei feline sau ca ospăț pentru corbi. Eram atât de sătul de toate!

– Ne vedem de drum? am întrebat-o pe Kettle.

N-ar fi fost necesar. Kettle aprobă imediat. Împachetase o cantitate mare de mâncare ca s-o ducem cu noi,

însă eu m-am întrebat dacă voi putea să mănânc ceva. Hrana pe care n-aveam cum s-o cărăm şi nici lupul n-o mai putea înghiţi am aruncat-o de pe marginea stâncii. Am cercetat din ochi împrejurimile.

– Dacă aş avea curajul să-l ating, aş azvârli şi stâlpul de colo, i-am spus lui Kettle.

Ea mă privi ca şi cum i-aş fi cerut să-l răstoarne în locul meu.

– Şi mie mi-e frică să-l ating, recunoscu în cele din urmă, aşa că ne-am întors amândoi ochii de la el.

Seara se furişa printre munţi în timp ce noi înaintam pe drumul nostru, iar noaptea se apropia. I-am urmat pe Kettle şi pe lup de-a curmezişul mormanului de grohotiş pe semiîntuneric. Niciunul din noi nu se temea, iar eu eram prea dezgustat ca să mă mai intereseze dacă supravieţuiesc sau nu expediţiei.

– Nu-ţi lăsa mintea să rătăcească, mă dojeni Kettle când, într-un sfârşit, am coborât de pe morman pe drum.

Mă luă de braţ şi mă strânse zdravăn. O vreme am înaintat pe un întuneric desăvârşit, urmând pur şi simplu drumul drept din faţa noastră, care tăia de-a curmezişul muntele. Lupul mergea în faţa noastră, dar se răsucea mereu ca să vadă unde suntem. *Nu mai e mult până la tabără,* mă încurajă el când se întoarse o dată.

– De când faci asta? mă întrebă Kettle după o vreme.

Nu m-am prefăcut că n-am înţeles la ce se referă.

– De pe la doisprezece ani, am recunoscut.

– Câţi oameni ai omorât?

Întrebarea nu era atât de rece pe cât sunase. I-am dat un răspuns serios:

– Nu știu. Ăăă... dascălul meu m-a sfătuit să nu le țin socoteala. Mi-a zis că nu e o idee bună.

Chade nu se exprimase chiar așa. Îi țineam bine minte vorbele: „Odată ce l-ai ucis pe primul, nu contează câți mai vin după el. Știm ceea ce suntem. Numărul lor nu te face nici mai bun, nici mai rău."

Chibzuiam la spusele lui, când Kettle vorbi în bezna deasă:

– Am mai ucis o dată.

Am tăcut. Dacă voia, aș fi lăsat-o să-mi dea amănunte, dar n-aveam niciun chef de ele atunci. Brațul începu să-i tremure într-al meu.

– Am omorât-o la supărare. N-am crezut că sunt în stare, fusese dintotdeauna mai puternică decât mine. Dar eu trăiesc, ea a murit. Așa că mi-au dat foc casei și m-au gonit. M-au exilat pentru totdeauna.

Îmi găsi degetele și mi le strânse cu putere. Mergeam fără să ne oprim. În fața noastră pâlpâia o luminiță, mai mult ca sigur mangalul din cort.

– A fost de neconceput ceea ce am făcut, rosti Kettle, dezgustată. Nu se mai întâmplase până atunci. A, între grupurile de inițiați, da, cu siguranță, dar foarte, foarte rar, în lupta pentru favorurile regelui. Dar eu m-am duelat cu Meșteșugul unei inițiate din grupul meu și-am omorât-o. Iar fapta mea a fost de neiertat.

29
CREASTA COCOŞULUI

La munte se joacă un anumit joc. E complicat şi greu de învăţat, după cum e şi greu de stăpânit. Se joacă cu o combinaţie de cărţi şi rune. Sunt şaptesprezece cărţi, de obicei mari cât palma, făcute din lemn deschis la culoare. Fiecare din ele are un simbol din folclorul de la munte, de exemplu, Bătrânul Ţesător sau Cea-Care-Ia-Urma. Imaginile acestea foarte migăloase sunt pictate într-un chenar ars. Cele treizeci şi unu de rune se obţin dintr-o piatră gri, care se găseşte numai la munte, şi sunt gravate cu glife reprezentând Piatra, Apa, Păşunea şi altele. Cărţile şi runele se împart toate jucătorilor, trei la număr de obicei. Şi cărţile, şi runele au valori tradiţionale care diferă când apar în combinaţii. Se spune că jocul este foarte vechi.

Am străbătut în linişte restul drumului până la cort. Atât de tare mă copleşise mărturisirea lui Kettle, încât nu ştiam ce să-i spun. Ar fi fost o prostie din partea mea să dau glas sutelor de întrebări care mi se născură

în minte. Ea avea răspunsurile, şi tot ea va alege când să mi le dea. Ştiam acest lucru. Ochi Întunecaţi se întoarse la mine repede, în tăcere. Se lipi de călcâiele mele.

A ucis pe cineva din haita ei?

Aşa se pare.

Se mai întâmplă. Nu e bine, dar se mai întâmplă. Spune-i lucrul ăsta.

Nu chiar acum.

Nimeni nu vorbi când am intrat în cort. Nimeni nu voia să pună întrebări. Aşa că am rostit calm:

– Am ucis gărzile, le-am gonit caii şi le-am aruncat proviziile de pe marginea stâncii.

Starling se holbă la noi nedumerită. Deschise ochii negri mari, ca o pasăre. Kettricken ne turnă ceai în ceşti şi adăugă în linişte proviziile aduse de noi la ale noastre, care se cam subţiaseră.

– Bufonul se simte puţin mai bine, rosti ea, de dragul conversaţiei.

M-am uitat la el cum dormea înfofolit în păturile lui şi nu mi s-a părut a fi mai bine. Avea ochii înfundaţi în orbite, părul frumos i se lipise de cap din cauza transpiraţiei, iar somnul agitat i-l făcuse tot smocuri. Totuşi, când l-am atins pe faţă, era aproape rece. L-am învelit mai bine.

– A mâncat ceva? am întrebat-o pe Kettricken.

– A băut nişte supă. Cred că-şi va reveni, Fitz. A mai fost bolnav odată, o zi-două, în Lacul Albastru. Tot aşa, a făcut febră şi era sleit de puteri. Atunci

mi-a spus că poate nu e o boală, ci o transformare prin care trec cei din rasa lui.

– Mi-a zis și mie ceva asemănător ieri, am răspuns.

Kettricken îmi puse un bol cu supă caldă în palmă. La început, mi-a plăcut cum mirosea. Apoi mirosul mi s-a părut că seamănă cu al supei vărsate de gărzile speriate pe drumul înzăpezit. Am strâns din fălci.

– I-ai văzut pe inițiați? se interesă regina.

Am clătinat din cap, apoi m-am silit să deschid gura.

– Nu. Dar am dat peste un cal foarte mare, iar hainele din desagi erau pe măsura lui Burl. În altă desagă am găsit straie albastre, culoarea preferată a lui Carrod. Și obiecte simple, cum îi plac lui Will.

Pe de-o parte, le-am spus numele cu stângăcie, de parcă mi-ar fi fost frică să le rostesc, nu cumva să-i chem la mine. Pe de altă parte, i-am numit pe aceia pe care i-am condamnat la moarte. Inițiați sau nu, își vor găsi sfârșitul în munți. Totuși, nu mă mândream cu fapta mea și nici nu aveam să-i consider morți până nu le vedeam leșurile. Deocamdată, nu știam decât că era puțin probabil să mă atace în noaptea aceea. Preț de-o clipă, mi i-am închipuit întorcându-se la stâlp, așteptându-se să găsească de mâncare, un foc bun și-un adăpost. În schimb, vor găsi frig și beznă. Nu vor vedea sângele de pe zăpadă.

Supa se răcea. M-am silit s-o beau, înghițind-o fără să-i simt gustul. Tallow cântase la flajolet. Mi l-am amintit dintr-odată stând pe treptele din spate ale încăperii pentru spălat vase, cântând pentru două servitoare de la bucătărie. Am închis ochii, încercând zadarnic să-mi

amintesc ceva rău despre el. Singura lui nelegiuire fusese aceea că-l slujise pe stăpânul care nu trebuia.

– Fitz.

Kettle îmi trase un ghiont.

– Nu rătăceam a proasta, m-am plâns.

– Ai fi făcut-o cât de curând. Teama ţi-a fost aliată zilele astea. I-a dat de lucru minţii. Dar trebuie să dormi la noapte, iar în somn trebuie să-ţi păzeşti bine mintea. Când se vor întoarce la stâlp, îţi vor recunoaşte stilul şi vor începe să te vâneze. Nu crezi?

Lucrurile aşa stăteau, într-adevăr, însă tot mă tulbura să le aud. Aş fi vrut să nu ne asculte şi să nu ne vadă Kettricken şi Starling.

– Ce zici, ne mai jucăm puţin? mă ispiti Kettle.

Am jucat patru partide. Am câştigat două. Pe urmă ea pregăti o partidă numai cu piese albe şi-mi dădu o singură piatră neagră cu care să câştig. Am încercat să mă concentrez pe joc, ştiind că-mi reuşise altă dată, dar eram prea obosit. M-am pomenit gândindu-mă că trecuse mai bine de-un an de când plecasem din Buckkeep sub forma unui cadavru. Mai bine de-un an de când nu dormisem într-un pat pe care să-l numesc al meu. Mai bine de-un an de când nu ştiam ce aveam să mănânc data viitoare. Mai bine de-un an de când nu o ţinusem în braţe pe Molly, mai bine de-un an de când îmi ceruse s-o părăsesc pentru totdeauna.

– Fitz, încetează.

Am ridicat ochii de la tabla de joc. Kettle mă studia atentă.

– Nu-ţi poţi îngădui aşa ceva. Trebuie să fii puternic.

– Sunt prea istovit ca să fiu puternic.

– Duşmanii tăi au fost neglijenţi astăzi. Nu se aşteptau să-i descoperi. A doua oară nu vor mai fi aşa.

– Sper să fie morţi, am zis pe un ton vesel, deşi nu veselia îmi umplea sufletul.

– Nu-i atât de simplu, replică ea, neştiind cât mă dureau cuvintele ei. Ai spus că în oraşul de jos era mai cald. Odată ce constată că au rămas fără provizii, se vor întoarce acolo. Vor găsi apă şi sunt convinsă că şi-au luat provizii cu ei, măcar pentru o zi. Nu cred că putem să-i considerăm ieşiţi din joc încă. Tu ce părere ai?

– Probabil că nu.

Lângă mine, Ochi Întunecaţi se ridică şi scheună agitat. Mi-am înăbuşit disperarea şi l-am liniştit cu o mângâiere.

– Aş vrea să pot dormi un timp. Singur în mintea mea, cu visele mele, fără să mă gândesc cu teamă unde merg şi cine mă atacă. Fără să mă tem că foamea de Meşteşug mă va copleşi. Pur şi simplu să dorm.

Am spus lucrurilor pe nume, ştiind că bătrâna mă va înţelege foarte bine.

– Asta nu-ţi pot oferi, rosti ea calmă. Nu-ţi pot oferi decât jocul. Ai încredere în el. L-au jucat generaţii de iniţiaţi în Meşteşug, ca să ţină la distanţă asemenea primejdii.

Aşa că m-am aplecat încă o dată deasupra pieselor şi mi-am fixat poziţia lor în minte, iar când m-am culcat lângă bufon în noaptea aceea, nu mi-a ieşit din cap.

Am plutit atunci, ca o pasăre colibri, între somn şi veghe. Reuşeam să ajung într-un loc fără somn şi să rămân acolo, studiind poziţia pieselor. Nu o dată m-am trezit şi-am văzut lumina slabă împrăştiată de mangal şi siluetele adormite de lângă mine. De câteva ori am întins mâna şi l-am pipăit pe bufon; de fiecare dată, părea să nu mai aibă febră şi să fie cufundat mai adânc în somn. Kettricken, Starling şi Kettle au făcut de pază cu rândul. Am observat că Ochi Întunecaţi a stat de strajă cu regina. Încă nu aveau încredere în mine că sunt destul de prevăzător şi, egoist, le-am fost recunoscător.

Puţin înainte de prima geană de lumină, m-am trezit încă o dată. Toate erau bune şi frumoase. L-am pipăit iarăşi pe bufon, apoi m-am întins la loc, sperând să mai prind câteva clipe de somn. În schimb, am văzut, clar şi înspăimântător, un ochi imens, de parcă s-ar fi deschis când i-am închis pe ai mei. M-am luptat să-mi ridic pleoapele, m-am zbătut disperat să mă trezesc, dar eram ţintuit. Cineva îmi absorbea mintea, mi-o trăgea cu forţa, aşa cum îl trage curentul pe înotător. M-am opus cu toată puterea voinţei. Încă puţin şi m-aş fi trezit, puteam sparge bula, dacă reuşeam s-o ating. Dar n-am reuşit. M-am zvârcolit, m-am strâmbat, încercând să-mi desfac pleoapele îndărătnice.

Ochiul mă studia. Un singur ochi negru, imens. Nu al lui Will. Al lui Regal. Se holba la mine. Ştiam că-mi savurează frământarea. Nu făcea niciun efort să mă ţină pe loc, de parcă eram o muscă sub un clopot de sticlă. Dar, cu toată panica, mi-am dat seama

că, dacă ar fi vrut să-mi facă și altceva decât să mă pironească locului, ar fi putut. Trecuse de zidurile mele, dar nu avusese putere decât să mă amenințe. Destul cât să mi-o ia inima la goană.

Bastardule, rosti el afectuos. Cuvântul mă izbi ca un val rece. Mă înecam în amenințarea lui. *Bastardule, am aflat despre copilul tău. Și despre femeia ta. Molly. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, bastardule.* Făcu o pauză, distrându-se tot mai mult pe seama groazei mele crescânde. *Ia uite la ce m-am gândit. Are țâțe faine, bastardule? Mi s-ar părea amuzantă?*

– NU!

M-am smuls de lângă el, simțindu-i pe Carrod, pe Burl și pe Will în apropiere. M-am eliberat de ei.

M-am trezit brusc. Am ieșit cu greu dintre pături și-am fugit afară, desculț și fără manta. Ochi Întunecați veni după mine imediat, mârâind, amușinând în toate direcțiile. Cerul negru se împânzise de stele. Aerul era rece. Respiram sacadat, încercând să-mi potolesc frica.

– Ce s-a întâmplat? mă întrebă Starling speriată. Stătea de strajă afară.

Am clătinat din cap, incapabil să-mi dau glas terorii. După o vreme, m-am întors înăuntru. Îmi curgea sudoarea pe trup de parcă aș fi fost otrăvit. M-am așezat pe grămada de pături. Nu mă puteam opri din gâfâit. Cu cât încercam să mă liniștesc, cu atât mă panicam mai tare. *Am aflat despre copilul tău. Și despre femeia ta.* Cuvintele îmi răsunau necontenit în cap. Kettle se foi în așternut, apoi se sculă și se așeză în spatele meu. Îmi puse mâinile pe umeri.

– Au ajuns la tine, nu-i aşa?

Am încuviinţat în tăcere, am încercat să înghit, însă aveam gâtul uscat.

Ea se întinse după un burduf şi mi-l dădu. Am luat o înghiţitură, era să mă înec, apoi am mai luat una.

– Gândeşte-te la joc, mă îndemnă. Eliberează-ţi mintea de toate, în afară de joc.

– Jocul! am ţipat ca un sălbatic. Bufonul şi Kettricken se treziră din somn tresărind. Jocul? Regal a aflat de Molly şi de Nettle. Le ameninţă. Iar eu sunt neputincios! Neajutorat.

Din nou un val de panică, furie nestăpânită. Lupul scheună, apoi mârâi gros.

– Nu poţi să le cauţi cu Meşteşugul, să le previi cumva? mă întrebă Kettricken.

– Nu! interveni Kettle. Nici măcar n-ar trebui să se gândească la ele.

Regina se uită la mine cu o expresie de scuză amestecată cu sentimentul că avea dreptate.

– Mă tem că Chade şi cu mine nu ne-am înşelat. Prinţesa va fi mai în siguranţă în Regatul Munţilor. Nu uita că datoria lui era s-o aducă aici. Nu-ţi pierde curajul. Poate că Nettle e cu el chiar acum, în drum spre un refugiu sigur, departe de Regal.

Kettle vorbi şi-mi atrase privirea de la regină:

– Fitz, concentrează-te pe joc. Numai pe joc. Ameninţările lui pot fi un şiretlic menit să te determine să te dai de gol. Nu vorbi despre ele. Nu te gândi la ele. Hai, uită-te aici.

Cu mâini tremurânde, mă descoperi şi întinse tabla de joc. Răsturnă pietrele în palmă şi le scoase pe cele albe, ca să le rearanjeze în poziţia anterioară.

– Găseşte soluţia. Concentrează-te asupra ei, numai asupra ei.

Îmi era aproape imposibil. M-am uitat la piesele albe şi mi-am zis că jocul e o tâmpenie. Ce fel de jucători pot fi atât de nepricepuţi şi de înguşti la minte, încât să permită să se formeze îngrămădeala aceea de pietre albe? Problema nu merita rezolvată. Totuşi, nici să dorm nu puteam. Nu îndrăzneam nici să clipesc, ca nu cumva să văd iar ochiul acela. Dacă i-aş fi văzut tot chipul lui Regal sau măcar amândoi ochii, poate n-aş fi fost atât de îngrozit. Dar ochiul acela mi se păruse atotvăzător şi imuabil, imposibil de evitat. M-am uitat la piesele albe până când au început să plutească în punctele unde se îmbinau dungile pânzei. O singură piatră neagră cu care să creez un tipar câştigător din învălmăşeala albă. Una singură. O ţineam în palmă şi-o frecam cu degetul mare.

Am ţinut-o în palmă toată ziua următoare, coborând pe drumul de pe coasta muntelui. Cu braţul liber îl sprijineam pe bufon de mijloc, el prinzându-mă pe după gât. Piatra şi bufonul îmi ţinură mintea ocupată.

Prietenul meu parcă se simţea mai bine. Nu mai ardea, dar nu putea suporta mâncare în stomac, nici măcar ceai. Kettle îl sili să bea apă, până când el se aşeză pur şi simplu şi-o refuză scuturând din cap. Ca şi mine, nu avea chef de vorbă. Starling şi Kettle, cu bâta ei, conduceau micul nostru alai plictisit. Bufonul şi cu

mine veneam după jeppe, iar Kettricken, cu arcul întins, ne păzea spatele. Lupul colinda neobosit în sus şi-n jos, ba tâşnind în faţa noastră, ba făcând un cerc şi revenind pe drumul nostru.

Ochi Întunecaţi şi cu mine ajunsesem la o legătură tacită. Înţelegea că nu voiam să gândesc deloc şi se străduia să nu mă deranjeze. Încă mă tulbura să-l surprind încercând să comunice cu Kettricken. *Nu se vede nimeni în spatele nostru,* îi spunea, în timp ce ţopăia întruna pe lângă noi. Pe urmă o lua la fugă mult în faţa jeppelor şi-a lui Starling, numai ca să se întoarcă la Kettricken şi s-o asigure, în trecere, că nu ne păştea niciun pericol din direcţia aceea. Am încercat să mă conving că ea pur şi simplu avea încredere că Ochi Întunecaţi mă va anunţa dacă dă peste ceva nelalocul lui în raidurile lui de recunoaştere. Totuşi, bănuiam că regina se deprindea tot mai mult cu el.

Drumul cobora abrupt. Pe măsură ce înaintam, terenul se schimba. Pe la sfârşitul după-amiezii, panta de deasupra drumului începu să cadă mai domoală şi-am întâlnit copaci cu trunchiuri răsucite şi bolovani acoperiţi de muşchi. Zăpada se topea, rămâneau doar petice albe, în vreme ce drumul se întindea arid şi negru. Smocurile de iarbă uscată de pe margine se înverzeau la bază. Cu mare dificultate le determinam pe jeppe să meargă mai departe. Am încercat să le conving, cu Harul meu, că mai în faţă sunt locuri mai bune de păscut, însă nu cred că eram prea apropiat de ele ca să le impresionez suficient. M-am rezumat să mă gândesc că la noapte vom avea destule

lemne pentru foc şi-am fost recunoscător că, pe măsură ce drumul cobora, vremea se încălzea.

La un moment dat, bufonul arătă spre o plantă scundă cu muguraşi albi.

– La Buckkeep e deja primăvară, rosti cu glas stins, apoi adăugă repede: Îmi pare rău. Nu mă lua în seamă, iartă-mă.

– Te simţi mai bine? l-am întrebat, alungând cu hotărâre florile de primăvară, albinele şi lumânările lui Molly din mintea mea.

– Puţin. Îi tremură glasul şi trase iute o gură de aer. Aş vrea să mergem mai încet.

– Încă puţin şi ne aşezăm tabăra, i-am spus, ştiind că nu puteam încetini.

Simţeam o agitaţie crescândă şi-mi intrase în cap că Verity era cauza ei. Şi numele acela mi l-am gonit din minte. Chiar înaintând pe drumul lat, la lumina zilei, mă temeam că ochiul lui Regal era la doi paşi de mine şi, dacă îl observam, voi cădea iarăşi în ghearele lor. O clipă, am sperat ca Will, Carrod şi Burl să moară de frig şi de foame, însă mi-am dat seama că nu eram în siguranţă nici dacă mă gândeam la ei.

– Ai mai fost bolnav şi altădată, tot aşa, am remarcat, mai mult ca să mă gândesc la altceva.

– Da. În Lacul Albastru. Regina mea a cheltuit banii de mâncare pe o cameră, ca să nu stau în ploaie. Întoarse capul spre mine şi mă privi fix. Crezi că din cauza asta s-a întâmplat?

– Ce anume?

– Că a născut un copil mort...

Nu-şi duse gândul până la capăt. Mi-am căutat cuvintele.

– Nu cred că s-a întâmplat dintr-o cauză anume, bufonule. Pur şi simplu a îndurat prea multe nenorociri cât a purtat copilul în pântece.

– Burrich ar fi trebuit să meargă cu ea şi să mă lase pe mine la Buckkeep. Ar fi îngrijit-o mai bine. Pe vremea aceea nu gândeam limpede...

– Atunci eu aş fi fost mort, am subliniat. Printre altele. Bufonule, n-are rost să încerci să te joci de-a trecutul. Astăzi am ajuns unde am ajuns şi numai de-acum încolo putem socoti ce să facem.

În momentul acela, am intuit soluţia la jocul lui Kettle. Mi s-a arătat atât de limpede, încât m-am mirat că n-o găsisem mai repede. Atunci m-am luminat: de câte ori studiasem tabla, mă întrebasem cum se ajunsese la aşa o poziţie jalnică a pieselor. Nu mă gândisem decât la mişcările nechibzuite care le precedaseră pe ale mele. Dar acelea nu mai contau, odată ce ţineam piatra neagră în palmă. O geană de surâs îmi tremură pe buze. Am frecat piatra cu degetul mare.

– Astăzi am ajuns unde am ajuns, repetă bufonul cuvintele mele, iar tristeţea lui veni să ţină isonul deprimării mele.

– Kettricken zice că n-ai fost neapărat bolnav. Că e ceva ce... ţine de rasa ta.

Mă stingherea şi să pomenesc de subiectul acela.

– Tot ce se poate. Ia fii atent.

Îşi scoase mănuşa, ridică mâna şi-şi zgârie obrazul cu unghiile. Lăsă în urmă dâre albe şi uscate. Le frecă

și pielea i se fărâmiță între degete. Pe dosul palmei, pielea i se cojea ca și când ar fi fost arsă.

– Ți se ia pielea de parcă ai fi stat la soare. Crezi că e din cauza vremii reci?

– Și asta e posibil. Numai că, dacă pățesc ca data trecută, o să mă gâdile și-o să mă scarpin pe fiecare părticică a corpului. Și-o să mă mai închid la culoare între timp. Mi se schimbă și culoarea ochilor?

I-am făcut pe plac și l-am privit în ochi. Oricât de obișnuit eram cu el, tot nu mi-a fost ușor. Oare i se mai închiseseră la culoare globii?

– Poate sunt un pic mai întunecați. Nu mai mult decât berea ridicată la lumină. Ce se va întâmpla cu tine? Vei mai avea fierbințeală și ți se va mai închide pielea?

– Probabil. Nu știu, recunoscu el după câteva momente.

– Cum se poate să nu știi? Bătrânii tăi cum erau?

– Ca tine, prostuțule. Oameni. În neamul meu a existat cândva un Alb. Eu, cum numai rareori se întâmplă, am moștenit sângele lui străvechi. Dar sunt mai mult Alb decât om. Ai crezut că suntem mai mulți ca mine în poporul meu? Ți-am zis. Sunt o anomalie chiar și printre cei cu care împart arborele meu genealogic amestecat. Ți-ai închipuit că Profeții Albi se nasc în fiecare generație? Dacă s-ar întâmpla așa, n-am mai fi luați în serios. Nu. În generația mea, eu sunt singurul Profet Alb.

– Dar dascălii tăi, cu atâtea manuscrise pe care ziceai că le aveau, n-au știut să spună la ce să te aștepți?

Bufonul surâse, dar în glasul lui se furișă mâhnirea.

– Dascălii mei erau prea siguri că știu la ce să se aștepte. Au plănuit să-mi dea învățătură treptat, să-mi dezvăluie ceea ce credeau că trebuie să aflu numai când voiau ei. Când profețiile mele au început să se deosebească de planurile lor, n-au mai fost mulțumiți de mine. Au încercat să-mi interpreteze propriile mele cuvinte în locul meu! Vezi tu, au mai existat Profeți Albi. Dar când am încercat să-i conving că eu sunt Profetul Alb, n-au vrut să accepte. Mi-au arătat scrieri după scrieri, ca să-mi demonstreze cât de nerușinat sunt stăruind asupra unui asemenea lucru. Dar, cu cât citeam mai mult, cu atât mai sigur eram pe mine. Am încercat să le spun că mi se apropie vremea. N-au știut să-mi dea alt sfat decât să aștept și să studiez mai mult. Nu ne-am despărțit în termeni amiabili. Îmi închipui c-au fost foarte mirați să descopere că plecam dintre ei atât de tânăr, deși eu le profețisem de ani de zile că voi face asta. Îmi zâmbi a scuză. Poate dacă aș fi rămas să-mi desăvârșesc învățătura, noi doi am ști mai bine cum să salvăm lumea.

Am simțit un gol în stomac. Ajunsesem să mă bazez în foarte mare măsură pe convingerea că bufonul, cel puțin, știa ce trebuia să facem în continuare.

– Cât știi din cele ce urmează să se întâmple?

El inspiră adânc, apoi oftă.

– Numai că noi doi vom lucra împreună, Fitzy-Fitz. Numai că vom lucra împreună.

– Am crezut că ai studiat toate scrierile și profețiile acelea...

– Le-am studiat. Iar când eram mai tânăr am avut multe vise și chiar viziuni. Dar e așa cum ți-am spus mai demult: nimic nu se potrivește întocmai. Gândește-te, Fitz. Dacă ți-aș arăta lâna și războiul și o foarfecă, ai spune „O, aceasta este haina pe care voi purta cândva"? Totuși, odată ce ții haina în mână, e ușor să privești înapoi și să spui „O, lucrurile acelea au prezis țeserea acestei haine."

– Atunci la ce bun profețiile? am întrebat dezgustat.

– La ce bun? repetă bufonul. Păi, n-am mai privit așa lucrurile. Ce rost au ele...

O vreme, am mers în tăcere. Am văzut ce efort făcea să mențină ritmul și mi-am dorit, zadarnic, să fi ținut unul din caii gărzilor și să-l fi trecut peste mormanul de grohotiș.

– Știi să citești semnele care prevestesc vremea, Fitz? Sau urmele de animale?

– Din cele ce prevestesc vremea, numai puține. Mă pricep mai bine la urmele de animale.

– Dar, indiferent de care sunt, ești sigur că le nimerești?

– Niciodată. N-ai de unde să știi până începe la următorul răsărit de soare sau până încolțești animalul.

– La fel e și cu citirea viitorului. Nu știu niciodată... Te rog, hai să ne oprim, măcar puțin. Trebuie să-mi trag sufletul și să beau o înghițitură de apă.

I-am făcut pe plac șovăitor. Se așează pe un bolovan acoperit de mușchi de la marginea drumului. Nu departe creșteau plante perene complet necunoscute mie. Mi-a făcut bine ochilor să privesc copacii. M-am așezat

lângă el şi, dintr-odată, am sesizat o diferenţă. Discretă ca zumzăitul albinelor era lucrarea drumului, dar, când s-a oprit, mi-am dat seama imediat. Am căscat ca să-mi desfund urechile şi mintea mi s-a limpezit brusc.

– Cu ani în urmă, am avut o viziune, mărturisi bufonul. Mai bău puţină apă, apoi îmi dădu mie burduful. Am văzut un căprior negru ridicându-se de pe un strat de piatră neagră. Când am zărit întâia oară zidurile negre din Buckkeep înălţându-se deasupra apei, mi-am zis: „Aha, deci asta însemna visul meu!" Acum văd un bastard tânăr pe sigiliul căruia e un căprior care merge pe un drum întunecat. Poate la el s-a referit visul meu. Nu ştiu. Dar visul mi-a fost însemnat în manuscrise cum se cuvine şi, într-o zi, în anii ce vor veni, înţelepţii vor cădea de acord asupra semnificaţiei lui. Probabil după ce tu şi cu mine vom fi demult oale şi ulcele.

I-am pus o întrebare care mă rodea de multă vreme:

– Kettle zice că există o profeţie despre copilul meu... copilul Catalizatorului...

– Şi nu se înşală, confirmă bufonul calm.

– Atunci crezi că eu şi Molly suntem condamnaţi s-o pierdem pe Nettle pentru că se va urca pe tronul celor Şase Ducate?

– Nettle. Ştii, îmi place numele. Îmi place foarte mult.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, bufonule.

– Întreabă-mă încă o dată peste douăzeci de ani. Despre asemenea lucruri e mult mai uşor să vorbeşti după ce s-au petrecut.

Privirea piezişă pe care mi-o aruncă îmi arătă că n-avea să-mi mai spună o vorbă despre subiectul acela. Am încercat să-l iau pe ocolite.

– Aşadar, ai bătut atâta drum pentru ca regatul celor Şase Ducate să nu cadă în ghearele Corăbiilor Roşii.

Se uită la mine strâmb, apoi zâmbi larg, parcă uimit.

– Aşa vezi tu lucrurile? Că noi facem toate acestea ca să-ţi salvăm cele Şase Ducate?

Când eu am scuturat afirmativ din cap, el clătină dintr-al său.

– Fitz, Fitz. Am venit să salvez lumea. Căderea celor Şase Ducate în mâinile Corăbiilor Roşii e prima pietricică din avalanşă. Trase iar aer adânc în piept. Ştiu că pentru tine Corăbiile Roşii sunt întruchiparea dezastrului, dar nenorocirea pe care o aduc pe capul poporului tău nu e decât un coş pe fesele lumii. Dacă n-ar fi decât atât, dacă ar fi doar un neam de barbari care fură pământ de la alţii, ar însemna numai o întâmplare din evenimentele obişnuite de pe lume. Nu. Sunt prima pată de otravă care se răspândeşte într-un râu. Fitz, oare să îndrăznesc să-ţi spun asta? Dacă dăm greş, se va răspândi foarte repede. Transformarea oamenilor în neoameni devine obicei, nu, o distracţie pentru cei sus-puşi. Gândeşte-te la Regal şi la „Dreptatea regelui". Deja i-a căzut victimă. Îşi satisface corpul cu droguri şi-şi amorţeşte sufletul cu distracţii barbare. Da, şi răspândeşte molima printre cei din jurul său, până când nu le mai oferă nicio satisfacţie întrecerile la care nu curge sânge, până când jocurile sunt amuzante numai dacă se pariază pe vieţi

omeneşti. Se perverteşte însăşi naşterea vieţii. Sclavia ia amploare, pentru că, dacă e îngăduit să iei viaţa unui om de plăcere, atunci nu e mai înţelept să-i pui capăt obţinând şi un profit?

Vorbise tot mai pătimaş şi mai înverşunat. Acum se opri brusc să-şi tragă sufletul şi se lăsă în faţă, în genunchi. După o clipă, se îndreptă de spate.

– Îţi mărturisesc că a discuta cu tine e mai obositor decât a merge pe jos. Crede-mă pe cuvânt, Fitz. Oricât de răi sunt piraţii Corăbiilor Roşii, sunt nişte amatori care fac experimente. Viziunile mele mi-au arătat cum se transformă lumea în ciclul în care ei prosperă. Jur că acest ciclu nu va exista.

Se sculă în picioare oftând şi-mi întinse braţul îndoit. I l-am luat şi am pornit iar la drum. Îmi dăduse multe subiecte de meditaţie, aşa că am vorbit puţin. Am profitat de terenul mai prietenos ca să merg pe marginea drumului, nu pe el. Bufonul nu se plânse de solul denivelat.

Pe măsură ce drumul înainta voinicește în vale, ziua se făcea mai caldă, iar frunzişul se îndesea. La lăsarea serii, terenul se îmblânzise atât de mult, încât nu numai că ne-am ridicat cortul la marginea drumului, dar ne-am şi îndepărtat bine de el. Înainte de culcare, i-am arătat lui Kettle soluţia problemei. Ea încuviinţă din cap, ca şi cum ar fi fost foarte mulţumită, şi începu imediat să aşeze piesele într-o nouă partidă încurcată. Am oprit-o.

– Nu cred că voi avea nevoie de asta la noapte. De-abia aştept să dorm cu adevărat.

– Zău? Atunci n-ar trebui să aştepţi nerăbdător ca să te trezeşti.

Am privit-o şocat. Ea aşează din nou piesele pe tablă.

– Tu eşti unul, ei sunt trei şi formează un grup, îmi explică ea cu glas mai blând. E posibil să fie patru. Dacă fraţii lui Regal ştiau să întrebuinţeze Meşteşugul, mai mult ca sigur că are şi el această abilitate. Ajutat de ceilalţi, ar putea învăţa să le împrumute din puterea lui. Se aplecă spre mine şi vorbi mai încet, deşi tovarăşii noştri erau ocupaţi cu treburile taberei: Ştii că e posibil să ucizi cu Meşteşugul. Crezi că n-ar vrea să te omoare?

– Dacă dorm departe de drum... am început să protestez.

– Forţa drumului e ca vântul care bate la fel de tare peste tot. Intenţiile rele ale unui grup de iniţiaţi sunt ca o săgeată care te ţinteşte numai pe tine. Pe lângă asta, n-ai cum să dormi fără să-ţi faci griji pentru soarta femeii şi-a copilului. Şi, de câte ori te gândeşti la ele, iniţiaţii le pot vedea prin ochii tăi. Trebuie să-i alungi afară din mintea ta.

M-am aplecat asupra tablei de joc.

A doua zi, de dimineaţă, m-a trezit răpăitul ploii pe pielea cortului. O vreme, am stat şi l-am ascultat, recunoscător că nu ningea, dar îngrozit la gândul unei zile de mers în ploaie. Ceilalţi se trezeau şi ei. Nu-i mai simţisem atât de acut de zile întregi. Parcă m-aş fi odihnit. Starling comentă somnoroasă din partea opusă a cortului:

– Ieri, mergând, am trecut de la iarnă la primăvară.

Lângă mine, bufonul se foi, se scărpină și mormăi:

– Tipic pentru un menestrel. Exagerează totul.

– Văd că te-ai mai înzdrăvenit, replică Starling.

Ochi Întunecați vârî botul în cort. Un iepure însângerat îi atârna între fălci. *Și vânatul merge mai bine.*

Bufonul se ridică în capul oaselor.

– Ne dă și nouă?

Prada mea e și a ta, frate.

Un junghi de invidie îmi străpunse inima auzind că-l numește pe bufon „frate". *Mai ales că tu ai mâncat deja de dimineață,* am comentat sarcastic.

Nimeni nu te-a ținut cu forța în pat până la ziuă.

Am chibzuit câteva clipe. *N-am fost un tovarăș prea vorbăreț în ultimul timp,* m-am scuzat eu.

Înțeleg. Nu mai suntem doar noi doi. Formăm toți o haită.

Ai dreptate, am recunoscut cu umilință. *Dar la noapte am de gând să vânez cu tine.*

Poate veni și Cel-fără-Miros, dacă dorește. Ar fi un vânător bun, de-ar vrea să încerce, pentru că n-are miros care să-l dea de gol.

– Nu numai că ne dă și nouă carne, dar te-a invitat să vânezi cu noi în noaptea asta.

Mă așteptam ca bufonul să refuze. Nici la Buck nu dovedise chemare pentru vânătoare. Dar el înclină serios din cap către Ochi Întunecați și-i spuse:

– Aș fi onorat.

Am strâns tabăra iute și-am pornit la drum. Ca și până acum, eu mergeam pe lângă drum, nu pe el, așa că judecam mai limpede. Bufonul mâncase cu o

foame de lup la micul dejun şi redevenise cel de dinainte. Mergea pe drum, dar la mică distanţă de mine, şi-a pălăvrăgit vesel toată ziua. Ochi Întunecaţi, ca de obicei, fugea înainte şi înapoi, deseori în mare viteză. Toţi păream uşuraţi de vremea mai caldă. Ploaia fină dispăru când se iviră câteva raze de soare, iar din pământ ieşea un abur parfumat. Ar fi fost o zi frumoasă şi pentru mine, dacă nu mi-aş fi făcut întruna griji din cauza lui Molly şi nu m-ar fi chinuit teama că oricând m-ar putea ataca Will şi cohorta lui. Kettle mă prevenise să nu mă gândesc prea mult nici la una, nici la alta, ca să nu atrag atenţia iniţiaţilor. Aşa că mi-am purtat frica în suflet ca pe-o piatră neagră şi rece, zicându-mi hotărât că nu aveam ce face.

Toată ziua mă asaltară diverse gânduri. Nu puteam privi un boboc de floare fără să mă întreb dacă Molly l-ar fi folosit ca să dea miros ori culoare lumânărilor. M-am întrebat dacă Burrich mânuia toporul de tăiat lemne la fel de bine ca pe cel de luptă şi dacă se descurcau numai cu banii primiţi pe lemne. Dacă Regal ar şti de soarta lor, ar trimite soldaţi să-i prindă. Era posibil să ştie de existenţa lor, dar nu şi locul unde se află?

– Încetează! mă dojeni Kettle cu asprime şi mă atinse uşor cu bâta.

Am revenit urgent cu picioarele pe pământ. Bufonul ne aruncă o privire nedumerită.

– Să încetez cu ce? am întrebat.

– Cu gândurile alea. Ştii ce vreau să spun. Dacă te-ai fi gândit la altceva, n-aş fi putut să te ajung din urmă. Disciplinează-te.

M-am supus și, fără niciun chef, m-am concentrat pe jocul propus de Kettle cu o seară în urmă.

– Așa-i mai bine, mă aprobă ea mai calmă.

– Ce cauți aici, în spate? am întrebat-o dintr-odată. Am crezut că tu și Starling conduceți jeppele.

– Am ajuns la o răspântie. Și la un alt stâlp. Înainte de a merge mai departe, vrem să-l vadă și Kettricken.

Bufonul și cu mine am pornit în pas vioi, lăsând-o pe Kettle să se întoarcă la Kettricken și să-i spună de răspântie. Pe Starling am găsit-o așezată pe o piatră ornamentală de lângă drum, cu jeppele care pășteau flămânde. Răspântia era însemnată cu un cerc pavat mare, înconjurat de o pajiște deschisă, cu un monolit în mijloc. M-aș fi așteptat să fie încoronat de mușchi și pătat de licheni, însă roca neagră era netedă și curată, doar puțin murdară de praf și ploaie. Am stat și-am studiat-o atent, cât timp bufonul rătăci prin apropiere. M-am întrebat dacă semnele de pe ea se potriveau cu cele copiate de mine pe hartă, când bufonul exclamă:

– Aici a fost cândva un sat!

Deschise brațele într-un gest larg.

Am ridicat privirea și-am priceput despre ce vorbește. Pe jos se ghiceau adâncituri în care iarba pipernicită acoperea alei vechi, pavate. O potecă lată și dreaptă, odinioară o uliță poate, traversa pajiștea pe sub copaci. Din zidurile caselor și prăvăliilor care o mărginiseră rămăseseră numai ruine ascunse de mușchi și plante cățărătoare. Copaci creșteau acolo unde fuseseră cândva cămine și oamenii luaseră cândva masa.

Bufonul găsi un bloc mare de piatră și se cățără pe el ca să vadă în toate direcțiile.

– Cred că a fost un oraș măricel odată.

Ce spunea el avea logică. Dacă drumul nostru fusese calea principală a negustorilor pe care mi-o arătase Meșteșugul, atunci era normal ca la fiecare răspântie să se înalțe un oraș sau o piață. Mi-l și imaginam pe acela într-o zi frumoasă de primăvară, când fermierii aduceau ouă și verdețuri proaspete în oraș, iar țesătorii își întindeau pânzeturile ca să atragă mușteriii și...

Cât ai zice pește, cercul din jurul stâlpului se umplu de lume. Viziunea începu și se sfârși pe pietrele pavate. Numai în raza monolitului negru râdeau, gesticulau și se târguiau oamenii. O fată cu o coroană de plante verzi străbătu mulțimea, uitându-se înapoi peste umăr. Jur că-mi surprinse privirea și-mi făcu cu ochiul. Mi s-a părut că mă strigă cineva și-am întors capul. Pe un podium stătea o siluetă în straie fâlfâitoare, cu fire de aur scânteietor. Purta pe cap o coroană din lemn aurit, decorată cu capete și cozi de cocoș, migălos sculptate și vopsite. Sceptrul nu era altceva decât un pământuf, dar ea îl flutura cu gesturi de regină, în timp ce anunța o lege. În cercul din jurul meu, lumea se prăpădea de râs. M-am holbat la pielea albă ca zăpada și la ochii lipsiți de culoare ai fetei. Ea mă pironi cu privirea.

Starling mă plesni. Atât de tare, că-mi suci capul. M-am uitat la ea șocat. Îmi curgea sânge în gură din interiorul obrazului mușcat de dinte. Ea ridică a doua oară pumnul încleștat și mi-am dat seama că nu

apucase să mă plesnească. M-am dat degrabă înapoi şi-am prins-o de încheietură când îşi arcui pumnul.

– Încetează! i-am strigat furios.

– Încetează... tu! gâfâi ea. Şi fă-o şi pe ea să înceteze!

Arătă nervoasă spre bufonul cocoţat pe blocul de rocă, îngheţat într-o poziţie graţioasă, imitând o statuie. Nu respira, nu clipea. Examinându-l mai atent, se aplecă uşor în faţă şi căzu ca un sac de cartofi.

M-am aşteptat să facă o voltă la jumătatea mişcării, să cadă în picioare, cum făcuse de atâtea ori când distrase Curtea regelui Shrewd, însă el se prăbuşi lat pe pajişte şi rămase ţeapăn acolo.

În prima clipă, am împietrit. Apoi m-am dus în fugă la el, l-am apucat de subsuori şi l-am îndepărtat şi de cercul negru, şi de piatra pe care se cocoţase. Instinctul îmi spuse să-l duc la umbră şi să-l proptesc de trunchiul unui stejar.

– Adu apă! m-am răstit la Starling, care încetase cu mustrările şi loviturile.

Fugi la jeppele încărcate să aducă un burduf.

Am dus mâna la gâtul bufonului şi i-am simţit pulsul ritmic. Zăcea cu ochii întredeschişi, pe jumătate leşinat. L-am strigat pe nume şi l-am bătut pe obraji până când s-a întors Starling cu apa. Am scos dopul burdufului şi l-am stropit pe bufon pe faţă. Nu reacţionă imediat. După câteva clipe, deschise gura, încercă să inspire şi se ridică brusc în şezut, cu privirea goală. Pe urmă se uită la mine şi zâmbi cu gura până la urechi.

– Ce oameni grozavi şi ce zi minunată! Soseşte dragonul lui Realder şi a promis că mă va lua cu el

în zbor... Se încruntă brusc, cu o expresie nedumerită. Se stinge, se stinge ca un vis, lasă în urmă doar o umbră de umbră...

Kettle şi Kettricken apărură brusc lângă noi. Starling se apucă imediat să povestească cele petrecute, în timp ce eu îl ajutam pe bufon să bea apă. Când cântăreaţa termină cu pâra, Kettricken aborda o mină serioasă, dar Kettle fu aceea care se răţoi la noi:

– Profetul Alb şi Catalizatorul! ţipă ea dezgustată. Mai bine zi-le pe numele adevărat, Bufonul şi Idiotul! Nici că se putea o ispravă mai gogonată! Bufonul n-a fost instruit deloc în Meşteşug, cum îţi închipui că se poate apăra de iniţiaţi?

– Ştii ce s-a întâmplat? i-am retezat tirada.

– Păi... sigur că nu. Dar pot presupune. Bolovanul pe care s-a căţărat probabil că e o piatră cu Meşteşug, ca drumul şi ca stâlpii. De data asta, forţa drumului v-a învăluit pe amândoi, nu doar pe tine.

– Ştiai că se putea întâmpla aşa ceva? N-am aşteptat să-mi răspundă. De ce nu ne-ai prevenit?

– Nu ştiam! ripostă Kettle, apoi adăugă, vinovată: Am bănuit, dar nu mi-a trecut prin cap că unul din voi e atât de prost încât să...

– Nu contează! interveni bufonul. Râse şi se ridică pe neaşteptate, dându-mi la o parte braţul. O! Nu m-am mai simţit aşa de ani de zile, de când eram copil. Certitudinea, puterea. Kettle! Vrei să auzi vorbind un Profet Alb? Atunci, ascultă şi bucură-te de bucuria mea. Nu numai că ne aflăm exact acolo unde trebuie, ci şi când trebuie. Toate evenimentele coincid, ne

apropiem tot mai mult de centrul pânzei. Tu şi cu mine. Mă apucă de cap cu amândouă mâinile şi-şi lipi fruntea de a mea. Suntem exact cine trebuie să fim!

Îmi eliberă capul şi făcu o piruetă. Se lansă în saltul pe care îl aşteptasem mai devreme, căzu în picioare, se închină adânc şi hohoti din nou, exaltat. Noi ne uitam la el cu gura căscată.

– Eşti în mare primejdie! îl avertiză Kettle pe un ton sever.

– Ştiu, răspunse el, aproape sincer, apoi continuă: Aşa cum am spus, ne aflăm exact unde trebuie să fim. După o scurtă pauză, mă întrebă pe nepusă masă: Mi-ai văzut coroana? Nu-i aşa că era magnifică? Oare voi putea s-o sculptez din memorie?

– Am văzut coroana cu cocoşi. Dar ce să înţeleg din toate acestea habar n-am.

– Nu? Lăsă capul pe-o parte şi-mi surâse compătimitor. Of, Fitzy-Fitz, ţi-aş explica, dacă aş putea. Nu e vorba că vreau să ţin secrete, dar ele refuză să se dezvăluie prin vorbe obişnuite. Sunt aproape un sentiment, conştientizarea dreptăţii. Ai încredere în ce-ţi spun?

– Eşti iarăşi plin de viaţă, am remarcat, nedumerit.

Nu-i mai văzusem ochii lucind din zilele în care îl făcea pe regele Shrewd să se scuture de râs.

– Da, răspunse el amabil. Iar la sfârşit, îţi promit că şi tu vei fi la fel.

Cele trei femei ne străfulgerau din priviri, excluse din conversaţie. Când am citit uimirea totală pe faţa lui Starling, dojana pe a lui Kettle şi exasperarea pe

a lui Kettricken, nu mi-am putut reține zâmbetul. În spatele meu, bufonul chicoti. Oricât ne-am străduit, n-am reușit să le explicăm mulțumitor cele întâmplate, deși am pierdut o groază de vreme cu asta.

Kettricken scoase cele două hărți hărți și le consultă. Kettle insistă să vină cu mine când m-am dus cu harta mea la stâlpul din cerc, ca să compar glifele cu cele de pe ea. Aveau câteva simboluri comune, dar singurul pe care îl recunoscu Kettricken era cel pe care-l numise și înainte. Piatră. Când, șovăitor, m-am oferit să verific dacă și acest stâlp mă poate transporta asemenea celuilalt, regina mă refuză categoric. Recunosc plin de rușine că am fost foarte ușurat.

– Am început călătoria împreună și intenționez să o terminăm împreună, rosti ea supărată.

Suspecta, cred eu, că eu și bufonul îi ascundem ceva.

– Atunci ce propui? am întrebat-o cu umilință.

– Ceea ce am propus la început. Vom urma drumul acela vechi mărginit de copaci. Pare a se potrivi cu cel marcat aici. Imposibil să ne ia mai mult de două zile de mers până la capătul lui. Mai ales dacă pornim imediat.

Fără alte vorbe, se ridică și chemă jeppele. Animalul conducător veni imediat, urmat de suratele lui ascultătoare. Am urmărit-o cum se îndepărtează cu pași egali pe drumul umbros.

– Ei, ce stați? Plecarea, amândoi! se răsti Kettle la bufon și la mine.

Flutură bâta, făcându-mă să cred că i-ar fi plăcut să ne îmboldească și pe noi ca pe niște oi rătăcite.

Ne-am aliniat în şir cu supuşenie, în spatele jeppelor, urmaţi de Starling şi de Kettle.

În noaptea aceea, am plecat cu bufonul să vânăm cu Ochi Întunecaţi. Kettle şi Kettricken îşi exprimaseră îndoiala că procedam înţelept, dar le asigurasem că mă voi purta cu prudenţă. Bufonul le promisese că nu mă va scăpa din ochi. Auzindu-l, Kettle îşi dădu ochii peste cap, dar tăcu. Era clar că ne considerau pe amândoi nişte idioţi, dar ne-au dat voie să plecăm. Starling tăcuse bosumflată, dar, cum nu ne certasem, probabil că era supărată din alt motiv. Când am plecat de lângă foc, Kettricken rosti încet:

– Ai grijă de ei, lupule.

El îi răspunde dând din coadă.

Ochi Întunecaţi ne îndepărtă degrabă de cărarea ierboasă şi ne conduse sus, pe dealurile împădurite. Călătoria noastră ne coborâse într-un ţinut mai adăpostit. Pădurile prin care ne plimbam erau, de fapt, crânguri de stejar despărţite de pajişti întinse. Am văzut urme de mistreţi, dar, spre uşurarea mea, nu ne-am întâlnit cu niciunul. În schimb, lupul omorî doi iepuri pe care, plin de amabilitate, îmi îngădui să-i car. Întorcându-ne la tabără pe o cale ocolită, am ajuns la un pârâu. Apa era rece şi bună, iar de-a lungul malului creşteau năsturei deşi. Bufonul şi cu mine am scotocit după peşte până ne-au îngheţat mâinile în apa rece. Când, în cele din urmă, am scos un peşte, îl plesni cu coada pe lupul încântat. Ochi Întunecaţi se dădu înapoi şi apoi sări la mine, certându-mă. Jucăuş, bufonul scoase un pumn de peşti şi-i aruncă spre el.

Ochi Întunecaţi se repezi la ei cu fălcile desfăcute. În câteva clipe, am început să ne stropim toţi cu apă, dar eu am fost singurul care a aterizat în pârâu, când a sărit lupul peste mine. Şi el, şi bufonul se puseră pe râs văzându-mă cum ies din apă împleticit, tot ud şi îngheţat de frig. M-am pomenit că râd şi eu. Nu mai ştiam când râsesem ultima oară de un lucru atât banal. Ne-am întors în tabără târziu, dar cu carne şi peşte proaspăt şi cu năsturei numai buni de salată.

În faţa cortului ardea un foc mic şi prietenos. Kettle şi Starling pregătiseră deja terciul pentru cină, dar cea dintâi se oferi să mai gătească o dată, de dragul cărnii proaspete. În timp ce-o prepara, Starling se holbă la mine până când am întrebat-o care era problema.

– Cum de te-ai udat în halul ăsta?

– A, am căzut în pârâul din care am pescuit. M-a împins Ochi Întunecaţi.

Îndreptându-mă spre cort, l-am atins în treacăt pe lup cu genunchiul. Se prefăcu că-mi sare la picior.

– Şi a căzut şi bufonul?

– Ne-am jucat de-a stropitul cu apă, am recunoscut eu mai în silă, mai amuzat.

I-am zâmbit, dar ea nu-mi răspunse la fel, ci pufni a dispreţ. Am ridicat din umeri şi-am intrat în cort. Kettricken abandonă studiul hărţii şi mă privi, fără să-mi vorbească însă. Mi-am scotocit prin boccea şi-am găsit haine uscate, chiar dacă nu foarte curate. Stătea cu spatele la mine, aşa că m-am schimbat repede. Ne obişnuisem să-i oferim celuilalt intimitate, ignorând asemenea momente.

– FitzChivalry, mă strigă ea la un moment dat, pe un ton care-mi cerea să fiu atent.

Mi-am tras cămaşa peste cap şi-am închis-o la nasturi.

– Da, regina mea?

M-am dus şi-am îngenuncheat lângă ea, crezând că vrea să mă consulte în legătură cu harta. În schimb, ea o puse deoparte şi se răsuci către mine. Mă ţintui cu ochii el albaştri.

– Suntem un grup mic, toţi depindem unul de altul, îmi spuse fără altă introducere. Orice fel de conflict între noi serveşte scopurilor duşmanilor noştri.

Am aşteptat, însă ea nu mai zise altceva.

– Nu înţeleg de ce îmi spui asta, am rostit eu umil, într-un sfârşit.

Oftă şi scutură din cap.

– M-am temut că aşa va fi. Şi poate că fac mai mult rău decât bine vorbind despre asta. Starling e sfâşiată de atenţia pe care i-o acorzi bufonului.

Am rămas mut de uimire. Kettricken mă săgetă cu o privire albastră, apoi întoarse iar capul de la mine.

– Starling crede că bufonul e femeie şi că azi-noapte aţi avut o întâlnire. O doare că o respingi complet.

Mi se descleştă limba:

– Regina mea, nu o resping pe domniţa Starling. Uimirea mă silea să mă exprim cât mai formal. Adevărul e că ea e cea care mă evită şi a pus o distanţă între noi de când a aflat că sunt înzestrat cu Har şi am o legătură cu lupul. Respectându-i dorinţele, nu am stăruit să rămânem prieteni. Cât despre ceea

ce spune despre bufon, sigur că și ție ți se pare la fel de caraghios ca mie.

– Așa ar trebui? mă întrebă încet Kettricken. Eu nu pot spune sincer decât că nu e om ca toți oamenii.

– Nu te pot contrazice. E unic, nu mai cunosc pe altul ca el.

– Nu poți să-i arăți măcar puțină bunătate, Fitz-Chivalry? izbucni regina. Nu-ți cer să-i faci curte, doar să n-o mai lași să se chinuie de gelozie.

Am strâns din buze, mi-am stăpânit sentimentele și m-am silit să-i dau un răspuns cât mai politicos.

– Regina mea, îi voi oferi, așa cum am procedat și până acum, prietenia mea. În ultima vreme, nu mi-a arătat că ar dori nici măcar atât, darămite mai mult. În ce privește acest subiect, nu o resping nici pe ea, nici pe alte femei. Inima mea e dată. Nu e cinstit să spui că o resping, așa cum n-ar fi cinstit să spui că tu mă respingi pe mine pentru că inima ta e plină de dragoste pentru Verity.

Kettricken îmi aruncă o privire ciudat de speriată. O clipă, mi se păru fâstâcită, apoi își plecă ochii spre harta pe care încă o ținea în mână.

– E așa cum m-am temut că va fi. Sunt așa de obosită, Fitz. Mi se frânge inima de disperare. Toanele lui Starling îmi pun sare pe rană. N-am vrut decât să îndrept lucrurile între voi. Te rog să mă ierți dacă am fost prea băgăreață. Dar tu ești încă un tânăr atrăgător și nu e ultima oară când vei avea asemenea griji.

– Atrăgător? Am râs cu glas tare, și cu neîncredere, și cu amărăciune. Cu fața asta brăzdată de cicatrice

și trupul plin de răni? Am coșmaruri la gândul că, atunci când mă va vedea Molly, va întoarce capul de la mine îngrozită. Atrăgător...

Cu lacrimile în gât, am răsucit și eu capul. Nu înfățișarea mea o jeleam, cât felul în care Molly se va uita într-o zi la cicatricele mele.

– Fitz, spuse Kettricken încet, de data asta cu glas de prietenă, nu de regină. Îți vorbesc ca femeie, ca să-ți spun că, deși ai cicatrice, nu ai, nici pe departe, înfățișarea grotescă pe care crezi c-o ai. Ești încă un tânăr atrăgător, într-un fel care n-are nimic de-a face cu chipul tău. Iar dacă inima mea n-ar fi plină de dragoste pentru Verity, nu te-aș respinge.

Întinse mâna și, cu degete reci, mângâie urma veche care-mi brăzda obrazul, de parcă ar fi putut s-o șteargă. Inima mi-o luă razna – un ecou al pasiunii lui Verity pentru ea, sporit de propria mea recunoștință pentru vorbele pe care mi le spusese.

– Meriți din plin dragostea regelui meu, i-am spus eu fără prefăcătorie, din adâncul inimii.

– Of, nu te mai uita la mine cum se uita el, zise ea întristată.

Se ridică și, ținând harta la piept ca un scut, ieși din cort.

30
GRĂDINA DE PIATRĂ

Turnul Dimity[1]*, o fortăreață foarte mică de pe coasta din Buck, a căzut cu puțin timp înainte ca Regal să se autoîncoroneze rege al celor Șase Ducate. Multe sate au fost nimicite în vremea aceea, iar viețile pierdute nu s-au numărat niciodată. Turnurile mici, ca Dimity, erau deseori ținta Corăbiilor Roșii. Strategia piraților era de-a ataca satele mai mici și fortărețele mai mărunte, pentru a slăbi linia de apărare generală. Lordul Bronze, căruia îi fusese încredințat Turnul Dimity, era bătrân, dar și-a condus el însuși oamenii în lupta pentru apărarea micului său castel. Din nefericire, taxele mari pentru protecția generală a coastei îi secătuiau resursele de-o vreme încoace, iar apărarea turnului lăsa de dorit. Lordul Bronze a fost doborât printre primii. Corăbiile Roșii au pus mâna pe turn aproape imediat, i-au dat foc și l-au trecut prin sabie, transformându-l într-o grămadă de moloz.*

---

[1] Rips, țesătură pentru tapiserii (n. tr.).

Spre deosebire de drumul Meșteșugului, cel pe care l-am străbătut a doua zi suferise din cauza intemperiilor de-a lungul timpului. Cândva o cale negustorească principală – lucru neîndoielnic – fusese redus la o cărăruie de pădurea care se întinsese peste limitele ei. Dacă mie mi se părea floare la ureche să merg pe un drum care nu amenința să-mi fure mintea în fiecare clipă, ceilalți boscorodeau întruna, nemulțumiți de movilițe, rădăcini ieșite din pământ, crengi căzute și alte obstacole peste care am fost nevoiți să trecem toată ziua. Eu mi-am ținut gândurile pentru mine și m-am bucurat de mușchiul gros care acoperea suprafața cândva pavată, umbra crengilor pe care dăduseră mugurii frunzelor, arcuite deasupra drumului, și lipăitul ocazional al animalelor care se furișau prin tufișuri.

Ochi Întunecați era în largul lui, o lua la goană în fața noastră și pe urmă se întorcea numai ca să tropăie ostentativ pe lângă Kettricken. Apoi iar trăgea o fugă în față. Odată a venit cu sufletul la gură la bufon și la mine și, cu limba scoasă, m-a anunțat că la noapte aveam să vânăm porci sălbatici, pentru că era plin de urme de-ale lor peste tot. I-am dat vestea și bufonului.

– N-am pierdut niciun porc sălbatic, așa că nu voi merge să vânez niciunul, replică el țanțoș.

I-am aprobat reținerea. Cicatricea de pe piciorul lui Burrich mă făcea extrem de prudent când venea vorba de vânat animale cu colți mari.

Iepuri, i-am propus lui Ochi Întunecați. *Hai să vânăm iepuri.*

Iepuri pentru iepurilă, pufni el cu dispreţ şi trase iar o fugă înaintea noastră.

Am trecut cu vederea insulta. Răcoarea zilei era plăcută pentru mers pe jos, iar mirosurile pădurii proaspăt înverzite parcă îmi urau bun venit acasă. Kettricken ne conducea alaiul, absorbită de gândurile ei, iar Kettle şi Starling veneau în urma noastră, prinse într-o discuţie. Bătrâna tot avea tendinţa să meargă mai încet, deşi parcă mai prinsese puteri de la începutul călătoriei. Dar se aflau la o distanţă sigură de noi când l-am întrebat în şoaptă pe bufon:

– De ce-o laşi pe Starling să creadă că eşti femeie?

El se întoarse către mine, mişcă din sprâncene şi-mi trimise un sărut.

– Şi nu sunt femeie, prinţişorul meu?

– Vorbesc serios, l-am dojenit. Crede că eşti femeie şi că te-ai îndrăgostit de mine. Îşi închipuie că azi-noapte am fost la întâlnire cu tine.

– Şi n-ai fost, preţiosul meu sfios?

Se uită la mine cu o poftă scandalos de necuviincioasă.

– Bufonule, am zis, pe un ton prevenitor.

– Of... Scoase un oftat. Pesemne adevărul e că mă tem să-i arăt lui Starling dovada mea, ca nu cumva după aceea să fie dezamăgită de toţi ceilalţi bărbaţi.

Arătă spre sine cu un gest plin de tâlc. Nu l-am slăbit din ochi până nu s-a potolit.

– Ce contează ce crede ea? Las-o să creadă ce-i vine mai uşor să creadă.

– Adică?

– A avut nevoie de un confesor şi, o vreme, m-a găsit pe mine. Poate i-a fost mai uşor să se destăinuie dacă şi-a închipuit că şi eu sunt femeie. Oftă iarăşi. Iată un lucru cu care nu m-am obişnuit în toţi anii petrecuţi printre ai tăi: importanţa pe care o daţi genului.

– Păi, e important să...

– Prostii! exclamă el. Ce-ai în pântece şi sub el, la urma urmei. De ce e important?

L-am privit incapabil să-i dau o replică. Pentru mine, răspunsul era atât de evident, încât nici nu trebuia rostit. După o vreme, l-am întrebat:

– N-ai putea să-i spui, pur şi simplu, lui Starling că eşti bărbat şi să pui capăt tărăşeniei ăsteia?

– În niciun caz nu i-aş pune capăt, Fitz, veni răspunsul chibzuit al bufonului. Păşi peste un copac prăbuşit şi aşteptă să-l urmez. Pentru că atunci ar vrea să ştie de ce, dacă sunt bărbat, nu o doresc. Şi-ar închipui fie că e ceva în neregulă cu mine, fie că eu i-am găsit un cusur. Nu. Nu cred că subiectul mai trebuie discutat. Starling, însă, are boala oricărui menestrel. Crede că orice lucru de pe lume, oricât de intim, trebuie să fie subiect de discuţie. Sau, mai bine, tema unui cântec. A, da!

Se opri în mijlocului drumului din pădure şi adoptă brusc o poziţie studiată. Postura lui amintea cu atâta iscusinţă de Starling când se pregătea să cânte, încât m-am speriat pur şi simplu. I-am aruncat cântăreţei o privire peste umăr, în timp ce bufonul porni să cânte din adâncul inimii:

Să-mi spuneți, dacă n-o fi cu bănat,
Bufonului, când face-un pișulică,
De-i tragem pantalonii de bărbat,
Vedem o ghioagă ori o pișpirică?

Imediat mi-am întors ochii spre el. Făcu o plecăciune, una mai exagerată decât aceea cu care își încheia Starling cântatul. Îmi venea să râd, dar și să intru în pământ de rușine. Starling se înroși la față și porni spre noi, dar Kettle o trase de mânecă și-o apostrofă, apoi îmi aruncară amândouă o căutătură fioroasă. Nu era prima oară când mă simțeam prost din cauza isprăvilor bufonului, dar acum depășise măsura. Am făcut un gest de „nu-i vina mea" către ele, apoi am dat să mă rățoiesc la bufon. Făcea tumbe pe cărare în fața mea. Am grăbit pasul ca să-l ajung din urmă.

– Ți-a trecut vreodată prin cap că ai putea s-o jignești? l-am întrebat supărat.

– M-am gândit la asta tot atât cât s-a gândit și ea că m-ar putea jigni cu presupunerea ei. Se răsuci spre mine brusc, scuturând amenințător un deget lung. Recunoaște. Tu mi-ai pus întrebarea aceea fără să te gândești dacă-mi rănești sau nu vanitatea. Cum te-ai simți dacă ți-aș cere eu să dovedești că ești bărbat? Aha! Îi căzură umerii de parcă și-ar fi epuizat toată energia. Pierdem vremea cu nimicuri, când noi avem atâtea greutăți de înfruntat. Las-o baltă, Fitz, și eu voi face la fel. Las-o pe Starling să vorbească despre mine ca despre o „ea" cât are chef. Dinspre partea mea, mă voi strădui s-o ignor.

Ar fi trebuit s-o las moartă. Dar n-am făcut-o.

– Crede că mă iubeşti, asta mă deranjează, am încercat să-i explic.

Mă privi ciudat.

– Dar te iubesc.

– Vreau să zic, aşa cum iubeşte un bărbat o femeie.

Îşi trase răsuflarea.

– Şi cum ar veni asta?

– Păi... Mă cam enerva că se preface a nu mă înţelege. Se culcă împreună. Se...

– Aşa iubeşte un bărbat o femeie? veni întrebarea lui. Se culcă cu ea?

– Şi asta face parte din dragoste!

Am simţit nevoia să mă apăr, fără să ştiu de ce. El ridică din sprânceană şi-mi spuse calm:

– Iar confunzi nevoile trupeşti cu dragostea.

– E mai mult decât o nevoie trupească! am strigat.

O pasăre ţâşni în zbor pe lângă noi, croncănind speriată. M-am uitat înapoi la Kettle şi la Starling, care schimbară priviri nedumerite.

– Înţeleg, spuse bufonul. Stătu puţin şi se gândi cât i-am luat-o eu înainte pe cărare. Din spatele meu, îmi strigă: Spune-mi, Fitz, ai iubit-o pe Molly sau ce-avea pe sub fustă?

Veni rândul meu să mă simt jignit. Dar n-aveam de gând să-i dau voie să mă lase cu gura căscată.

– O iubesc pe Molly şi tot ce face parte din ea, am declarat.

Mă enerva cumplit roşeaţa care-mi aprindea obrajii.

– Poftim, acum ai spus-o singur, replică bufonul, de parcă i-aş fi dat apă la moară. Iar eu te iubesc pe tine, şi tot ce face parte din tine. Lăsă capul pe-o parte şi-mi lansă o provocare: Tu nu mă iubeşti la fel?

Aştepta un răspuns. Îmi doream cu disperare să nu fi început discuţia.

– Ştii că te iubesc, am recunoscut până la urmă, fără chef. După toate prin câte-am trecut împreună, cum poţi să mă mai întrebi? Dar te iubesc aşa cum un bărbat iubeşte alt bărbat...

În momentul acela, bufonul mă privi batjocoritor. Pe urmă i se aprinse o scânteie în ochi şi-am ştiut că-mi pregăteşte ceva oribil.

Sări pe un buştean căzut. De la înălţimea aceea, îi aruncă lui Starling o privire triumfătoare şi strigă teatral:

– Mă iubeşte, aşa zice! Iar eu îl iubesc pe el!

Cu un hohot nestăpânit, sări de pe buturugă şi o luă la goană înainte pe cărare.

Mi-am trecut degetele prin păr şi m-am căţărat încet pe buştean. Am auzit râsul lui Kettle şi comentariile supărate ale lui Starling. Am mers în tăcere printre copaci, dorindu-mi să-mi fi ţinut gura închisă. Eram sigur că Starling clocotea de furie. Destul de rău că în ultima vreme de-abia-mi adresase o vorbă. Mă împăcasem cu gândul că-mi considera Harul o monstruozitate. Nu era prima pe care-o scârbea, încă măcar ea mi-l tolera într-o oarecare măsură. Dar acum furia care-o rodea avea o notă personală. Încă o mică pierdere, din puţinele lucruri care-mi rămăseseră. O parte

din mine jinduia după legătura foarte apropiată pe care am avut-o un timp. Îmi era dor s-o simt dormind cu spatele lipit de-al meu sau să mă ia de braţ pe neaşteptate în timp ce vorbesc. Am crezut că m-am vindecat de asemenea nevoi, dar am început să tânjesc după afecţiunea aceea simplă.

Ca şi cum gândul acela ar fi făcut o spărtură în zidurile minţii mele, imediat mi-am adus aminte de Molly. Şi de Nettle, amândouă aflate în primejdie din cauza mea. Pe nepusă masă, inima se porni să-mi bată sălbatic. Nu am voie să mă gândesc la ele, m-am prevenit, şi mi-am reamintit că nu am ce face. N-aveam cum să le avertizez fără să le trădez. Nu exista nicio cale să ajung la ele înaintea slugoilor lui Regal. Puteam doar să am încredere în braţul puternic al lui Burrich şi să mă agăţ de speranţa că Regal nu ştia cu exactitate unde sunt.

Am sărit peste un pârâiaş săltăreţ şi l-am găsit pe bufon aşteptându-mă pe malul celălalt. Nu zise nimic, începu să păşească în ritmul meu. Buna dispoziţie îl părăsise.

M-am adus aminte că nu ştiam unde se află Molly şi Burrich. Da, ştiam numele unei localităţi din apropierea lor, dar câtă vreme îl ţineam pentru mine, ei erau în siguranţă.

– Ce ştii tu pot să ştiu şi eu.

– Ce-ai spus? l-am întrebat stânjenit. Vorbele lui se potriveau atât de bine cu gândurile mele, încât îmi trimiseră un fior pe şira spinării.

– Am zis: ce ştii tu pot să ştiu şi eu.

– De ce?

– Exact asta m-am întrebat şi eu. De ce aş vrea să ştiu ce ştii tu?

– Nu, eu te-am întrebat de ce ai spus asta.

– Ca să fiu sincer, Fitz, habar n-am. M-am trezit cu aceste cuvinte în cap şi le-am dat glas. Deseori spun lucruri la care n-am cugetat destul, adăugă el, ca şi când şi-ar fi cerut iertare.

– Şi eu.

Nu i-am mai spus nimic, dar m-a tulburat. De la incidentul acela legat de stâlp, semăna mai mult cu bufonul pe care mi-l aminteam de la Buckkeep. Mă bucuram că-şi recăpătase încrederea şi buna dispoziţie, dar mă şi îngrijoram că are încredere prea multă că evenimentele se scurgeau aşa cum trebuie. Şi mi-am mai adus aminte că limba lui ascuţită era mai înclinată să stârnească conflicte decât să le aplaneze. Eu însumi i-am simţit asprimea nu o dată, dar, fiind la Curtea regelui Shrewd, mă aşteptam la aşa ceva din partea lui. Aici, într-un grup atât de mic, parcă tăia mai ascuţit. Oare exista vreun mijloc să-i mai îmblânzesc umorul acid? Am clătinat din cap pentru mine, apoi m-am concentrat hotărât pe ultima problemă primită de la Kettle şi numai la ea m-am gândit câtă vreme am păşit peste rămăşiţele vegetale din pădure şi-am ocolit crengi aplecate.

Spre sfârşitul după-amiezii, cărarea ne-a dus tot mai adânc într-o vale. La un moment dat, drumul străvechi ne aduse în faţa ochilor priveliştea aflată dedesubtul nostru. Am desluşit sălciile verzi aplecate

spre pământ, gata să înfrunzească, şi trunchiurile cu nuanţă roşiatică ale mestecenilor care domneau peste o pajişte cu iarbă înaltă. În valea de sub noi se ridicau sulițele maronii ale papurii de anul trecut. Abundenţa ierburilor şi-a ferigilor prevestea un teren mlăştinos, la fel de sigur ca mirosul verde al apei stătute. Când lupul se întoarse din alergătura lui ud pe la coaste, am ştiut că nu mă înşelasem.

În scurt timp, am ajuns într-un loc în care un pârâu învolburat spălase cândva un pod şi-şi devorase drumul şi pe-un mal, şi pe altul. Acum curgea sclipind argintiu într-o albie cu prundiş, dar copacii căzuţi de-o parte şi de alta a apei îi dovedeau furia nedomolită de odinioară. Un cor de broaşte se potoli brusc la apariţia noastră. Călcam de pe piatră pe piatră ca să nu mă ud la picioare. Nu înaintasem prea mult când al doilea pârâu ne tăie calea. Aveam de ales, ori ne udam picioarele, ori bocancii. Am ales picioarele. Apa era rece şi avea un singur avantaj: îmi amorţea tălpile şi nu mai simţeam pietrele sub ele. Pe malul celălalt, mi-am încălţat bocancii. Micul nostru grup mergea mai adunat pe măsură ce drumul devenea tot mai greu de străbătut. Înaintam împreună, tăcuţi. Ne însoţeau fluieratul mierlelor şi zumzăitul insectelor.

– E-atâta viaţă aici, murmură Kettricken.

Ecoul vorbelor sale rămase plutind în aerul dulceag. M-am pomenit că încuviinţez din cap. Într-adevăr, era plin de viaţă în jurul nostru, şi plante, şi animale. Îmi hrănea Harul şi plutea în aer ca o ceaţă subţire. După

stâncile golașe ale munților și drumul pustiu al deșertului, abundența de viață te amețea.

Atunci am văzut dragonul.

M-am oprit în loc și-am ridicat brațele cerând liniște și nemișcare, într-un gest recunoscut de toată lumea. Toate privirile o urmăriră pe a mea. Starling rămase fără suflare, iar lupului i se zbârli blana de pe spate. Ne-am holbat la el mirați, neștiind ce e.

Auriu cu verde, se tolănise la umbra copacilor, stropită cu petice de soare. Stătea destul de departe de cărare ca să nu văd decât porțiuni din el printre copaci, dar destul ca să fiu impresionat. Capul său imens, lung cât un cal, se odihnea pe mușchi. Singurul ochi pe care îl vedeam era închis. În jurul gâtului îi atârna o creastă din solzi în formă de pene, în nuanțele curcubeului. Smocurile de deasupra ochilor, tot din solzi, păreau caraghioase, numai că nu era nimic de râs la o creatură imensă și atât de neobișnuită. Am văzut un umăr solzos și, șerpuind printre copaci, o coadă lungă. Frunze verzi se îngrămădeau peste el închipuind un cuib.

După o clipă lungă, când nici să respirăm n-am îndrăznit, Kettricken ridică întrebătoare din sprânceană către mine, dar eu mi-am recunoscut neștiința cu o scuturare din umeri. Habar n-aveam ce primejdii putea aduce dragonul sau cum să le facem față. Foarte încet, fără niciun zgomot, mi-am tras sabia. Mi se păru de-a dreptul ridicolă, ca și când m-aș fi apărat de-un urs cu un cuțitaș. Nu știu cât am stat încremeniți. O veșnicie, parcă. Începură să mă doară mușchii din cauza

încordării. Jeppele se foiau nerăbdătoare, dar stătură pe loc câtă vreme Kettricken o ţinu lângă ea pe conducătoarea lor. Într-un sfârşit, regina făcu o mişcare discretă şi puse în mişcare micul nostru grup.

Când n-am mai văzut animalul adormit, am îndrăznit să respir mai uşor. Trupul meu reacţionă imediat: mă durea mâna de cum strânsesem mânerul sabiei şi mi se fleşcăiră toţi muşchii. Mi-am dat la o parte părul transpirat de pe faţă. M-am întors, vrând să schimb o privire uşurată cu bufonul, numai ca să-l văd cum se holbează la ceva de dincolo de mine, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. M-am răsucit iar şi, ca un stol de păsări, ceilalţi îmi imitară gestul. Ne-am oprit încă o dată, transfiguraţi şi muţi de uimire, cu ochii la alt dragon adormit.

Se trântise la umbra deasă a copacilor mereu verzi. La fel ca primul, şi acesta se cuibărise adânc în muşchi şi rămăşiţele vegetale ale pădurii. Dar asemănarea se oprea aici. Coada lungă şi unduioasă era încolăcită în jurul lui ca o ghirlandă, iar pielea cu solzi fini sclipea într-o nuanţă de arămiu-închis. I-am deslușit aripile strânse în jurul corpului îngust. Gâtul lung era întins pe spate, aşa cum şi-l ţin gâştele adormite, iar la cap semăna cu o pasăre, chiar cu cioc de şoim. Din frunte îi ieşea un corn spiralat strălucitor, ascuţit ca vârful de ac. Cele patru membre adunate sub el mă trimiteau cu gândul mai mult la o căprioară decât la o şopârlă. Să numeşti ambele creaturi dragoni părea o contradicţie, dar nu găseam alt cuvânt pentru asemenea fiinţe.

Am stat și ne-am holbat iar ca statuile, iar jeppele se agitară. Kettricken vorbi pe neașteptate:

– Nu cred că sunt vii. Cred că sunt niște sculpturi în piatră foarte frumoase.

Harul meu îmi spunea altceva.

– Sunt vii! am prevenit-o în șoaptă.

Am vrut să cercetez un dragon cu Harul, dar Ochi Întunecați se panică. Mi-am retras mintea.

– Dorm foarte adânc, ca și cum hibernează încă după vremea rece. Dar știu că sunt vii.

În timp ce eu vorbeam cu Kettricken, Kettle se hotărî să afle singură adevărul. Regina făcu ochi mari și se răsuci ca să vadă dragonul, temându-se că se va trezi. Însă bătrâna atinse fruntea nemișcată a creaturii cu degetele ei ofilite. Îi tremură mâna, dar zâmbi, puțin cam trist, și mângâie cornul spiralat.

– Atât de frumos, medită ea. Atât de migălos lucrat. Se întoarse către noi. Priviți cum cârceii plantelor de anul trecut i s-au înfășurat în jurul cozii, la vârf. Priviți cât de adânc zace în frunzele căzute acum douăzeci de ani. Sau acum patruzeci de ani. Solzișorii încă scânteiază, atât de minuțios e făurită!

Starling și Kettricken porniră spre ea cu exclamații de uimire și încântare și în curând se ghemuiră lângă sculptură, atrăgându-și atenția una alteia la detaliile scrupulos lucrate. Solzii individuali de pe fiecare aripă, buclele grațioase ale cozii și orice altă minune a sculptorului fu admirată cu nesaț. Totuși, deși ele arătau și atingeau dragonul cu atâta bucurie, lupul și cu mine ne-am ținut la distanță. Lui Ochi Întunecați i se zbârli

blana de pe spate. Nu mârâi, dar scheună atât de subţire, de parcă ar fi fluierat. După o clipă, am constatat că nici bufonul nu se alăturase femeilor. M-am întors şi l-am surprins admirând dragonii de departe, ca un calic o grămadă de aur, mare cum nici în visurile lui nu întâlnise. Se uita la ei cu ochi mari, iar obrajii lui căpătaseră, chiar şi ei, o nuanţă trandafirie.

– Fitz, hai să vezi! E numai piatră, cioplită atât de iscusit, încât să pară vie. Priveşte! Mai e unul, cu coarne de lopătar şi chip de om!

Kettricken ridică braţul şi-mi arătă unde să mă uit. Am mai zărit un dragon adormit pe solul pădurii. Plecară toţi de la prima sculptură ca s-o admire pe cea nouă, scoţând alte exclamaţii în faţa frumuseţii şi-a bogăţiei detaliilor ei.

M-am dus şi eu la ei, cu picioare de plumb şi cu lupul lipit de mine. Când m-am oprit lângă dragonul cu coarne, am văzut încâlceala de pânze de păianjen din adâncitura unui picior terminat într-o copită. Coastele creaturii nu se ridicau, mişcate de plămânii amorţiţi, nici corpul nu emana căldură. În cele din urmă, m-am obligat să ating piatra rece.

– E o statuie, am rostit cu glas tare, ca şi cum aş fi vrut să mă conving de ceea ce Harul meu contrazicea.

Mi-am plimbat ochii în jur, dincolo de statuia cu coarne şi chip de om, pe care încă o admira Starling, spre locul unde Kettricken şi Kettle zâmbeau lângă altă sculptură. Trupul său ca de porc mistreţ stătea culcat pe-o parte, iar colţii care-i ieşeau din bot erau atât lungi pe cât de înalt eram eu. Semăna, din toate

unghiurile, cu porcul omorât de Ochi Întunecați, doar că era mult mai mare și avea aripi strâns lipite de corp.

– Văd cel puțin douăsprezece asemenea statui, anunță bufonul. Iar în spatele copacilor de colo am găsit o altă coloană sculptată, ca aceea peste care am dat înainte.

Atinse curios statuia, gata să tresară la contactul cu piatra rece.

– Nu-mi vine să cred că sunt statui, că sunt lipsite de viață, i-am spus.

– Nici eu n-am mai văzut sculpturi cu detalii atât de realiste.

N-am încercat să-i spun că m-a înțeles greșit. În schimb, am stat și-am cugetat o vreme. Eu simțeam viață, dar sub degetele mele era doar piatră moartă. Exact invers fusese cu neoamenii: o viață sălbatică le vibra, evident, în trupuri, dar pentru Harul meu, erau reci ca stânca. Am căutat un fel de legătură cu statuile, dar numai acea comparație ciudată îmi venea în minte.

Am cercetat împrejurimile cu privirea. Tovarășii mei se risipiseră prin pădure, trecând de la o sculptură la alta și chemându-se unul pe altul încântați când descopereau încă una și încă una pe sub iedera cățărătoare sau înghițită de frunzele căzute. M-am dus încet după ei. Mi se părea că ajunsesem la destinația însemnată pe hartă. Mai mult ca sigur așa era, dacă cel care desenase harta păstrase proporțiile. Totuși, de ce acolo? De ce erau statuile așa de importante? Însemnătatea

orașului o descoperisem imediat: putea fi tărâmul inițial al Străbunilor. Dar locul acesta?

Am grăbit pasul spre Kettricken. Am găsit-o lângă un taur înaripat. Animalul dormea cu picioarele adunate sub el, cu umerii solizi apropiați și cu botul greu pe genunchi. Imita perfect un taur adevărat, de la curbura amplă a coarnelor la smocul din coadă. Copitele despicate zăceau sub solul gras al pădurii, dar sigur erau acolo. Kettricken își desfăcuse brațele larg, de la un corn la celălalt. Ca și celelalte statui, taurul avea aripi care se odihneau pe spatele lui negru și lat.

– Îmi arăți harta? am rugat-o, trezind-o din visare.

– Am verificat și eu, îmi spuse ea încet. Sunt convinsă că aceasta e zona însemnată. Am trecut pe lângă ruinele a două poduri de piatră. Corespunde cu ce e desenat pe hartă. Iar semnele de pe coloana găsită de bufon corespund cu cele copiate de tine în oraș pentru această destinație. Cred că ne aflăm pe ceea ce a fost cândva malul unui lac. Așa am interpretat eu harta.

– Malul unui lac. Am încuviințat în sinea mea și m-am gândit la ce-mi arătase mie harta lui Verity. Poate. Poate lacul s-a înnămolit și-a devenit o mlaștină. Dar atunci ce e cu statuile acestea?

Kettricken făcu un gest vag spre pădure.

– Să fie o grădină sau un parc?

Am privit împrejur și-am clătinat din cap.

– Nu seamănă cu nicio grădină pe care am văzut-o eu. Statuile par așezate la întâmplare. O grădină n-ar trebui să fie unitară, să aibă o temă? Eu așa știu de la Patience. Aici însă nu văd decât statui împrăștiate,

nicio cărare sau albie sau... Kettricken? Toate statuile reprezintă ființe adormite?

Ea se încruntă.

– Cred că da. Și cred că toate au aripi.

– Atunci poate ne aflăm într-un cimitir, m-am aventurat eu cu presupunerile. Poate există morminte sub statui. Poate e un fel de depozit al blazoanelor marcând mormintele diferitelor familii.

Kettricken își plimbă ochii în jur, gânditoare.

– Tot ce se poate. Dar atunci de ce e marcat pe hartă?

– De ce ar fi o grădină marcată pe hartă?

Ne-am petrecut restul după-amiezii explorând zona. Am descoperit mult mai multe animale. Erau de nenumărate feluri și sculptate în multe stiluri, însă toate aveau aripi și dormeau. Și se aflau acolo de foarte multă vreme. La o examinare mai atentă, am ajuns la concluzia că arborii uriași crescuseră în jurul statuilor, nu statuile fuseseră așezate printre ei. Unele erau acoperite aproape complet de mușchiul năvălitor și mucegaiul de frunze. Dintr-una nu se mai vedea decât un bot uriaș cu colți, ieșind dintr-o suprafață mlăștinoasă. Colții goi, cu vârfuri ascuțite, sclipeau argintii.

– N-am găsit niciuna care să fie crestată sau crăpată cât de cât. Toate arată de parcă ar fi fost sculptate ieri. Și nici nu-mi dau seama cum a fost colorată piatra. Nu pare nici vopsită, nici colorată, nici roasă de trecerea vremii.

Le-am împărtășit celorlalți gândurile mele seara, în timp ce stăteam în jurul focului. Încercam să-mi pieptăn părul ud cu pieptenele lui Kettricken. Pe la

sfârșitul după-amiezii, mă făcusem nevăzut, ca să mă spăl ca lumea pentru prima oară de la plecarea din Jhaampe. Încercasem să-mi spăl și niște haine. Când am revenit în tabără, am descoperit că și ceilalți avuseseră aceeași idee. Kettle punea la uscat rufe ude pe un dragon. Kettricken era mai roșie în obraji ca de obicei și-și reîmpletise părul ud într-o coadă strânsă. Starling părea să fi uitat că e supărată pe mine. Într-adevăr, părea să fi uitat complet de toată lumea. Stătea și se holba la focul taberei noastre cu o expresie meditativă. Parc-o auzeam potrivind cuvinte pe note. M-am întrebat cum e să compui, dacă seamănă cu a rezolva problemele lui Kettle. Mi se părea straniu să-i urmăresc figura știind că se naște un cântec în mintea ei.

Ochi Întunecați veni și se propti cu capul de genunchiul meu. *Nu-mi place să dorm într-o vizuină înconjurată de pietrele astea vii, îmi mărturisi el.*

– Arată, într-adevăr, de parcă sunt gata să se trezească dintr-un moment într-altul, am remarcat eu.

Kettle se așezase pe pământ lângă mine cu un oftat. Își scutură încet capul de femeie în vârstă.

– Eu nu prea cred, zise pe un ton calm.

Îmi lăsa impresia că-i părea rău.

– Păi, cum noi nu le putem elucida misterul, iar drumul nostru a ajuns la capăt, mâine ne vom relua călătoria și le vom lăsa în urmă, anunță Kettricken.

– Ce vei face dacă nu-l găsești pe Verity la ultima destinație de pe hartă? o întrebă încet bufonul.

– Nu știu, ne mărturisi Kettricken. Și nici nu mă voi gândi la asta până nu se va întâmpla. Mai am o șansă de exploatat; până n-o epuizez, nu voi cădea pradă disperării.

M-a șocat atunci s-o aud vorbind ca despre un joc, cu o singură mutare rămasă care s-o ducă la victorie. Pe urmă mi-am zis că pierdusem prea mult timp gândindu-mă la problemele jocului lui Kettle. Mi-am descâlcit și ultimul cârcel din păr și mi l-am prins în coadă.

Vino să vânezi cu mine înainte să se stingă ultima rază de lumină, îmi propuse lupul.

– Cred că în noaptea asta voi vâna cu Ochi Întunecați, am anunțat, sculându-mă și întinzându-mă.

Am ridicat din sprânceană către bufon, dar el părea cufundat în propriile gânduri și nu-mi răspunse. Când m-am îndepărtat de foc, Kettricken mă întrebă:

– Ești în siguranță dacă pleci singur?

– Suntem departe de drumul Meșteșugului. Aceasta a fost cea mai liniștită zi pe care am trăit-o de-o vreme-ncoace. În anumite privințe.

– Poate că suntem la distanță mare de drumul Meșteșugului, dar tot ne aflăm în inima unui ținut ocupat de inițiații în Meșteșug. Și-au lăsat urmele peste tot. Nu poți spune, umblând pe dealurile acestea, că ești în siguranță. N-ar trebui să pleci singur.

Ochi Întunecați scheună gros, nerăbdător să plece. Îmi era foarte dor să vânez cu el, să stăm la pândă și să hăituim vânatul, să ne furișăm prin noapte fără gânduri omenești. Dar nu voiam să ignor avertizarea lui Kettle.

– Mă duc eu cu el, se oferi Starling pe neașteptate.

Se ridică și-și șterse palmele de praf pe șolduri. Dacă i s-a mai părut și altcuiva ciudat, în afară de mine, nu s-a arătat. M-am așteptat măcar la un rămas-bun zeflemitor de la bufon. Dar el continua să stea cu ochii pierduți în beznă. Speram să nu se îmbolnăvească din nou.

Te deranjează dacă vine și ea cu noi? l-am întrebat pe Ochi Întunecați.

În loc de răspuns, lupul scoase un mic oftat de resemnare și se depărtă iute de foc. L-am urmat mai încet, iar Starling veni după mine.

– N-ar trebui să-l ajungem din urmă? mă întrebă ea după câteva momente.

Ne afundam tot mai adânc în pădurea și întunericul tot mai dens. Ochi Întunecați nu se vedea pe nicăieri, dar eu nu aveam nevoie să-l văd. Am vorbit nu în șoaptă, ci foarte încet:

– Când vânăm, ne mișcăm separat unul de celălalt. Când unul scoate din vizuină un animal, celălalt vine repede, fie să-l intercepteze, fie să-l hăituiască amândoi.

Ochii mi se obișnuiseră cu întunericul. Aventura noastră ne îndepărta de statui și ne ducea într-o pădure în care omul nu pusese niciodată piciorul. Mirosea puternic a primăvară, orăcăiau broaștele și bâzâiau insectele. În curând am dat peste o urmă de vânat și m-am luat după ea. Starling venea în spatele meu, nu în liniște perfectă, dar nici stânjenită. Când străbați o pădure ziua sau noaptea, ori te miști în spiritul ei, ori împotriva ei. Unii știu cum să se miște

din instinct; alții nu învață niciodată. Starling înainta în ritmul pădurii, ferindu-se pe sub crengile aplecate și ocolindu-le pe cele căzute, în timp ce ne țeseam drum prin noapte. Nu încerca să pătrundă cu forța printre tufele dese pe care le întâlneam, ci-și răsucea corpul ca să n-o agațe crengile subțiri.

Ești atât de conștient de ea, că n-ai să vezi iepurele nici dac-ai să calci pe el, mă dojeni Ochi Întunecați.

În clipa aceea, un urechilă țâșni dintr-un tufiș chiar din dreapta potecii pe care mergeam eu. Am sărit după el, aplecat, ca să-i țin urma. Alerga mult mai repede ca mine, dar eu știam că mai mult ca sigur se învârtea în cerc. Și mai știam că Ochi Întunecați se mișca iute ca să-i taie calea. Am auzit-o pe Starling grăbind pasul în spatele meu, însă n-am avut timp să mă gândesc la ea, pentru că nu puteam scăpa din vedere iepurele care ocolea copacii și se furișa pe sub obstacole. De două ori era să-l prind și de două ori îmi scăpă printre degete, însă a doua oară când îmi scăpă nimeri exact între fălcile lupului. Ochi Întunecați se arcui, îl fixă la pământ cu labele din față, apoi îi prinse căpșorul între fălci. Din aceeași poziție, îl scutură zdravăn și-i rupse gâtul.

Tocmai despicam burta iepurelui și-i scoteam măruntaiele pentru lup, când Starling ne ajunse din urmă. Ochi Întunecați clefăi mațele cu poftă. *Hai să mai găsim unul,* îmi propuse și dispăru iute în noapte.

– Întotdeauna renunță la carne pentru tine? mă întrebă Starling.

– Nu renunță la ea. Mă lasă s-o car. Știe că acum se vânează cel mai bine, așa că speră să mai omoare

ceva cât de repede. Dacă nu reușește, știe că-i păstrez carnea în siguranță și că o vom împărți mai târziu.

Am prins iepurele mort la curea și-am luat-o iar la picior prin întuneric, trupul cald lovindu-mi-se de coapsă în mers.

– Aha.

Starling veni după mine. După câtva timp, ca și când mi-ar fi răspuns la o întrebare, remarcă:

– Nu mi se pare dezgustătoare legătura ta cu lupul.

– Nici mie, am spus în șoaptă.

Mă deranjă ceva în exprimarea ei. Am continuat să umblu după pradă, cu văzul și auzul încordate. Auzeam lipăitul labelor lui Ochi Întunecați la stânga și în față. Speram să sperie vânatul și să-l îndrepte spre mine.

După câteva minute, Starling adăugă:

– Și nu o să-i mai spun bufonului „ea". Indiferent ce cred eu.

– Asta-i bine, am spus pe un ton neutru.

N-am încetinit pasul.

Mă îndoiesc că ești în stare să vânezi în noaptea asta.

Nu eu am vrut să se întâmple așa.

Știu.

– Vrei să-mi cer și iertare? mă întrebă Starling cu glas jos, încordat.

– Păi... ăăă... m-am bâlbâit eu, apoi am tăcut, pentru că nu înțelegeam despre ce e vorba.

– Foarte bine, zise pe un ton rece și hotărât. Îmi cer iertare, Lord FitzChivalry.

M-am luat de ea:

– De ce te porți așa? am întrebat-o, însă cu voce normală.

Îl simțeam pe Ochi Întunecați. Era deja în vârful dealului și vâna de unul singur.

– Regina mea mi-a cerut să nu mai stârnesc zâzanie în grup. Mi-a spus că Lordul FitzChivalry are de îndurat multe poveri pe care eu nu am de unde să le știu și nu merită să sufere și dezaprobarea mea, mă informă ea prudentă.

M-am întrebat când se petrecuseră acestea, dar n-am îndrăznit să-i dau glas.

– Nu e necesar să faci asta, i-am spus încet.

Îmi era ciudat de rușine, ca unui copil care se supărase până când celălalt cedase în fața lui. Am inspirat adânc, hotărât să vorbesc deschis și să văd ce se întâmplă:

– Nu știu din ce alt motiv n-ai mai vrut să fim prieteni, în afară de acela că ți-am dezvăluit că sunt înzestrat cu Har. Și nici nu înțeleg ce bănuieli îți stârnește bufonul sau de ce te enervează ele. Mă deranjează stânjeneala dintre noi. Aș vrea să fim prieteni, așa cum am fost înainte.

– Așadar, nu mă disprețuiești? Pentru că am depus mărturie că te recunoști ca tată al copilului lui Molly?

Mi-am răscolit sufletul după sentimentele acelea pierdute. De mult nu mă mai gândisem la asta.

– Chade știa deja despre ei, am rostit încet. Ar fi găsit el o cale, chiar dacă tu n-ai fi existat. E foarte... descurcăreț. Și am ajuns să înțeleg că tu nu trăiești după aceleași reguli ca mine.

– Am avut şi eu aceleaşi reguli. Cu multă vreme în urmă. Înainte ca turnul să fi fost nimicit, iar eu uitată şi crezută moartă. După aceea, mi-a venit greu să mai cred în ele. Mi se furase totul. Tot ce era bun, frumos şi cinstit a fost distrus de rău, poftă trupească şi lăcomie. Nu. Mai rău decât pofta trupească şi lăcomia, un sentiment pe care nu l-am putut înţelege. Chiar şi în timp ce mă siluiau, piraţii nu păreau s-o facă pentru că le-ar fi făcut plăcere. Nu plăcerea aceea... Au râs când au văzut că mă doare şi mă zbat. Cei care se uitau râdeau, aşteptând să le vină rândul.

Starling privea dincolo de mine, în beznă. Cred că vorbea în aceeaşi măsură pentru ea şi pentru mine, străduindu-se să înţeleagă un lucru care sfida înţelegerea.

– Parcă erau îmboldiţi, dar nu de poftă sau de lăcomie, ca să se sature odată şi odată. Era un rău pe care mi-l puteau face, aşa că mi-l făceau. Crezusem, naivă, poate, că dacă respecţi regulile, eşti protejat, nu ţi se poate întâmpla nimic rău. După aceea, mi-am simţit... înşelată. Proastă. Credulă, pentru că mi-am închipuit că idealurile mă pot apăra. Onoarea, politeţea şi dreptatea... nu sunt adevărate, Fitz. Ne prefacem cu toţii că există şi ne apărăm cu ele ca şi cu nişte scuturi. Dar ele te protejează numai contra celor care poartă aceleaşi scuturi. Împotriva celor care le-au renegat ele nu reprezintă niciun scut, sunt doar arme pe care le folosesc împotriva victimelor lor.

O clipă m-am simţit ameţit. Nu mai auzisem o femeie să vorbească despre asemenea lucruri cu atâta pasivitate. De cele mai multe ori, nici nu se aducea vorba

de asta. Violurile din timpul unui raid, posibilele sarcini apărute în urma lor, până și copiii pe care femeile din cele Șase Ducate îi nășteau după ce fuseseră siluite de piraţii Corăbiilor Roșii se pomeneau numai rareori. Mi-am dat seama că stăm pe loc de un timp destul de îndelungat. M-am înfiorat în răcoarea nopţii.

– Hai să ne întoarcem în tabără, i-am propus dintr-odată.

– Nu, mă refuză ea. Nu încă. Mă tem că voi plânge, iar dacă plâng, aș prefera s-o fac pe întuneric.

Bezna aproape că învăluise natura întreagă. Am condus-o pe Starling pe o potecă mai largă cu urme de vânat și-am găsit un buștean pe care să ne așezăm. Brotacii și gâzele umpleau aerul cu sunete de împerechere.

– Te simţi bine? am întrebat-o, după ce-am stat un timp tăcuţi.

– Nu, îmi răspunse ea scurt. Trebuie să te fac să înţelegi. Nu ţi-am vândut copilul pe degeaba, Fitz. Nu te-am trădat pentru că aș fi o trădătoare. La început, nici măcar nu am judecat așa lucrurile. Cine n-ar vrea să-și vadă fata prinţesă și, până la urmă, regină? Cine n-ar vrea haine frumoase și o casă pentru copilul lui? Nu mi-a trecut prin cap că tu și femeia ta credeţi că asta ar fi o nenorocire pentru fata voastră.

– Molly e soţia mea, am rostit, dar nu cred că m-a auzit.

– Apoi, și după ce am aflat că așa ceva nu ţi-ar face nicio plăcere, am făcut-o oricum. Știind că așa îmi voi câștiga un loc aici, lângă tine, martoră la... orice ai avea de gând să faci. Văzând locuri nemaiîntâlnite,

pe care niciun menestrel nu le-a mai cântat, ca statuile de astăzi. Pentru că era singura mea şansă de a-mi face un viitor. Trebuie să compun un cântec. Trebuie să fiu martoră la un eveniment care să-mi asigure un loc de cinste printre menestreli. Care să-mi garanteze o farfurie de supă şi-un pocal cu vin când voi fi prea bătrână ca să mai călătoresc din turn în turn.

– N-ai fi putut să-ţi găseşti un bărbat cu care să-ţi împarţi viaţa şi să aveţi copii? am întrebat-o încet. Văd că ştii cum să atragi atenţia bărbaţilor. Sigur ai da peste unul care...

– Niciun bărbat nu vrea să se însoare cu o femeie stearpă, rosti Starling pe un ton plat, lipsit de inflexiuni. Când a căzut Turnul Dimity, Fitz, m-au lăsat acolo crezând c-am murit. Şi am stat acolo printre cadavre, convinsă că voi muri curând, pentru că nu-mi închipuiam că voi trăi în continuare. În jurul meu ardeau clădiri, răniţii urlau, simţeam miros de carne arsă...

Tăcu o vreme. Când vorbi din nou, glasul i se mai linişti.

– Dar n-am murit. Trupul mi-a fost mai puternic decât voinţa. A doua zi, m-am târât până la o sursă de apă. M-au descoperit alţi supravieţuitori. Am trăit şi mi-a mers mai bine decât multora. Până după două luni. Atunci am fost convinsă că mi se făcuse un rău mai mare decât moartea. Purtam în pântece un copil zămislit cu un pirat.

Aşa că m-am dus la o tămăduitoare care mi-a dat nişte ierburi. N-au avut efect. M-am dus iar la ea şi m-a avertizat că, dacă n-au avut efect, atunci aş face

mai bine să las lucrurile așa cum sunt. Eu însă m-am dus la încă o vindecătoare, care mi-a dat altă poțiune... M-a făcut să... sângerez. Am lepădat copilul, dar sângerarea nu s-a oprit. M-am dus din nou la tămăduitoare, la amândouă, dar niciuna nu m-a putut ajuta. Au zis că se va opri de la sine, cu vremea. Totuși, una din ele mi-a mai spus că s-ar putea să nu mai am copii niciodată. Glasul lui Starling se încordă, apoi se îngroșă. Știu că-ți par o depravată, după cum mă port cu bărbații. Dar, odată ce am fost siluită, e... altfel. Pentru totdeauna. Mi-am zis, știu că mi se poate întâmpla oricând. În felul ăsta, măcar hotărăsc eu cu cine și când. Nu voi avea copii niciodată, așa că nici bărbat statornic nu voi avea. De ce să nu aleg eu pe cine să am? O vreme, m-ai făcut să-mi pun judecata la îndoială, să știi. Până la Moonseye. Moonseye mi-a dovedit că am dreptate. La fel și drumul de la Moonseye la Jhaampe, știind că sunt liberă să fac ceea ce trebuie ca să supraviețuiesc. Pentru că nu va exista un bărbat sau copii care să mă îngrijească la bătrânețe. Uneori cred că ar fi fost mai bine să fiu transformată în neom, adăugă ea cu voce stinsă, tremurată.

– Nu. Să nu mai spui asta niciodată.

Mă temeam s-o ating, dar ea se întoarse brusc și-și lipi fața de mine. Am cuprins-o cu brațul pe după umeri. Tremura. M-am simțit obligat să-mi recunosc prostia:

– N-am înțeles. Când ai zis că soldații lui Burl au violat unele femei... Nu m-am gândit că ai suferit atât.

– A... Mai mult șopti decât vorbi. Am crezut că nu ți s-a părut important. În Farrow am auzit că violul

le tulbură numai pe virgine și pe neveste. Mi-am zis că tu poate îți închipui că asta merită una ca mine.

– Starling!

O scânteie de furie irațională se aprinse în mine la gândul că mă crezuse atât de lipsit de inimă. Pe urmă am privit înapoi. Îi văzusem vânătăile de pe față. De ce nu ghicisem adevărul? Nu vorbisem cu ea niciodată despre faptul că Burl pusese să i se rupă degetele. Socotisem că bănuia cât mă îngrozise, că numai amenințările mai grave ale lui Burl la adresa ei mă ținuseră în frâu. Crezusem că nu mai dorise să fie prietenă cu mine din cauza lupului. Ce și-o fi închipuit, văzându-mă atât de distant față de ea?

– Ți-am provocat multă suferință, i-am mărturisit. Să nu crezi că nu știu cât de valoroase sunt mâinile pentru un menestrel. Sau că desconsider faptul că ai fost siluită. Dacă vrei să vorbești despre asta, sunt gata să te ascult. Uneori, ajută să vorbești.

– Alteori, nu, replică ea. Mă strânse mai tare de mână. În ziua în care ai stat în fața noastră și ne-ai povestit amănunțit ce ți-a făcut Regal, am plâns pentru tine. Dar n-am reușit să îndrept răul care ți s-a făcut. Nu. Nu vreau să povestesc prin ce-am trecut, nici să mă gândesc la asta.

I-am ridicat mâna și-am sărutat degetele care fuseseră rupte din cauza mea.

– Nu confund răul care ți s-a făcut cu persoana ta, i-am spus. Când mă uit la tine, o văd pe Starling Birdsong, menestrelul.

Încuviințând, își frecă obrazul de al meu și-am știut atunci că amândoi împărtășeam aceeași teamă. Refuzam să trăim ca victime.

N-am mai rostit niciun cuvânt, pur și simplu am stat lângă ea. Mi-am zis, și nu era prima dată, că și dacă îl vom găsi pe Verity și dacă, printr-un miracol, întoarcerea lui va schimba soarta războiului în favoarea noastră și vom câștiga, pentru unii victoria avea să vină prea târziu. Eu străbătusem un drum lung și istovitor, dar tot îndrăzneam să cred că, la capătul lui, puteam începe o viață așa cum îmi doream. Starling nu avea nici măcar atât. Oricât de departe s-ar fi refugiat în inima regatului, nu ar scăpa de război. Am strâns-o mai aproape de mine și-am simțit cum durerea ei se scurge într-a mea. După un timp, nu mai tremură.

– S-a făcut întuneric bine, am zis, într-un sfârșit. Mai bine ne-am întoarce în tabără.

Ea oftă, dar își îndreptă spatele. Mă luă de mână. Am dat să plec spre tabără, dar mă trase înapoi.

– Fii al meu, îmi zise pur și simplu. Numai aici și numai acum. Fă-o cu blândețe și prietenie. Ca să uiți de... cealaltă. Dă-mi măcar atât din tine.

O doream. O doream cu o disperare care nu avea nicio legătură cu dragostea, cred că nici măcar cu pofta trupească. Era caldă și vie, ar fi fost o simplă consolare omenească. Dacă aș fi putut s-o am, dar după aceea să nu se schimbe nimic în gândurile mele despre mine și sentimentele mele față de Molly, aș fi făcut-o. Dar sentimentele mele față de Molly nu ieșeau la iveală numai când eram împreună cu ea. Molly

avea dreptul acesta în fața mea; nu i-l puteam respinge numai pentru că eram despărțiți o vreme. Nu credeam că există cuvinte care s-o facă pe Starling să înțeleagă că, alegând-o pe Molly, n-o respingeam pe ea. Așa că i-am spus:

– Vine Ochi Întunecați. Are un iepure.

Ea făcu un pas către mine. Își plimbă mâna pe pieptul meu, până la gât. Degetele ei urmară conturul cicatricei și mă mângâiară pe buze.

– Spune-i să plece, îmi ceru ea încet.

– Nu l-aș putea trimite destul de departe ca să nu știe tot ce s-ar petrece între noi, i-am zis cu sinceritate.

Mâna îi împietri pe obrazul meu.

– Tot? repetă ea cu glas îngrozit.

Tot. Lupul veni și se așeză lângă noi. Îi atârna un iepure în bot.

– Suntem legați cu Harul. Împărțim totul.

Starling își retrase mâna și se îndepărtă de mine. Privi în jos, la silueta întunecată a lupului.

– Atunci, toate câte ți le-am spus...

– Le înțelege în felul lui. Nu ca un om, dar...

– Molly ce părere avea despre asta? întrebă ea brusc.

Am tras iute aer în piept. Nu mă așteptasem ca discuția noastră să ia o asemenea turnură.

– N-a știut niciodată.

Ochi Întunecați porni înapoi spre tabără. L-am urmat cu pași mai înceți. Starling venea după mine.

– Și când va afla? insistă ea. Va accepta să împarți mai departe...

– Probabil că nu, am bolborosit în silă.

De ce mă obliga Starling întotdeauna să mă gândesc la lucruri pe care le evitam?

– Dacă te va obliga să alegi între ea şi lup?

M-am oprit în loc o clipă, apoi am mers în continuare, puţin mai repede. Întrebarea plutea în jurul meu, însă eu refuzam să mă gândesc la ea. Imposibil, nu se va ajunge la aşa ceva. Totuşi, o voce lăuntrică îmi şopti: „Dacă îi vei spune lui Molly adevărul, la asta se va ajunge. Obligatoriu."

– Ai de gând să-i spui, nu? îmi puse Starling, necruţătoare, întrebarea de care mă tot ascundeam.

– Nu ştiu, am zis supărat.

– Aha... După câteva clipe, adăugă: Când un bărbat spune asta, de obicei înseamnă „Nu, nu-i voi spune, dar din când în când voi cocheta cu ideea, ca să pot pretinde că am de gând să-i spun până la urmă."

– Vrei, te rog, să taci?

Nu vorbisem cu glas convingător. Starling veni după mine în tăcere. După un timp, remarcă:

– Nu ştiu de cine să-mi fie milă. De tine sau de ea.

– De amândoi, pesemne, i-am sugerat eu, rece.

Nu voiam să mai discut despre asta.

Bufonul era de strajă când am ajuns în tabără. Kettle şi Kettricken dormeau.

– Bună vânătoarea? ne întrebă el prietenește.

Am ridicat din umeri. Ochi Întunecaţi molfăia deja iepurele pe care-l cărase. Se trânti mulţumit la picioarele bufonului.

– Foarte bună, am zis şi-am ridicat iepurele.

Bufonul mi-l luă și-l atârnă indiferent de stâlpul cortului.

– Micul dejun, mă lămuri el cu calm.

Aruncă o privire spre Starling, dar, dacă și-a dat seama că plânsese, nu făcu nicio glumă pe seama ei. Pe fața mea nu știu ce-a văzut, pentru că nici despre asta nu zise nimic. Cântăreața intră după mine în cort. Mi-am scos bocancii și m-am tolănit recunoscător în așternut. Când, peste câteva minute, am simțit-o că se lipește de spatele meu, nu m-am mirat. Am hotărât că mă iertase. Nu mi-a fost ușor să adorm din cauza asta.

Totuși, până la urmă, am adormit. Îmi ridicasem zidurile de pază, dar am reușit, nu știu cum, să am un vis obișnuit, numai al meu. Am visat că stau lângă patul lui Molly și o păzesc când doarme lângă Nettle. Lupul dormea la picioarele mele, iar în colțul hornului, bufonul ședea pe un taburet și dădea din cap pentru sine, mulțumit. Tabla de joc a lui Kettle era întinsă pe masă, dar, în loc de pietre, avea mici statui reprezentând dragoni, colorați în alb și negru. Pietrele roșii erau corăbii. Era rândul meu să mut. Țineam în mână piesa cu care puteam câștiga, dar eu nu voiam decât să mă uit la Molly cum doarme. A fost un vis aproape liniștitor.

31
SCOARŢĂ DE SPIRIDUŞ

Există o serie de „Profeţii albe" vechi care pomenesc de trădarea Catalizatorului. Colum cel Alb spune despre această întâmplare: „De dragostea lui este trădat, şi dragostea lui a trădat şi ea." Un scrib şi un profet mai puţin cunoscut, Gant cel Alb, dă amănunte: „Inima Catalizatorului este deschisă în faţa celui de bună-credinţă. Îşi pune în el toată încrederea, şi toată încrederea lui e trădată. Copilul Catalizatorul e dat în mâinile duşmanilor săi de către unul a cărui dragoste şi devotament sunt deasupra oricărei îndoieli." Celelalte profeţii sunt mai puţin clare, dar fiecare din ele sugerează că trădătorul Catalizatorului e acela în care el îşi pune toată încrederea.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, în timp ce prăjeam bucăţi din carnea de iepure, Kettricken şi cu mine am consultat din nou harta. Nu prea mai aveam nevoie de ea, amândoi aproape că o învăţasem deja pe de rost. Dar ne obişnuisem să discutăm una-alta cu ea aşezată

între noi și să arătăm cu degetul pe ea. Regina trase o dungă slabă pe manuscrisul ponosit.

– Va trebui să ne întoarcem la coloana din cercul de piatră și apoi să urmăm drumul Meșteșugului o vreme. Până la destinația finală, cred.

– Eu nu ard de nerăbdare să merg iar pe drumul acela, i-am spus sincer. Mă tulbură chiar dacă îl urmez pe lângă margine. Dar bănuiesc că nu este altă cale.

– Eu nu văd niciuna, în afară de ea.

Era prea preocupată ca să-și exprime părerea de rău. Am cercetat-o pe femeia de lângă mine. Părul bălai, odată sclipitor, era acum împletit într-o coadă scurtă și ciufulită. Frigul și vântul îi înăspriseră chipul, îi crăpaseră buzele și-i apăruseră riduri în colțurile gurii și-ale ochilor, ca să nu mai spun de ridurile de pe frunte și dintre ochi. Avea hainele pătate și jerpelite de atâta călătorit. Regina celor Șase Ducate n-ar fi fost primită nici fată în casă la Tradeford. Am simțit brusc nevoia s-o iau în brațe. Nu știam cum s-o fac, așa că m-am mărginit să spun:

– Vom ajunge acolo și-l vom găsi pe Verity.

Ea ridică ochii spre mine. Încercă să-mi ofere o expresie și-o voce încrezătoare când zise „sigur că da". Eu n-am citit în cuvintele ei decât curaj.

De atâtea ori ne strânsesem și ne mutasem tabăra, că o făceam din automatism. Ne mișcam ca un grup, aproape ca o singură ființă. Ca un grup de inițiați, mi-am zis.

Ca o haită, mă corectă Ochi Întunecați. Veni și mă atinse cu botul pe mână. M-am oprit și l-am scărpinat

temeinic între urechi și pe gât. Închise ochii și-și făcu urechile blegi de plăcere. *Dacă perechea ta te obligă să mă gonești, îmi va fi foarte dor de haita noastră.*

Nu voi îngădui să se întâmple așa ceva.

Crezi că te va pune să alegi.

Refuz să mă gândesc la asta acum.

Ah! Se trânti pe-o parte, apoi se rostogoli pe spate, ca să-l pot scărpina pe burtă. Își dezveli dinții într-un rânjet tipic de lup. *Trăiești în clipa de față și refuzi să te gândești la ce va veni. Dar eu, eu descopăr că nu mă pot gândi la altceva decât la ce va veni. Trăiesc vremuri fericite acum, frate. Trăiesc alături de alții, vânăm împreună, împărțim carnea. Dar lupoaica urlătoare de azi-noapte avea dreptate. E nevoie de pui pentru o haită. Iar puiul tău...*

Nu mă pot gândi la asta acum. Trebuie să mă concentrez numai pe ceea ce am de făcut azi ca să supraviețuiesc și pe tot ceea ce am de făcut înainte de a putea spera că mă voi întoarce acasă.

– Fitz? Te simți bine?

Era Starling, care veni să mă prindă de cot și să mă scuture. M-am uitat la ea, trezit din meditație. Lupoaica urlătoare. Greu mi-am reținut zâmbetul.

– Sunt bine. Vorbeam cu lupul.

– A! Se uită în jos la el și-am văzut că încearcă să priceapă legătura dintre noi. Pe urmă ridică din umeri. Ești gata de plecare?

– Dacă sunt și ceilalți.

– Așa se pare.

Se duse la Kettricken, s-o ajute să urce poverile pe ultima jeppă. Eu l-am căutat din priviri pe bufon. Se așezase liniștit pe bocceaua lui, cu mâna pe unul din dragonii de piatră, și avea o privire pierdută. M-am apropiat de el încet, pe la spate.

– Te simți bine? l-am întrebat șoptit.

El nu sări speriat, căci nu tresărea niciodată, ci-și întoarse privirea palidă spre mine. Avea o expresie de om care jinduia după un lucru pierdut și-i dispăruse agerimea obișnuită.

– Fitz. Ai avut vreodată senzația că îți amintești un lucru, dar când te gândești la ce anume, pur și simplu nu mai e?

– Uneori, am recunoscut. Cred că toată lumea pățește asta.

– Nu. De altceva e vorba, stărui el cu glas calm. De când m-am urcat pe piatra aceea ieri și-am întrezărit o sclipire din lumea străveche... îmi tot vin în minte jumătăți de amintiri. Așa ca el. Mângâie afectuos capul dragonului – o mângâiere de iubit pe capul reptilian în formă de ic. Parcă l-aș fi cunoscut. Brusc, mă fixă cu o privire rugătoare. Tu ce-ai văzut atunci?

Am ridicat din umeri.

– Un fel de piață înconjurată de prăvălii și oameni îndeletnicindu-se cu negoțul lor. O zi aglomerată.

– Pe mine m-ai văzut? mă întrebă cu glas foarte scăzut.

– Nu sunt sigur. Mă cuprinse brusc stânjeneala. Acolo unde stăteai tu, eu am zărit pe altcineva. Într-un fel, era ca tine. Fără culoare și se comporta

ca un măscărici, cred. Ai vorbit de coroana ei, sculptată cu capete şi cozi de cocoş.

– Serios? Fitz, îmi amintesc foarte puţine din câte am vorbit după aceea. Îmi aduc aminte doar sentimentul şi cât de repede a dispărut. Eram legat de toate. Făceam parte din toate. Era minunat, ca o cascadă de iubire în suflet sau o sclipire dintr-un lucru neasemuit de frumos sau...

Nu-şi mai găsea cuvintele.

– Aşa e Meşteşugul, i-am explicat blând. Ai simţit atracţia lui. Ei trebuie să-i reziste orice om care-l întrebuinţează, ca nu cumva să fie scufundat în el.

– Deci acela a fost Meşteşugul, observă el pentru sine.

– Imediat ce ai ieşit din mrejele lui, ai trăit clipe de extaz. Ai spus ceva despre dragonul cuiva pe care urma să-l prezinţi. Vorbe fără înţeles. Stai să-mi aduc aminte. Dragonul lui Realder. Iar Realder îţi promisese că te va lua cu el să zbori.

– Aha! Visul meu de azi-noapte. Realder. Aşa te chema pe tine.

Vorbea şi mângâia capul statuii. Se întâmplă un lucru foarte ciudat. Mi se trezi la viaţă Harul şi Ochi Întunecaţi veni în fugă lângă mine, cu blana de pe spate toată zbârlită. Şi mie mi se făcu părul măciucă şi-am sărit înapoi, aşteptând ca statuia să se trezească la viaţă. Bufonul ne privi nedumerit.

– Ce s-a întâmplat?

– Statuile ne par vii. Şi mie, şi lui Ochi Întunecaţi. Iar când ai rostit numele acela, am avut impresia că dragonul s-a mişcat.

– Realder, repetă bufonul.

Mi-am tras răsuflarea, dar n-am simțit nimic. Am clătinat din cap la privirea lui întrebătoare.

– E doar piatră, Fitz. Piatră rece și frumoasă. Cred că ai nervii slăbiți.

Mă luă prietenește de braț. Ne-am îndepărtat de statui și ne-am întors la cărarea stearsă. Ceilalți dispăruseră deja din vedere, în afară de Kettle. Stătea proptită în bâta ei și ne arunca priviri fioroase. Din instinct, am grăbit pasul. Când am ajuns lângă ea, mă luă de brațul celălalt și-i făcu semn poruncitor bufonului s-o ia înainte. Am mers în urma lui, dar mai încet. Când se îndepărtă de noi suficient, bătrâna mă strânse de braț ca în chingi de oțel și mă întrebă:

– Ei?

În prima clipă, am privit-o tâmp. Apoi mi-am revenit.

– N-am găsit soluția la problemă, m-am scuzat.

– Asta se vede clar, îmi zise ea cu asprime.

Își supse dinții, se încruntă la mine, vru să mai spună ceva, apoi dădu din cap pentru sine. Nu-mi dădu drumul de braț.

În restul zilei, mergând tăcut alături de ea, am chibzuit la poziția pietrelor.

Nu cred că există ceva mai supărător decât să mergi înapoi pe unde ai venit când vrei cu disperare să ajungi undeva. Acum că nu mai străbăteam un drum străvechi, aproape invizibil din cauza vegetației, călcam pe propriile urme prin pădurea noroioasă și sus pe dealuri și înaintam cu viteză mai mare decât la venire.

Odată cu schimbarea anotimpurilor, ziua se lungise, iar Kettricken ne prelungi marşul până la amurg. Aşa se face că în seara aceea, când ne-am aşezat tabăra, ne-am pomenit la numai un deal depărtare de piaţa din piatră neagră. Cred că regina a ales să poposim pe drumul vechi de dragul meu. Nu voiam să dorm mai aproape de răspântia aceea decât era necesar.

Vânăm? mă întrebă Ochi Întunecaţi, imediat ce ne-am pregătit adăpostul.

– Mă duc la vânătoare, i-am anunţat pe ceilalţi.

Kettle înălţă spre mine priviri dezaprobatoare.

– Ţine-te la distanţă de drumul Meşteşugului, mă avertiză ea.

Spre surprinderea mea, bufonul sări în picioare.

– Mă duc şi eu cu ei. Dacă nu se supără lupul.

Cel-fără-Miros e binevenit.

– Eşti binevenit să ne însoţeşti. Dar sigur te simţi în stare?

– Dacă obosesc, mă întorc, m-a asigurat el.

Când noi am pornit cu greu prin bezna tot mai deasă, Kettricken cugeta cu ochii la hartă, iar Kettle stătea de strajă.

– Să nu staţi mult, altfel vin după voi, mă preveni cea din urmă. Şi nu te apropia de drumul Meşteşugului, îmi repetă.

Undeva deasupra copacilor, plutea o lună plină. Razele ei se strecurau în sclipiri şerpuitoare printre crengile cu frunze proaspete, ca să ne lumineze calea. O vreme, am înaintat împreună prin pădurea care nu ne punea oprelişti. Simţurile lupului le completau pe

ale mele. Noaptea fremătă de miresmele plantelor fragede şi de orăcăitul broaştelor şi-al gâzelor nocturne. Aerul era puţin mai rece decât în timpul zilei. Am găsit urme de vânat şi ne-am luat după ele. Bufonul ţinu ritmul cu noi fără să scoată un cuvânt. Am inspirat adânc, apoi am dat drumul aerului cu un oftat. În ciuda sentimentelor mele, m-am pomenit că spun: *Ce bine e!*

Da, e bine. Îmi va lipsi.

Ştiam că se gândeşte la vorbele lui Starling din noaptea trecută. *Hai să nu ne gândim la lucruri care poate nici nu se vor întâmpla. Hai să vânăm, pur şi simplu,* i-am propus. Şi aşa am şi făcut. Bufonul şi cu mine ne-am ţinut pe urmele vânatului, iar lupul cotea la stânga şi la dreapta printre copaci, ca să sperie vânatul şi să-l trimită spre noi. Ne mişcam în ritmul pădurii, alunecând aproape fără zgomot prin noapte, cu simţurile treze. Am dat peste un porc spinos care înainta greoi prin întuneric, dar n-am avut chef să-l omor, cu atât mai puţin să-l curăţ de piele ca să-l putem mânca. Voiam carne simplă. Cu mare dificultate l-am convins pe Ochi Întunecaţi să caute altă pradă cu mine. *Dacă nu găsim altceva, ne putem întoarce aici oricând. Nu-s deloc iuţi de picior porcii ăştia.*

Încuviinţă în silă şi am pornit iar în zigzag. Pe o pantă deschisă, caldă încă de la soarele apus, Ochi Întunecaţi văzu un ciuf de ureche ciulită şi-un ochi lucios. Din două salturi, era deja călare pe iepure. În goana lui, scoase la iveală încă un iepure care o luă la fugă spre vârful dealului. M-am luat după el, dar

bufonul îmi strigă că se întoarce. Pe la jumătatea pantei, mi-am dat seama că n-aveam cum să prind iepurele. Mă istovise ziua prea lungă, iar animalul se temea pentru viaţa lui. Când am ajuns în vârf, nu l-am mai văzut. M-am oprit, gâfâind. Vântul şuşotea printre copaci. Îmi aduse în nări un miros şi ciudat şi familiar. Nu l-am identificat, dar nu prevestea nimic bun. Stând acolo, cu nările fremătând, încercând să-l localizez, Ochi Întunecaţi trecu în goană pe lângă mine. *Ghemuieşte-te!* îmi porunci.

N-am stat pe gânduri, ci m-am supus, lăsându-mă pe vine şi mijind ochii în căutarea primejdiei.

Nu! Ghemuieşte-ţi mintea!

De data asta, l-am înţeles imediat şi, panicat, mi-am ridicat zidurile. Nasul lui mai fin asocie imediat mirosul vag din aer cu cel al hainelor din desagii lui Burl. Mi-am ascuns mintea cât am putut şi mi-am întărit zidurile din jurul ei, chiar dacă îmi spuneam că era aproape imposibil ca Burl să fie acolo.

Teama e un stimulent grozav pentru minte. Imediat mi-am dat seama de un lucru care ar fi trebuit să-mi fie limpede mai de mult. Nu eram deloc departe de piaţa de la răspântie şi de stâlpul negru din ea. Simbolurile gravate pe stâlpii călăuzitori nu arătau numai unde duc drumurile vecine, ci şi unde te putea transporta stâlpul. Oriunde găseai un asemenea pilastru, te putea duce la următorul. Din oraşul vechi până la orice loc marcat pe stâlpi nu era decât un pas. Cei trei iniţiaţi s-ar fi putut afla doar la câţiva paşi de mine tocmai atunci.

Nu. E numai unul, și nici măcar în apropiere. Pune-ți nasul la treabă, dacă nu-ți pui mintea, mă asigură Ochi Întunecați, mustrător. *Să-l omor?* se oferi el nepăsător.

Te rog. Dar ai grijă de tine.

Lupul pufni slab, a dispreț. *E mai gras decât porcul ăla sălbatic pe care l-am omorât. Gâfâie și transpiră chiar și când coboară pe drum. Stai nemișcat, frate, până te scap de el.* Tăcut ca moartea, Ochi Întunecați alunecă printre copaci.

Am stat ghemuit o veșnicie, așteptând să aud ceva, un mârâit, un urlet, zgomot de pași alergând prin tufișuri. Nimic. Am adulmecat aerul, dar n-am surprins mirosul înșelător. Dintr-odată, n-am mai rezistat să stau pe vine și să aștept. Am sărit în picioare și m-am dus după lup, într-o liniște la fel de primejdioasă ca a lui. Înainte, când vânasem, nu fusesem prea atent pe unde mersesem. Acum am observat că ne apropiasem de drumul Meșteșugului mai mult decât bănuisem, că tabăra noastră nu era deloc departe de el.

Le-am simțit Meșteșugul așa cum auzi un sunet de cântec îndepărtat. M-am oprit și-am împietrit. Mi-am forțat mintea să stea pe loc și i-am lăsat să-mi atingă simțurile, fără să reacționez deloc.

Sunt aproape. Burl, cu răsuflarea tăiată de încântare și teamă deopotrivă. L-am simțit că stă la pândă, gata de atac. *Îl simt, se apropie.* Pauză. *Of, nu-mi place locul ăsta. Nu-mi place deloc.*

Fii calm. O simplă atingere, atâta tot. Atinge-l cum ți-am arătat, și zidurile lui se vor nărui. Vorbise Will, maestrul către ucenic.

Şi dacă are un cuţit?

Nu va avea timp să-l folosească. Crede-mă. Niciun zid nu rezistă la atingerea aceea, te asigur. Nu trebuie decât să-l atingi. Eu voi veni prin tine şi mă voi ocupa de restul.

De ce eu? De ce nu tu sau Carrod?

Chiar ai prefera să faci treaba lui Carrod? Pe lângă asta, tu eşti cel care l-ai avut pe bastard în mână şi-ai fost destul de prost să-ncerci să-l ţii într-o cuşcă. Du-te şi fă-ţi datoria pe care-ar fi trebuit s-o îndeplineşti mai demult. Sau vrei să simţi iar mânia regelui?

Burl se cutremură. M-am înfiorat şi eu, pentru că l-am simţit. Pe Regal. Gândurile erau ale lui Will, dar undeva, cumva, le auzea şi Regal. M-am întrebat dacă Burl ştia la fel de bine ca mine că, indiferent dacă-l omora sau nu pe bastard, Regal va savura încă o dată să-l vadă suferind. Că amintirea torturării lui era una atât de plăcută, încât Regal nu se mai putea gândi la el fără să-şi aducă aminte cât de satisfăcut fusese de ea. Scurtă vreme.

M-am bucurat că nu eram Burl.

Uite-l! Acela a fost bastardul. Găseşte-l!

Ar fi trebuit să mor atunci, după toate regulile Meşteşugului. Mă găsise Will, îmi descoperise gândul neatent plutind în aer. Scurtul meu moment de compătimire pentru Burl fusese tot ce-i trebuise. Se năpusti după mine ca un ogar. *L-am prins!*

Urmă o clipă de încordare maximă. Inima mi se zbătea în piept când am cercetat împrejurimile cu Harul. Doar un şoricel în apropiere. Pe Ochi Întunecaţi

l-am găsit coborând panta cu paşi furişaţi. Totuşi, Burl zisese că se apropie de mine. Aflase cumva o cale de a se feri de Harul meu? La gândul acela, mi se înmuiară genunchii.

Departe, în josul dealului, un trup se prăbuşi în tufe şi un bărbat ţipă. Îl atacase lupul, mi-am zis.

Nu, frate, nu eu.

De-abia am înţeles gândul lupului. M-am clătinat, lovit de Meşteşug, dar nu ştiam al cui. Simţurile mi se contraziceau, ca şi când aş fi sărit în apă şi-aş fi dat de nisip. Fără să ştiu exact ce fac, am luat-o împleticit la goană în jos pe pantă.

Nu-i el! Will, foarte furios şi agitat. *Ce-i asta? Cine e?*

O pauză consternată. *E monstrul ăla, bufonul!* Furie sălbatică. *Unde e bastardul? Burl, cretin neîndemânatic! Ne-ai dat de gol pe toţi.*

Dar nu eu, ci Ochi Întunecaţi fu acela care se năpusti asupra lui Burl. I-am auzit mârâitul chiar de la distanţa aceea. În pădurea întunecată de la poalele dealului, un lup se repezi la Burl, iar ţipătul pe care îl scoase Meşteşugul celui de-al doilea la vederea colţilor nimicitori îndreptaţi spre faţa lui distrase până şi atenţia lui Will. În clipa aceea, mi-am ridicat brusc zidurile şi-am luat-o la goană ca să mă alătur lupului care-l ataca fizic pe Burl.

Am avut parte de o mare dezamăgire. Erau mult mai departe decât mă aşteptasem. Nici măcar nu l-am zărit pe Burl, decât prin ochii lupului. Cât de gras şi stângaci îl credea Ochi Întunecaţi, se dovedi un alergător excelent cu animalul pe urme. Totuşi, Ochi

Întunecaţi l-ar fi doborât dacă Burl ar fi fost nevoit să alerge pe o distanţă mai lungă. Din primul salt, lupul se alese numai cu mantaua de care bărbatul scăpă răsucindu-se. La al doilea atac, îi sfâşie pantalonii şi carnea, dar Burl fugi de parcă nici nu l-ar fi atins. Ochi Întunecaţi îl văzu că ajunge la marginea pieţei cu dale negre şi o ia spre stâlp, cu o mână întinsă a implorare. Bărbatul lovi cu palma piatra strălucitoare şi dispăru ca absorbit de ea. Lupul se cabră şi se opri, alunecând pe piatră. Se îndepărtă de stâlp, ca şi când Burl ar fi sărit într-un foc. Se opri la un braţ de el, mârâind furios, nu doar de furie, ci şi de teamă sălbatică. Am văzut toate acestea deşi eram la distanţă de o pantă de ei, fugind şi împleticindu-mă pe întuneric.

Pe neaşteptate, mă atinse un val de Meşteşug. Nu se manifestă fizic, dar impactul mă trimise la pământ şi-mi tăie respiraţia. Am ameţit şi-au început să-mi ţiuie urechile. Eram neapărat în faţa oricui dorea să mă asalteze. Am zăcut neputincios, ca leşinat. Poate tocmai asta m-a salvat, faptul că în clipele acelea pierise orice umbră de Meşteşug din mine.

I-am auzit însă pe ceilalţi. Îşi foloseau Meşteşugul aiurea, înlemniţi de groază. Li se pierdea în depărtare, de parcă i-ar fi înecat chiar râul Meşteşugului. Aproape că m-am dus după ei, atât de şocat eram de ceea ce simţeam. Păreau risipiţi în bucăţi. Le-am simţit buimăceala tot mai vagă. Am închis ochii.

Apoi am auzit glasul familiar al lui Kettle strigându-mă disperată. Îi tremura de panică.

Ochi Întunecaţi!

Sunt deja pe drum. Mă ajungi din urmă! îmi ordonă lupul bosumflat. L-am ascultat.

Când am ajuns la iurtă, eram plin de zgârieturi, cu un crac sfâșiat la genunchi. Kettle stătea afară, așteptându-mă. Focul lumina ca un far. La vederea ei, mi se mai potoliră bătăile inimii. Mă temusem puțin că fuseseră atacați.

– Ce s-a întâmplat? mă întrebă, apoi adăugă: A țipat cineva și-am ieșit din cort. Pe urmă s-a auzit mârâitul lupului. Ne-am dus în direcția zgomotului și l-am găsit pe bufon. Clătină din cap dezaprobator. Nu știu sigur ce s-a întâmplat.

Am vrut să intru cort pe lângă ea, dar m-a prins de mână. Era surprinzător de puternică pentru o femeie în vârstă. Mă opri cu fața la ea.

– Ai fost atacat? vru să afle.

– Într-un fel.

În câteva cuvinte, i-am povestit ce pățisem. Făcu niște ochi cât cepele când auzi că mă izbise valul acela de Meșteșug. La sfârșit, încuviință din cap pentru sine, confirmându-și aspră bănuielile.

– Te căutau pe tine, dar au dat peste el. Nu știe cum să se apere. Din câte îmi dau seama, e încă în puterea lor.

– Ce? Cum? am întrebat uluit.

– În piața aceea, voi doi ați fost legați prin Meșteșug, chiar dacă un timp foarte scurt, de stâlpul și de puterea pe care o aveți, fiind cine sunteți. Lăsați în urmă... un fel de potecă. Cu cât sunteți legați mai des, cu atât se vede mai bine poteca aceea. În timp,

devine o legătură, ca legătura dintre inițiații unui grup. Cei înzestrați cu Meșteșug o descoperă imediat, dacă o caută. Adesea, poteca e ca o ușă din spate, o cale nepăzită spre mintea celui cu Meșteșug. Însă de data asta aș zice că l-au găsit pe bufon în locul tău.

Expresia de pe chipul meu o făcu să-mi dea drumul la mână. Am intrat iute în cort. În mangal ardea un foc plăpând. Kettricken îngenunchease lângă bufon și-i vorbea încet și convingător. Starling stătea nemișcată în așternut, palidă, cu ochii holbați la el, în vreme ce lupul se foia prin interiorul aglomerat. Blana de pe spate tot zbârlită îi era.

Am îngenuncheat repede la capul bufonului. M-am dat înapoi imediat ce l-am văzut. Mă așteptasem să zacă vlăguit și leșinat. În loc de asta, era țeapăn, cu ochii deschiși, iar pupilele îi fugeau în toate părțile, de parcă ar fi urmărit o luptă teribilă, la care noi nu puteam fi martori. I-am pus mâna pe braț. Era rece ca un cadavru.

– Bufonule? l-am strigat. Nu dădu semne că m-ar fi auzit. Bufonule! am strigat mai tare și m-am aplecat deasupra lui.

L-am scuturat, mai întâi ușor, apoi violent. Degeaba.

– Atinge-l și caută-i Meșteșugul, mă instrui Kettle supărată. Dar fii cu grijă. Dacă e tot în puterea lor, te pui și pe tine în primejdie.

Mi-e rușine să recunosc că în clipa aceea mi-a înghețat sângele în vene. Oricât îl iubeam pe bufon, încă mă temeam de Will. În cele din urmă, peste o secundă lungă cât o veșnicie, i-am atins fruntea.

– Nu te teme, îmi spuse Kettle, zadarnic. Pe urmă adăugă, paralizându-mă: Dacă l-au prins şi-l ţin acolo, e doar o problemă de timp până când se vor folosi de legătura dintre voi ca să pună mâna şi pe tine. Singura ta şansă e să-i goneşti din mintea bufonului. Dă-i drumul, acum.

Îmi puse mâna pe umăr. În clipa aceea stranie, parcă mă atinse Shrewd, sorbind putere de la mine. Apoi mă bătu prietenește, liniştitor. Am închis ochii, am simţit fruntea bufonului în palmă. Mi-am coborât zidurile.

Râul Meşteşugului curgea, inundat de timp, şi se scurgea în el. O secundă, ca să mă orientez. Un moment de groază, când Will şi Burl îmi atinseră marginea simţurilor. Erau foarte agitaţi. M-am retras din calea lor ca şi cum m-aş fi frecat de o sobă fierbinte, şi m-am concentrat mai profund. Bufonul, bufonul, numai bufonul. L-am căutat, aproape l-am găsit. O, trecea şi mă întrecea, o trecere stranie, o întrecere stranie. Ţâşnea şi mă ocolea, ca un crap auriu într-un bazin cu buruieni, ca firicelele de praf dansând în faţa ochilor după ce eşti orbit de soare. A prinde mintea aceea strălucitoare însemna a încerca să prinzi imaginea lunii oglindite pe un lac nemişcat. I-am văzut frumuseţea şi puterea în străfulgerări de intuiţie. O clipă doar mi-a trebuit să înţeleg şi să mă minunez de mintea lui extraordinară, iar în următoarea am şi uitat ce-am înţeles.

Apoi, cu perspicacitate demnă de jocul cu pietre al lui Kettricken, am ştiut ce să fac. În loc să încerc

să-l apuc, l-am înconjurat. N-am făcut niciun efort ca să-l invadez sau să-l prind, ci doar ca să învălui ceea ce vedeam din el și să-l feresc de rău. Mi-am adus aminte de mine când învățasem să folosesc Meșteșugul. Așa făcuse și Verity cu mine, ajutându-mă să mă păstrez întreg când curentul Meșteșugului amenința să mă risipească în lume. L-am liniștit pe bufon când încerca să se regăsească.

Dintr-odată, am simțit o strânsoare rece pe încheietură.

– Oprește-te, mă rugă el frumos. Te rog.

M-a durut că i se păruse necesar să adauge vorbele acelea. M-am retras din căutarea mea și-am deschis ochii. Am clipit de câteva ori și m-am trezit, mirat, că tremur, acoperit de-o transpirație rece. Bufonul nu putea arăta mai palid decât era, însă în ochi și-n trăsăturile gurii i se ghicea nesiguranța, nu știa dacă să se trezească sau nu. L-am privit în ochi și-am simțit o tresărire de luciditate în el. Legătura Meșteșugului, subțire ca firul de păianjen, dar prezentă. Dacă nervii mei n-ar fi fost atât de fragili în urma căutării bufonului, poate că n-aș fi simțit-o deloc.

– Nu mi-a plăcut, șopti el.

– Îmi pare rău, i-am spus cu blândețe. Am crezut c-au pus mâna pe tine, așa că am plecat în căutarea ta.

Flutură leneș din mână.

– Nu de tine. De ceilalți. Își înghiți emoțiile, scârbit. Au fost în mine. În mintea mea, în amintirile mele. Mi le-au sfărâmat și le-au mânjit, ca niște copii nelegiuiți. Au...

Îi sclipiră ochii.

– Burl a fost? am întrebat eu blând.

– A, da. Așa îl cheamă, deși nu-și mai aduce aminte de el în ultima vreme. Will și Regal îl folosesc în scopurile lor. Au intrat în mine prin el, crezând că te-au găsit pe tine... Îi pieri vocea, apoi își reveni. Cel puțin așa mi s-a părut. De unde să știu?

– Meșteșugul aduce viziuni stranii. N-au cum să-ți copleșească mintea fără să se dea de gol, îl informă Kettle țâfnoasă. Luă o cănuță cu apă fierbinte de pe mangal. Dă-mi scoarța de spiriduș, îmi ceru.

Imediat m-am întins după rucsac și-am scotocit după ea, dar n-am rezistat s-o întreb pe un ton mustrător:

– Parcă ziceai că nu face bine.

– Nici nu face, ripostă ea aspră. Celor care practică Meșteșugul. Pe el, însă, l-ar putea apăra de ceea ce nu se poate apăra singur. Vor mai încerca și altă dată, nu mă îndoiesc. Dacă-l pot invada, chiar și pentru o clipă, îl vor folosi ca să te găsească. E un truc vechi.

– Unul de care nu am auzit niciodată, am subliniat, dându-i săculețul cu scoarță de spiriduș.

Ea puse puțin într-o cană și adăugă apă fiartă. Pe urmă puse restul plantei în bocceaua ei. Era clar că n-o făcuse din neglijență, așa că nu i-am cerut-o înapoi. Ar fi fost inutil.

– De unde știi atâtea despre Meșteșug? o întrebă bufonul fără ocolișuri.

Își recăpăta starea de spirit obișnuită.

– Poate că le-am învățat ascultând, în loc să pun întrebări personale tot timpul, se răsti Kettle la el.

Acum vei bea asta, adăugă, considerând subiectul încheiat.

Dacă n-aş fi fost atât de tulburat, m-ar fi amuzat să-l văd pe bufon pus la punct cu atâta iscusinţă. El luă cana, dar se uită la mine.

– Ce-a fost asta, ce s-a întâmplat la sfârşit? M-au ţinut şi, pe nepusă masă, s-au produs un cutremur, un foc şi-o inundaţie, toate deodată. Se încruntă. Pe urmă am dispărut, m-am împrăştiat. Nu m-am mai găsit. Şi atunci ai venit tu...

– Are cineva de gând să-mi explice ce s-a întâmplat în seara asta? întrebă Kettricken cam ţâfnoasă.

M-am aşteptat să-i răspundă Kettle, dar bătrâna tăcu. Bufonul lăsă jos cana cu ceai.

– E greu de explicat, regina mea. Ca doi bandiţi care dau năvală peste tine în dormitor, te trag din pat şi te zguduie şi în vremea asta te tot strigă pe nume. Când au descoperit că nu sunt Fitz, s-au înfuriat pe mine. Atunci s-a cutremurat pământul şi-am fost aruncat. Din vârful unui şir lung de trepte. Metaforic vorbind, desigur.

– Ţi-au dat drumul? am exclamat cu încântare. M-am întors imediat spre Kettle. Înseamnă că nu sunt atât de inteligenţi precum te-ai temut tu!

Bătrâna mă privi chiorâş.

– Nici tu atât de deştept precum am crezut, mormăi morocănoasă. I-au dat drumul? Sau i-a obligat o lovitură iscusită a unui Meşteşug? Iar dacă aşa este, cine le-a dat lovitura aceea?

– Verity, am spus, sigur pe mine dintr-odată. Le-am înțeles pe toate. În seara asta l-au atacat și pe Verity! Iar el i-a învins!

– Ce tot vorbești? întrebă Kettricken, cu autoritate de regină. Cine l-a atacat pe regele meu? Ce știe Kettle despre acești oameni care l-au atacat pe bufon?

– Nu-i cunoaște, doamna mea, te asigur! m-am grăbit să-i spun.

– Of, taci din gură! se răsti Kettle la mine. Regina mea, am cunoștințe de om învățat, dacă vrei, de om care a studiat un lucru, dar nu-l poate aplica. De când Profetul și Catalizatorul s-au unit, o clipă, în piață, m-am temut că între ei există o legătură de care se vor folosi inițiații ca s-o întoarcă împotriva lor. Dar ei ori n-au aflat despre ea, ori le-a fost distrasă atenția de altceva. Poate de valul Meșteșugului de care a pomenit Fitz.

– Valul ăsta... crezi că l-a stârnit Verity?

Kettricken începu să respire tot mai repede și se înroși în obraji.

– Numai de la el am mai simțit venind atâta energie, i-am răspuns.

– Atunci înseamnă că trăiește, murmură ea. Trăiește.

– Poate, se îndoi Kettle cu amărăciune. Dacă lovești pe cineva cu Meșteșugul atât de tare, poți să-l omori. Dacă nici n-a fost Verity? Dacă a fost doar o încercare nereușită a lui Will și a lui Regal să-l omoare pe Fitz?

– Nu, ți-am spus, i-a spulberat cum spulberă vântul frunzele.

– Iar eu ţi-am spus că e posibil să se fi distrus singuri încercând să te omoare.

Am crezut că Kettricken o va dojeni, dar şi ea, şi Starling se holbau cu ochi mari şi-o ascultau pe Kettle propovăduind cunoştinţe despre Meşteşug.

– Ce frumos din partea voastră că m-aţi avertizat, interveni bufonul, sarcastic de politicos.

– N-am ştiut... am început să protestez, dar Kettle interveni:

– Nu te-ar fi ajutat cu nimic dacă te-am fi avertizat, decât că nu te-ai mai fi gândit la altceva. Putem face următoarea comparaţie: a fost nevoie de efortul nostru, al tuturor, pentru ca Fitz să-şi păstreze mintea întreagă pe drumul Meşteşugului. N-ar fi supravieţuit călătoriei în oraş, dacă n-ar fi fost amorţit cu scoarţă de spiriduş. Totuşi, iniţiaţii merg pe drumul acela şi folosesc puterile Meşteşugului fără griji. E clar că sunt mult mai puternici decât el. Of, of, ce-i de făcut?

Nimeni nu răspunse la întrebarea pe care o pusese pentru sine. Pe neaşteptate, se uită acuzator la mine şi la bufon.

– Ceva nu e bine. Pur şi simplu nu e bine. Profetul şi Catalizatorul, iar voi sunteţi nişte copii. Bărbaţi necopţi, neinstruiţi în Meşteşug, cu capul plin de farse şi suferinţe din dragoste. Aceştia sunt cei trimişi să salveze lumea?

Bufonul şi cu mine am avut un schimb de priviri şi-am văzut că el se pregăteşte să-i dea o replică. Dar în momentul acela Starling pocni din degete.

– Şi aşa se naşte cântecul! exclamă ea dintr-odată, transfigurată de încântare. Nu e un cântec despre viteji neînfricaţi şi războinici cu trup de stâncă. Nu. Un cântec sau două, împodobite numai cu forţa prieteniei. Fiecare e obsedat să fie devotat unui rege, iar devotamentul nu poate fi negat. Iar la refren... „Bărbaţi necopţi“... ceva... ăăă...

Bufonul îmi atrase atenţia şi coborî spre el o privire plină de subînţelesuri.

– „Bărbaţi necopţi“? Ar fi trebuit să i-o arăt, zău, zise el încet.

În ciuda atmosferei, în ciuda căutăturii fioroase a reginei mele, am izbucnit în râs.

– Terminaţi, ne ocărî Kettle. Pusese atâta descurajare în glas, încât imediat am redevenit serios. Nu-i timp nici de cântece, nici de mârşăvii. Sunteţi amândoi prea proşti ca să pricepeţi ce primejdie grea vă paşte? În ce pericol ne-aţi pus pe toţi cu slăbiciunea voastră? Scoase scoarţa de spiriduş din boccea şi puse iar ceainicul la fiert. E singurul lucru la care mă pot gândi acum, se scuză ea faţă de Kettricken.

– Care anume? vru să afle regina.

– Să-l amorţesc pe bufon măcar cu scoarţă de spiriduş. Îl voi face să fie surd la iniţiaţi şi să-şi ascundă gândurile de ei.

– Scoarţa de spiriduş nu are un asemenea efect! am protestat eu, indignat.

– Serios? Kettle se luă de mine furioasă. Atunci de ce s-a folosit, ani la rând, tocmai în acest scop? Dacă îi dai destulă scoarţă unui bastard tânăr, îi distrugi

orice posibilă capacitate de a folosi Meşteşugul. Şi nu o dată s-a procedat aşa.

Am negat din cap sfidător.

– Eu o folosesc de ani de zile ca să-mi refac forţele după ce întrebuinţez Meşteşugul. La fel şi Verity. Şi niciodată n-a...

– Sfântă Eda cea milostivă! strigă Kettle. Spune-mi că minţi, te rog!

– De ce-aş minţi? Scoarţa de spiriduş te înviorează, chiar dacă te face melancolic după ce-o bei. Adesea i-o duceam lui Verity în turnul în care-şi întrebuinţa Meşteşugul, ca să prindă puteri noi.

Mi se înmuie limba. Expresia disperată a lui Kettle era prea sinceră.

– Ce s-a întâmplat? am murmurat.

– Iniţiaţii ştiu foarte bine că trebuie să se ferească de scoarţa de spiriduş, îmi răspunse ea cu glas scăzut, însă i-am auzit fiecare cuvânt, pentru că nimeni din cort nici măcar nu mai respira. Amorţeşte Meşteşugul, omul nu-l mai poate folosi nici el, după cum nici alţii nu mai pot străpunge ceaţa care-l învăluie. Se zice că adoarme sau distruge talentul Meşteşugului la tineri şi-i împiedică desăvârşirea la iniţiaţii mai în vârstă. Se uită la mine compătimitoare. Probabil că ai fost foarte talentat cândva, ca să rămâi măcar cu o umbră de Meşteşug.

– Imposibil... am şoptit.

– Gândeşte-te, mă sili ea. Ai simţit vreodată că Meşteşugul tău e mai puternic după ce-ai luat scoarţă de spiriduş?

– Dar domnul meu Verity? interveni Kettricken.

Kettle ridică din umăr ezitantă. Se întoarse către mine.

– Când a început s-o bea?

Mi-a fost greu să mă concentrez pe vorbele ei. Atâtea lucruri le vedeam acum în altă lumină! Scoarța de spiriduș îmi limpezise întotdeauna mintea de apăsarea Meșteșugului când îl folosisem intens. Dar nu încercasem niciodată să-l întrebuințez după ce o luasem. Verity, însă, da. Cu cât succes, nu știam. Iscusința mea nestatornică... scoarța de spiriduș să fi fost de vină? Ideea copleșitoare că Chade greșise când ne-o dăduse lui Verity și mie mă lovi ca fulgerul. Chade făcuse o greșeală. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că el s-ar putea înșela, că ar putea greși. Chade era maestrul meu, Chade a citit și-a învățat toată știința veche. Dar nu fusese instruit să folosească Meșteșugul. Bastard fiind, asemenea, mie, nu fusese inițiat în Meșteșug.

– FitzChivalry!

Kettricken mă aduse cu picioarele pe pământ.

– Păi... din câte știu, Verity a început să bea ceai din scoarță de spiriduș în primii ani de război. Când era singurul care ne putea apăra cu Meșteșugul de Corăbiile Roșii. Cred că pe atunci nu-l întrebuința atât de des și nici nu-l extenua. Așa că Chade i-a dat scoarță de spiriduș. Ca să-l mai călească.

Kettle clipi de câteva ori la rând.

– Nefolosit, Meșteșugul pălește, zise ea, mai mult pentru sine. Folosit, se dezvoltă și începe să se impună

și înveți, aproape instinctiv, nenumăratele feluri în care îl poți întrebuința.

M-am pomenit că-i încuviințez tăcut vorbele. Își înălță dintr-odată ochii bătrâni spre mine.

– Amândoi sunteți ciuntiți. Din cauza scoarței. Verity, ca adult, e posibil să-și fi revenit. Poate și-a dat seama că Meșteșugul lui e mai intens după ce n-a mai luat scoarță atâta vreme. Cum ai făcut și tu. E limpede că a străbătut drumul singur. Oftă. Dar bănuiesc că inițiații ceilalți n-au luat scoarță deloc, iar talentul și iscusința lor s-au întărit și le-au depășit pe ale tale. Așa că acum ai de ales, FitzChivalry, și numai tu poți face alegerea. Bufonul nu are nimic de pierdut dacă ia drogul. Nu-și poate folosi Meșteșugul, și, dacă-l ia, îi ține la distanță de el pe inițiați. Dar tu... Pot să-ți dau ceaiul, dar îți va amorți Meșteșugul. Le va fi mai greu să ajungă la tine, iar ție, mai greu să ajungi la ei. Ai putea fi mai în siguranță așa, dar încă o dată îți vei afecta talentul. Destulă scoarță de spiriduș ți-l omoară de tot. Și numai tu poți face alegerea.

M-am uitat la mâinile mele, apoi la bufon. Ne-am privit iarăși ochi în ochi. Șovăitor, mi-am trimis Meșteșugul spre el. N-am simțit nimic. Poate mă trăda propriul meu talent capricios. Dar mi se părea posibil ca bătrâna să aibă dreptate; scoarța de spiriduș pe care bufonul tocmai o băuse îi închisese mintea pentru mine.

Cât vorbise, Kettle trăsese ceainicul de pe foc. Bufonul îi întinse cana fără un cuvânt. Ea îi mai turnă câteva bucățele din drogul amar și câteva înghițituri de apă, apoi se uită la mine, așteptând.

Mi-am plimbat ochii pe chipurile din jur, dar nu m-a ajutat nimeni. Am luat o cană din vasele puse unul peste altul. Kettle se întunecă la faţă şi-şi subţie buzele, dar nu-mi zise nimic. Duse mâna în săculeţul cu scoarţă, scormonind cu degetele la fund, unde scoarţa se transformase în praf. M-am uitat în cana goală, aşteptând, apoi la Kettle.

– Ai zis că valul de Meşteşug e posibil să-i fi omorât?

– Nu pot fi sigură de asta, spuse ea şi negă scuturând uşor din cap.

Nu puteam conta pe nimic. Nimic nu era sigur.

Am lăsat cana jos şi m-am târât spre păturile mele. Oboseala se instală brusc în mine. Şi frica. Ştiam că Will e acolo, undeva, şi mă caută. Mă puteam ascunde în scoarţa de spiriduş, dar nu destul de bine ca să-l împiedic. Mi-aş fi slăbit apărarea deja afectată. Dintr-odată, am ştiut că nu voi dormi în noaptea aceea.

– Stau eu de strajă, m-am oferit şi m-am ridicat.

– N-ar trebui să rămână singur, zise Kettle morocănoasă.

– Îl păzeşte lupul, o asigură Kettricken, încrezătoare. Îl poate ajuta pe Fitz împotriva falsului grup de iniţiaţi mai bine decât oricine.

M-am întrebat de unde ştie, dar n-am îndrăznit s-o întreb. Aşa că mi-am luat mantaua şi m-am dus afară, la focul firav, să stau de strajă şi să aştept, ca un condamnat.

32
CAPELIN BEACH

Harul este privit cu mult dispreț. În nenumărate regiuni e considerat o perversiune; circulă povești despre oameni care se împerechează cu animale pentru a dobândi Har sau sacrifică copii pentru a căpăta darul de a cunoaște limba animalelor și-a păsărilor. Unii povestitori pomenesc de învoieli făcute cu demoni străvechi ai pământului. Eu cred că, în realitate, Harul este o magie pe atât de naturală, pe cât poate pretinde omul. Tocmai Harul e acela care face păsările să-și ia zborul în stol toate deodată sau peștii tineri să se adune în bancuri într-un pârâu iute. Tot Harul trimite mama la patul bebelușului chiar când acesta se trezește. Cred că este centrul comunicării fără cuvinte și toți oamenii au înclinație spre el, fie că o recunosc, fie că nu.

A doua zi, am ajuns din nou la drumul Meșteșugului. Trecând pe lângă stâlpul de piatră amenințător, m-am simțit atras de el.

– Verity ar putea fi la un pas de mine, am spus.

Kettle pufni.

– Sau moartea ta ar putea fi la un pas de tine. Ai înnebunit de-a binelea? Crezi că orice om cu Meşteşug poate înfrunta un grup de iniţiaţi?

– Verity a reuşit, am replicat, gândindu-mă cum m-a salvat la Tradeford.

Restul dimineţii, Kettle îşi păstră o expresie gânditoare.

Nu m-am înghesuit s-o fac să vorbească, pentru că mă apăsau propriile mele poveri. Mă necăjea senzaţia că pierdusem ceva. Ca şi când aş fi uitat ceva, dar nu-mi mai aminteam ce anume. Lăsasem ceva în urmă. Sau uitasem să fac un lucru important, pe care intenţionasem să-l duc la capăt. Pe la sfârşitul după-amiezii, cuprins de un sentiment de slăbiciune, am descoperit ce-mi lipseşte.

Verity.

Când fusese cu mine, rareori îi simţisem prezenţa cu siguranţă. Ca la o sămânţă aşteptând să pocnească, aşa mă gândisem la el. Numeroasele dăţi în care îl căutasem înăuntrul meu şi nu-l găsisem nu mai însemnau nimic. Nu era vorba de o îndoială sau o nedumerire. Era o siguranţă crescândă. Verity fusese cu mine peste un an de zile. Acum nu mai era.

Oare să fi murit? Nu puteam fi sigur. Valul acela uriaş de Meşteşug ar fi putut veni de la el. Sau de la altceva, o altă întâmplare care-l obligase să se retragă în sine. Probabil despre asta era vorba. Consideram un miracol faptul că atingerea Meşteşugului său durase atât de mult. De mai multe ori am încercat să

vorbesc despre asta cu Kettle şi cu Kettricken, dar de fiecare dată mi-a lipsit o justificare. Ce le-aş spune? Că înainte nu eram sigur că Verity era cu mine, iar acum nu-l mai simt deloc? Noaptea, lângă foc, studiam ridurile de pe faţa lui Kettricken şi mă întrebam ce rost are să-i sporesc îngrijorarea. Aşa că mi-am alungat grijile şi mi-am ţinut gura închisă.

Greutăţile necontenite duc la monotonie şi la zile care se scurg toate la fel când e să le povesteşti. Ploua cu întreruperi, iar când nu ploua, bătea vântul. Proviziile noastre se diminuau văzând cu ochii, aşa că verdeţurile pe care reuşeam să le adunăm din mers şi carnea pe care o aduceam Ochi Întunecaţi şi cu mine noaptea contau în mare măsură. Mergeam pe marginea drumului, nu pe el, dar eram conştient întruna de murmurul Meşteşugului ca de clipocitul unui râu de lângă mine. Bufonul era îndopat cu ceai din scoarţă de spiriduş. Foarte curând, începu să manifeste şi energia nestăvilită, şi dispoziţia mohorâtă – efectele drogului. În cazul lui, ţopăia şi făcea tumbe în timp ce înaintam pe drumul Meşteşugului şi le însoţea cu limba şi ironia lui usturătoare. Glumea mult prea des pe marginea aventurii noastre zadarnice, iar la orice remarcă încurajatoare răspundea cu un sarcasm nestăpânit. La sfârşitul celei de-a doua zile, mi se părea un copil needucat. Nu lua în seamă dojenile, nici măcar pe ale lui Kettricken, nici nu-şi amintea că liniştea e o virtute. Nu mă temeam atât că vorbăria lui neîntreruptă şi cântecele batjocoritoare ne dădeau în vileag în faţa grupului de iniţiaţi,

cât că nu i-am fi auzit venind din cauza zgomotului necontenit pe care îl făcea. Văzând că nu obţin nimic de la el cu vorba bună, rugându-l să se potolească, am urlat la el, obţinând însă acelaşi rezultat. Atât de tare m-a călcat pe nervi, până când am visat că-l strâng de beregată, dar nu cred că eram singurul mânat de acelaşi impuls.

Numai vremea frumoasă ne-a mai luminat grupul în zilele acelea lungi, petrecute pe drumul Meşteşugului. Ploaia se potolise şi se rărise. Frunzele se deschideau pe arborii foioşi de la marginea drumului, iar dealurile din vecinătate înverzeau peste noapte. Jeppele prindeau puteri păscând mai multă verdeaţă, iar Ochi Întunecaţi găsea vânat mic după placul inimii. Orele puţine de somn îşi lăsau amprenta asupra mea, dar n-aş fi rezolvat nimic dacă l-aş fi lăsat pe lup să vâneze singur. Mă temeam să dorm. Mai rău, Kettle se temea să mă lase să adorm.

Fără să mă consulte, Kettle a pus stăpânire pe mintea mea. Eu n-am fost de acord, dar nici n-am fost atât de tâmpit să mă opun. Şi Kettricken, şi Starling îi acceptaseră cunoştinţele despre Meşteşug. Nu mai aveam voie să plec singur sau doar însoţit de bufon. Când mă duceam să vânez cu lupul noaptea, Kettricken venea cu noi. Stăteam de strajă împreună cu Starling, iar în vremea asta, la îndemnul lui Kettle, ea mă învăţa cântece şi poveşti din repertoriul ei. Bătrâna mă păzea în puţinele ore când dormeam. Ţinea la îndemână ceaiul negru din scoarţă de spiriduş pe care, la nevoie, să mi-l toarne pe gât şi să-mi slăbească

Meşteşugul. Toate acestea mă scoteau din sărite, dar cel mai rău era în timpul zilei, când mergeam împreună. Nu aveam voie să vorbesc despre Verity sau despre grupul de iniţiaţi, de nimic care să amintească de ei. În schimb, ne jucam jocul ei, adunam ierburi de pe marginea drumului pentru cină sau îi recitam din poveştile lui Starling. Ori de câte ori bănuia că nu mă concentrez numai pe conversaţia noastră, mă pocnea scurt cu bâta. Când am încercat, de vreo două-trei ori, să-i pun întrebări despre trecutul ei, m-a informat ţâfnoasă că subiectul ne-ar fi condus tocmai la lucrurile pe care trebuia să le evităm.

Nu există îndatorire mai vicleană decât să te reţii de la a te gândi la ceva anume. Când eram mai concentrat, o floare parfumată de lângă drum îmi amintea de Molly, iar de la ea la Verity, care mă îndepărtase de ea prin chemarea lui, nu era decât un gând. Flecărelile bufonului îmi aduceau aminte că Shrewd îi îngăduise batjocura şi imediat îmi aminteam că regele murise şi de mâna cui. Cel mai greu de suportat era tăcerea lui Kettricken. Nu-mi mai putea vorbi despre temerile ei legate de Verity. N-o puteam privi fără să simt că jinduieşte după el, pentru ca apoi să mă dojenesc că m-am gândit la el. Aşa mi-au trecut zilele acelea lungi de călătorie.

Peisajul se schimba treptat. Coboram tot mai adânc dintr-o vale unduioasă într-alta. O vreme, drumul nostru a mers paralel cu un râu gri-albicios. Pe alocuri, apele revărsate şi retrase transformaseră drumul într-o potecă lată numai cât piciorul. Într-un sfârşit, am

ajuns la un pod uriaş. Când l-am zărit de la distanţă, delicateţea de pânză de păianjen a siluetei lui arcuite mi-a amintit de oase şi mi-a fost frică să nu găsim în locul lui aşchii de lemn împrăştiate. Dar am traversat o construcţie care se arcuia peste râu mult prea înaltă, de parcă ar fi vrut să demonstreze că poate. Suprafaţa podului strălucea neagră, iar bolta care se întindea graţioasă deasupra şi dedesubt împrumuta culoarea colbului. Nu mi-am dat seama din ce material era clădit, metal sau piatră necunoscută, pentru că arăta mai degrabă ca un fir tors decât ca metal bătut cu barosul sau rocă dăltuită. Eleganţa şi fineţea lucrăturii îl amuţiră până şi pe bufon un timp.

După ce-am traversat podul, am urcat mai multe dealuri scunde, numai ca să începem altă coborâre. De data asta, valea era îngustă şi adâncă, o despicătură abruptă în pământ, cioplită de toporul unui uriaş de poveste. Drumul atârna pe-o parte a ei şi urma panta în jos, neînduplecat. Nu prea vedeam unde punem piciorul, pentru că valea însăşi era acoperită de nori şi frunziş. Am fost cam nedumerit, până când ne-a tăiat calea primul râuleţ cu apă călduţă. Izvorul lui, aflat chiar lângă drum, bulbucea şi scotea aburi, dar dispreţuise cu multă vreme în urmă zidurile din piatră sculptată şi canalul de scurgere în care voise să-l înghesuie un inginer demult dispărut de pe lume. Bufonul făcu mare tămbălău pe marginea duhorii care venea din el, nehotărât dacă s-o asemene cu putoarea de ouă stricate sau cu un pârţ tras de pământul însuşi. Pentru prima oară, nici măcar grosolănia lui

nu mă făcea să zâmbesc. Mi se părea că exagera cu bădărănia de prea multă vreme, că voioşia dispăruse şi rămăseseră doar mojicia şi cruzimea.

La începutul unei după-amiezi, am ajuns într-o zonă cu iazuri aburinde. Era prea greu să rezişti tentaţiei apei calde, aşa că Kettricken ne-a dat voie să ne aşezăm tabăra mai devreme. Ne-am bucurat de confortul după care tânjeam de atât timp, scufundându-ne trupurile ostenite în apa fierbinte, deşi bufonul nici nu se apropie de ea din cauza mirosului. Mie nu-mi mirosea mai urât decât apa care umplea căzile din Jhaampe, dar de data aceea m-am lipsit bucuros de tovărăşia lui. Plecă să caute apă bună de băut, în vreme ce femeile intrară în iazul cel mai mare, iar eu am preferat unul mai mic şi mai îndepărtat. M-am bălăcit ce m-am bălăcit, apoi m-am hotărât să-mi spăl hainele. Putoarea de mineral a apei era o nimica toată în comparaţie cu miasmele împrăştiate de propriul meu corp. La sfârşit, mi-am întins straiele pe iarbă la uscat şi m-am scufundat iar în apă. Ochi Întunecaţi veni şi se aşeză la margine, urmărindu-mă nedumerit, cu coada strânsă la picioare.

E tare bine, i-am spus fără să fie nevoie, ştiind că-mi simte plăcerea.

Cred că are de-a face cu faptul că n-ai blană, hotărî el, într-un sfârşit.

Intră şi tu în apă ca să te spăl. Te va ajuta să lepezi blana de iarnă, i-am propus.

El pufni dispreţuitor. *Prefer să mă scarpin şi s-o dau jos puţin câte puţin.*

Nu-i nevoie să stai aici și să te plictisești privindu-mă. Du-te și vânează, dacă vrei.

M-aș duce, dar căpetenia lupoaică mi-a cerut să te păzesc. Așa că te voi păzi.

Kettricken?

Așa îi spui tu.

Cum ți-a cerut?

Mă privi mirat. *Ca tine. S-a uitat la mine și-am știut ce vrea. Era îngrijorată că stai singur.*

Știe că o auzi? Te aude și ea?

Da, câteodată. Se trânti pe pajiște și se întinse răsucindu-și limba roz. *Poate, când perechea ta te va obliga să renunți la mine, mă voi împrieteni cu ea.*

Nu-i de râs.

Nu-mi răspunse, dar se trânti pe spate și începu să se tăvălească, scărpinându-se. Molly devenise un subiect sensibil între noi doi, o rană pe care eu nu voiam s-o zgândăr și la care el se uita obsesiv. Mi-am dorit dintr-odată să fim cum fusesem înainte, uniți și întregi, trăind numai clipa prezentă. M-am lăsat pe spate, cu capul proptit de mal, cu jumătate de corp afară, iar cu jumătatea cealaltă în apă. Am închis ochii și nu m-am gândit la nimic.

Când i-am deschis, bufonul mă privea de sus. Am tresărit vizibil. La fel și Ochi Întunecați, sărind în picioare cu un mârâit gros.

– Halal paznic, i-am spus eu bufonului.

Nu are miros și pășește mai ușor decât zăpada! se plânse lupul.

– Întotdeauna e cu tine, nu-i așa? remarcă bufonul.

– Într-un fel sau altul, am recunoscut şi-am intrat iar în apă.

Trebuia să ies în curând. După-amiaza târzie se transforma în seară. Aerul mai răcoros făcea şi mai liniştitoare apa fierbinte. După câteva clipe, am aruncat ochii spre bufon. Era tot în picioare şi se holba la mine.

– S-a întâmplat ceva? l-am întrebat.

Făcu un gest neclar, apoi se aşeză stingher pe mal.

– M-am gândit la lumânăreasa ta, mă luă el pe nepusă masă.

– Zău? Eu n-am ştiut cum să fac să nu mă gândesc la ea.

Reflectă câteva clipe.

– Dacă mori, ce se va alege de ea?

M-am rostogolit pe burtă şi m-am proptit în coate ca să-l pot privi pe bufon. Îl suspectam că-mi pregăteşte o farsă, dar el avea o expresie gravă.

– O va îngriji Burrich, i-am răspuns calm. Atât cât va avea nevoie de ajutorul lui. E o femeie capabilă, bufonule. A avut singură grijă de ea ani de zile înainte de... Bufonule, eu n-am avut niciodată grijă de ea. I-am fost aproape, dar s-a descurcat întotdeauna singură.

Mi-a fost şi ruşine, am fost şi mândru de vorbele acelea. Ruşine că îi oferisem lui Molly atât de puţin în afară de necazuri, mândru că o femeie ca ea ţinuse la mine.

– Dar cel puţin ai vrea să-i duc veşti despre tine, nu?

Am negat, clătinând din cap.

– Mă crede mort. Şi ea, şi Burrich. Dacă va fi să mor cu adevărat, aş prefera să creadă că am murit în

temnița lui Regal. Cum i-ai explica faptul că nu m-am dus la ea imediat? Nu. Dacă mi se va întâmpla ceva, nu vreau să i se spună minciuni.

Tristețea îmi strânse din nou inima în ghearele ei. Dacă supraviețuiam și mă întorceam la ea? Asta ar fi fost și mai rău. Am încercat să mă imaginez în fața ei, explicându-i că, încă o dată, l-am pus pe regele meu înaintea ei. Am strâns din pleoape ca să alung imaginea.

– Totuși, când se va termina totul, aș vrea s-o mai văd, rosti bufonul.

Am deschis ochii.

– Tu? N-am știut că ați stat vreodată de vorbă.

Bufonul păru luat puțin prin surprindere.

– Păi, eu am vrut să zic că merg în numele tău. Ca să mă asigur personal că nu-i lipsește nimic.

Am fost ciudat de impresionat.

– Nu știu ce să zic.

– Atunci, nu spune nimic, decât unde o găsesc, îmi propuse bufonul zâmbind.

– Nici eu nu știu sigur, am mărturisit. Chade știe. Dacă... dacă nu voi reuși să supraviețuiesc până la sfârșit, întreabă-l pe el. Mi se părea că-mi aduce ghinion să vorbesc de propria mea moarte, așa că am adăugat: Bineînțeles, știm amândoi că vom supraviețui. Doar așa s-a profețit, nu?

Mă privi chiorâș.

– De către cine?

Mi se făcu inima cât un purice.

– De Profetul Alb sau de altul, aşa am sperat eu, m-am bâlbâit.

Mi-am dat seama că nu-l întrebasem niciodată pe bufon dacă se profeţise supravieţuirea mea. Nu toată lumea rezistă după ce câştigă o bătălie. Am găsit curajul să-l întreb atunci:

– Se prevesteşte supravieţuirea Catalizatorului?

El căzu pe gânduri, cel puţin aparent.

– Chade duce un trai primejdios, rosti. Nu e sigur că va supravieţui nici el. Iar dacă moare, ei... sigur ai măcar idee pe unde se află fata. Nu vrei să-mi spui?

Faptul că evitase întrebarea era pentru mine tot un răspuns. Catalizatorul nu avea să supravieţuiască. Parcă m-ar fi lovit un val de apă rece şi sărată. M-am rostogolit în imaginea aceea rece, m-am înecat în ea. Nu-mi voi strânge fiica în braţe, nu voi mai simţi afecţiunea lui Molly. Era un gând dureros, mă durea ca o rană trupească şi mă ameţea.

– FitzChivalry? stărui bufonul.

Îşi acoperi gura cu o mână, ca şi când n-ar mai fi putut vorbi, iar cu cealaltă se prinse de încheietură. Părea bolnav.

– Nu-ţi face griji, am rostit, cu glas stins. Poate e mai bine să ştiu ce mă aşteaptă. Am oftat şi m-am străduit să-mi amintesc un lucru. I-am auzit vorbind de un sat. Burrich merge acolo la cumpărături. Nu poate fi departe. Ai putea începe să-i cauţi acolo.

Bufonul mişcă uşor din cap a încurajare. Avea lacrimi în ochi.

– Capelin Beach.

Mă privi lung, preț de-o clipă. Apoi căzu într-o parte.

– Bufonule?

Nu-mi răspunse. M-am ridicat, stropii de apă caldă alunecându-mi pe corp, și m-am uitat la el. Se trântise pe-o parte, ca și când ar fi dormit.

– Bufonule! l-am strigat nervos.

Văzând că tot nu-mi răspunde, am ieșit din iaz și m-am dus la el. Zăcea pe malul cu iarbă deasă, prefăcându-se că respiră adânc și regulat, ca în somn.

– Bufonule? l-am strigat din nou, așteptând să-mi sară în față.

El însă făcu o mișcare slabă, ca tulburat din vis. Mă scotea din sărite că trecea atât de brusc de la o discuție serioasă la o farsă. Totuși, era tipic pentru comportamentul lui din ultimele zile. Îmi pieri senzația de relaxare adusă de apa fierbinte. Încă ud, mi-am adunat hainele. N-am vrut să mă uit la el cât m-am șters de apă. Straiele pe care le-am îmbrăcat erau, oricum, jilave. Bufonul dormea mai departe când m-am întors și-am plecat spre tabăra noastră. Ochi Întunecați veni după mine.

E un joc? mă întrebă el pe drum.

Un fel de joc, bănuiesc, i-am răspuns scurt. *Nu unul care să-mi placă.*

Femeile se întorseseră înaintea noastră. Kettricken medita cu harta în față, iar Kettle dădea jeppelor porții mici din grăunțele rămase. Starling stătea lângă foc și-și descâlcea părul, dar ridică ochii la sosirea mea.

– A găsit bufonul apă de băut? mă întrebă.

Am dat din umeri.

– Nu când l-am văzut ultima oară. Adică, şi dacă a găsit, n-o căra cu el.

– Avem destulă în burdufuri, ne descurcăm. Dar prefer să beau ceai făcut cu apă proaspătă.

– Şi eu.

M-am aşezat lângă foc şi-am studiat-o. Nu se gândea la degetele care-i dansau prin păr şi-l împleteau în codiţe fine. Şi le răsuci în jurul capului şi le prinse bine.

– Nu suport să mă lovească părul ud peste faţă, îmi zise.

Mi-am dat seama că mă holbez la ea. Stânjenit, am întors capul.

– O, încă mai ştie să roşească, râse ea, apoi mă întrebă fără ocolişuri: Vrei să-ţi împrumut pieptenele?

Am arătat spre părul meu încâlcit.

– Cred că ar trebui, am bâiguit.

– Aşa este, încuviinţă ea, dar nu mi-l dădu, ci veni şi îngenunche lângă mine. Cum ai reuşit să-l încâlceşti aşa? se întrebă cu glas tare, trăgându-mi pieptenele prin păr.

– Se încâlceşte singur, am bolborosit.

Atingerea ei uşoară, felul în care mă pieptăna îmi făceau mare plăcere.

– E foarte moale, ăsta-i necazul. N-am mai întâlnit bărbat din Buck cu un păr atât de fin.

Îmi tresări inima în piept. O plajă din Buck, într-o zi cu vânt, Molly pe o pătură roşie lângă mine, cu bluza mai mult descheiată. Îmi spusese că lumea mă considera cel mai reuşit lucru care ieşise din grajdurile lui Burrich. „Cred că datorită părului. Nu e nici

pe departe atât de aspru ca al bărbaților din Buck." O pauză scurtă, pentru complimente seducătoare, pălăvrăgeală și mângâieri dulci sub cerul liber. O umbră de zâmbet miji pe buzele mele, însă nu-mi puteam aminti ziua aceea fără să-mi amintesc că, la fel ca atâtea altele, se terminase cu ceartă și lacrimi. Mi-am înăbușit durerea și-am clătinat din cap, încercând să-mi alung amintirile.

– Nu te mișca, mă certă Starling, trăgând tare de-o șuviță. Aproape că l-am descâlcit. Ține-te bine, ăsta e ultimul cârcel.

Prinse șuvița mai de sus și smulse pieptenele prin cârcel. Nu mă duru deloc.

– Dă-mi curelușa.

O luă din mâna mea și-mi prinse părul la spate.

Kettle terminase de hrănit jeppele.

– Avem carne? mă întrebă direct.

Am oftat.

– Încă nu. Curând, i-am promis.

M-am ridicat anevoie pe picioarele obosite.

– Păzește-l, lupule, îi ceru Kettricken lui Ochi Întunecați.

El dădu ușor din coadă și mă îndepărtă de tabără.

Când ne-am întors, se întunecase. Eram foarte mulțumiți de noi, pentru că aduceam nu un iepure, ci un animal cu copite, asemănător cu un ied, dar cu blana mai mătăsoasă. Îi despicasem burta acolo unde îl omorâsem, și ca să-i dau măruntaiele lui Ochi Întunecați, și ca să-mi fie mai ușor să-l car. Am atârnat carnea pe umăr, dar mi-a părut rău destul de repede.

Paraziții mușcători pe care-i găzduise animalul săriră fericiți pe ceafa mea curată. Trebuia să mă spăl din nou în seara aceea.

Am zâmbit larg când Kettle îmi ieși în întâmpinare și-mi dădu jos iedul de pe umăr ca să-l inspecteze. În loc să mă felicite, mă întrebă:

– Mai ai scoarță de spiriduș?

– Ți-am dat-o pe toată. De ce? Ai terminat-o? După ce efecte are asupra bufonului, ar fi o veste nemaipomenită.

Mă privi chiorâș.

– V-ați certat? vru să știe. L-ai lovit?

– Ce? Normal că nu!

– L-am găsit la marginea bălții în care te-ai scăldat. Tremura în somn ca un cățel care visează. L-am trezit, dar și treaz, tot buimac părea. L-am adus aici, însă el și-a căutat îndată păturile. De atunci, doarme ca un mort.

Ajunsesem la focul pentru gătit și-am aruncat iedul lângă el, apoi m-am dus degrabă în cort. Ochi Întunecați mi se strecură în față.

– S-a trezit, dar foarte puțin, continuă Kettle. Pe urmă a adormit la loc. Se poartă ca stors de toate puterile sau parcă a fost foarte bolnav. Mi-e frică pentru el.

Nu i-am dat atenție bătrânei. Am îngenuncheat lângă bufon. Dormea pe-o parte, adunat ghem. Kettricken îngenunche și ea alături, întunecată la față de îngrijorare. Mie mi se părea că bufonul arată ca orice om adormit. Ușurarea se războia cu iritarea în sufletul meu.

– I-am dat aproape toată scoarța de spiriduș, continuă Kettle să turuie. Dacă-i dau cât a mai rămas, rămânem fără rezervă, în caz că-l atacă inițiații.

– Dacă nu mai sunt alte ierburi... vru Kettricken să spună ceva, dar am întrerupt-o.

– De ce nu-l lăsăm să doarmă, pur și simplu? Poate că așa se vindecă boala de care-a suferit înainte. Sau e chiar efectul scoarței de spiriduș. Oricât de puternic e un drog, nu-ți poți păcăli prea mult trupul, iar la un moment dat începe să-și ceară drepturile.

– Așa este, mă aprobă Kettle în silă. Dar nu-i stă deloc în obicei să se poarte așa...

– Și-a schimbat comportamentul din a treia zi de când bea scoarță de spiriduș, am subliniat. Are limba prea ascuțită, face glume jignitoare. Dacă mă întrebați pe mine, să știți că prefer să doarmă decât să stea treaz zilele-astea.

– E ceva adevăr în ce zici tu. Atunci, să-l lăsăm să doarmă, cedă Kettle.

Deschise gura, parcă vrând să mai spună ceva, dar se răzgândi. Am ieșit să pregătesc iedul pentru gătit. Starling veni după mine.

O vreme, mă urmări în liniște cum îl jupoi. Nu era un animal prea mare.

– Ajută-mă să aprind focul și-l prăjim pe tot. Carnea friptă se păstrează mai bine pe vremea asta.

Pe tot?

În afară de o porție generoasă pentru tine. Am tăiat cu cuțitul o încheietură de la genunchi, am smuls laba și-am tăiat apoi zgârciurile rămase.

Să nu-mi dai numai oase, îmi aminti Ochi Întunecați.

Ai încredere în mine. Când am terminat, primise capul, pielea, toate cele patru gambe și un sfert din pulpa din spate. Mi-a fost cam dificil să fixez carnea pe frigare, dar m-am descurcat. Era un animal tânăr și, deși n-avea prea multă grăsime, mă așteptam să fie carnea moale. Cel mai greu era să așteptăm să se prăjească. Flăcările îl mângâiau cu vârfurile, îl pârjoleau, iar de la mirosul de carne friptă îmi lăsa gura apă.

– Ești foarte supărat pe bufon? mă întrebă Starling încet.

I-am aruncat o privire peste umăr.

– Ce-ai spus?

– După atâta călătorit împreună, am văzut ce legătură există între voi. Sunteți mai apropiați ca frații. Am crezut că vei sta lângă el și te vei agita, cum ai făcut când a fost bolnav. Totuși, te porți de parcă n-ar fi pățit nimic.

Pesemne că menestrelii au ochi prea buni. Mi-am dat la o parte părul de pe față și m-am gândit.

– Azi, mai devreme, a venit la mine și-am stat de vorbă. Despre ce-ar face el pentru Molly dacă eu nu supraviețuiesc ca să mă întorc la ea. Am privit-o pe Starling și-am clătinat din cap. Emoția mă luă prin surprindere. Bufonul nu se așteaptă să supraviețuiesc. Iar când un profet îți spune astfel de lucruri, e greu să crezi altceva.

Expresia de disperare a lui Starling nu era deloc liniștitoare. Îi aduse o minciună pe buze:

– Profeţii n-au întotdeauna dreptate. Ţi-a spus sigur că ţi-a văzut moartea?

– Când l-am întrebat, n-a vrut să-mi răspundă.

– Nici n-ar fi trebuit să aducă vorba despre asta, se enervă brusc Starling. Cum îşi închipuie că vei mai avea tragere de inimă să-ţi duci la capăt datoria, ştiind că-ţi va aduce moartea?

Am ridicat din umeri şi-am tăcut. Refuzasem să mă gândesc la asta cât vânasem. În loc să-mi dispară, sentimentele mi se intensificară. Nenorocirea mă copleşi. Da, şi furia. Eram furios pe cuvintele bufonului. M-am silit să chibzuiesc la ele.

– Vestea nu el a inventat-o. Şi nu găsesc cusur intenţiei sale. Dar e greu să faci faţă morţii când afli că nu se va petrece cândva, undeva, ci înainte să cadă frunza de pe crengile copacilor în vara asta.

Mi-am plimbat ochii pe pajiştea de un verde crud din jurul nostru.

E uimitor cât de diferit vezi un lucru când ştii că e ultimul pe care-l vei avea. Fiecare frunză creştea ţanţoşă pe fiecare creangă, într-o mare de nuanţe verzi. Păsările se provocau cu ciripituri sau ţâşneau în zbor colorat. Mirosul cărnii puse la prăjit, al pământului, până şi pocnetul oaselor în fălcile lui Ochi Întunecaţi deveniră unice şi preţioase. Câte zile ca acestea nu lăsasem să treacă aiurea, cu gândul la o halbă de bere când merg în oraş sau ce cal trebuie potcovit azi! Demult de tot, în Buckkeep, bufonul mă prevenise că ar trebui să trăiesc fiecare zi ca şi cum ar fi importantă, ca şi cum în fiecare zi soarta lumii

depinde de faptele mele. Acum am înțeles, deodată, ceea ce încercase el să-mi spună atunci. Numai acum, când începeam să număr zilele care-mi rămâneau.

Starling îmi puse mâinile pe umeri. Se aplecă în jos și-și lipi obrazul de al meu.

– Fitz, îmi pare atât de rău, murmură.

Nu-i auzeam cuvintele, ci convingerea că voi muri. M-am uitat la carnea care se prăjea deasupra flăcărilor. Fusese un ied viu.

Moartea o găsești întotdeauna la hotarul clipei de acum. Gândul lui Ochi Întunecați mă atinse blând. *Moartea ne pândește și e mereu sigură pe prada ei. Nu e un lucru asupra căruia să stăruim, dar toți știm că el există, în oasele și-n măruntaiele noastre. Toți, în afară de oameni.*

Șocat, am cugetat la ceea ce încercase bufonul să mă învețe despre timp. Am vrut să mă întorc în timp, să am din nou la dispoziție fiecare zi și s-o retrăiesc. Timpul. Eram prins în capcana lui, înghesuit în clipa prezentului, singura pe care o puteam schimba. Toate zilele de mâine, toate momentele care aveau, poate, să urmeze curând erau stafiile zilelor care mi se furau în orice moment. Intențiile n-aveau nicio valoare. Nu aveam la dispoziție decât momentul de față. M-am ridicat brusc.

– Înțeleg, am rostit cu glas tare. A trebuit să mi-o spună, să-mi dea un brânci. Trebuie să încetez să mă port ca și cum ar veni ziua de mâine, când voi putea îndrepta lucrurile. Toate trebuie făcute acum, chiar acum, fără să mă gândesc la ziua de mâine. Fără să mai cred în ea. Fără să mă mai tem pentru ea.

– Fitz? Starling se îndepărtă puţin de mine. Vorbeşti de parcă ai de gând să faci o prostie.

I se citea îngrijorarea în ochi.

– O prostie? am repetat pentru mine. O prostie de-a bufonului. Da. Ai tu grijă de carne, te rog? i-am cerut cu umilinţă.

Nu i-am mai aşteptat răspunsul. Se dădu la o parte şi-mi făcu loc să plec. Am intrat în cort. Kettle stătea lângă bufon şi-i păzea somnul. Kettricken îşi cosea o gaură din bocanc. Amândouă ridicară privirile spre mine.

– Trebuie să vorbesc cu el, le-am spus. Singur, dacă nu vă supăraţi.

Le-am ignorat expresiile nedumerite. Deja îmi doream să nu-i fi pomenit lui Starling de spusele bufonului. Sigur mă va trăda celorlalţi, dar acum nu voiam să le împart cu nimeni. Voiam să-i comunic bufonului ceva important şi aveam s-o fac pe loc. N-am aşteptat să le văd pe femei ieşind din iurtă. L-am atins uşor pe faţă, pe obrazul rece.

– Bufonule, i-am şoptit, trebuie să vorbesc cu tine. Am înţeles. Cred că, în sfârşit, am înţeles ceea ce ai tot încercat să mă înveţi.

Mi-a luat o vreme să-l trezesc. Am început să mă îngrijorez şi eu, ca şi Kettle. Nu era somnul în care se cufunda un om la sfârşitul zilei. Până la urmă, miji ochii spre mine prin întuneric.

– Fitz? E dimineaţă?

– E seară. Şi avem carne proaspătă prăjită, imediat e gata. Cred că o masă bună te va pune pe picioare.

Am avut un moment de şovăială, dar mi-am adus aminte de hotărârea luată. Acum.

– M-am supărat pe tine mai devreme din cauza vorbelor pe care mi le-ai spus. Dar acum cred că înţeleg de ce. Am inspirat adânc, aer şi curaj. Vreau să-ţi dau ţie cercelul de la Burrich, să-l păstrezi tu. La... la sfârşit, vreau să i-l duci înapoi. Şi să-i spui că n-am murit în faţa colibei ciobanilor, ci mi-am respectat jurământul faţă de regele meu. Va însemna mult pentru el, îl va răsplăti pentru câte a făcut pentru mine. M-a învăţat să fiu om. Nu vreau ca acest lucru să rămână nerostit.

Am desfăcut încuietoarea cercelului şi l-am scos din ureche. L-am apăsat în palma moale a bufonului. El stătea pe-o parte şi mă asculta în tăcere. Avea o mină foarte serioasă. Am clătinat din cap.

– Nu am nimic să-i trimit lui Molly, nimic pentru copilul nostru. Se va mulţumi cu acul pe care l-am primit demult de la Shrewd, şi cu prea puţin altceva. Încercam să-mi controlez vocea, dar mă sufoca însemnătatea cuvintelor mele. Poate e mai înţelept să nu-i spui lui Molly că am supravieţuit temniţei lui Regal. Dacă se poate. Burrich va înţelege de ce trebuie să rămână un secret. Ea m-a jelit odată ca pe-un mort, n-are rost să-i spui altceva. Mă bucur că o vei căuta. Să-i faci jucării lui Nettle.

Oricât m-am luptat împotriva lor, lacrimile îmi înţepară ochii. Bufonul se sculă în capul oaselor şi mă strânse prieteneşte de umăr.

– Dacă vrei s-o găsesc pe Molly, știi că o voi face, de se va ajunge la asta. Dar de ce trebuie să ne gândim la asemenea lucruri acum? De ce te temi?

– De moartea mea, am recunoscut. Însă dacă mă tem de ea nu înseamnă că o și împiedic. Așa că iau ce măsuri pot. Cum ar fi trebuit să iau de multă vreme. L-am privit fix în ochii încețoșați. Promite-mi.

Își plecă privirea spre cercelul din palmă.

– Îți promit. Deși nu pricep de ce crezi că aș avea mai multe șanse decât tine. Și nici cum îi voi găsi pe Molly și Burrich nu știu, dar îi voi găsi.

Mi s-a luat o piatră de pe inimă.

– Ți-am spus și mai devreme. Nu știu decât că stau într-o colibă lângă o localitate numită Capelin Beach. În Buck sunt mai multe localități cu numele ăsta, e-adevărat. Dar, dacă tu spui că-i vei găsi, te cred.

– Capelin Beach? Privi undeva departe. Cred că-mi aduc aminte... am crezut că am visat locul. Mișcă din cap și zâmbi subțire. Așadar, acum știu unul din cele mai mari secrete din Buck. Chade mi-a spus că nici măcar el nu știe unde a ascuns-o Burrich pe Molly. Avea doar un loc unde lăsa mesaje pentru Burrich, ca să vină Burrich la el. „Cu cât mai puțini oameni cunosc un secret, cu atât mai puțini îl pot da în vileag“, mi-a spus el odată. Dar mie mi se pare că am auzit numele ăsta. Capelin Beach. Ori l-am visat.

Mi se opri inima în piept.

– Ce vrei să spui? Ai avut o viziune cu Capelin Beach?

– Nu, nu o viziune. Își însoți răspunsul cu o clătinare a capului. Un coșmar cumplit, cum altul nu e, atât de rău, încât atunci când m-a găsit Kettle și m-a trezit, parcă nici nu dormisem, ci ieșisem din viața mea preț de câteva ore. Clătină iar din cap încet și se frecă la ochi, căscând. Nici măcar nu-mi amintesc să fi dormit afară. Dar acolo m-au găsit.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e ceva bine cu tine, m-am scuzat. Erai lângă iazul fierbinte, îmi vorbeai despre Molly și... altele. Te-ai întins brusc și-ai adormit. Am crezut că-ți bați joc de mine, am recunoscut sfios.

Căscă de-i trosniră fălcile.

– Nici măcar nu-mi aduc aminte să te fi căutat, îmi mărturisi. Adulmecă aerul. Ziceai ceva de friptură?

I-am răspuns înclinând din cap.

– Lupul și cu mine am prins un ied. E tânăr și-ar trebui să aibă carnea moale.

– Mi-e atât de foame, încât aș mânca și pantofi vechi.

Dădu păturile la o parte și ieși din cort. M-am dus după el.

Așa o cină frumoasă nu mai avusesem de câteva zile bune. Bufonul părea istovit și meditativ și își pierduse umorul grosolan. Carnea, deși nu atât de moale ca aceea de miel gras, avea un gust mai bun decât toate mâncărurile pe care le gustasem în ultimele săptămâni. La sfârșitul mesei, am împărtășit senzația de odihnă cu burta plină a lui Ochi Întunecați. El se încolăcise lângă Kettricken, împărțind straja, iar eu m-am dus direct la culcare în cort.

Crezusem că bufonul nu va avea somn după ce dormise mai toată după-amiaza. Dar el a fost primul care s-a învelit în pături și dormea dus când eu de-abia-mi scoteam bocancii. Kettle desfăcu tabla de joc și-mi dădu o problemă cu care să-mi ocup mintea. M-am întins, cu gând să mă odihnesc cât mai puteam, supravegheat de Kettle.

Dar n-am avut parte de odihnă în noaptea aceea. Nici nu aţipisem bine, că bufonul începu să se zvârcolească și să schelălăie în somn. Până și Ochi Întunecaţi își vârî capul pe ușa cortului ca să vadă ce se întâmplă. Kettle reuși să-l trezească după câteva încercări, iar când adormi la loc, alunecă imediat în visele lui agitate. M-am dus la el și l-am scuturat, însă când i-am pus mâna pe umăr, l-am simţit cum pătrunde în mine. Preţ de-o clipă, i-am împărtășit teroarea din noaptea respectivă.

– Bufonule, trezește-te! i-am poruncit și, ca răspunzând la cererea mea, se ridică în șezut.

– Dă-mi drumul, dă-mi drumul! ţipă disperat.

Apoi, privind în jur și văzând că nimeni nu-l ţine, căzu înapoi pe spate. Întoarse capul spre mine.

– Ce-ai visat? l-am întrebat.

Se gândi puţin, apoi clătină din cap.

– Nu mai știu. Îl scutură un suspin. Dar mă tem că mă așteaptă iar, dacă închid ochii. Ia să vedem, poate Kettricken are nevoie de tovărășie. Prefer să stau treaz decât să înfrunt... ce-oi fi avut de înfruntat în vis.

Părăsi cortul. M-am întins înapoi pe spate, cu ochii închiși. L-am găsit, subţire și lucios ca un fir argintiu. Meșteșugul crease o legătură între noi.

Aha. Despre asta e vorba, deci? se minună lupul.

O simți și tu?

Numai câteodată. Seamănă cu legătura ta cu Verity.

Doar că e mai slabă.

Mai slabă? Nu cred. Ochi Întunecați chibzui puțin. *Nu-i mai slabă, frate. E diferită. E mai degrabă una făurită de Har, decât de Meșteșug.*

Lupul ridică ochii spre bufonul care tocmai ieșea din cort. După un timp, bufonul se încruntă și plecă ochii spre el.

Vezi, spuse lupul, *mă simte. Nu foarte clar, dar mă simte. Salutare, bufonule. Mă gâdilă pe la ureche.*

Afară, în fața cortului, bufonul întinse mâna dintr-odată și-l scărpină pe lup între urechi.

33
CARIERA

Printre locuitorii de la munte circulă legende despre o rasă străveche înzestrată cu numeroase puteri magice şi cunoscătoare a multor lucruri acum pierdute pentru oameni. Aceste legende seamănă în multe privinţe cu cele despre spiriduşi pe care le spun Bătrânii în cele Şase Ducate. În unele cazuri, sunt atât de asemănătoare, încât e vorba, fără îndoială, de aceeaşi poveste înflorită de oameni diferiţi. Exemplul cel mai evident e povestea „Scaunului zburător al fiului văduvei". La munteni, ea se numeşte „Sania zburătoare a băiatului orfan".

Locuitorii din Regatul Munţilor vă vor spune că membrii rasei aceleia sunt creatorii monumentelor bizare pe care le întâlneşti în pădurile lor. Tot lor le sunt atribuite şi realizări mai neînsemnate, ca unele jocuri de strategie încă jucate de copii, şi un instrument de suflat neobişnuit, care se umflă nu cu aerul scos de om din plămâni, ci cu răsuflarea „prinsă" într-o băşică umflată. Se mai spun basme despre oraşe străvechi din creierii munţilor, în care au locuit membrii rasei

străvechi. Cu toate acestea, nu am găsit nicăieri în literatura lor, orală sau scrisă, relatări despre cum au dispărut ei.

Peste trei zile, am ajuns la carieră. Călătorisem pe o vreme dintr-odată foarte caldă. Aerul fremăta de miresmele frunzelor proaspăt ieşite din muguri şi-ale florilor, de fluieratul păsărilor şi de zumzetul insectelor. De-o parte şi de alta a drumului Meşteşugului, viaţa îmbobocea. Îl străbăteam cu simţurile alerte, mai conştient că trăiesc decât oricând. Bufonul nu mai scosese o vorbă despre cele profeţite despre mine. I-am fost recunoscător. Ochi Întunecaţi, descoperisem eu, avea dreptate. Era destul de greu să ştiu ce ştiam, nu trebuia să mă mai şi gândesc la asta.

Atunci am ajuns la carieră. Prima oară nu părea că am dat peste o fundătură. Drumul cobora în nişte chei săpate în piatră seacă, o regiune de două ori cât castelul Buckkeep. Pereţii văii erau verticali şi arizi, cu adâncituri în locurile din care se scobiseră blocuri imense de piatră neagră. Pe ici, pe colo, cascada de vegetaţie crescută din pământul de la marginea carierei acoperea suprafaţa verticală de piatră. Apa de ploaie se adunase în fundul gropii şi căpătase o culoare verde. Altă vegetaţie nu se vedea, pentru că nu prea era pământ din care să crească. Sub tălpile noastre, dincolo de marginea drumului Meşteşugului, se întindea piatra neagră golaşă din care fusese croit drumul nostru. Când am înălţat capetele spre stânca ameninţătoare din faţă, am dat de piatră neagră cu vinişoare argintii. Pe fundul carierei, câteva blocuri imense

fuseseră abandonate printre grămezi de moloz și praf. Erau mai mari decât o clădire. Nu-mi închipuiam cum fuseseră tăiate, darămite transportate. Lângă ele zăceau rămășițele unor mașinării gigantice, ca niște motoare de asediu. Le putrezise lemnul, metalul le ruginise. Se înghesuiau una într-alta ca oasele unui schelet. În carieră domnea liniștea.

Două lucruri îmi atraseră imediat atenția. Primul, stâlpul negru care se înălța în calea noastră, gravat cu aceleași rune antice pe care le văzusem și înainte. Al doilea, absența oricăror animale.

M-am oprit lângă stâlp. Mi-am trimis Harul în explorare, iar lupul mi se alătură în căutare. Numai piatră rece.

Pesemne vom învăța să mâncăm piatră acum, ce zici? sugeră Ochi Întunecați.

– La noapte va trebui să vânăm în altă parte, l-am aprobat.

– Și să găsim apă curată, adăugă bufonul.

Kettricken se oprise lângă stâlp. Jeppele începuseră deja să se risipească, căutând disperate ceva verde de mâncat. Grație Meșteșugului și Harului, în mod obișnuit, simțeam mai acut prezența altora. Dar în momentul acela, pe regină n-am simțit-o deloc. Împietrise și avea privirea goală. Îi căzuse fața ca și când ar fi îmbătrânit sub ochii mei. Își plimba ochii pe piatra moartă și, din întâmplare, îi căzură pe mine. Buzele i se întinseră într-un surâs al suferinței.

– Nu-i aici, zise ea. Am bătut atâta drum, iar el nu-i aici.

N-am ştiut ce să-i spun. Îmi închipuisem multe finaluri ale expediţiei noastre, dar o carieră de piatră părăsită nu făcea parte din ele. Am vrut s-o încurajez, dar n-am găsit cuvintele potrivite. Acela era locul însemnat pe hartă şi, evident, destinaţia finală a drumului Meşteşugului. Se ghemui încet şi se aşeză direct pe piatra de la baza stâlpului. Stătu acolo pur şi simplu, prea obosită şi descurajată ca să plângă. Când m-am uitat la Kettle şi la Starling, am constatat că se holbau la mine ca şi când eu ar fi trebuit neapărat să am un răspuns pentru Kettricken. Nu aveam. Căldura zilei mă moleşea. Am străbătut cale atât de lungă, numai pentru atât...

Simt duhoare de hoit.

Eu, nu. Era ultimul lucru la care voiam să mă gândesc atunci.

Nici nu m-am aşteptat, cu nasul tău prost. Dar nu departe de aici se află un cadavru.

– Atunci du-te şi tăvăleşte-te în el, dacă chiar vrei să vezi ce e, l-am expediat eu pe un ton cam aspru.

– Fitz, mă mustră Kettle când Ochi Întunecaţi plecă hotărât, cu paşi repezi.

– Vorbeam cu lupul, am rostit, cu glas stins.

Bufonul încuviinţă cu privirea goală. Nu era deloc în apele lui. Bătrâna insistase să ia în continuare scoarţă de spiriduş, deşi, cum nu mai aveam prea multă, îi dădea o doză foarte mică, ceai fiert cu aceeaşi cantitate de plantă cine ştie a câta oară. Din când în când aveam impresia că surprind legătura creată de Meşteşug între noi. Dacă mă uitam la el, câteodată

se răsucea şi-mi întorcea privirea, chiar din partea opusă a taberei. Dar nimic mai mult. Când i-am vorbit despre asta, mi-a spus că uneori simţea ceva, dar nu ştia sigur ce anume. Despre lucrurile pe care mi le spusese lupul n-am pomenit nimic. Îmi amintea de un om care îşi revenea după o boală îndelungată. Îşi cruţa puterile. Vorbea puţin, îi dispăruse chiar şi voioşia puţin umbrită de amărăciune. Încă o grijă pe umerii mei.

E un bărbat!

Duhoarea îi umplea nările lui Ochi Întunecaţi. Îmi venea să vomit. „Verity", am murmurat pentru mine, îngrozit. Am luat-o la goană în direcţia în care plecase lupul. Bufonul porni mai încet după mine, plutind ca puful în vânt. Femeile ne urmăriră din ochi fără să înţeleagă ce facem.

Cadavrul era înfipt între două blocuri uriaşe de piatră, într-o poziţie de parcă, deşi mort, tot voia să se ascundă. Lupul îi dădea târcoale agitat, cu blana zbârlită. M-am oprit la o oarecare distanţă de el, apoi mi-am desuflecat manşeta cămăşii şi mi-am acoperit cu ea nasul şi gura. Mi-a ajutat puţin, dar tot simţeam duhoarea. M-am apropiat de cadavru, făcându-mi curaj pentru ceea ce ştiam că trebuie să fac. Când am ajuns lângă el, am prins mantaua elegantă şi-am tras-o la o parte.

– Nu sunt muşte, observă bufonul, ca prin vis.

Avea dreptate. Nu erau nici muşte, nici viermi. Moartea putrezise, în tăcere, chipul bărbatului. Avea ten închis la culoare, de plugar ars de soare. Teama

îi schimonosise trăsăturile, dar am ştiut că nu e Verity. Totuşi, l-am cercetat cu atenţie înainte de a-l recunoaşte.

– Carrod, am zis încet.

– Un membru al grupului de iniţiaţi al lui Regal? întrebă bufonul, de parcă ar mai fi existat un alt Carrod.

I-am confirmat înclinând din cap. Cu manşeta la nas şi la gură, am îngenuncheat lângă trupul neînsufleţit.

– Cum a murit? vru să ştie bufonul.

Nu-l deranja putoarea, dar eu nu credeam că pot vorbi fără să-mi vină rău. Am ridicat din umeri. Ca să-i răspund la întrebare, ar fi însemnat să inspir normal. Am tras de hainele cadavrului cu băgare de seamă. Mortul era şi ţeapăn, şi moale. Era greu să-l examinez, dar nu vedeam urme de violenţă. Am tras puţin aer în piept şi mi-am ţinut răsuflarea, apoi i-am desfăcut catarama centurii cu ambele mâini. I-am tras-o din jurul taliei cu săculeţ şi cuţit cu tot, şi m-am retras degrabă de lângă el.

Kettricken, Kettle şi Starling ajunseră la noi tocmai când forţam gura săculeţului. Nu ştiam ce speram să găsesc, dar am fost dezamăgit. O mână de monede, cremene şi o gresie. L-am aruncat pe jos şi mi-am frecat mâna de pantaloni. Mirosea a moarte.

– E Carrod, le informă bufonul pe femei. Probabil că l-a transportat stâlpul.

– Ce l-a ucis? întrebă Kettle.

I-am întâlnit privirea.

– Nu știu. Cred că Meșteșugul. Indiferent ce anume a fost, a vrut să se ascundă. Între rocile acelea. Haideți să ne îndepărtăm de miasme, am propus.

Ne-am retras lângă stâlp. Ochi Întunecați și cu mine am ajuns ultimii la el. Eram nedumerit. Mi-am dat seama că mă foloseam de toate mijloacele ca să-mi întăresc zidurile Meșteșugului. Vederea lui Carrod mort mă șocase. Un inițiat mai puțin, mi-am zis. Dar fusese aici, chiar aici, în carieră, când murise. Dacă-l omorâse Verity, însemna că fusese și el aici. M-am întrebat dacă aveam să dăm peste Will și peste Burl în carieră, dacă veniseră și ei să-l atace pe Verity. Mă îngrozea ideea că, probabil, aveam să găsim trupul neînsuflețit al lui Verity, însă lui Kettricken nu i-am mărturisit niciuna din frământările mele.

Cred că lupul și cu mine am avut aceeași senzație deodată.

– E ceva viu acolo în spate, am spus. În interiorul carierei.

– Ce anume? vru să știe bufonul.

– Nu știu.

Mă străbătu un fior. Harul meu nu simțea nimic, venea și se retrăgea. Cu cât pipăiam cu el mai mult, ca să descopăr ce e, cu atât mă ocolea.

– Verity? mă întrebă Kettricken.

Mă duru sufletul să-i citesc iarăși un licăr de speranță în ochi.

– Nu, i-am răspuns cu glas blând. Nu cred. Nu pare om. N-am mai simțit așa ceva până acum. Cred,

am spus după o pauză, că ar trebui să aştepţi aici până mă duc cu lupul să văd despre ce e vorba.

– Nu.

Vorbise Kettle, nu Kettricken, dar, când am întors capul către regina mea, am văzut că era de acord cu ea.

– Mai curând ar trebui ca tu şi bufonul să rămâneţi aici, cât mergem noi să cercetăm cariera, îmi spuse ea cu asprime. Voi doi sunteţi supuşi riscurilor aici. Dacă l-am găsit pe Carrod, Will şi Burl ar putea fi înăuntru.

Până la urmă, am hotărât că vom intra cu toţii, dar cu multă prudenţă. Ne-am răspândit în formă de evantai şi am traversat podeaua carierei. Nu le puteam spune exact unde simţeam fiinţa dinăuntru, aşa că eram toţi pe aceeaşi poziţie. Cariera era ca podeaua unei grădiniţe de copii, plină de cuburi şi jucării imense. Am trecut pe lângă un bolovan parţial cioplit. Îi lipsea fineţea statuilor din grădina de piatră. Lucrătura era stângace şi grosolană, chiar uşor obscenă. Semăna cu un mânz înainte de termen. Mi s-a făcut scârbă şi-am trecut pe lângă el cât de repede am putut, până la următoarea poziţie avantajoasă.

Ceilalţi procedau la fel, mişcându-se din refugiu în refugiu, toţi străduindu-se să nu-l scape din ochi măcar pe unul din grup. Crezusem că nu voi da peste ceva mai tulburător decât sculptura aceea crudă, dar următoarea se strâmbă la mine. Cineva gravase, cu detalii sfâşietoare, un dragon înnămolit. Avea aripile întinse pe jumătate şi ochii daţi peste cap, în agonie,

sub pleoapele întredeschise. Îl călărea o femeie tânără. Strângea gâtul șerpuitor și-și lipea obrazul de el. Fața ei era întruchiparea agoniei, gura, deschisă, iar trăsăturile încordate, mușchii gâtului gata să-i plesnească. Și femeia, și dragonul fuseseră lucrați în culori și tușe măiestre. Se vedeau genele și firele de păr auriu ale fetei, solzii verzi și fini din jurul ochilor dragonului, chiar și picăturile de salivă care atârnau pe buzele lui contorsionate. Dar acolo unde ar fi trebuit să fie labele puternice și coada biciuitoare era numai piatră neagră, ca și cum cei doi ar fi aterizat într-o groapă cu smoală și nu mai putuseră scăpa.

Ca statuie, îți rupea inima. Kettle își întoarse fața de la ea, cu ochii în lacrimi. Dar ceea ce ne tulbura pe Ochi Întunecați și pe mine era Harul pe care îl emana. Mai firav decât al statuilor din grădina de piatră, dar cu atât mai pătrunzător. Reda chinurile morții, îndurate de o creatură prinsă în capcană. Oare de cât talent fusese nevoie ca să dai atâta viață unei statui? Admiram măiestria artistului, dar îi puneam deopotrivă la îndoială intenția. Totuși, ea caracteriza mare parte din sculpturile rasei aceleia străvechi, înzestrate cu Meșteșug. Furișându-mă pe lângă dragonul muribund, m-am întrebat dacă asta simțisem lupul și cu mine. Mi se făcu părul măciucă văzându-l pe bufon că se întoarce și se uită lung la statuie, încruntat. O simțea și el, chiar dacă nu atât de limpede. *Poate asta am simțit, Ochi Întunecați. Poate nu e nicio ființă vie în carieră, până la urmă, doar acest monument al unei morți lente.*

Nu. Simt un miros.

Mi-am deschis mai larg nările, am scos un mic fornăit ca să mi le curăţ, apoi am inspirat încet şi prelung. Nu aveam un miros atât de ascuţit ca Ochi Întunecaţi, dar simţurile lupului le amplificau pe ale mele. Am adulmecat transpiraţie şi miros fad de sânge, amândouă proaspete. Dintr-odată, lupul se apropie mai mult de mine şi ne-am strecurat, ca unul, pe la capătul unui bolovan mare cât două colibe la un loc.

Am tras cu ochiul după colţul bolovanului, apoi am înaintat cu grijă. Ochi Întunecaţi trecu discret în faţa mea. Pe bufon l-am văzut la capătul opus, iar pe ceilalţi îi simţeam apropiindu-se. Nimeni nu vorbea.

Am dat peste alt dragon, mare cât o corabie. Era din piatră neagră şi se tolănea adormit pe blocul din care ieşea. Aşchii, despicături şi praf de rocă înconjurau zona din jurul lui. M-a impresionat, chiar de la distanţa aceea. Deşi dormea adânc, fiecare trăsătură sugera putere şi noblеţe. Aripile adunate de-a lungul corpului semănau cu nişte vele strânse, iar gâtul arcuit, masiv, mă trimise cu gândul la un cal de luptă. L-am admirat câteva clipe înainte de a sesiza silueta cenuşie şi măruntă, care zăcea cu membrele desfăcute alături de dragon. M-am uitat la ea şi-am încercat să-mi dau seama dacă licărul de viaţă pe care îl percepeam venea de la ea sau de la dragon.

Bucăţile rupte de piatră formau un fel de rampă care urca până la blocul din care ieşea dragonul. Am crezut că silueta va tresări la auzul pietrelor trosnind sub tălpile mele, dar ea nu se mişcă şi nici eu n-am

sesizat gesturi vagi sau respiraţie slabă. Ceilalţi rămaseră în spatele meu, privindu-mă cum urc rampa. Numai Ochi Întunecaţi mă însoţi, cu blana zbârlită pe spinare. Eram la un braţ de siluetă, când se ridică dintr-o mişcare şi se întoarse cu faţa spre mine.

Era bătrân şi slab, cu barbă şi păr cărunt. Veşmintele zdrenţuite căpătaseră culoarea cenuşie de la praful de stâncă, şi avea praf şi pe un obraz. Genunchii care ieşeau prin pantaloni aveau cruste şi sângerau de la prea mult stat în genunchi pe piatra colţuroasă. Labele picioarelor erau învelite în cârpe. Cu mâna ascunsă într-o mănuşă cenuşie, înşfăcă o sabie cu lama zimţată în prea multe locuri, dar n-o ridică, ca să se pregătească de atac. Îi venea prea greu şi s-o ţină în mână. Instinctul îmi spuse să-mi depărtez braţele de corp, ca să-i arăt că sunt neînarmat. La început, se uită la mine fără prea mult interes, apoi ridică încet ochii spre faţa mea. Ne-am studiat unul pe celălalt câteva clipe. Ochii săi mijiţi, aproape orbi, îmi aminteau de harpistul Josh. Falca de jos îi căzu brusc, dezvelindu-i dinţii surprinzător de albi.

– Fitz? întrebă el ezitant.

I-am recunoscut vocea, deşi se îngroşase. Trebuia să fie Verity. Dar şi ultima părticică din mine ţipa îngrozită la epava în care se transformase. Din spate se auzea piatra trosnind sub tălpi grăbite. M-am întors la timp s-o văd pe Kettricken alergând pe rampa din bolovani fărâmicioşi. Speranţa şi disperarea se războiau pe faţa ei, dar strigă „Verity!“, şi-şi puse toată dragostea în cuvântul acela. Ţâşni cu braţele întinse

spre el. De-abia am reuşit s-o prind când se repezi pe lângă mine.

– Nu! i-am strigat. Nu-l atinge!

– Verity! ţipă ea încă o dată, apoi se zbătu în strânsoarea mea urlând: Lasă-mă, lasă-mă să merg la el!

Cu greu am ţinut-o să nu fugă.

– Nu, am repetat încet.

Ca în alte dăţi, porunca mea blândă îi potoli zbaterea. Mă privi întrebătoare.

– Mâinile şi braţele îi sunt acoperite cu magie. Nu ştiu ce ţi s-ar întâmpla, dacă ar fi să te atingă.

Se răsuci în îmbrăţişarea mea aspră ca să-l privească pe soţul ei. El stătea şi se uita la noi cu un zâmbet blând, dar confuz, pe buze. Îşi lăsă capul pe-o parte ca şi când ne-ar fi cercetat, apoi se aplecă încet şi lăsă jos sabia. Atunci văzu şi Kettricken ceea ce eu întrezărisem înainte. Scântei argintii îi învăluiau antebraţul şi degetele. Verity nu purta mănuşi; braţele şi mâinile îi erau impregnate cu putere pură, iar pe faţă, acolo unde se atinsese cu degetele, nu era murdar de praf, ci pătat de putere.

Ceilalţi urcară pe rampă în spatele nostru, scârţâind piatra sub tălpi. N-a fost nevoie să mă întorc ca să ştiu că au rămas cu gurile căscate. Într-un sfârşit, bufonul murmură:

– Verity, prinţul meu, am sosit.

Am auzit un sunet, jumătate suspin, jumătate respiraţie. M-a făcut să întorc capul. Kettle se ghemui încet, ca o corabie găurită. Duse o mână la piept şi una la gură şi se prăbuşi în genunchi. Îi ieşiră ochii

din orbite când se uită la mâinile lui Verity. Dintr-un pas, Starling ajunse lângă ea. Kettricken se zbătea ușor în brațele mele. I-am privit expresia înmărmurită, apoi i-am dat drumul. Înaintă foarte încet spre Verity. El o urmări cum se apropie. Nu avea o figură impasibilă, dar nici nu dădea semne că ar recunoaște-o. La un braț de el, regina se opri. Se lăsă o liniște desăvârșită. Îl cercetă câteva clipe, apoi scutură din cap, ca pentru a răspunde întrebării căreia îi dăduse glas:

– Soțul meu, domnul meu, nu mă cunoști?

– Soț, repetă Verity cu voce stinsă. Își încruntă mai tare fruntea. Se purtă ca un om care-și amintește lucruri învățate cândva pe de rost. Prințesa Kettricken din Regatul Munților. Mi-a fost dată de soție. O zvârlugă de fată, o pisicuță sălbatică, cu păr bălai. Atât mi-am amintit despre ea, până când mi-au adus-o. Un zâmbet discret îi destinse obrazul. În noaptea aceea, am desfăcut părul de aur curgător ca un râu năvalnic, mai fin ca mătasea. Atât de fin, că n-am îndrăznit să-l ating, cu atât mai puțin să mi-l înfășor pe degetele bătătorite.

Kettricken își duse mâna la păr. Când primise vestea morții lui Verity, și-l tunsese scurt perie. Acum îi ajungea aproape până la umeri, dar îi pierise luciul de mătase de atâta umblat prin soare, ploaie și praf. Și-l eliberă din coada împletită și scutură din cap.

– Domnul meu, rosti ea ușor. Își mută ochii de la mine la el. Nu te-aș putea atinge? îl imploră.

– O... Verity păru să cugete la rugămintea ei. Se uită la mâinile sale, își îndoi degetele argintii. O, mă tem că nu. Nu. Nu, mai bine nu.

Vorbi cu părere de rău, dar am avut impresia că regreta doar că trebuie s-o refuze, nu că n-o putea atinge și el. Kettricken își trase răsuflarea zgomotoasă.

– Domnul meu, începu ea, apoi îi pieri glasul. Verity, am pierdut copilul nostru. Fiul nostru a murit.

Numai atunci am înțeles ce povară fusese gândul acela pentru ea în timp ce-și căuta soțul, știind că trebuia să i-l spună și lui. Își plecă fruntea mândră, așteptând revărsarea mâniei lui. În locul ei, primi o pedeapsă mai grea.

– O, rosti Verity. Am avut un fiu? Nu-mi amintesc...

Cred că din cauza asta Kettricken a cedat. A descoperit că vestea ei cutremurătoare nu-l supăra și nu-l întrista, ci-l nedumerea. Probabil că se simțea trădată. Fuga ei disperată din castelul Buckkeep, greutățile îndurate pentru a-și proteja copilul nenăscut, lungile luni de sarcină, petrecute în singurătate, culminând cu nașterea bebelușului mort, care-i sfâșiase inima: aceasta fusese viața ei în ultimul an. Iar acum stătea în fața soțului ei, a regelui ei, iar el bâjbâia prin amintiri după moartea copilului său, rostind un simplu „O“. Mi-a fost rușine pentru bătrânul acela șubred, care se uita la regină cu ochi mijiți și-i oferea zâmbete ostenite.

Kettricken nu țipă și nu plânse. Pur și simplu se întoarse și plecă. Am simțit multă stăpânire de sine

și furie năvalnică în retragerea ei. Starling, ghemuită lângă Kettle, o urmări cu privirea. Vru să se ridice și s-o urmeze, dar Kettricken o opri cu un gest discret. Coborî singură rampa de piatră și se îndepărtă.

Mă duc cu ea?

Te rog. Dar n-o tulbura.

Nu sunt prost.

Ochi Întunecați plecă și se ținu coadă după regină. Am știut, deși l-am avertizat, că s-a dus direct la ea, s-a așezat și și-a proptit capul mare de piciorul ei. Ea îngenunche dintr-odată și-l îmbrățișă, își vârî obrazul în blana lui și-o udă cu lacrimi. Lupul se întoarse și-o linse pe mână. *Pleacă,* mă certă el, așa că m-am retras dintre ei. Am clipit, dându-mi seama că mă holbasem la Verity în tot timpul ăsta. Ochii lui se întâlniră cu ai mei. Își drese glasul:

– FitzChivalry, rosti și inspiră adânc, apoi dădu drumul aerului din plămâni. Sunt așa de obosit, rosti el, vrednic de milă. Și mai sunt atâtea de făcut. Arătă spre dragonul din spatele lui. Se ghemui anevoie și se așeză lângă statuie. M-am străduit din toate puterile, mărturisi, dar nu neapărat pentru mine.

Bufonul își veni în fire înaintea mea.

– Domnul meu, prințe Verity, începu, apoi se opri. Regele meu. Sunt eu, bufonul. Pot să-ți fiu de folos?

Verity înălță capul spre bărbatul slab și palid din fața lui.

– Aș fi onorat, răspunse. Mișcă aprobator din cap. Să accept loialitatea și serviciile celui care l-a slujit și

pe tatăl, și pe regina mea cu atâta sârguință. Preț de-o clipă, l-am întrezărit pe Verity cel de demult. Dar siguranța dispăru imediat de pe chipul său.

Bufonul înaintă și îngenunche lângă el. Îl bătu prietenește pe umăr, ridicând un norișor de praf.

– Te voi îngriji, îi promise. Cum l-am îngrijit pe tatăl tău. Se ridică brusc și se răsuci spre mine. Mă duc după vreascuri și apă curată. Se uită la femeile din spatele meu. Kettle și-a revenit? o întrebă pe Starling.

– Era să leșine, îi răspunse cântăreața, dar Kettle o întrerupse imediat:

– Am suferit un șoc în adâncul sufletului, bufonule, și nu mă grăbesc să mă ridic. Dar Starling e liberă să facă ce trebuie făcut.

– Aha, foarte bine. Bufonul preluase controlul. Parcă organiza o petrecere la un ceai. Dacă ești așa drăguță, domniță Starling, vrei să te ocupi să ridici cortul? Nu unul, mai bine două, dacă ești în stare. Vezi ce ne-a mai rămas de mâncare și pregătește masa. Una generoasă, cred că ne-ar prinde bine tuturor. Mă voi întoarce repede cu vreascuri și apă. Și niște verdețuri, dacă am noroc. Aruncă ochii spre mine. Ai grijă de rege, murmură, apoi plecă.

Starling rămase cu gura căscată, dar se sculă și se duse să caute jeppele rătăcite. Kettle o urmă agale.

Așadar, după atât timp și o călătorie atât de lungă, am rămas singur cu regele meu. „Vino la mine", îmi poruncise, iar eu îl ascultasem. Mă încercă o scurtă

senzație de liniște la gândul că nu aveam să mai aud vocea aceea stăruitoare.

– Am venit, regele meu, am rostit încet, și pentru mine, dar și pentru el.

Verity tăcu. Se întorsese cu spatele la mine și cioplea de zor statuia cu sabia. Îngenunchease și, apucând arma de mâner și de lama boantă, zgârie cu vârful piatra de la piciorul din față al dragonului. M-am apropiat ca să-l urmăresc cum râcâie roca neagră a piedestalului. Era atât de concentrat și făcea mișcări atât de precise, încât mă nedumerea.

– Verity, ce faci?

– Cioplesc un dragon, îmi răspunse, fără măcar să se uite la mine.

Câteva ore mai târziu, trudea în continuare. Răzuitul monoton al lamei pe piatră, râc, râc, râc, mă făcea să scrâșnesc din dinți și mă călca pe nervi. Rămăsesem pe piedestal cu el. Starling și bufonul înălțaseră cortul nostru și încă unul mai mic, încropit din păturile de iarnă care nu ne mai trebuiau. Ardea și focul. Kettle poruncea unei oale puse la fiert. Bufonul alegea verdețurile și rădăcinile pe care le adunase, iar Starling pregătea așternutul în corturi. Kettricken ni se alăturase, dar pentru foarte scurt timp, numai ca să-și ia arcul și tolba din desagii cărați de jeppe. Ne anunțase că pleacă la vânătoare cu Ochi Întunecați. Lupul îmi aruncase o privire jucăușă din ochii lui negri, iar eu tăcusem mâlc.

Aflasem foarte puține despre Verity de când îl găsisem. Îți ținea ridicate zidurile masive ale

Meşteşugului. Aproape că nu-l mai simţeam. Ceea ce am descoperit când l-am cercetat cu Harul m-a tulburat mai tare. I-am surprins Harul nestatornic, dar nu l-am înţeles. Am avut impresia că viaţa şi conştiinţa lui oscilau între trupul său şi statuia măreaţă a dragonului. Mi-am adus aminte când mai trăisem cu o asemenea senzaţie: la întâlnirea cu bărbatul înzestrat cu Har şi ursoaica lui. Cei doi împărtăşiseră aceeaşi scurgere a vieţii de la unul la celălalt. Bănuiam că oricine ne cerceta la fel pe lup şi pe mine descoperea acelaşi lucru. Ne împărtăşeam gândurile de atâta vreme, încât uneori deveneam o singură fiinţă. Dar asta nu-mi explica de ce s-ar fi legat Verity de o statuie, nici de ce se încăpăţâna s-o cioplească. Îmi venea să-i smulg sabia şi să i-o arunc, dar m-am abţinut. Ca să fiu sincer, părea atât de obsedat de sculptură, încât mi-a fost teamă să-l întrerup.

Mai devreme, încercasem să-i pun unele întrebări. Când îl întrebasem ce se petrecuse cu însoţitorii lui, clătinase uşor din cap.

– Ne-au hărţuit ca un stol de ciori care hărţuieşte un vultur. Apropiindu-se, croncănind, ciupind şi luându-şi zborul când îi atacam.

– Ciori? îl întrebasem.

– Mercenari, îmi explicase el, scuturând din cap la prostia mea. Ne atacau din ascunzişuri. Uneori veneau peste noi noaptea. Pe unii din oamenii mei îi zăpăcea Meşteşugul iniţiaţilor. Celor sensibili nu le puteam proteja minţile. Iniţiaţii le trimiteau temeri noaptea şi-i făceau să se suspecteze între ei. Aşa că

le-am poruncit să se întoarcă; le-am impus porunca prin Meșteșug, ca să-i salvez unii de alții.

A fost singura întrebare la care a dat un răspuns coerent. Din câte i-am pus, a răspuns numai la câteva, dar aiurea sau evaziv. Așa că am renunțat. În schimb, m-am trezit că-i raportez. A fost o poveste lungă, pentru că am început cu ziua plecării lui. Mare parte din cele povestite le știa deja, dar i le-am repetat, pentru orice eventualitate. Dacă avea mințile rătăcite, așa cum mă temeam eu, l-ar putea ajuta să-și împrospăteze memoria. Iar dacă, sub înfățișarea lui prăfuită, se ascundea mintea lui ascuțită cea dintotdeauna, atunci nu-i strica să audă întâmplările așezate la locul lor, în ordinea corectă. Alt mijloc nu vedeam să ajung la el.

Am început povestea, cred, ca să-l fac să-și dea seama prin câte trecusem ca să ajungem la el. În plus, voiam să conștientizeze ce se întâmpla în regatul lui, în timp ce el tândălea pe lângă dragon. Poate speram să trezesc în el sentimentul responsabilității față de poporul lui. Cât i-am vorbit, a rămas indiferent, dar din când în când mă încuviința tăcut și grav, de parcă îi confirmam o teamă lăuntrică. Și toată vremea vârful sabiei răzuia piatra neagră, râc, râc, râc.

Se întunecase de-a binelea când am auzit pașii târșâiți ai lui Kettle în spatele meu. M-am oprit din istorisirea aventurilor mele în orașul ruinat și m-am întors către ea.

– Am adus ceai pentru amândoi.

– Mulțumesc, i-am spus și-am luat cana din mâinile ei, dar Verity nu făcu decât să ridice puțin ochii de la piatra răzuită.

O vreme, bătrâna rămase cu mâna întinsă. Când vorbi, nu-i reaminti de ceai:

– Ce faci? îl întrebă cu glas blând.

Răzuitul încetă brusc. Verity întoarse ochii spre ea, apoi spre mine, de parcă ar fi vrut să vadă dacă auzisem și eu întrebarea aceea ridicolă. Expresia mea nedumerită îl miră. Își drese glasul:

– Cioplesc un dragon.

– Cu lama sabiei? vru să știe Kettle, din curiozitate, nu de altceva.

– Numai părțile brute. La cele mai migăloase, folosesc cuțitul. Iar la cele foarte fine, degetele și unghiile. Întoarse capul și studie statuia imensă. Aș vrea să spun că e aproape gata, rosti șovăielnic, dar cum aș putea, când mai sunt atâtea de făcut? Atât de multe... și mă tem că va fi prea târziu.

– Prea târziu pentru ce? l-am întrebat, cu tonul blajin al lui Kettle.

– Păi... prea târziu pentru a salva poporul celor Șase Ducate. Mă privi ca pe-un prostovan. De ce altceva aș face asta? De ce altceva mi-aș fi părăsit țara și regina, ca să vin aici?

Am încercat să-l înțeleg, dar îmi ieși de pe buze o întrebare care mă frământase:

– Crezi că ai cioplit tu singur tot dragonul acesta?

Verity se gândi puțin înainte de a răspunde.

– Nu. Sigur că nu.

Dar, chiar când m-am simțit ușurat că nu era complet nebun, el adăugă:

– Nu e gata. Admiră din nou dragonul cu privirea cu care-și admira cândva hărțile cele mai reușite. Dar și atât cât am lucrat mi-a luat mult timp. Foarte mult timp.

– Nu vrei să bei ceai cât e cald, domnule? îl întrebă Kettle, oferindu-i iar cana.

Verity o privi ca pe-un obiect necunoscut, apoi o luă cu o privire serioasă.

– Ceai. Am și uitat de ceai. Nu-i scoarță de spiriduș, nu? Pe Eda cea milostivă, nu suportam fiertura aia amară!

Kettle se strâmbă când îl auzi vorbind de ea.

– Nu, domnule, nu-i scoarță de spiriduș, te asigur. E făcut din ierburi de la marginea drumului, mă tem. Din urzică și un pic de mentă.

– Ceai de urzică. Mama ne dădea ceai de urzică să ne întărească primăvara. Zâmbi pentru sine. Îl voi pune în dragonul meu. Ceaiul de urzică făcut de mama. Sorbi din el, apoi se miră: E cald... e mult de când n-am mai pus în gură ceva cald.

– De când? îl întrebă Kettle, de dragul conversației.

– De... mult timp, răspunse Verity și mai luă o înghițitură. Sunt pești în râul de-afară. Dar e greu să-mi fac timp să-i prind, cu atât mai mult să-i gătesc. De fapt, uit de ei. Am pus atâtea lucruri în dragon... poate și pe acesta.

– Și de când n-ai mai dormit? stărui Kettle.

– Nu pot să dorm şi să lucrez în acelaşi timp, sublinie Verity. Iar lucrul trebuie terminat.

– Şi va fi terminat, îi promise bătrâna. Dar la noapte vei face o mică pauză, ca să mănânci şi să bei, apoi să dormi. Vezi? Uite-acolo, jos. Starling ţi-a pregătit un cort şi înăuntru e căldură, un aşternut moale. Şi apă caldă, ca să te speli. Şi haine curate, câte putem să-ţi oferim.

Verity se uită la mâinile lui argintate.

– Nu ştiu dacă pot să mă spăl, îi mărturisi.

– Atunci te vor ajuta FitzChivalry şi bufonul, îl asigură Kettle veselă.

– Mulţumesc. Ar fi bine. Dar... Îşi îndreptă ochii undeva departe. Kettricken. Nu a fost aici acum o vreme? Sau am visat? Atât de multă putere avea în ea, aşa că am pus-o în dragon. Cred că de ea mi-a fost cel mai dor, din câte am pus în dragon. În clipele în care îmi amintesc de ce mi-e dor, adăugă după o mică pauză.

– Kettricken e aici, l-am liniştit. S-a dus să vâneze, dar se va întoarce curând. Vrei să fii spălat şi curat până atunci?

Mă hotărâsem să răspund numai acelor părţi din conversaţie care aveau înţeles şi să nu-l tulbur cu întrebări despre cele lipsite de sens.

– Să vezi dincolo de asemenea lucruri, îmi spuse cu o nuanţă de mândrie în voce. Totuşi, ar fi frumos... dar sunt atâtea de făcut.

– Se întunecă şi nu mai poţi lucra astăzi. Aşteaptă până mâine. Le vei termina atunci, îl asigură Kettle. Mâine te voi ajuta şi eu.

Verity scutură încet din cap. Sorbi iar din ceai. Până şi băutura aceea slabă îi sporea puterile.

– Nu. Mă tem că nu se poate. Ştii, trebuie să lucrezi singur.

– Mâine, vei vedea lucrurile altfel. Cred că, dacă te mai întremezi, ar fi posibil să te ajut. Dar până atunci, hai să nu ne mai gândim la asta.

Verity oftă şi-i întinsă cana goală. Ea îl apucă iute de braţ şi-l ridică în picioare. Avea forţă pentru vârsta ei. Nu încercă să-i ia sabia din mână, dar el o lăsă să cadă. M-am aplecat şi-am ridicat-o. El o urmă supus pe Kettle, de parcă atunci când îl luase de braţ, îi luase şi voinţa. Mergând în spatele lor, am cercetat sabia care fusese mândria lui Hod. Oare ce-l apucase pe Verity să transforme arma aceea regească într-o unealtă de cioplit? Tăişul era răsucit şi zimţat de atâta folosinţă, vârful era bont ca o lingură. Cum era el, aşa şi sabia, am reflectat şi m-am dus după ei în tabără.

Când am ajuns la foc, am constatat mirat că se întorsese Kettricken. Se încălzea la flăcări şi se uita pierdută în ele. Ochi Întunecaţi i se culcase pe picioare. Ciuli urechile la apropierea mea, dar nu se mişcă de lângă regină.

Kettle îl conduse pe Verity direct la cortul încropit pentru el. Îi făcu semn din cap bufonului. Fără o vorbă, acesta luă un lighean cu apă fierbinte de pe

foc şi-o urmă. Când am vrut să intru şi eu în cort, bufonul ne goni şi pe Kettle, şi pe mine.

– Nu e primul rege pe care l-am îngrijit, ne reaminti. Lăsaţi-l cu încredere în seama mea.

– Să nu-i atingi mâinile şi braţele! îl avertiză Kettle aspră.

Bufonul fu luat puţin prin surprindere, dar încuviinţă în tăcere. Când am plecat, îi desfăcea numeroasele noduri de pe fâşia de piele care-i închidea tunica ponosită, vorbindu-i despre una, alta. L-am auzit pe Verity spunând:

– Charim mi-a lipsit foarte mult. N-ar fi trebuit să-l las să mă însoţească, dar mă slujea de atât timp... A murit încet, în chinuri cumplite. Mi-am fost greu să-l văd murind. Dar şi el a intrat în dragon. A fost necesar.

M-am întors la foc stânjenit. Starling amesteca în oala cu tocană care fierbea veselă. Din halca de carne pusă la frigare picura grăsime în flăcările care tresăreau şi sâsâiau. Mirosul îmi aminti că-mi chiorăiau maţele de foame. Kettle stătea în picioare cu spatele la foc, cu privirea pierdută în întuneric. Kettricken îşi îndreptă ochii spre mine.

– Cum a fost la vânătoare? am întrebat-o direct.

– Aşa cum vezi, veni răspunsul ei calm.

Arătă spre oală, apoi spre o scroafă tranşată. M-am dus s-o admir. Nu era un animal mic.

– Primejdioasă pradă, am remarcat pe un ton cât mai obişnuit, ca să nu-mi trădez groaza că regina mea o doborâse singură.

– Asta am avut nevoie să vânez, spuse ea, tot cu glas calm.

Cât de bine am înţeles-o!

Ne-a mers foarte bine. Niciodată n-am mai doborât atâta carne cu atât de puţin efort, îmi spuse Ochi Întunecaţi. Se gudură afectuos de piciorul lui Kettricken. Ea se jucă absentă cu urechile lupului până când el gemu de plăcere şi se propti greu de ea.

– Mi-l răsfeţi, am prevenit-o eu, în glumă. Mi-a spus că niciodată n-a mai prins atâta carne fără efort.

– E foarte inteligent. Jur, a gonit vânatul în direcţia mea. Şi e curajos. Când n-am reuşit să dobor scroafa cu prima săgeată, a încolţit-o până am pus alta în arc.

Kettricken vorbea de parcă n-ar fi avut alte griji. Am încuviinţat la vorbele ei, mulţumit că aveam o conversaţie atât de uşoară. Dar ea mă întrebă pe nepusă masă:

– Ce se întâmplă cu el?

Ştiam că nu la lup se gândeşte.

– Nu sunt sigur. A îndurat multe lipsuri. Poate destule ca să-i... slăbească mintea. Şi...

– Nu, mă întrerupse Kettle brusc. Nici vorbă. Deşi sunt de acord că e obosit. Cine n-ar fi, după ce-a făcut câte a făcut de unul singur. Însă...

– Doar nu crezi că a cioplit singur dragonul acela!

– Ba da, replică bătrâna cu convingere. E aşa cum ţi-a spus. Trebuie să-l cioplească singur, aşa că singur l-a cioplit. Clătină din cap. N-am mai auzit aşa ceva. Până şi regele Wisdom a primit ajutor de la

grupul lui de inițiați sau ce-a mai rămas din el când a ajuns acolo.

– Nimeni n-ar fi putut ciopli statuia aceea cu sabia, m-am încăpățânat.

Kettle vorbea prostii.

Drept răspuns, se ridică și se îndepărtă în beznă. Când se întoarse, aruncă două obiecte la picioarele mele. Unul fusese cândva o daltă, cu capătul tocit și fără tăiș. Celălalt era un cap de ciocan cu un mâner destul de nou.

– Mai sunt și altele, împrăștiate peste tot. Probabil le-a găsit în oraș. Sau aruncate pe-aici, preciză ea, înainte de-a mai întreba eu ceva.

M-am uitat la uneltele boante și m-am gândit la lunile cât Verity fusese plecat. Pentru asta plecase? Ca să cioplească un dragon din piatră?

– Nu înțeleg, am murmurat.

Kettle îmi explică răbdătoare, ca unui bărbat încet la minte:

– Cioplește un dragon și-și pune toate amintirile în el. De asta pare atât de confuz. Însă nu e doar atât. Cred că l-a omorât pe Carrod cu Meșteșugul și a suferit din cauză că a fost nevoit să procedeze așa. Scutură din cap cu tristețe. Să fii la un pas de final, apoi să fii înfrânt. Mă întreb cât de vicleni sunt inițiații lui Regal. L-au trimis pe unul din ei împotriva lui știind că, dacă Verity l-ar ucide cu Meșteșugul, s-ar înfrânge singur?

– Nu cred că vreunul dintre inițiați s-ar fi sacrificat de bunăvoie.

Kettle zâmbi amar.

– N-am zis că a plecat de bunăvoie. Nici că știa ce intenții au prietenii lui. E ca la jocul nostru, FitzChivalry. Muți ca să obții un avantaj cât mai mare. Scopul tău e să câștigi, nu să aduni cât mai multe piese.

34
FATA-DE-PE-DRAGON

La începutul luptei noastre împotriva Corăbiilor Roșii, înainte ca fiecare locuitor din cele Șase Ducate s-o numească război, regele Shrewd și prințul Verity și-au dat seama că îndatorirea lor îi copleșea. Niciun om, oricât de priceput la Meșteșug, nu putea să alunge singur Corăbiile Roșii de pe coasta noastră. Regele Shrewd l-a chemat în fața lui pe Galen, Maestrul Meșteșugului, și i-a poruncit să formeze un grup de inițiați care să-l ajute pe Verity în eforturile lui. Galen s-a opus, mai ales când a aflat că printre învățăcei se află și un bastard cu sânge regesc. Maestrul a declarat că niciunul din cei aduși în fața lui nu merită să fie instruit, însă regele Shrewd a insistat, poruncindu-i să facă tot ce poate cu ei. După ce Galen, fără tragere de inimă, a acceptat, a format grupul care i-a purtat numele.

În curând, prințul Verity și-a dat seama că inițiații, deși uniți între ei, nu lucrau deloc bine cu el. Galen murise, lăsând Buckkeepul fără succesor la rangul de Maestru al Meșteșugului. Disperat, prințul i-a căutat pe alți inițiați care să-i vină în ajutor. Deși în anii de pace ai domniei regelui Shrewd nu s-a

format niciun grup, el s-a gândit că ar mai putea fi în viață bărbați și femei instruite mai înainte. Oare nu vorbeau legendele despre longevitatea inițiaților? Poate va găsi unul care fie să-l ajute, fie să-i învețe Meșteșugul pe alții.

Dar eforturile prințului Verity n-au fost răsplătite. Cei pe care i-a găsit prin documente sau din poveștile altora muriseră sau dispăruseră misterios. Așa că prințul a fost nevoit să poarte singur războiul.

N-am apucat să insist pe lângă Kettle să-și explice răspunsul, că s-a auzit un țipăt din cortul lui Verity. Am sărit toți ca arși, dar bătrâna fu aceea care intră prima în cort. Bufonul ieși ținându-se de încheietura stângă. Se duse direct la găleata cu apă și-și vârî mâna în ea. Avea fața schimonosită ori de durere, ori de frică, dacă nu de ambele. Kettle îl urmă, ca să-i vadă mâna de care se ținea.

Clătină din cap dezgustată.

– Te-am avertizat! Hai, scoate-o din apă, nu te-ajută cu nimic. Nu există leac. Ia gândește-te. Nu-i durere, e doar o senzație necunoscută. Trage mult aer în piept. Relaxează. Resemnează-te. Resemnează-te. Inspiră adânc, inspiră adânc.

Vorbind, îl tot trase pe bufon pe braț, până când acesta își scoase mâna din apă. Kettle răsturnă imediat găleata cu piciorul. Împrăștie praf și pietriș peste apă, strângându-l de braț. Mi-am lungit gâtul să-l văd și eu. Primele trei degete de la mâna stângă sclipeau argintii. Bufonul se uită la ele și se înfioră. Nu-l mai văzusem atât de tulburat. Kettle îi spuse fermă:

– Nu se duce jos cu apă. Nu se duce jos dacă te freci. Acolo rămâne, așa că resemnează-te. Împacă-te cu gândul.

– Te doare? l-am întrebat, nerăbdător.

– Nu-l întreba asta! se răţoi Kettle la mine. Nu-l mai întreba nimic. Ocupă-te de rege, FitzChivalry, și lasă-l pe bufon în seama mea.

Îngrijorat din cauza bufonului, uitasem complet de rege. M-am aplecat și-am intrat în cort. Verity stătea pe două pături nedesfăcute. Încerca să-și încheie o cămașă de-a mea. Am dedus că Starling scormonise prin toate boccelele ca să-i găsească haine. Mi se frânse inima să-l văd atât de slab, încât să-i fie bună cămașa mea.

– Lasă-mă pe mine, regele meu.

Nu numai că lăsă mâinile jos, dar le și duse la spate.

– E rănit grav bufonul? mă întrebă, în timp ce mă luptam cu șnururile înnodate.

Parcă-mi vorbise Verity cel de altădată.

– Numai trei degete i s-au colorat în argintiu la vârf.

Bufonul pregătise o perie și o bentiță de piele. M-am dus în spatele lui Verity și-am început să-i pieptăn părul pe spate. Își mută degrabă mâinile în față. Avea fire cenușii din cauza prafului, dar nu numai din pricina lui. Coada lui de războinic, aspră ca o coadă de cal, era căruntă și presărată cu șuvițe negre. M-am străduit să i-o descâlcesc.

– Cum e să fii așa? l-am întrebat, în timp ce-i legam bentița.

– Așa? Ridică mâinile și-și mișcă degetele. A, ca Meșteșugul. Dar mai intens, și pe mâini, și pe brațe.

Credea că-mi dăduse un răspuns.

– De ce-ai făcut-o?

– Păi, știi tu, ca să cioplesc. Când mâinile mele au puterea aceasta, piatra trebuie să se supună Meșteșugului. E grozavă, să știi. Ca Martorii de Piatră din Buck, știai? Numai că nu sunt la fel de puri ca ea. Desigur, mâinile nu sunt unelte prea bune pentru cioplit. Dar, odată ce ai dat la o parte surplusul, până când dai peste dragonul care te așteaptă, atunci îl poți trezi cu atingerea ta. Îmi plimb degetele pe piatră și-i aduc aminte de dragon. Și tot ce nu e dragon cade în așchii și cioburi. Foarte încet, desigur. Mi-a luat o zi întreagă să-i dezvălui ochii.

– Înțeleg, am murmurat nedumerit.

Era nebun sau trebuia să-l cred? Se ridică în picioare atât cât îi permitea cortul.

– Kettricken e supărată pe mine? mă întrebă dintr-odată.

– Regele meu, nu se cuvine ca eu să spun...

– Verity, mă întrerupse el plictisit. Spune-mi Verity și, în numele Edei, răspunde-mi la întrebare, Fitz!

Semăna atât de mult cu cel care fusese odinioară, încât îmi venea să-l îmbrățișez. În schimb, i-am spus:

– Nu știu dacă e supărată, dar sigur suferă. A bătut cale lungă și obositoare ca să te găsească și să-ți aducă o veste cumplită. Iar ție nu prea ți-a păsat.

– Îmi pasă, când mă gândesc la ea, replică el serios. Când mă gândesc la ea, sufăr. Dar sunt atâtea lucruri la care trebuie să mă gândesc și nu pot să le cuprind pe toate deodată cu mintea. Am știut când

a murit copilul, Fitz. Cum să nu fi știut? Și pe el, ca pe toate sentimentele mele, le-am dat dragonului.

Se îndepărtă încet de mine. L-am urmat afară din cort. Acolo își îndreptă spatele, dar umerii tot adunați îi rămaseră. Verity era bătrân acum, mult mai bătrân decât Chade, într-o privință. Nu înțelegeam de ce, dar știam că e adevărat. La vederea lui, Kettricken înălță privirea, apoi o coborî iar în foc. Șovăitoare, se ridică și se depărtă de lupul care dormea. Kettle și Starling bandajau degetele bufonului cu pânză. Verity se duse direct la Kettricken și se opri lângă ea.

– Regina mea, rosti el grav, dacă aș putea, te-aș îmbrățișa. Dar ai văzut că atingerea mea...

Arătă spre bufon și-și lăsă propoziția neterminată.

Văzusem expresia lui Kettricken când îi dăduse vestea morții copilului. Mă așteptam să-i întoarcă spatele, să-l rănească așa cum o rănise el pe ea. Dar Kettricken avea o inimă iertătoare.

– Of, dragul meu soț, îi spuse, apoi îi pieri glasul.

Verity își depărtă larg brațele de corp, iar Kettricken îl îmbrățișă. El își lăsă capul cărunt pe părul ei bălai, dar nu-și îngădui s-o atingă. Întoarse și obrazul argintiu de la ea. Vorbi răgușit și spart:

– I-ai dat un nume? Fiului nostru?

– L-am botezat după obiceiul pământului tău. Inspiră să-și facă curaj. Sacrificiu, murmură.

Îl strânse mai tare în brațe. Umerii lui tremurară într-un suspin.

– Fitz! îmi șuieră Kettle la ureche.

Când m-am întors, am dat peste figura ei încruntată.

– Lasă-i singuri. Fă ceva util. Adu-i o farfurie bufonului.

Nu-mi luasem ochii de la ei. Am întors capul, rușinat că mă holbasem ca un nesimțit, dar bucuros să-i văd îmbrățișați, deși îndurerați. Am făcut, însă, ce mi-a poruncit Kettle, și mi-am luat și eu ceva de mâncare. I-am dus farfuria bufonului care ședea cu mâna rănită în poală. Răsuci capul spre mine când m-am așezat lângă el.

– Nu iese cu nimic, se plânse. De ce s-a lipit de degetele mele?

– Nu știu.

– Pentru că ești viu, îl informă Kettle scurt, așezându-se vizavi de noi, de parcă trebuia să fim supravegheați.

– Verity mi-a spus că poate modela piatra cu degetele pentru că are Meșteșug pe ele, i-am spus eu bătrânei.

– Ai limba prinsă la mijloc cu balamale, de ți se mișcă în ambele părți? Vorbești prea mult! mă luă ea la rost.

– Poate că aș tăcea dacă ai vorbi tu mai mult, am ripostat. Piatra nu e vie.

– Nu mai spune! Ce rost are să vorbesc eu, dacă tu le știi deja pe toate?

Își văzu de mâncare, de parcă i-aș fi făcut un rău. Starling veni să ni se alăture. Se așeză lângă mine cu farfuria pe genunchi și spuse:

– Nu înţeleg ce-i cu argintul ăla de pe mâinile lui. Ce este?

Bufonul chicoti cu nasul în farfurie ca un copil când Kettle îi aruncă o căutătură fioroasă. Dar eu mă săturasem de eschivările bătrânei.

– Ce simţi? l-am întrebat pe bufon.

El se uită la degetele bandajate.

– Nu mă doare. Sunt foarte sensibile. Simt ţesătura bandajelor. I se înceţoşară ochii şi zâmbi. Îl văd pe bărbatul care l-a ţesut, pe femeia care a tors materialul. Oile de pe deal, ploaia udându-le lâna deasă, iarba pe care o păşteau... lâna e din iarbă, Fitz. O cămaşă ţesută din iarbă. Şi mai e ceva. Solul, negru, fertil şi...

– Termină! se răsti Kettle. Şi tu nu-l mai lua la întrebări, Fitz, dacă nu vrei s-o ia razna şi să-l piezi pentru totdeauna. Îi trase bufonului un ghiont. Termină de mâncat.

– De unde ştii atâtea despre Meşteşug? se trezi Starling vorbind.

– Nu şi tu! Nu mai pot avea parte de-un pic de intimitate?

– Între noi? Nu prea, răspunse bufonul, dar fără să se uite la ea.

O urmărea pe Kettricken. Cu faţa umflată de plâns, punea mâncare în farfurii pentru ea şi pentru Verity. Hainele ponosite şi murdare, părul nepieptănat, palmele crăpate şi gestul simplu şi familiar pe care-l făcea în faţa soţului ar fi trebuit s-o transforme într-o femeie oarecare. Dar eu am văzut în ea cea

mai puternică regină pe care o avusese vreodată Buckkeepul.

Verity se strâmbă puţin când luă de la ea vasul şi lingura de lemn. Strânse din pleoape o secundă, neştiind ce să facă cu lingura. Îşi controlă expresia feţei şi luă o înghiţitură de mâncare. Chiar din partea opusă a taberei, am simţit că se trezeşte foamea în el. Nu-i lipsise doar mâncarea caldă, ci orice fel de hrană solidă. Inspiră tremurat şi începu să mănânce cu o foame de lup.

Kettle nu-şi lua de la el privirea compătimitoare.

– Nu. Nu mai putem avea parte de intimitate, spuse ea tristă.

– Cu cât mai repede îl ducem la Jhaampe, cu atât mai repede se va întrema, zise Starling pe un ton liniştitor. Să plecăm mâine, ce crezi? Sau să-l mai lăsăm câteva zile, ca să mănânce, să se odihnească şi să mai prindă puteri?

– Nu-l vom duce înapoi la Jhaampe, hotărî Kettle, cu o umbră de amărăciune. A început un dragon. Nu-l poate lăsa aşa. Ne privi pe toţi fără să clipească. Singurul lucru pe care îl putem face pentru el e să-l ajutăm să-l termine.

– În timp ce Corăbiile Roşii pârjolesc coasta celor Şase Ducate, iar Farrow atacă Regatul Munţilor, noi stăm aici şi-l ajutăm pe rege să cioplească un dragon?

Lui Starling nu-i venea să creadă.

– Da. Dacă vrem să salvăm cele Şase Ducate şi Regatul Munţilor, exact asta vom face. Acum vă rog

să mă scuzați. Cred că mai pun carne la prăjit. Regelui nostru se pare că-i e foame.

Mi-am dat farfuria deoparte.

– Ar trebui s-o gătim pe toată. Pe vremea asta, carnea se strică repede, am spus, fără să gândesc.

Așa că am petrecut ora următoare porționând porcul astfel încât să se prăjească încet toată noaptea. Ochi Întunecați se trezi și mă ajută să scap de resturi, până i se umflă burta. Kettricken și Verity stătură de vorbă netulburați. Am încercat să nu mă uit la ei, dar tot mi-am dat seama că ochii îi fug întruna spre piedestalul cu dragonul aplecat asupra noastră. Vorbea cu glas jos și stins, deseori tăcea îndelung și spunea ceva numai îmboldit de Kettricken.

Bufonul se distra atingând lucruri cu degetele pătate cu Meșteșug: un vas, un cuțit, cămașa lui. La privirile chiorâșe ale lui Kettle răspundea cu zâmbete nevinovate.

– Am grijă, îi zise la un moment dat.

– Habar n-ai ce-nseamnă să ai grijă, se plânse bătrâna. N-ai știi că te-ai rătăcit nici când n-ai mai găsi drumul.

Lăsă carnea cu un mormăit și insistă să-l bandajeze din nou. Pe urmă plecă cu Starling să mai aducă vreascuri. Lupul se sculă mârâind și se luă după ele.

Kettricken îl conduse pe Verity în cortul lui. Ieși după o clipă și merse în cel mare, din care ieși cu așternutul ei. Îmi surprinse privirea aruncată pe furiș și mă rușină privindu-mă drept în ochi.

– Ţi-am luat mănuşile lungi din boccea, Fitz, îmi zise calmă, apoi intră iar în cortul lui Verity.

Bufonul şi cu mine am evitat să ne privim. Eu m-am întors la tranşat carnea. Mă cam săturasem de ea. Porcul mirosea a mort, nu a carne proaspătă, şi eram mânjit de sânge până la cot şi pe manşetele zdrenţuite. Mi-am văzut de treabă în silă. Bufonul veni şi se ghemui lângă mine.

– Când i-am atins braţul lui Verity, am ştiut că e un rege pe care merită să-l urmez, tatăl său înaintea lui. Ştiu ce are de gând, adăugă în şoaptă. A fost prea mult pentru mine ca să înţeleg de la început, dar am stat şi-am socotit. Şi se potriveşte cu visul meu despre Realder.

Mă străbătu un fior care nu avea nicio legătură cu frigul.

– Ce-ai zis?

– Dragonii sunt Strămoşii, zise bufonul încet. Dar Verity nu i-a putut trezi. Aşa că îşi ciopleşte propriul dragon şi, când îl va termina, îl va trezi, apoi va porni călare pe el pentru a se lupta cu Corăbiile Roşii. Singur.

Singur. Am încremenit auzind cuvântul acela. Încă o dată, Verity se aştepta să înfrunte singur Corăbiile Roşii. Dar erau multe lucruri pe care nu le pricepusem încă.

– Toţi Strămoşii au fost dragoni? am întrebat.

Mi-am adus aminte de toate desenele şi ţesăturile fanteziste cu Strămoşi pe care le văzusem. Unii aduceau cu dragonii, însă...

– Nu. Strămoşii *sunt* dragoni. Fiinţele acelea sculptate din grădina de piatră, acelea sunt Strămoşii. Regele Wisdom a reuşit să-i trezească la vremea lui, să-i îndemne şi să-i atragă de partea cauzei lui. Au înviat pentru el. Dar acum fie dorm prea adânc, fie sunt morţi. Verity şi-a irosit forţele încercând să-i trezească în toate felurile în care s-a priceput. Văzând că nu reuşeşte, s-a hotărât că trebuie să-şi făurească propriul Strămoş, să-l deştepte şi să lupte cu el împotriva Corăbiilor Roşii.

L-am ascultat cu gura căscată. M-am gândit la licărul de viaţă pe care Harul meu şi lupul îl simţisem alunecând printre bolovanii aceia. Cu un fior neaşteptat, mi-am amintit de groaza fetei călare pe dragon, chiar în cariera în care ne aflam. Piatră vie, prinsă în capcană, care nu va mai zbura niciodată. M-am cutremurat. Era un alt fel de temniţă.

– Cum se face?

Bufonul clătină din cap.

– Nu ştiu. Nici Verity însuşi nu cred că ştie. Încearcă, merge pe bâjbâite. Dă formă pietrei şi-i oferă amintirile lui. Iar la sfârşit piatra va prinde viaţă. Aşa cred.

– Tu crezi ce spui? Piatra va învia şi va apăra cele Şase Ducate de Corăbiile Roşii. Dar cu armata lui Regal şi hărţuiala de la hotarele Regatului Munţilor cum rămâne? „Dragonul" acesta le va goni şi pe ele? Începeam să mă înfurii. Pentru asta am bătut atâta drum? Pentru o poveste pe care nu mă aştept s-o creadă nici măcar un copil?

Bufonul se arătă uşor ofensat.

– Treaba ta, dar eu ştiu că Verity o crede. Dacă nu mă înşel foarte tare, o crede şi Kettle. Altfel de ce ar insista să rămânem aici şi să-l ajutăm pe Verity să-şi termine dragonul?

Am cugetat la spusele lui, apoi l-am întrebat:

– Visul tău despre dragonul lui Realder. Ce-ţi mai aminteşti din el?

Ridică din umeri neajutorat.

– Senzaţia, în cea mai mare parte. Eram exuberant şi bucuros, pentru că nu numai că anunţam sosirea dragonului, dar urma să şi zbor cu el. Parcă eram puţin îndrăgostit de el, ştii? Îmi tresălta inima. Dar... Nu-şi mai găsi cuvintele. Nu-mi aduc aminte dacă eram îndrăgostit de Realder sau de dragon. În visul meu, se contopesc... cred. E tare greu să-ţi aminteşti visele. Trebuie să te concentrezi pe el imediat ce te trezeşti şi să ţi le tot repeţi, ca să ţi se întipărească în minte detaliile. Altfel se sting pe dată.

– Dar în visul tău apărea un dragon care zbura?

– Eu anunţam sosirea lui şi ştiam că urma să zbor cu el. Dar nu-l văzusem înainte în vis.

– Atunci poate că nu are nicio legătură cu ceea ce face Verity. Poate, în vremurile visate de tine, existau dragoni adevăraţi, în carne şi oase.

Bufonul mă privi curios.

– Nu crezi că există dragoni adevăraţi în ziua de azi?

– N-am văzut niciunul.

– În oraş, îmi sublinie el.

– Aceea a fost o viziune din alte timpuri. Tu ai spus astăzi.

Ridică o mână palidă în lumina focului.

– Cred că sunt asemenea rasei mele. Rari, dar nu închipuiți de legende. Pe lângă asta, dacă n-ar exista dragoni în carne și oase care să scuipe foc, de unde s-ar fi născut ideea statuilor de piatră?

Am dat din cap plictisit.

– Conversația noastră se învârtește în cerc. M-am săturat de ghicitori, presupuneri și convingeri. Vreau să știu ce e adevărat. Vreau să știu de ce-am venit până aici și ce anume trebuie să facem.

Dar bufonul nu avea răspunsuri pentru mine. Când Kettle și Starling se întoarseră cu vreascurile, el mă ajută să le stivuiesc și să aranjez carnea astfel încât flăcările să scoată grăsimea din ea. Carnea pe care n-o puteam pune la prăjit am îndesat-o în pielea porcului. Se adunase o grămadă mare de oase și resturi. Deși se îmbuibase, Ochi Întunecați își luă un os de la picior și începu să-l roadă. Am bănuit că vomase pe undeva o parte din ce mâncase înainte.

Niciodată nu poți spune că ai prea multă carne de rezervă, îmi zise el mulțumit.

Am încercat s-o fac pe Kettle să stea de vorbă cu mine, dar m-am trezit că începe să-mi țină o predică despre câtă grijă trebuie să am de bufon de acum înainte. Trebuie protejat, nu numai de grupul lui Regal, dar și de atracția unor obiecte cu Meșteșug care i-ar putea tulbura mințile. De aceea, voia să stăm de strajă împreună. Insistă ca bufonul să doarmă pe spate, cu

degetele în sus, ca să nu atingă nimic. Cum el dormea ghemuit de obicei, nu se arătă deloc încântat. Într-un târziu, ne-am pregătit de culcare.

Îmi venea rândul să stau de strajă numai cu câteva ceasuri înainte de-a miji zorii, dar lupul veni mult mai devreme să mă împungă cu botul în obraz şi să-mi mişte capul până mă trezi.

– Ce-i? l-am întrebat, somnoros.

Kettricken se plimbă singură şi plânge.

Mă îndoiesc că avea nevoie de compania mea. Sau că era singură. M-am ridicat în linişte şi-am ieşit din cort după lup. Afară, Kettle şedea tristă lângă foc şi înţepa carnea. Probabil o văzuse pe regină plecând, aşa că nu m-am prefăcut.

– Mă duc s-o caut pe Kettricken.

– Bună idee. Mi-a spus că merge să cerceteze dragonul lui Verity, dar a plecat cam de multişor.

N-a mai fost nevoie de alte vorbe. M-am luat după Ochi Întunecaţi, care plecă hotărât de lângă foc. Mă conduse, dar nu spre dragon, ci afară din carieră. Luna lumina slab, iar razele ei, şi aşa firave, le absorbeau blocurile de rocă neagră. Umbre cădeau în toate direcţiile, schimbând perspectiva. Cum trebuia să calc prudent pe urmele lupului, cariera mi se părea mai mare.

Mi s-a făcut părul măciucă atunci când am descoperit că mergeam în direcţia stâlpului, dar am găsit-o pe Kettricken înainte de a ajunge la el. Stătea lângă fata călare pe dragon, împietrită ca stânca. Se urcase pe piatra care îngropa dragonul şi se proptise cu mâna

de piciorul fetei. Raza de lună jucăușă care sclipea în ochii tinerei îți dădea senzația că fata se uita în jos, la ea. Lumina scânteia argintie într-o lacrimă de piatră și se oglindea în lacrimile de pe obrajii lui Kettricken. Ochi Întunecați înaintă ușor, sări grațios pe piedestal și-și propti capul de piciorul reginei, scâncind subțire.

– Sst! îl liniști ea. Ascultă. O auzi cum plânge? Eu, da.

Nici nu mă îndoiam, pentru că i-am simțit Harul cercetând, mai intens decât îl simțisem vreodată până atunci.

– Doamna mea, am murmurat.

Kettricken tresări și duse iute mâna la gură, întorcându-se spre mine.

– Te rog să mă ierți. N-am vrut să te sperii. Dar n-ar trebui să fii singură aici. Kettle încă se teme de amenințarea grupului de inițiați, iar noi nu suntem prea departe de stâlp.

Regina zâmbi tristă.

– Oriunde mă aflu, tot singură sunt. Nu cred că mi-ar putea face un rău mai mare decât cel pe care mi l-am făcut cu mâna mea.

– Asta pentru că nu-i cunoști la fel de bine ca mine. Te rog, regina mea, întoarce-te cu mine în tabără.

Se mișcă. Am crezut că va veni la mine, dar ea coborî pe piedestal, se așeză și se propti de dragon. Nenorocirea fetei-dragon, pe care o simțea Harul meu, își găsea ecou în suferința lui Kettricken.

– N-am vrut decât să mă întind lângă el, Fitz. Să mă simt... nu în siguranță – știu că nimeni dintre noi

nu e în siguranță – ci prețuită. Iubită. Nu m-am așteptat la mai mult. Dar m-a refuzat. A spus că nu mă poate atinge. Că nu îndrăznește să atingă nimic viu, în afară de dragonul lui. Kettricken întoarse capul. Nici cu mâinile înmănușate n-a vrut să mă atingă.

M-am cățărat pe piedestal. Am prins-o de umeri și-am ridicat-o în picioare.

– Ar face-o, dacă ar putea, i-am spus. Sunt convins. Ar face-o, dacă ar putea.

Ea-și acoperi fața cu mâinile, iar plânsul calm se transformă în suspinat. Vorbi printre sughițuri:

– Tu... și Meșteșugul tău. Și el. Vorbiți cu atâta ușurință de sentimentele lui. De dragoste. Dar eu... eu nu am Meșteșug. Sunt doar... Am nevoie de dragostea lui, Fitz. Vreau să-i simt brațele în jurul meu, să-i fiu aproape. Să cred că mă iubește. Așa cum îl iubesc eu. După ce l-am dezamăgit de atâtea ori. Cum să cred asta... dacă el refuză și să...

Am luat-o în brațe și i-am pus capul pe umăr, iar Ochi Întunecați se propti de amândoi și scheună ușor.

– Te iubește, am asigurat-o. Te iubește. Dar soarta și-a aruncat povara pe umerii tăi și-ai lui. Trebuie s-o purtați.

– Sacrificiu, șopti ea.

N-am știut dacă se gândește la fiul ei sau își descrie viața. Suspina întruna în brațele mele. Am mângâiat-o pe păr, i-am spus că lucrurile se vor îndrepta, trebuiau să se îndrepte într-o zi, vor începe o viață nouă când se vor termina toate acestea, vor avea copii, copii care vor crește feriți de Corăbiile Roșii sau de ambițiile

haine ale lui Regal. În timp, Kettricken se mai potoli. O liniștisem și cu vorbele, dar și cu Harul. Sentimentul meu pentru ea se contopea cu al lupului și ne ținea tovărășie, mai blând decât legătura Meșteșugului, mai cald și mai natural. Am ținut-o în brațe, dar și în inima mea. Ochi Întunecați se lipi de ea, spunându-i că o va păzi, că mâncarea lui va fi și a ei, că nu trebuie să se teamă de nicio creatură cu dinți, pentru că eram o haită și așa aveam să fim mereu.

Într-un târziu, Kettricken fu aceea care se desprinse din îmbrățișare. Scoase un ultim oftat, apoi se îndepărtă de mine. Își șterse cu palma lacrimile de pe obraz.

– Of, Fitz, rosti ea simplu, trist.

Atât.

Am stat nemișcat, simțind răcoare în locul unde se lipise de mine. Mă săgetă fiorul pierderii, apoi, când am ghicit despre ce e vorba, am înghețat de frică: fata de pe dragon luase parte la îmbrățișarea noastră, alinată, grație Harului ei, de apropierea dintre noi. Acum, că ne despărțisem, tânguirea rece a pietrei se făcu simțită din nou, mai stăruitoare, mai intensă. Am sărit ușor de pe piedestal, dar la aterizare m-am împiedicat și era să cad. Unirea noastră parcă îmi sorbise vlaga. Era înfricoșător, dar mi-am mascat frământarea când am condus-o pe Kettricken înapoi în tabără.

Am ajuns la timp s-o înlocuiesc pe Kettle. Ea și Kettricken plecară să se culce, promițând să-l trimită pe bufon să stea de pază cu mine. Lupul îmi aruncă o privire închipuind o scuză și o urmă pe regină în cort.

L-am asigurat că-l încuviinţez. În clipa următoare, bufonul apăru frecându-se la ochi cu mâna stângă şi cu dreapta adunată la piept. Se aşeză pe un bolovan vizavi de mine şi cercetă carnea, să vadă care bucăţi trebuiau întoarse. După aceea, mă privi o vreme în linişte. Se aplecă şi luă un vreasc cu mâna dreaptă. Ar fi trebuit să-l cert, dar l-am urmărit, curios să văd ce face. Aruncă vreascul în foc şi se îndreptă de spate.

– Tăcut şi frumos, îmi zise. A crescut patruzeci de ani, vară-iarnă, ploaie, soare sau viscol. Iar înainte de aceea a fost o nucă pe un alt copac. Şi uite-aşa merge firul înapoi. Nu cred că trebuie să mă tem prea mult de natură, numai de lucrurile făcute de om. Atunci o iau razna gândurile. Dar copacii, cred, va fi o plăcere să-i ating.

– Kettle a spus că nu ai voie să atingi fiinţe vii, i-am reamintit, ca un copil pârâcios.

– Kettle nu e nevoită să trăiască cu povara asta. Eu, da. Trebuie să aflu ce limite presupune. Cu cât mai repede aflu ce pot şi ce nu pot face cu mâna dreaptă, cu atât mai bine.

Zâmbi şmecherește şi arătă sugestiv spre sine. Am clătinat din cap mustrător, dar nu mi-am putut reţine râsul. Râse şi el, odată cu mine.

– Ah, Fitz, rosti el o clipă mai târziu, nici nu ştii cât înseamnă pentru mine că te mai pot face să râzi! Dacă îţi mai stârnesc râsul ţie, atunci pot să râd şi eu.

– Mă mir că mai poţi să glumeşti.

– Dacă ai de ales între râs şi plâns, atunci n-ai de ce să nu râzi. Brusc, schimbă subiectul: Te-am auzit

ieşind din cort mai devreme. Pe urmă, cât ai fost plecat, am ghicit ce se întâmplă. Unde te-ai dus? Multe nu le-am înţeles.

Am căzut pe gânduri, apoi i-am spus:

– Legătura creată de Meşteşug între noi se întăreşte, în loc să slăbească. Nu cred că e un lucru bun.

– Scoarţa de spiriduş s-a terminat. Am băut-o pe ultima acum două zile. Bună sau rea, nu contează. Acum explică-mi ce s-a întâmplat.

Nu vedeam de ce să-l refuz, aşa că am încercat să-l lămuresc. Mă întrerupse cu mai multe întrebări, dar nu la toate am ştiut să-i răspund. Când trase concluzia că înţelesese în măsura în care îl puteau lămuri cuvintele, îmi zâmbi şiret.

– Hai să vedem fata aceea de pe dragon, îmi propuse.

– De ce? l-am întrebat precaut.

Înălţă mâna dreaptă şi mişcă din vârfurile degetelor argintate, apoi ridică din sprânceană:

– Nu, l-am refuzat categoric.

– Ţi-e frică?

– Suntem de strajă, i-am spus pe un ton sever.

– Atunci vei veni cu mine mâine.

– Nu e înţelept, bufonule. Cine ştie ce efect poate avea asupra ta?

– Nu asupra mea. Tocmai de-asta vreau să merg. Ce şanse are un bufon să fie înţelept?

– Nu.

– Atunci va trebui să merg singur, zise şi oftă, prefăcându-se supărat.

Am refuzat să muşc momeala. După câteva momente, mă întrebă:

– Ce ştii tu despre Kettle şi eu nu?

L-am privit stânjenit.

– Cam tot atâtea câte ştiu eu despre tine şi ea nu.

– Bine le-ai dres. Poate c-ai furat vorbele astea de la mine. Te-ai întrebat de ce n-au mai încercat iniţiaţii să ne atace?

– Asta-i noaptea întrebărilor tale nenorocoase?

– În ultima vreme, alt fel de întrebări n-am avut.

– În cel mai rău caz, sper că moartea lui Carrod i-a slăbit. Trebuie să fie un şoc să pierzi un membru al grupului. Aproape la fel de rău ca atunci când îţi pierzi tovarăşul de Har.

– Şi ţie de ce anume ţi-e frică?

Era o întrebare pe care mi-o tot alungasem din minte.

– De ce anume mi-e frică? Păi, de ce-i mai rău, normal. Mi-e teamă că îndreaptă spre noi o putere mai mare, ca să compenseze forţa lui Verity. Sau poate ne întind o capcană. Mă tem că-şi întorc Meşteşugul împotriva lui Molly.

Ultimele cuvinte le-am adăugat plin de şovăială. Mi se părea că aduce ghinion numai să mă gândesc la ele, darămite să le dau glas.

– N-ai cum să-i trimiţi o avertizare cu Meşteşugul?

De parcă mie nu mi-ar fi trecut asta prin cap!

– Nu fără s-o trădez. Am reuşit să-l găsesc pe Burrich. Câteodată, îi văd pe amândoi, dar nu reuşesc să-i fac conştienţi de prezenţa mea. Mă tem că numai

efortul ar fi suficient ca s-o trădez în fața grupului de inițiați. E posibil ca Regal să știe de ea, dar nu și în ce loc se află. Mi-ai spus că nici Chade nu știe exact. Sunt multe locuri către care Regal trebuie să-și îndrepte soldații și atenția. Buck e departe de Farrow, iar Corăbiile Roșii îi macină țărmurile. Sigur nu va trimite armata acolo, numai ca să găsească o fată.

– O fată și un copil din neamul Farseer, îmi reaminti bufonul grav. Fitz, nu spun asta ca să te amărăsc, ci ca să te previn. Trupul meu a găzduit furia lui Regal împotriva ta. În noaptea aceea, când m-au reținut... Își înăbuși sentimentele și privi undeva în depărtare. M-am străduit din toate puterile să uit. Dacă-mi vin în minte amintirile acelea, clocotesc și sfârâie în mine ca o otravă de care nu pot scăpa. Am simțit însăși ființa lui Regal în mine. Ura față de tine îl roade cum rod viermii leșul putred. Clătină din cap, scârbit de amintire. Harul tău îl privește cu ură și teroare. Nu poate concepe că faci ceea ce faci pentru Verity. În mintea lui, de când ai venit la Buckkeep, n-ai avut alt scop în viață decât să-i faci lui rău. Crede că și tu, și Verity ați venit la munte nu ca să-i treziți pe Străbuni și să apărați Buckul, ci să găsiți o comoară sau o putere de-a Meșteșugului și să-i veniți de hac. Crede că nu poate decât să acționeze el mai întâi, să găsească lucrul căutat de voi, indiferent ce anume, și să-l întoarcă împotriva voastră. Cu acest țel în minte, își folosește toate resursele și hotărârea.

L-am ascultat pe bufon împietrit de groază. Împrumutase expresia goală a unui om care-şi aminteşte clipele torturii.

– De ce nu mi-ai vorbit despre asta până acum? l-am întrebat blând, când făcu o pauză ca să-şi tragă răsuflarea.

I se făcuse pielea de găină. Întoarse capul de la mine.

– Nu e un lucru pe care să mi-l aduc aminte cu plăcere. Tremura uşor. Au pătruns în mintea mea ca nişte copii răi şi leneşi, distrugând ceea ce nu puteau atinge. Nu reuşeam să ascund nimic de ei. Dar nu de mine se interesau. Mă considerau mai puţin important decât un câine. Erau furioşi în clipele acelea că nu te-au găsit pe tine. Aproape că m-au distrus din cauza asta. Apoi s-au gândit cum să mă folosească împotriva ta. Tuşi. Dacă n-ar fi venit valul acela de Meşteşug...

– Acum voi întoarce lucrul acesta împotriva lor, i-am spus şi m-am simţit exact ca prietenul meu Chade. Nu te-au putut înrobi prea mult fără să se dea de gol în faţa ta. Atât cât poţi, te rog să te întorci la clipele acelea şi să-mi spui tot ce-ţi aminteşti.

– Nu mi-ai cere-o, dacă ai şti ce-mi ceri.

Credeam că ştiu, dar nu i-am spus-o. În schimb, am lăsat liniştea să-l convingă să retrăiască momentele acelea. Veneau zorii şi colorau cerul în gri, iar eu tocmai mă întorsesem dintr-un tur în jurul taberei, când el începu iar să vorbească:

– Au existat cărţi despre Meşteşug despre care tu nici n-ai auzit. Cărţi şi manuscrise pe care Galen le-a luat din camera lui Solicity când ea era pe moarte.

Se adresau doar maeştrilor Meşteşugului. Unele aveau chiar încuietori foarte complicate. Galen a avut la dispoziţie mulţi ani ca să le descuie. O încuietoare nu face decât să ajute un om cinstit să rămână cinstit. Galen a găsit în cărţile acelea multe lucruri pe care nu le-a înţeles. Dar în manuscrise erau trecute liste cu oamenii iniţiaţi în Meşteşug. I-a căutat pe toţi cei pe care i-a găsit şi i-a luat la întrebări. Pe urmă le-a făcut felul, ca să nu le mai pună şi alţii aceleaşi întrebări. Multe a aflat Galen din manuscrise. Cum să trăieşti mult şi să fii sănătos. Cum să provoci durere cu Meşteşugul fără să-l atingi pe celălalt. Iar în manuscrisele cele mai vechi a găsit indicii despre o mare putere care îl aşteaptă pe un bărbat cu Meşteşug din munţi. Dacă Regal ar reuşi să cucerească Regatul Munţilor, ar dobândi o putere imposibil de înfrânt. Cu acest scop în minte a peţit-o pe Kettricken pentru Verity, dar n-a avut de gând niciodată ca ea să fie mireasa fratelui său, ci ca, atunci când prinţul avea să moară, s-o ia el de nevastă. Împreună cu moştenirea ei.

– Nu înţeleg, am spus eu, calm. Munţii au ambră şi blănuri şi...

– Nu. Nu, zise bufonul, mişcând şi din cap. Nu la asemenea bogăţii visa el. Galen n-a vrut să-i divulge în întregime secretul lui Regal, pentru că altfel n-ar mai fi avut nicio putere asupra fratelui său vitreg. Dar poţi să fii sigur că, la moartea lui Galen, Regal a pus mâna imediat pe manuscrise şi cărţi şi s-a apucat să le studieze. Nu se pricepe la limbile străvechi, dar s-a temut să ceară ajutorul altora, ca să nu descopere

ei secretul mai întâi. Până la urmă, i-a dat de capăt, iar când i-a dat, s-a îngrozit. Înainte scăpase bucuros de Verity, plecat la munte, ca să moară în nu știu ce aventură prostească. Și-a dat, în sfârșit, seama că puterea pe care voia Galen să pună mâna era dominația asupra Străbunilor. A tras imediat concluzia că fratele lui a conspirat cu tine să caute chiar puterea aceea pentru el însuși. Cum îndrăznește Verity să fure tocmai comoara pe care Regal o căuta de atâta vreme și cu atâta efort? Cum îndrăznește să-l facă de râsul lumii în felul acesta? Bufonul surâse discret. În mintea lui, dominația asupra Străbunilor e dreptul lui prin naștere. Tu încerci să i-l furi. E convins că face un act de dreptate încercând să te omoare.

Eu stăteam și dădeam din cap a încuviințare. Toate piesele se potriveau, absolut toate. Unele motive de-ale lui Regal pe care nu le pricepusem mi se dezvăluiau acum, într-un tablou înfricoșător. Știam că e ambițios. Știam și că se temea și suspecta pe oricine nu putea controla. Fusesem un pericol dublu pentru el, un rival la afecțiunea tatălui său și un bărbat înzestrat cu un Har straniu pe care nu putea nici să-l înțeleagă, nici să-l distrugă. Pentru Regal, tot a doua persoană din lume era o unealtă sau o amenințare. Iar toate amenințările trebuie eliminate.

Probabil nu se gândise niciodată că eu nu voiam decât să mă lase în pace.

35
SECRETELE LUI KETTLE

Nu se menţionează nicăieri cine a înălţat Martorii de Piatră de pe dealul de lângă Buckkeep. Ar putea foarte bine să existe chiar dinaintea clădirii castelului Buckkeep. Presupusa lor putere are foarte puţine legături cu adorarea Edei şi-a lui El, dar oamenii cred în ei cu aceeaşi fervoare religioasă. Chiar şi cei care susţin că se îndoiesc de existenţa zeilor şovăie să rostească jurăminte false în faţa Martorilor de Piatră. Negre şi bătute de vreme sunt coloanele acelea înalte! Dacă au avut vreodată inscripţii pe ele de orice fel, vântul şi apa le-au şters fără milă.

Verity a fost primul care s-a sculat în dimineaţa aceea. A ieşit împleticindu-se din cort la prima geană de lumină care colora lumea.

– Dragonul meu! ţipă, clipind în lumină. Dragonul meu! repetă, de parcă se aştepta să nu-l mai găsească.

Deşi l-am asigurat că dragonul lui nu păţise nimic, s-a purtat ca un copil răsfăţat. Voia să se apuce de

lucru chiar în momentul acela. Cu mare greutate l-am convins să bea o cană cu ceai de urzici și mentă și să mănânce puțină carne prăjită încet de pe o țepușă. N-a mai vrut să stea până se fierbe terciul, ci plecă iute cu carnea într-o mână și cu sabia în cealaltă. N-a spus o vorbă despre Kettricken. În scurt timp, vârful sabiei răzuind piatra se auzi din nou, râc, râc, râc. Umbra lui Verity de altădată, pe care o întrezărisem cu o seară în urmă, dispăruse la venirea dimineții.

Era ciudat să înceapă o nouă zi și să nu ne apucăm imediat să ne strângem lucrurile. Nimeni nu era binedispus. Kettricken stătea în liniște, cu ochii umflați de plâns, Kettle era acră și reținută. Lupul digera carnea pe care o mâncase cu o zi înainte și nu voia decât să doarmă. Starling părea nervoasă pe toată lumea, de parcă noi eram de vină că aventura noastră se terminase cu dezamăgire și confuzie. După ce-am mâncat, ne-a anunțat că merge să vadă ce fac jeppele și să-și spele niște haine în pârâul găsit de bufon. Kettle încuviință morocănoasă s-o însoțească numai ca s-o știe în siguranță, deși privirea ei fugea mereu la dragonul lui Verity. Kettricken era și ea lângă dragon, urmărindu-și posacă soțul și regele cum ciopleşte în roca neagră. Eu mi-am făcut de lucru cu carnea prăjită, învelind-o și aruncând vreascuri pe focul lent, apoi vârând restul cărnii în țepuşe, ca să topesc grăsimea.

– Hai să mergem, mă invită bufonul, imediat ce-am terminat.

– Unde? l-am întrebat.

Mă ispitea un pui de somn.

– Fata-de-pe-dragon, îmi reaminti el.

Porni spre ea hotărât, fără să se uite înapoi, ca să vadă dacă îl urmez. Ştia că nu-i nevoie.

– Cred că e o idee prostească, am strigat după el.

– Întocmai, replică el cu un zâmbet larg, şi nu mai vru să scoată un cuvânt până n-am ajuns la impresionanta statuie.

Fata-de-pe-dragon părea mai calmă în dimineaţa aceea, dar mai mult ca sigur că mă obişnuiam eu cu frământarea pe care o simţea Harul. Bufonul nu ezită, ci se urcă imediat pe piedestal, lângă statuie. Eu l-am urmat mai încet.

– Îmi pare diferită astăzi, am zis.

– Cum?

– N-aş putea spune. I-am studiat capul plecat, lacrimile de piatră îngheţate pe obraji. Şi ţie ţi se pare că arată altfel?

– Ieri n-am cercetat-o cu atenţie.

Acum, că ajunsesem la statuie, bufonului îi pierise cheful de glumă. Am atins, foarte grijuliu, spinarea dragonului. Solzii erau lucraţi cu atâta migală, iar trupul său atât de natural curbat, încât mă aşteptam să-l văd ridicându-se în respiraţie. Era piatră rece, dură. Mi-am ţinut răsuflarea, apoi am explorat-o cu Harul. Nu mai cercetasem o astfel de fiinţă niciodată. Nu-i bătea inima, nu i se auzea respiraţia, nu dădea niciun semn de viaţă după care să mă călăuzesc. Harul meu sesiza viaţă pur şi simplu, prinsă în capcană şi disperată. Preţ de-o clipă, fugi de mine, apoi am atins-o fin încă o dată şi-mi răspunse. Dorea să simtă adierea

vântului pe piele, sângele pulsând cald în vene, o!, miresmele zilelor de vară, straiele mele frecându-se pe pielea mea, orice și tot ce ținea de experiența de a trăi, după care tânjea. Mi-am retras brusc mâna, speriat de intensitatea dorinței. Aproape că mă atrăgea și pe mine să fac parte din ea.

– Ciudat, șopti bufonul.

Legat de mine cum era, trăia și el freamătul experienței mele. Privirile noastre se întâlniră și rămaseră așa o vreme, apoi el îndreptă un deget argintat spre fată.

– N-ar trebui, i-am spus, dar nu foarte convingător.

Silueta suplă călare pe dragon purta o tunică fără mâneci, pantaloni strâmți și sandale. Bufonul o atinse cu degetul pe braț.

Un țipăt-Meșteșug, de durere și indignare, umplu cariera. Bufonul fu împins jos de pe piedestal și aterizâ greoi pe spate pe piatra de pe podea. Căzu leșinat, cu membrele deșirate. Mie mi se înmuiară genunchii. Am căzut lângă dragon. După torentul cu care atacase furia Harului, am crezut că animalul mă va zdrobi sub tălpi ca un armăsar turbat. M-am ghemuit instinctiv, apărându-mi capul cu brațele.

Totul dură doar o clipă, dar ecoul țipătului ricoșă la nesfârșit din piatra netedă și lunecoasă a carierei. Am coborât împleticit de pe piedestal ca să văd ce face bufonul, când Ochi Întunecați veni în goană la noi. *Ce-a fost asta? Ce ne-a amenințat?* Am îngenuncheat lângă bufon. Se lovise la cap și-i curgea sânge pe piatra neagră, dar nu cred că din cauza aceea își pierduse cunoștința.

– Știam eu că n-ar fi trebuit. De ce te-am lăsat? m-am întrebat, luându-l în brațe și plecând cu el înapoi în tabără.

– Pentru că ești un prost mai mare decât el. Iar eu, o proastă mai mare decât amândoi, pentru că v-am lăsat să plecați singuri și-am avut încredere c-o să vă purtați cu cap. Ce-a făcut?

– A atins-o pe fata-de-pe-dragon. Cu Meșteșugul de pe deget.

Vorbind, am ridicat ochii spre statuie. Spre groaza mea, am văzut o amprentă argintie pe brațul ei, cu contur stacojiu, pe pielea cu nuanțe de bronz. Kettle îmi urmări privirea. Rămase cu răsuflarea întretăiată. Se răsuci spre mine și ridică mâna noduroasă, gata să mă pocnească. Apoi își strânse degetele într-un pumn contorsionat, care tremură și-i căzu pe lângă corp.

– Nu-i destul că nenorocita e prinsă în capcană pentru totdeauna, singură și despărțită de cei pe care i-a iubit? A trebuit să veniți voi doi și să-i provocați altă durere! Cum ați putut fi atât de răutăcioși?

– N-am vrut să-i facem rău. N-am știut...

– Ignoranța e întotdeauna scuza celui curios și crud! se răsti Kettle.

M-am enervat la fel de tare ca ea:

– Nu mă face pe mine ignorant, femeie, când tu refuzi întruna să mă luminezi. Faci aluzii, avertizezi și rostești vorbe prevestitoare de rău, dar refuzi să spui orice lucru care ne-ar putea ajuta. Iar când greșim, zbieri la noi, zicând că ar fi trebuit să fim mai înțelepți. Cum? Cum să fim mai înțelepți, când cea

care e mai înțeleaptă decât noi nu vrea să ne împărtășească din cunoștințele ei?

Bufonul se mișcă în brațele mele. Lupul îmi tot dăduse târcoale pe la picioare. Acum se întoarse scâncind, să miroasă mâna bufonului, care atârna.

Ai grijă! Vezi să nu te atingă cu degetele!

Ce l-a muşcat?

Nu ştiu.

– Nu știu nimic, am rostit cu glas tare, amărât. Bâjbâi pe întuneric și-i rănesc pe toți cei la care țin.

– Nu îndrăznesc să intervin, strigă Kettle. Dacă spun un cuvânt care vă trimite pe un drum greșit? Cum rămâne atunci cu profețiile? Trebuie să-ți găsești singur drumul, Catalizatorule.

Bufonul deschise ochii și mă privi inexpresiv. Apoi îi închise din nou și se propti cu capul de umărul meu. Atârna tot mai greu, iar eu trebuia să aflu ce nu era bine cu el. L-am prins mai bine în brațe. Am văzut-o pe Starling venind în spatele lui Kettle, cu brațele pline de rufe ude. M-am întors și le-am lăsat acolo pe amândouă. Plecând spre tabără, am vorbit peste umăr:

– Poate de asta ești aici. Poate ai fost chemată aici, pentru că ai un rol de jucat. Poate că e rolul tău să ne ridici vălul ignoranței de pe ochi, ca să putem împlini profeția aia afurisită a ta. Și poate că tocmai tăcerea ta încăpățânată ne va împiedica s-o împlinim. Dar – m-am oprit, pentru ca vorbele mele s-o rănească prea tare – eu cred că ai tu motivul tău să taci. Taci pentru că ți-e rușine!

Am întors capul de la privirea ei înmărmurită. Mi-am mascat disconfortul de a-i fi vorbit aşa de urât la nervi. Îmi dădea puteri noi să-mi îndeplinesc scopul. M-am hotărât brusc că aveam să-i fac pe toţi să se poarte aşa cum trebuie. Era stilul acela de hotărâre naivă care deseori îmi aducea necazuri, dar, odată ce-mi intra în cap, furia nu-mi dădea voie să mă răzgândesc.

L-am cărat pe bufon în cortul mare şi l-am culcat pe aşternutul lui. Am luat manşeta zdrenţuită a unei cămăşi, am umezit-o cu apă rece şi i-am pus-o la ceafă. Când se opri sângerarea, am verificat rana. Tăietura nu era mare, dar se întindea pe un cucui cât pumnul. Eu însă tot credeam că nu din cauza lui leşinase bufonul.

– Bufonule?

L-am stropit cu apă pe faţă. Se trezi şi deschise pur şi simplu ochii.

– Bufonule?

– O să-mi revin, Fitz, îmi zise el cu voce stinsă. Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit s-o ating. Şi nu voi putea să uit ce-am făcut.

– Ce ţi s-a întâmplat?

– Nu pot vorbi încă despre asta, spuse el, clătinând din cap.

Am sărit în picioare, lovindu-mă cu capul de tavanul cortului, gata să-l răstorn peste mine.

– În grupul nostru nu e nimeni în stare să vorbească despre nimic! am exclamat nervos. În afară de mine. Şi am de gând să vorbesc despre toate.

L-am lăsat pe bufon proptit într-un cot, holbându-se la mine. Nu știu dacă se amuza sau era șocat. Nu-mi păsa. Am ieșit din cort și m-am cățărat pe grămada de piatră spartă până la piedestalul pe care Verity își cioplea dragonul. Vârful sabiei sale, răzuind permanent piatra, parcă mă zgâria pe suflet. Kettricken stătea lângă el, tăcută și cu ochii înfundați în orbite. Niciunul din ei nu-mi dădu atenție.

Mi-am tras răsuflarea. Mi-am dat la o parte părul de pe față și mi-am refăcut coada de războinic, am dat cu mâna pe pantaloni să-i scutur de praf și mi-am netezit cămașa zdrențuită și pătată. Am făcut trei pași în față. Am făcut o singură plecăciune, și pentru Verity, și pentru Kettricken.

– Domnul meu, rege Verity. Doamna mea, regină Kettricken. Am venit să dau raportul regelui. Dacă mi se îngăduie.

Sincer să fiu, mă așteptasem să mă ignore. Dar sabia regelui Verity mai zgârie de două ori, apoi se opri. Mă privi peste umăr.

– Continuă, FitzChivalry. Nu voi înceta lucrul, dar te voi asculta.

În tonul său își făcu loc o politețe solemnă. Am prins curaj. Kettricken se îndreptă brusc de spate. Își dădu la o parte firele de păr răzlețe din ochi, apoi înclină din cap spre mine a încuviințare. Am inspirat adânc și-am început să vorbesc, raportând așa cum fusesem învățat, adică tot ceea ce văzusem sau făcusem de la vizita mea din orașul în ruine. La un moment dat, în timpul lungii mele relatări, râcâitul sabiei conteni.

Verity se deplasă anevoie și se așeză lângă Kettricken. Vru să-i ia mâna într-a lui, apoi se controlă și-și împleti degetele în poală. Stătură unul lângă altul, regele și regina mea zdrențuită, așezați pe un tron din stâncă rece, cu un dragon de piatră în spate, și mă ascultară.

Câte unul, câte doi, li se alăturară și ceilalți. Mai întâi lupul, apoi bufonul și Starling, iar la sfârșit Kettle se așezară în semicerc în spatele meu. Când mi se uscă gâtul și-mi răgușì glasul, Kettricken îi făcu semn lui Starling să-mi aducă apă. Ea se întoarse cu ceai și carne pentru toată lumea. Eu am sorbit doar o dată din ceai și mi-am continuat povestea, în timp ce ei își potoleau foamea și setea în jurul meu.

Mi-am respectat hotărârea și-am istorisit sincer toate prin câte trecusem, chiar și întâmplările de care mă rușinam. N-am omis temerile și naivitățile. Am recunoscut în fața lui Verity că-l omorâsem pe omul lui Regal luându-l prin surprindere, ba i-am spus și cum îl chema pe soldatul pe care îl recunoscusem. N-am sărit nici peste experiențele trăite grație Harului meu, cum aș fi făcut altădată. Le-am istorisit cu sinceritate, ca și cum am fi fost acolo doar Verity și cu mine. Le-am spus că-mi făceam griji pentru Molly și copila mea, mi-am recunoscut și temerea că, dacă Regal nu avea să le găsească și să le omoare, atunci Chade îmi va lua copilul ca să-l urce pe tron. În timp ce vorbeam, îl căutam pe Verity în toate felurile posibile, nu doar cu vocea, ci și cu Harul și Meșteșugul, încercam să-l ating și să-l trezesc în el pe

bărbatul care fusese odată. Știu că m-a simțit, dar, oricât m-am străduit, n-am primit de la el niciun răspuns.

Am încheiat povestind încă o dată ce făcusem, bufonul și cu mine, fetei călare pe dragon. L-am urmărit pe Verity să văd dacă deslușesc pe chipul său o schimbare de expresie, însă n-am remarcat nimic. La sfârșit, am rămas tăcut în fața lui, sperând că va începe să-mi pună întrebări. Verity cel de altădată m-ar fi pus s-o iau de la început cu povestea, vrând să afle ce cred sau ce bănuiesc despre fiecare eveniment, despre orice lucru observat. Dar bărbatul acela cărunt se mulțumi să încuviințeze din cap de câteva ori. Vru să se ridice.

– Regele meu! l-am implorat cu disperare.

– Ce este, băiete?

– Nu ai nimic să mă întrebi, nu ai nimic să-mi spui?

Se uita la mine, dar nu-mi dădeam seama dacă mă vedea. Își drese glasul.

– L-am ucis pe Carrod cu Meșteșugul meu. E adevărat. De-atunci încoace, nu i-am mai simțit pe ceilalți, dar nu cred că sunt morți, ci că mi-am pierdut eu abilitatea de a-i simți. Trebuie să fii prudent.

Am rămas cu gura căscată.

– Asta-i tot? Trebuie să fiu prudent?

Vorbele lui mă înfiorară până în adâncul sufletului.

– Nu. Sunt și altele, mai rele. Aruncă o privire spre bufon. Mă tem că, atunci când vorbești cu bufonul, te ascultă cu urechile lui Regal. Mă tem că Regal e acela care a venit la tine în ziua aceea și ți-a vorbit prin gura bufonului, întrebându-te unde e Molly.

Mi se uscă gura. M-am întors spre bufon. Împietrise.

– Nu-mi aduc aminte... N-am zis niciodată...

Rămase cu răsuflarea tăiată şi căzu leşinat.

Kettle se aplecă anevoie deasupra lui.

– Respiră, ne spuse ea.

Verity mişcă aprobator din cap.

– Bănuiesc că l-au lăsat în pace. Poate. Dar nu te baza pe asta.

Întoarse iar capul spre mine. Am încercat să rămân în picioare. Simţisem când plecaseră din mintea bufonului. Se îndepărtaseră asemenea unui fir de mătase care se rupe brusc. Nu-l chinuiseră prea mult, dar fusese suficient. Destul pentru a mă determina să le dezvălui ceea ce trebuiau să ştie ca să-mi omoare nevasta şi copilul. Destul ca să-i bântuie visele şi să pună mâna pe ceea ce le trebuia.

M-am dus la bufon. I-am luat mâna neatinsă de Meşteşug şi-am căutat să-i pătrund în minte. Deschise încetişor ochii şi se ridică în capul oaselor. În primele momente, ne privi buimac. Întoarse către mine o pereche de ochi înceţoşaţi adânci, plini de ruşine.

– „Iar cel care îl iubeşte cel mai mult, acela îl va trăda ca un mârşav." Propria mea profeţie. O ştiu de la unsprezece ani. Chade, mi-am zis, atunci când s-a arătat dornic să-ţi ia copilul. El e trădătorul. Clătină amărât din cap. Dar eu am fost. Eu te-am trădat. Se ridică greu în picioare. Îmi pare rău. Foarte rău.

Îi tremurau lacrimile în ochi. Se răsuci şi se îndepărtă încet. N-am reuşit să mă conving să-l urmez, dar Ochi Întunecaţi se ridică tăcut şi porni după el.

– FitzChivalry. Verity inspiră adânc, apoi vorbi încet: Fitz, voi încerca să-mi termin dragonul. Mai mult să ştii că nu pot face. Sper să fie destul.

Disperarea îmi spori îndrăzneala.

– Regele meu, nu vrei să faci ceva pentru mine? Nu vrei să-i avertizezi, cu Meşteşugul tău, pe Burrich şi pe Molly, ca să fugă din Capelin Beach înainte să-i găsească Regal?

– Of, băiete, rosti el compătimitor şi făcu un pas spre mine. Chiar dacă aş îndrăzni, mă tem că n-aş mai avea putere. Ridică ochii şi ne privi pe fiecare, pe rând. Ochii lui zăboviră mai mult asupra lui Kettricken. Toate mă trădează. Corpul, mintea, Meşteşugul. Sunt atât de vlăguit... N-a rămas mare lucru din mine. Când l-am omorât pe Carrod, mi-am pierdut Meşteşugul. De atunci, munca mi-e mult îngreunată. Mi-a slăbit şi forţa mâinilor, iar stâlpul nu-mi mai spune nimic; nu mai pot trece prin el ca să-mi reînnoiesc magia. Mă tem că m-am învins singur. Mă tem că nu voi fi în stare să-mi duc la bun sfârşit ultima îndatorire. Până la urmă, poate că vă voi dezamăgi pe toţi. Pe voi toţi şi cele Şase Ducate.

Kettricken îşi îngropă faţa în mâini. Am crezut că va plânge, dar când ridică ochii, am zărit în ei puterea dragostei strălucind prin sentimentele ei, câte îi mai rămăseseră.

– Dacă aceasta crezi tu că trebuie să faci, atunci lasă-mă să te ajut. Arătă spre dragon. Trebuie să existe o cale pentru a te ajuta să-l termini. Arată-mi de unde

să îndepărtez piatra, iar tu poţi să lucrezi la detalii după aceea.

Verity scutură trist din cap.

– Aş vrea să se poată. Dar trebuie să-l termin singur. Numai eu trebuie să fac toată munca.

Kettle se sculă brusc în picioare. Veni lângă mine, aruncându-mi săgeţi din priviri, de parcă eu aş fi fost de vină pentru toate.

– Domnul meu, rege Verity, începu ea. Păru să-şi piardă curajul, apoi vorbi şi mai tare: Regele meu, te înşeli. Puţini dragoni au fost ciopliţi de un singur om. Cel puţin nu cei din cele Şase Ducate. Ceilalţi, dac-or mai fi pe undeva, poate să fi fost sculptaţi de adevăraţii Străbuni singuri, dar n-aş şti să-ţi spun sigur. Sigur, însă, ştiu că dragonii făuriţi de locuitorii din cele Şase Ducate s-au născut din mai multe perechi de mâini care au lucrat împreună, nu doar dintr-una.

Verity o privi mut de uimire. Când îşi reveni, o întrebă cu glas tremurat:

– Ce tot spui?

– Spun ceea ce ştiu. Indiferent de ce cred alţii despre mine.

Kettle ne cuprinse pe toţi cu privirea, ca şi când şi-ar fi luat rămas-bun. Pe urmă se întoarse cu spatele la noi şi se adresă numai regelui:

– Regele meu, sunt Kestrel, din Buck, şi cândva am făcut parte din grupul de iniţiaţi al lui Stanchion. Dar cu Meşteşugul meu am omorât o membră a grupului, geloasă fiind pe ea din cauza unui bărbat. O asemenea faptă era considerată înaltă trădare, pentru că

noi eram puterea reginei. Eu am distrus puterea aceea. Din acest motiv, mi s-a dat pedeapsa care a considerat regina că mi cuvine. Mi-a fost ars Meşteşugul din minte şi-am rămas cum mă vezi acum, închisă în mine, incapabilă să trec de zidurile propriului trup, incapabilă să primesc atingerea celor pe care i-am iubit. Pedeapsa mi-a fost dată chiar de grupul de iniţiaţi căruia îi aparţineam. Pentru crima săvârşită, regina m-a exilat din cele Şase Ducate pentru totdeauna. M-a gonit pentru ca niciun iniţiat să nu fie ispitit să se milostivească de mine şi să mă elibereze. Mi-am spus că nu-şi închipuie pedeapsă mai grea şi că într-o zi, uitată în izolarea mea, voi tânji după moarte. Kettle îngenunche anevoie pe piatra dură. Regele meu, regina mea a avut dreptate. Acum te rog să te milostiveşti de mine. Ori mă omori, ori... Înalţă capul foarte încet. Ori îţi foloseşti puterea să-mi redeschizi mintea Meşteşugului. Şi te voi sluji ca iniţiată, ajutându-te să-ţi cioplesti dragonul.

Se lăsă o linişte prelungă. Când vorbi, în vocea lui Verity se strecură nedumerirea:

– N-am auzit de grupul lui Stanchion.

Cu glas tremurat, Kettle mărturisi:

– L-am distrus eu, regele meu. Nu eram decât cinci în el. Din cauza faptei mele, au rămas numai trei, care înduraseră moartea fizică a unui membru şi... arderea Meşteşugului meu. Erau foarte slăbiţi. Am auzit că au fost eliberaţi din slujba reginei şi au plecat în căutarea drumului care începea cândva în oraşul Jhaampe. Nu s-au mai întors, dar nu cred că au supravieţuit

rigorilor călătoriei. Nu cred că au cioplit vreodată un dragon ca acela pe care l-am visam cândva.

Verity vorbi din nou, însă parcă nici n-ar fi auzit-o:

– Nici tatăl meu, nici cele două soții ale lui nu au avut grupuri de inițiați în slujba lor. Și nici bunica mea. Se încruntă. Cum se numește regina pe care ai slujit-o, femeie?

– Regina Diligence, regele meu, răspunse Kettle încet.

Stătea tot în genunchi, pe podeaua tare.

– Regina Diligence a domnit cu peste două sute de ani în urmă, observă Verity.

– A murit acum două sute douăzeci și trei de ani, interveni Starling.

– Mulțumesc, menestrelule, răspunse ironic Verity. Două sute douăzeci și trei de ani. Și vrei să cred că tu ai fost printre inițiații ei.

– Am fost, regele meu. Mi-am întrebuințat Meșteșugul pentru mine însămi, pentru că am vrut să rămân tânără și frumoasă. Nu era un lucru demn de laudă, dar mulți inițiați făceau așa ceva. Mi-a trebuit peste un an să-mi controlez corpul. Dar făcusem o treabă pe cinste. Și astăzi, mă vindec foarte repede, iar cele mai multe boli fug de mine.

Kettle nu-și reținu umbra de mândrie din glas.

– Longevitatea legendară a inițiaților, observă regele Verity pentru sine și oftă. Probabil că în cărțile lui Solicity scria multe lucruri pe care Chivalry și cu mine nu le-am învățat de la ea niciodată.

– Foarte multe. Kettle vorbea mai încrezătoare acum. Sunt uluită că, deşi aţi fost instruiţi atât de puţin, şi tu, şi FitzChivalry aţi reuşit să ajungeţi până aici. Dar să cioplești un dragon singur? E un fapt de vitejie demn de un cântec.

– Of, femeie, vino şi stai jos, o îndemnă Verity. Mă doare să te văd îngenuncheată. E limpede că ştii şi trebuie să-mi spui o sumedenie de lucruri. Se foi şi întoarse capul spre dragonul lui. Dar, cu atâta vorbă, am uitat să lucrez.

– Atunci îţi voi spune numai ceea ce se cere neapărat auzit, se oferi bătrâna. Se sculă greu în picioare. Stăpâneam foarte bine Meşteşugul. Mai bine decât mulţi, căci puteam ucide cu el. Glasul i se îngroşă şi-i pieri. Trase aer lung în piept şi continuă: Puterea aceea există încă în mine. Cineva destul de priceput la Meşteşug îmi poate deschide iar mintea ca s-o folosesc. Cred că tu ai această putere. Deşi, în clipa asta, poate nu eşti în stare s-o controlezi. Ai ucis cu Meşteşugul tău, iar aceasta e o faptă cumplită. Deşi membrul grupului nu ţi-a fost devotat, totuşi, aţi lucrat cândva împreună. Omorându-l, ai omorât o parte din tine. De aceea ai impresia că ai rămas fără Meşteşug. Dacă eu l-aş mai avea pe al meu, te-aş putea ajuta să te vindeci.

Verity zâmbi.

– Eu nu mai am Meşteşug, tu nu mai ai Meşteşug, dar, dacă l-am avea, ne-am vindeca reciproc. Femeie, tu vrei să dezlegi un nod făcut pe o funie fără niciun capăt liber. Cum altfel să-l dezlegi, decât cu sabia?

– Avem sabia, regele meu. Este FitzChivalry. Catalizatorul.

– Aha, legenda de demult. Tatei îi plăcea la nebunie. Verity mă studie. Crezi că e destul de puternic? Nepotului meu, August, i-a fost ars Meşteşugul şi nu şi l-a recăpătat. Pentru el, uneori mi-am zis că e o binecuvântare, pentru că îl purta pe un drum care nu i se potrivea deloc. Cred că atunci am bănuit că Galen influenţase cumva grupul. Dar aveam atâtea pe cap. Întotdeauna aveam atâtea pe cap...

Mi-am dat seama că mintea regelui meu începea să rătăcească. Am păşit în faţă hotărât.

– Regele meu, ce anume doreşti să încerc?

– Nu vreau să încerci nimic. Vreau să faci ceva. Poftim! Aşa îmi spunea Chade deseori. Şi pe el l-am oferit dragonului, dar nu şi bucăţica aceea. Ar trebui să i-o ofer şi pe ea.

Kettle se apropie de el.

– Regele meu, ajută-mă să-mi eliberez Meşteşugul şi te voi ajuta să-ţi termini dragonul.

Bătrâna pusese ceva neobişnuit în vorbele acelea. Le rostise în faţa tuturor, dar eu am avut impresia că numai Verity le înţelegea cu adevărat. Până la urmă, şovăind încă, mişcă din cap aprobator.

– Nu văd altă cale, îşi spuse. Nu mai văd alta.

– Dar cum să fac un lucru, dacă nici măcar nu ştiu care e? m-am plâns eu. Regele meu, am adăugat, mustrat de privirea lui Kettricken.

– Ştii la fel de multe ca noi, mă certă Verity încet. Meşteşugul lui Kestrel i-a fost ars din minte chiar de

tovarășii săi, pentru a o condamna la izolare pentru restul vieții. Tu trebuie să-ți folosești Meșteșugul, atât cât ai și în cel fel poți, ca să-i dărâmi bariera care-l ține închis.

– Nici nu știu de unde să încep, am zis, dar Kettle se întoarse și mă privi cu ochi rugători, în care am citit înfrângere și singurătate.

Și foame de Meșteșug, atât de intensă, încât o devora pe dinăuntru. Două sute douăzeci și trei de ani, mi-am zis. Mult timp, când e să-l petreci exilat din ținutul tău natal. Imposibil să rabzi atâta vreme să fii prizonier în propriul trup.

– Dar voi încerca, am promis, corectându-mi spusele.

Am întins mâna spre Kettle. Ea ezită, apoi mi-o întinse pe-a ei. Am stat așa, mână în mână, și ne-am privit. I-am cercetat mintea, dar n-am primit niciun răspuns. M-am uitat la ea și-am încercat să mă conving că, dacă o cunosc, ar trebui să-mi fie ușor să-i pătrund în minte. Mi-am pus ordine în gânduri și mi-am adus aminte de tot ce știam despre bătrâna aceea irascibilă. M-am gândit la perseverența ei modestă, la limba ei tăioasă și la mâinile ei dibace. Mi-am amintit cum m-a învățat jocul Meșteșugului și de câte ori l-am jucat, cu capetele aplecate deasupra tablei. Kettle, mi-am repetat ferm. Caut-o pe Kettle. Dar Meșteșugul meu nu găsi nimic.

Nu știam cât timp trecuse. Știam doar că îmi era foarte sete.

– Vreau o cană cu ceai, i-am spus bătrânei, şi i-am dat drumul la mână.

Ea încuviinţă în tăcere, mascându-şi bine dezamăgirea. Numai atunci am observat că soarele se înălţase deasupra munţilor. Am auzit iar, râc, râc, râc, sabia lui Verity. Kettricken şedea tot acolo şi-l urmărea în tăcere. Ceilalţi nu ştiam unde se duseseră. Am plecat de lângă dragon împreună cu Kettle şi ne-am apropiat de focul care ardea încă mocnit. Am rupt câteva surcele, în vreme ce ea umplu ceainicul. N-am vorbit cât a fiert apa. Ierburile adunate mai devreme de Starling se ofiliseră, dar le-am folosit şi ne-am băut ceaiul împreună. Râcâitul sabiei lui Verity semăna cu zumzetul insectelor în sânul naturii. Am studiat-o pe bătrâna de lângă mine.

Harul meu o găsi plină de viaţă şi energie în interior. Îi simţisem mâna de femeie în vârstă, carnea moale de pe degetele noduroase, din jurul bătăturilor lăsate de muncă. I-am văzut ridurile din jurul ochilor şi de la colţul gurii. Bătrâneţe, îmi şopti trupul său. Bătrâneţe. Dar Harul îmi descria o femeie de vârsta mea, ageră, cu suflet năvalnic, tânjind după dragostea şi aventura pe care i le putea oferi viaţa. Tânjea, dar era prizonieră. M-am silit s-o văd, dar nu pe Kettle, ci pe Kestrel.

– Kestrel? am strigat-o pe neaşteptate.

– Aşa m-a chemat odată, îmi răspunse în şoaptă, cu durerea încă nestinsă în suflet. Dar Kestrel nu mai există, nu mai există de ani de zile.

Când i-am rostit numele, aproape am simțit-o. Găsisem cheia, dar nu și lacătul. Harul îmi tresări, atins ușor. Am ridicat privirea, enervat de întrerupere. Erau Ochi Întunecați și bufonul. Cel din urmă arăta chinuit. Mă durea sufletul pentru el, dar nu se putea să fi nimerit un moment mai nepotrivit ca să-mi vorbească. Cred că și-a dat seama.

– Am încercat să stau deoparte, îmi zise încet. Starling mi-a spus ce faci. Mi-a povestit ce-ați discutat cât am lipsit. Știu că ar trebui să aștept, că vrei să duci la capăt un lucru de mare însemnătate. Dar... nu pot. Nu reuși să mă privească în ochi. Te-am trădat, șopti. Eu sunt Trădătorul.

Legați cum eram prin Meșteșug, știam că e sincer. Am încercat să pătrund în inima lui, să-l fac să simtă ce simt eu. Fusese folosit împotriva mea, da, dar nu din voința lui. Totuși, n-am putut ajunge la el. Îmi stăteau în cale rușinea, vina și remușcarea lui, care nu-i dădeau voie să-mi primească iertarea. Și nici să se ierte pe sine.

– Bufonule! am exclamat, apoi i-am zâmbit. Se îngrozi când văzu că sunt în stare să zâmbesc, și chiar lui, cel mai nevrednic. Nu-i nimic, e bine. Tu mi-ai dat răspunsul. Tu ești răspunsul.

Am inspirat adânc și-am chibzuit. Mergi încet, cu grijă, m-am atenționat, apoi: nu, mi-am zis. Acum. Acum e singurul moment în care trebuie s-o faci. Mi-am dezvelit mâna stângă și-am întins-o către el, cu palma în sus.

– Atinge-mă, i-am poruncit. Atinge-mă cu Meşteşugul de pe degetele tale şi vezi dacă simt că m-ai fi trădat.

– Nu! ţipă Kettle, îngrozită, dar bufonul întinsese deja mâna spre mine, ca un om plecat în lumea viselor.

Îmi luă palma cu dreapta, apoi îşi puse cele trei degete argintate la vârfuri pe încheietura mea răsucită. Când am simţit arsura, am apucat îndată mâna lui Kettle.

– KESTREL! am strigat.

I-am simţit mintea fremătând firav şi-am sorbit-o înăuntrul nostru.

Eu eram bufonul şi bufonul era Fitz. El era Catalizatorul, şi tot Catalizatorul eram şi eu. Două jumătăţi separate şi apoi reunite într-un întreg. Preţ de-o clipă, l-am simţit în integritatea lui, desăvârşit şi magic, apoi s-a depărtat de mine, râzând, o bulă înăuntrul meu, separată şi imposibil de cunoscut, dar unită cu mine. *Mă iubeşti cu adevărat!* Nu-mi venea să cred. Până în clipa aceea, nu mă crezuse. *Înainte, au fost numai vorbe. M-am temut întotdeauna că le rosteai din milă. Dar eşti cu adevărat prietenul meu. Asta înseamnă să ştii. Asta înseamnă să simţi ceea ce simţi tu pentru mine. Aşadar, acesta e Meşteşugul.* În momentul acela, savură simpla recunoaştere.

Pe neaşteptate, ni se mai alătură cineva. *O, frăţioare, în sfârşit ţi-ai găsit urechile! Prada mea e prada ta şi vom fi o haită pentru totdeauna!*

Bufonul se retrase speriat la asaltul prietenos al lupului. Am crezut că va rupe cercul, dar se propti de el şi se aplecă înăuntrul lui. *Acesta? Acesta e Ochi Întunecaţi? Războinicul acesta neînfricat, inima aceasta generoasă?*

Cum să descriu momentul? Cunoscându-l pe lup în desăvârşirea lui de atâta vreme, mă miram că bufonul îl cunoscuse atât de puţin.

Păros? Aşa mă vedeai? Păros şi bălos?

Îmi cer iertare. Vorbise bufonul, foarte sincer. *Sunt onorat să te cunosc aşa cum eşti în realitate. N-am bănuit câtă noblețe zace în tine.* Încuviinţarea lor reciprocă era copleşitoare.

Atunci lumea se aşeză la loc în jurul nostru. *Avem o datorie de îndeplinit,* le-am reamintit. Bufonul îşi luă degetele de pe încheietura mea, lăsându-mi trei urme argintii pe piele. Până şi aerul apăsa prea greu pe ele. O vreme, fusesem pe altă lume. Acum revenisem în corpul meu. Trecuseră doar câteva clipe.

M-am întors spre Kettle. Îmi venea greu să privesc numai prin ochii mei. O ţineam încă de mână.

– Kestrel? am strigat-o şoptit.

Ea ridică ochii spre mine. Am încercat s-o văd aşa cum fusese cândva. Cred că nici nu-şi dădea seama de firul subţire de Meşteşug care ne lega. În momentul când se şocase de atingerea degetelor bufonului pe pielea mea, îi învinsesem apărarea. Era prea fin ca să-i zici fir de aţă, dar ştiam ce anume îl gâtuia.

– Atâta vină, ruşine şi căinţă porţi în tine, Kestrel! Nu-ţi dai seama? Cu asta ţi-au ars Meşteşugul. Iar tu,

în atâția ani de zile, le-ai sporit. Zidul tu l-ai ridicat în jurul tău. Dărâmă-l. Iartă-te. Eliberează-te.

L-am prins pe bufon de încheietură și l-am ținut lângă mine. Îl simțeam și pe Ochi Întunecați. Revenise fiecare în mintea sa, dar ajungeam la ei cu ușurință. Am sorbit putere de la ei, încetișor. Le-am sorbit puterea și dragostea și am suflat-o către Kettle, vrând s-o împing cu forța în ea prin crăpătura discretă din armura ei.

Începură să-i curgă lacrimi pe obrajii ridați.

– Nu pot. Ăsta-i cel mai greu lucru. Nu pot. Mi-au ars Meșteșugul ca să mă pedepsească. Dar nu destul. Nu va fi niciodată destul. Nu mă pot ierta niciodată.

Meșteșugul începea să se scurgă din ea în timp ce mintea i se întindea către mine, vrând să mă facă să înțeleg. Îmi prinse mâna în palmele ei. Durerea trecu prin gestul acela în mine.

– Atunci, cine te-ar putea ierta? m-am pomenit c-o întreb.

– Gull[1]. Sora mea, Gull!

Numele ieșise din gura ei smuls, pentru că refuzase să se gândească la el, cu atât mai mult să-l rostească, ani și ani la rând. Sora ei, nu doar tovarășa de Meșteșug, ci sora ei. Iar ea o omorâse într-o criză de furie, când o prinsese cu Stanchion. Conducătorul grupului de inițiați?

– Da, șopti ea, deși între noi nu mai era nevoie de cuvinte acum.

---

[1] „Pescăruș" (n. tr.).

Trecusem de zidul arsurii. Stanchion, voinic, chipeș. Să faci dragoste cu el, cu trupul și cu Meșteșugul, o experiență unică, incomparabilă. Dar pe urmă îi surprinsese, pe el și pe Gull, și...

– Ar fi trebuit să fie mai înțelept, am strigat eu, indignat. Erați surori și membre ale grupului său. Cum a putut să vă facă așa ceva? Cum a putut?

– Gull! țipă ea. O clipă, am văzut-o și eu, în spatele unui nou zid. Amândouă erau acolo. Kestrel și Gull. Două fetițe alergând desculțe pe o plajă, dincolo de urma valurilor reci ca gheața care spălau nisipul. Două fetițe ca doi sâmburi de măr, lumina ochilor tatălui lor, gemene, fugind să întâmpine bărcuța care acosta, grăbindu-se să vadă ce-a prins tati în plasă azi. Am simțit briza sărată, mirosul de iod din algele moi, încâlcite, prin care treceau țipând de bucurie. Două fetițe, Gull și Kestrel, încuiate și ascunse în spatele zidului din mintea lui Kettle. Eu le vedeam, deși ea nu le vedea.

O văd, o cunosc. Și ea te-a cunoscut, în cele mai mici amănunte. Fulger și tunet, așa vă striga mama voastră, pentru că, dacă furia ta scânteia și dispărea, supărarea lui Gull ținea săptămâni la rând. Dar nu și împotriva ta, Kestrel. Niciodată împotriva ta, niciodată ani la rând. Te-a iubit, mai mult decât l-ați iubit pe Stanchion amândouă la un loc. Cât ai iubit-o și tu pe ea. Și te-ar fi iertat. N-ar fi vrut să porți o asemenea povară.

Nu... Nu știu.

Ba da, știi. Privește-o. Privește-te pe tine. Iartă-te. Și îngăduie părții aceleia din tine în care se află ea să trăiască din nou. Îngăduie-ți și ție să trăiești.

Ea e în mine?

Fără îndoială. O văd, o simt. Trebuie să fie așa.

Ce simți? Precaută.

Numai dragoste. Vezi și singură. Am purtat-o adânc în interiorul minții ei, în locuri și printre amintiri pe care și le interzicea. Nu zidurile ridicate prin arderea Meșteșugului de către ceilalți inițiați o răneau cel mai tare, ci acelea pe care și le înălțase singură între ea însăși și amintirea celor pierdute într-un moment de furie. Două fete, mai mari acum, înaintând cu greu prin apă, ca să vadă funia pe care le-o arunca tatăl lor și să-l ajute să tragă barca încărcată la țărm. Două fete din Buck, semănând ca doi sâmburi de măr, vrând să fie primele care să-și anunțe tatăl că au fost alese pentru a fi inițiate în Meșteșug.

Tata zicea că suntem un singur suflet în două trupuri.

Atunci, deschide-te și elibereaz-o. Îngăduie-i să trăiască și îngăduie-ți și ție.

Am tăcut, așteptând. Kestrel se afla printre amintirile de care se lepădase de un timp mai lung decât o viață de om. Un loc cu vânt înviorător și râset de copile, o soră atât de asemănătoare cu tine, că nici nu era nevoie să vă vorbiți. Le lega Meșteșugul din clipa în care se născuseră.

Acum știu ce trebuie să fac. I-am simțit sentimentul covârșitor de bucurie și hotărâre. *Trebuie să-i dau drumul, trebuie s-o ofer dragonului. Va trăi veșnic în dragon, așa cum am plănuit. Amândouă, din nou împreună.*

Kettle se ridică în picioare și-mi dădu drumul la mână atât de brusc, încât am țipat din cauza șocului.

M-am trezit în corpul meu. Parcă aș fi căzut în el de la mare distanță. Bufonul și Ochi Întunecați erau tot lângă mine, dar cercul nostru se rupsese. De-abia îi mai simțeam, de atâtea alte senzații. Meșteșugul. Curgea prin mine ca șuvoaiele la răspântia apelor. Meșteșugul. Izvora din Kettle ca valurile de căldură din cuptorul fierarului. Kettle radia de Meșteșug. Își frânse mâinile, zâmbind la degetele strâmbe.

– Ar trebui să te odihnești acum, Fitz, mă sfătui ea cu blândețe. Hai, du-te la culcare.

O propunere prietenoasă. Nu știa câtă forță are Meșteșugul ei. M-am întins pe spate și-am uitat de lume.

Când m-am trezit, se întunecase de-a binelea. Trupul greu și cald al lupului mă încălzea plăcut. Bufonul mă învelise cu o pătură și ședea lângă mine, cu privirile absorbite de foc. Când m-am mișcat, mă strânse de umăr, inspirând abrupt.

– Ce-i? l-am întrebat.

Nu înțelegeam nimic din ceea ce vedeam sau auzeam. Focuri fuseseră aprinse pe piedestalul dragonului. Am auzit zgomot de metal lovind piatra și voci ridicate discutând. În cortul din spatele meu, Starling pișca strunele harpei.

– Ultima oară când te-am văzut dormind așa, tocmai îți scosesem o săgeată din spate și-am crezut că vei muri din cauza infecției.

– Probabil că am fost foarte obosit, i-am zâmbit eu bufonului, convins că mă înțelege. Tu nu ești istovit? Am sorbit putere de la tine și de la Ochi Întunecați.

– Istovit? Nu. Mă simt vindecat. Adăugă fără ezitare: Şi pentru că m-au lăsat în pace cei din falsul grup de iniţiaţi, şi pentru că ştiu că nu mă urăşti. Şi mai e şi lupul. O minune. Am impresia că îl simt încă. Un surâs nespus de straniu îi mângâie buzele. L-am simţit căutându-l pe Ochi Întunecaţi. Nu avea forţa necesară să folosească Meşteşugul sau Harul de unul singur. Dar încercarea lui era tulburătoare. Lupul dădu o dată din coadă, leneş.

Mi-e somn.

Atunci odihneşte-te, frate. L-am mângâiat pe blana deasă de pe umeri. Însemna viaţa, forţa şi prietenia în care mă puteam încrede. Mişcă iar din coadă şi-şi lăsă capul jos. M-am uitat la bufon şi-am făcut semn din cap către dragonul lui Verity.

– Ce se întâmplă acolo?

– Nebunie. Şi bucurie. Aşa cred. În afară de Kettricken. Cred că îi roade inima gelozia, dar nu vrea să plece.

– Ce se întâmplă acolo? am repetat răbdător.

– Tu ştii mai bine, replică el. I-ai făcut ceva lui Kettle. Am înţeles ce anume doar în parte. Pe urmă ai adormit. Iar Kettle s-a urcat acolo şi i-a făcut ceva lui Verity. Nu ştiu ce, dar Kettricken a spus că la sfârşit au plâns şi-au tremurat amândoi. Pe urmă Verity i-a făcut ceva lui Kettle şi amândoi au început să râdă, să strige şi să urle de bucurie că se va rezolva. Am stat destul cât să-i văd pe amândoi că se apucă de cioplit în jurul dragonului cu dălţi, ciocane, săbii şi tot ce le cădea în mână. Asta în vreme ce Kettricken

tăcea, liniştită ca umbra, şi le arunca priviri jalnice. Nu voiau s-o lase să-i ajute. Atunci am venit aici şi te-am găsit leşinat. Sau adormit. Cum vrei tu. Şi-am stat lângă tine vreme îndelungată, supraveghindu-te şi pregătind ceai sau carne pentru cine striga de foame şi de sete. Iar acum te-ai trezit.

N-am avut ce face şi-am râs când mi-am dat seama că-mi zeflemisea felul în care raportam eu regelui. Am tras concluzia că Kettle îl ajutase pe Verity să-şi descuie Meşteşugul şi că lucrau de zor la dragon. Dar regina...

– De ce e tristă Kettricken? am întrebat.

– Ar vrea să fie în locul lui Kettle, îmi explică bufonul, pe un ton din care trebuia să înţeleg că şi un tâmpit ar fi ghicit răspunsul. Îmi dădu o farfurie cu carne şi-o cană de ceai. Tu cum te-ai simţi dacă, după ce ai bătut drum lung şi obositor, soţia ta ar alege pe altul s-o ajute în munca ei? Verity şi Kettle pălăvrăgesc întruna ca două coţofene. Spun numai aiureli. Răzuiesc şi dăltuiesc, iar câteodată Verity pur şi simplu stă nemişcat, cu mâinile lipite de dragon. Şi îi povesteşte lui Kettle de pisica maică-sii, Hisspit, şi de cimbrul care creştea în grădina turnului. În toată vremea asta, Kettle îi vorbeşte, fără oprire despre Gull, care a făcut asta sau a dres cealaltă şi ce-au făcut ele două împreună. Am crezut că se vor opri la asfinţit, dar atunci a fost prima oară când Verity şi-a amintit că există şi Kettricken: a rugat-o să-i aducă vreascuri şi să aprindă focuri, ca să aibă lumină. A, şi cred că i-a dat voie să-i ascută o daltă sau două.

– Şi Starling? am întrebat, prosteşte.

Nu voiam să mă gândesc la biata Kettricken şi la suferinţa ei. Mi-am ţinut gândurile în frâu.

– Lucrează la un cântec despre dragonul lui Verity. Cred că a renunţat să creadă că tu şi cu mine vom face vreodată o faptă măreaţă.

Am zâmbit în sinea mea.

– Nu se nimereşte niciodată prin preajmă când fac lucruri însemnate. Fapta noastră de astăzi, bufonule, a fost mai importantă decât orice bătălie în care am luptat. Dar ea nu va înţelege asta niciodată. Am făcut semn din cap spre iurtă. Harpa ei sună mai dulce decât îmi amintesc, am spus, mai mult pentru mine.

Drept răspuns, bufonul ridică din sprâncene şi mişcă din degete. Am căscat nişte ochi cât cepele.

– Ce-ai făcut?

– Un experiment. Cred că, dacă scap cu viaţă din aventura asta, păpuşile mele vor deveni subiect de legendă. Întotdeauna am fost în stare să mă uit la lemn şi să văd exact ce doresc. Cu astea – mişcă iar din degete – mi-e mult mai uşor.

– Fii prudent, l-am rugat.

– Eu? Nu ştiu ce-i aceea prudenţă. Nu pot fi ceea ce nu sunt. Unde te duci?

– Acolo, sus, să văd dragonul. Dacă Kettle poate lucra la el, atunci pot şi eu. Poate că Meşteşugul meu nu este atât de puternic, dar legătura mea cu Verity e mult mai veche.

36
HARUL ŞI SABIA

Străinii au hărţuit dintotdeauna coasta celor Şase Ducate. Întemeietorul dinastiei Farseer n-a fost, în realitate, nimic altceva decât un pirat plictisit de viaţa pe mare. Piraţii lui Taker i-au înfrânt pe primii constructori ai fortului de lemn de la gura râului Buck şi l-au luat în stăpânire. De-a lungul generaţiilor, zidurile negre de piatră ale castelului Buckkeep au înlocuit fortul, iar piraţii Străini au devenit locuitorii şi regii lui.

Între cele Şase Ducate şi Străini au existat întotdeauna legături comerciale, dar au avut loc şi raiduri, şi jafuri piraterești. Cu toate acestea, jafurile Corăbiilor Roşii au provocat o schimbare în relaţia lor, care era deopotrivă încordată şi profitabilă. Nu aveau precedent nici sălbăticia raidurilor, nici distrugerile făcute de piraţi. Unii le puneau pe seama ridicării la putere pe Insulele Străine a unei căpetenii fioroase, care îmbrăţişa religia sângeroasă a răzbunării. Cei mai sălbatici adepţi ai ei au devenit piraţi pe Corăbiile sale Roşii. Alţi Străini, care până atunci nu fuseseră niciodată uniţi sub un conducător, au fost obligaţi să-i jure credinţă, sub ameninţarea

că, dacă nu acceptă, ei și familiile lor vor fi transformați în neoameni. Căpetenia și raidurile ei și-au împrăștiat ranchiuna scârboasă pe țărmurile celor Șase Ducate. Dacă această căpetenie a avut vreodată alte intenții în afară de a fura, viola și distruge, nu și le-a făcut cunoscute. Numele ei era Kebal Rawbread.

– Nu înțeleg de ce mă respingi, am zis eu, jignit.

Verity se opri din cioplitul dragonului. M-am așteptat să se întoarcă cu fața la mine, dar el se îndoi puțin de genunchi, ca să îndepărteze așchiile de piatră și praful. Nu-mi venea să cred ce progrese făcuse. Laba dreaptă a dragonului, cu gheare cu tot, se odihnea acum pe piatră. Nu era încă șlefuită, ca restul animalului, dar piciorul în sine era întreg. Verity prinse într-o mână grijulie partea de deasupra degetelor dragonului. Stătu nemișcat lângă creația lui, răbdător și liniștit. Nu vedeam tot ce face cu mâna, dar ghiceam Meșteșugul lucrând. Dacă încercam să-l ating cât de cât, simțeam cum se fisurează piatra și se desprinde în foițe. Părea, într-adevăr, că dragonul fusese ascuns în ea și că sarcina lui Verity era să-l dezvăluie, solz lucios cu solz lucios.

– Fitz. Isprăvește.

I-am sesizat iritarea din voce. Iritare că împărtășeam Meșteșugul cu el, iritare că îl distrăgeam de la lucru.

– Lasă-mă să te ajut, l-am implorat din nou.

Mă atrăgea o parte din munca lui. Înainte, când Verity răzuia cu sabia, dragonul arăta ca o admirabilă sculptură în piatră. Acum, însă, Meșteșugul îi dădea o aură

scânteietoare, căci și Verity, și Kettle își foloseau puterile. Te atrăgea puternic, așa cum atrage ochiul pârâul care-și trimite sclipirea printre copaci sau cum îl atrage mirosul de pâine proaspătă pe cel flămând. Tânjeam să-l ating, să contribui la modelarea acelei creaturi mărețe. Privindu-i pe cei doi cum lucrează, se trezi în mine o foame de Meșteșug nemaipomenită.

– Sunt legat de tine prin Meșteșug de mai multă vreme decât oricine. Când trăgeam la vâsle pe *Rurisk*, mi-ai spus că sunt inițiatul tău. De ce mă respingi acum, când te-aș putea ajuta și ai atâta nevoie de ajutor?

Verity oftă și se dădu înapoi, clătinându-se pe călcâie. Vârful degetului nu era gata, dar am zărit conturul vag al solzilor și teaca ghearei curbate cu iscusință. Simțeam cum va arăta gheara, dungată ca un cioc de șoim. Jinduiam să trag eu dungile în piatră.

– Nu te mai gândi la asta, îmi ceru Verity cu fermitate. Fitz. Fitz, uită-te la mine. Ascultă-mă. Mai ții minte când am sorbit putere de la tine prima oară?

Da, țineam minte. Leșinasem.

– Acum îmi cunosc puterile mult mai bine.

Îmi ignoră spusele.

– N-ai știut ce-mi oferi când mi-ai spus că ești omul regelui. Te-am crezut pe cuvânt, am crezut că știi ce faci. N-ai știut. Acum îți spun în față că nu știi ce-mi cer să fac. Știu ce-ți refuz. Și cu asta am terminat.

– Dar, Verity...

– De data asta, regele Verity nu îngăduie niciun „dar", FitzChivalry.

Îmi închise gura cum n-o mai făcuse niciodată.

Am tras adânc aer în piept și-am refuzat să-mi las frustrarea să devină furie. Verity puse din nou mâna pe degetul dragonului. Am ascultat dalta lui Kettle, clac, clac, clac, eliberând coada animalului din piatră. În timp ce lucra, cânta o veche baladă de dragoste.

– Domnul meu, rege Verity, dacă ai vrea să-mi spui ce anume nu știu să fac ca să te ajut, atunci poate aș hotărî singur dacă...

– Nu tu iei această hotărâre, băiete. Dacă vrei cu adevărat să fii de ajutor, atunci adună niște crengi și fă o mătură. Îndepărtează resturile de piatră și praful. E groaznic să îngenunchezi pe ele.

– Aș prefera să-ți fiu cu adevărat de ajutor, am murmurat eu nefericit, răsucindu-mă.

– FitzChivalry!

Un ton aspru se strecură în glasul lui Verity, un ton pe care nu-l mai auzisem din copilărie. M-am întors spre el cu groază.

– Întreci măsura, îmi zise el verde-n față. Regina mea are grijă să nu se stingă focurile și-mi ascute dălțile. Crezi că tu ești deasupra acestor munci?

În asemenea momente, un răspuns scurt e cel mai potrivit.

– Nu, domnule.

– Atunci îmi vei face o mătură. Mâine. Pentru că, chiar dacă nu-mi place s-o spun, trebuie să ne odihnim cu toții, măcar câteva ceasuri.

Se ridică încet în picioare, se clătină, apoi își recăpătă echilibrul. Puse o mână iubitoare pe umărul imens al dragonului.

– În zori, îi promise.

Mă aşteptasem s-o strige pe Kettle, dar ea era deja în picioare şi se întindea. Comunică prin Meşteşug, mi-am zis. Ei nu mai aveau nevoie de cuvinte. Kettricken, însă, da. Verity ocoli dragonul şi se duse la regină, care stătea lângă un foc şi ascuţea o daltă. Râcâitul ne acoperi zgomotul paşilor. Un timp, Verity privi în jos, la soţia lui, ghemuită şi concentrată pe tăişul dălţii.

– Doamna mea, nu vrei să dormim puţin? o întrebă încet.

Ea se răsuci spre el. Cu mâna murdară de praf, îşi dădu la o parte şuviţele rebele de pe ochi.

– Cum doreşti, domnul meu, răspunse.

Avea puterea să nu-şi trădeze durerea în voce.

– Nu sunt obosită, regele meu. Voi lucra în continuare, dacă asta vrei.

Glasul vesel al lui Kettle tremura. Am observat că Kettricken nici măcar nu se întoarse spre ea.

– Uneori e mai bine să te odihneşti înainte să te prindă oboseala, spuse Verity. Dacă dormim cât mai e întuneric, mâine, pe lumină, vom lucra mai cu spor.

Kettricken se strâmbă ca şi când ar fi criticat-o.

– Pot aprinde focuri mai mari, domnul meu, dacă asta vrei, rosti ea, precaută.

– Nu. Vreau să mă odihnesc, cu tine lângă mine. Dacă doreşti, regina mea.

Era cea mai mică dovadă de afecţiune din partea lui, dar Kettricken se agăţă de ea.

– Doresc, regele meu.

Mă duru sufletul s-o văd că se mulţumeşte cu atât de puţin.

Nu e mulţumită, Fitz, după cum nici eu nu sunt orb la suferinţa ei. Îi dau ce pot. Atât cât sunt sigur că nu-i face rău.

Regele meu încă mă citea cu multă uşurinţă. Pedepsit, le-am urat noapte bună şi-am plecat spre cort. La apropierea mea, Ochi Întunecaţi se ridică, se întinse şi căscă.

Ai vânat?

Cu atâta carne rămasă, de ce să mai vânez? Atunci am observat grămada de oase de porc din jurul lui. Se trânti din nou printre ele, cu coada peste nas, mulţumit cum numai un lup poate să fie. Preţ de-o clipă, i-am invidiat satisfacţia.

Starling stătea de pază lângă foc, în faţa cortului, cu harpa în poală. Am vrut să trec pe lângă ea cu un simplu salut din cap, dar m-am oprit să-i cercetez instrumentul. Mi-l oferi cu un zâmbet de încântare.

Bufonul se întrecuse pe sine. Fără poleială sau ornamente în formă de cârcei, fără incrustaţii de fildeş sau abanos care, zic unii, deosebesc o harpă de celelalte. În schimb, lemnul unduios lucea ca mătasea, iar scobitura graţioasă scotea în evidenţă fibra unică a esenţei. Nu mă puteam uita la harpă fără să vreau s-o ating şi s-o ţin în mână. Lemnul atrăgea degetele. În el se oglindeau scânteierile focului.

Kettle se opri şi ea s-o admire. Îşi subţie buzele.

– Nu-i deloc prudent. Asta îi va aduce moartea într-o zi, făcu ea o prevestire de rău augur, apoi intră în cort înaintea mea.

Deşi mă odihnisem foarte bine înainte, am adormit imediat ce-am pus capul jos. Nu cred că dormeam de mult când am auzit un zgomot de primejdie de-afară. Mi-am trimis Harul să-i iscodească. Bărbaţi. Patru la număr. Nu, cinci. Urcau pe pantă, spre colibă. Nu ştiam altceva decât că se apropie furişat, ca vânătorii. În odaia slab luminată, Burrich se ridică în şezut în linişte. Se sculă din pat şi, desculţ, merse la patul lui Molly. Îngenunche, apoi o atinse uşurel pe braţ.

– Burrich?

Molly rămase cu răsuflarea tăiată, aşteptând nedumerită.

– Nu face zgomot, îi şopti el. Scoală-te. Încalţă-te şi înveleşte-o bine pe Nettle, dar încearcă să n-o trezeşti. E cineva afară şi nu cred că ne vrea binele.

Am fost mândru de ea. Nu puse nicio întrebare, ci se sculă imediat. Îşi trase rochia peste cămaşa de noapte şi-şi luă pantofii în picioare. Înfăşură bucăţi de aşternut în jurul lui Nettle până când fata semăna cu o grămadă de pături. Copila nu se trezi.

Între timp, Burrich îşi pusese bocancii şi înşfăcase o sabie scurtă. O trimise pe Molly spre fereastra cu obloanele trase.

– Dacă-ţi spun să pleci, ieşi pe fereastra aia cu Nettle. Dar numai dacă îţi spun eu. Cred că sunt cinci.

În lumina focului, Molly încuviinţă a înţelegere. Îşi scoase cuţitul şi se aşeză între copilul ei şi primejdia de afară.

Burrich se duse într-o parte a uşii. Îşi petrecură noaptea aşteptând să apară duşmanii.

Zăvorul era pus, dar nu era de niciun folos tras de-a curmezişul unei uşi cu cadru vechi. Burrich îi lăsă să se izbească în el de două ori, apoi, când începu să cedeze, îi trase un picior şi-l smulse din ţâţâni. Când duşmanii se repeziră a treia oară, uşa se deschise larg. Doi bărbaţi intrară împleticindu-se miraţi că cedase atât de repede. Unul căzu, celălalt se prăbuşi peste el, iar Burrich îi împunse cu sabia pe amândoi înainte ca al treilea bărbat să apară în uşă.

Era un zdrahon cu păr şi barbă roşie. Se ivi în prag cu un răcnet, călcând peste cei doi răniţi, care se zvârcoliră sub tălpile lui. Avea o sabie lungă, o armă teribilă. Masiv cum era şi înzestrat cu arma aceea, părea de două ori mai ameninţător decât Burrich. În spatele lui, un bărbat bondoc strigă:

– În numele regelui, am venit după târfa bastardului! Lasă arma jos şi dă-te la o parte.

Ar fi fost mai înţelept să nu stârnească mai tare furia lui Burrich. Din obişnuinţă, Burrich coborî sabia ca să vină de hac unuia din răniţii de pe podea, apoi o ridică şi-o vârî pe sub garda lui Barbă-Roşie. Acesta bătu în retragere, încercând să câştige spaţiu ca să poată mânui sabia lungă. Burrich nu avu de ales şi trebui să înainteze după el, pentru că, dacă ar fi ajuns într-un loc în care putea învârti sabia neîngrădit, el

n-ar fi avut nicio şansă. Bondocul şi o femeie apărură imediat în uşă. Burrich le azvârli o privire.

– Molly! Fă ce ţi-am spus!

Molly era deja la fereastră, strângând-o în braţe pe Nettle, care începu să plângă de frică. Mama ei sări pe un scaun, trase obloanele şi puse un picior peste rama ferestrei. Burrich îi dădea de furcă lui Barbă-Roşie, când femeia se repezi prin spatele lui şi-i înfipse cuţitul în şale. Burrich scoase un urlet răguşit şi pară sălbatic sabia mai lungă. Când Molly îşi trecu şi celălalt picior peste fereastră şi vru să sară afară, bondocul fugi şi i-o smulse pe Nettle din braţe. Molly scoase un ţipăt de groază şi furie.

Apoi o luă la fugă prin întuneric.

Imposibil. Am trăit şocul lui Burrich la fel de intens de parcă era al meu. Femeia îşi scoase cuţitul din şalele lui şi-l ridică să lovească a doua oară. El îşi înăbuşi durerea cu mânia, se întoarse şi-i crestă pieptul, apoi se răsuci înapoi spre Barbă-Roşie. Dar acesta se retrăsese. Stătea tot cu sabia gata de atac, dar nu făcu nicio mişcare când bondocul spuse:

– Avem copilul. Aruncă sabia sau îl omorâm pe loc. O privi pe femeia care se ţinea de piept. Du-te după femeie. Acum!

Ea îl sfredeli din priviri, dar plecă fără să crâcnească. Burrich nici nu se uită la ea. Nu avea ochi decât pentru copila care plângea în braţele bărbatului. Barbă-Roşie zâmbi larg când sabia lui Burrich căzu pe podea.

– De ce? întrebă Burrich consternat. Ce-am făcut, ca să ne atacați și să mă amenințați că-mi omorâți fata?

Bondocul privi fața roșie a fetei care-i plângea în brațe.

– Nu-i a ta, rânji el. E-a bastardului spurcat cu Har. Știm din surse foarte sigure.

O ridică pe Nettle foarte sus, ca și când ar fi vrut s-o zdrobească de podea. Îl țintui pe Burrich din priviri. Burrich scoase un gâlgâit, pe jumătate furios, pe jumătate rugător. Aruncă sabia. La ușă, rănitul rămas în viață icni și încercă să se scoale în șezut.

– E doar un copilaș, rosti Burrich cu glas gros.

Am simțit, ca și când ar fi fost al meu, sângele lui Burrich curgându-i din spate pe șold.

– Lăsați-ne să plecăm. Vă înșelați. E carne din carnea mea, vă spun, nu o amenințare la adresa regelui vostru. Vă rog. Am aur. Vă duc la el. Dar lăsați-ne să plecăm.

Burrich, care s-ar fi luptat cu moartea până la capăt și-ar fi scuipat în fața ei, aruncase sabia și cerșea milă de dragul copilului meu. Barbă-roșie izbucni în râs, dar Burrich nici nu se întoarse la el. Hohotind, zdrahonul se duse la masă și aprinse lumânările din sfeșnic. Îl ridică și studie odaia dezordonată. Burrich nu-și putea lua ochii de la Nettle.

– E a mea, spuse el încet, aproape disperat.

– Isprăvește cu minciunile, îl repezi bondocul cu dispreț. E odrasla bastardului, la fel de mânjită ca el.

– Într-adevăr. E-a lui.

Toţi ochii se îndreptară spre uşă. Molly stătea în prag palidă, gâfâind. Mâna dreaptă i se înroşise de sânge. Strângea la piept o cutie mare de lemn, din care se auzea un zumzet rău prevestitor.

– Javra pe care aţi trimis-o după mine e moartă, rosti ea aspră. Cum veţi fi şi voi curând, dacă nu aruncaţi armele şi nu-mi eliberaţi fata şi bărbatul.

Un rânjet se lăţi pe obrazul bondocului. Barbă-Roşie ridică sabia.

– Copila e înzestrată cu Har, adăugă Molly, cu voce uşor tremurată. La fel ca mine. Albinele mele nu ne vor face rău. Dar, dacă ne atingeţi măcar cu un deget, se vor înălţa şi vă vor urmări şi vă vor găsi şi în gaură de şarpe. Veţi muri înţepaţi de un milion de ori. Credeţi că vă vor folosi la ceva săbiile împotriva Harului albinelor mele?

Îşi plimbă ochii de la un chip duşman la celălalt, trimiţându-le săgeţi de furie şi ameninţare, în timp ce strângea la piept stupul greu din lemn. O albină reuşi să scape şi bâzâi nervoasă prin odaie. Barbă-Roşie o urmări şi exclamă:

– Nu cred!

Burrich măsură din ochi cât de departe îi căzuse sabia când Molly întrebă şoptit, aproape sfioasă:

– Nu?

Zâmbi straniu şi lăsă stupul pe podea. Se uită fix la Barbă-Roşie când trase capacul. Vârî mâna înăuntru şi, când bondocul rămase cu respiraţia întretăiată, o scoase plină de albine agitate. Puse la loc capacul şi

se ridică în picioare. Cu ochii la albinele care-i învăluiseră mâna, spuse calmă:

– Cel cu barbă roşie, micuţele mele.

Apoi întinse braţul, ca şi când i le-ar fi oferit în dar lui Barbă-Roşie.

Trecură câteva momente, dar, pe măsură ce fiecare albină îşi lua zborul, se îndrepta ţintă spre roşcovan. El tresări la apropierea celei dintâi, apoi când a doua trecu zumzăind pe lângă el, numai ca să zboare în cerc şi să se întoarcă la el.

– Cheamă-le înapoi sau îţi omorâm copilul! strigă el dintr-odată.

Se lupta zadarnic împotriva albinelor cu sfeşnicul din mână. Molly se aplecă brusc şi ridică stupul.

– O veţi omorî oricum! ţipă ea, gata să rămână fără glas. Scutură stupul, iar zumzetul albinelor agitate deveni un bâzâit ameninţător. Micuţele mele, vor să-mi omoare copilul! Când vă dau drumul, răzbunaţi-ne!

Ridică stupul şi mai mult, pregătindu-se să-l izbească de podea. Rănitul de la picioarele ei gemu.

– Stai! strigă bondocul. Îţi dau copilul înapoi!

Molly îngheţă. Văzură toţi că nu mai putea ţine stupul greu multă vreme. În ciuda glasului încordat, porunci calmă:

– Dă copila bărbatului meu. Lasă-i pe amândoi să vină la mine, altfel veţi avea parte toţi, fără îndoială, de o moarte cumplită.

Bondocul se uită nesigur la Barbă-Roşie. Cu sfeşnicul într-o mână şi cu sabia în cealaltă, acesta se depărtase

de masă, dar albinele tot îl ameţeau roind în jurul său. Efortul de-a le goni le agită şi mai mult.

– Regele Regal ne va omorî dacă dăm greş!

– Atunci muriţi de înţepătura albinelor mele, le propuse Molly. Sunt cu sutele în stup, adăugă cu voce scăzută, pe un ton aproape seducător. Vă vor intra pe sub cămaşă şi pe sub pantaloni. Se vor agăţa de părul vostru şi vă vor înţepa. Se vor furişa în urechile voastre şi în nările voastre. Iar când veţi urla, vi se vor înghesui în gură, zeci de insecte zumzăitoare şi ameţite, ca să vă umfle limba de înţepături, până când nu vă va mai încăpea în gură. Veţi muri sufocaţi!

Descrierea păru să-i determine pe intruşi să ia o decizie. Bondocul traversă odaia la Burrich şi-i azvârli în braţe copilul care plângea ca din gură de şarpe. Barbă-Roşie arunca priviri ucigaşe, dar tăcea. Burrich o luă pe Nettle, dar nu uită să-şi recupereze şi sabia. Molly îl sfredeli din ochi pe Barbă-Roşie.

– Tu. Treci lângă el. Burrich. Du-te cu Nettle în locul unde am cules ieri mentă. Dacă mă obligă să eliberez albinele, nu vreau să vadă fata ce se întâmplă cu ei. S-ar putea să se teamă chiar de insectele care-o slujesc.

Burrich se supuse. Dintre toate întâmplările petrecute în noaptea aceea, gestul lui de supunere mă şocă cel mai mult. Odată ieşit, Molly se îndreptă încet cu spatele spre cadrul uşii.

– Nu ne urmăriţi, îi avertiză pe agresori. Prietenele mele cu Har vă vor păzi în locul meu chiar din prag.

Scuturã stupul pentru ultima oarã. Bâzâitul crescu în intensitate şi alte albine scăpară în odaie. Bondocul împietri, însă Barbă-Roşie ridică sabia, ca şi când ar fi vrut să se apere cu ea. Rănitul de pe jos scoase un gâlgâit şi se feri de ea când Molly ieşi afară cu spatele. Închise uşa şi propti stupul de ea. Trase capacul şi-l lovi cu piciorul înainte de a o lua la goană prin beznă.

– Burrich! strigă ea. Vin!

Nu o luă spre drum, ci spre pădure. Nu privi înapoi.

– Trezeşte-te, Fitz. Nu Meşteşugul mă chema, ci vocea blândă a lui Verity, aflat lângă mine. Ai văzut că sunt în siguranţă. Nu-i mai urmări, altfel vor vedea şi alţii prin ochii tăi unde se duc. Mai bine să nu ştii nici tu. Trezeşte-te.

Am deschis ochii în cortul luminat cu zgârcenie. Nu numai Verity, ci şi Kettle stătea lângă mine. Îşi subţiase buzele, dezaprobatoare. Regele avea o expresie severă, dar şi înţelegătoare. Vorbi înainte să deschid eu gura.

– Dacă aş crede că ai făcut-o intenţionat, aş fi foarte supărat pe tine. Ţi-o spun în faţă: Mai bine să nu ştii nimic de ei. Absolut nimic. Dacă mi-ai fi ascultat sfatul de la bun început, n-ar fi fost ameninţaţi în noaptea asta.

– Amândoi i-aţi urmărit? am întrebat în şoaptă.

Am fost mişcat. Amândurora le păsa de copilul meu.

– E şi moştenitoarea mea, sublinie Verity implacabil. Crezi că aş putea sta cu mâinile în sân, fără să iau măsuri dacă ar fi rănită? Clătină din cap spre

mine. Ţine-te departe de ei, Fitz. De dragul tuturor. Înţelegi?

Am dat din cap aprobator. Cuvintele lui nu mă puteau supăra. Mă hotărâsem deja că nu vreau să ştiu unde au dus-o Molly şi Burrich pe Nettle. Dar nu pentru că era moştenitoarea lui Verity. El şi Kettle se ridicară şi ieşiră din cort. M-am cuibărit sub pături. Bufonul, care până atunci stătuse proptit în cot, se întinse la loc.

– Îţi povestesc mâine, i-am spus.

Încuviinţă în tăcere. Avea ochii larg deschişi pe chipul palid. Cred că, până la urmă, s-a culcat şi el. Eu am rămas cu ochii deschişi pe întuneric. Ochi Întunecaţi veni şi se culcă lângă mine.

Ţi-a protejat puiul ca şi cum ar fi fost al lui, îmi spuse el calm. *Asta înseamnă haită.*

Voise să mă aline. Eu nu voiam alinare. În schimb, mi-am proptit palma de ceafa lui. *Ai văzut cum i-a înfruntat?* l-am întrebat cu mândrie.

O lupoaică desăvârşită, aprobă el.

Când a venit Starling să ne trezească, pe bufon şi pe mine, parcă nici nu dormisem. Am ieşit din cort întinzându-mă şi căscând, cu bănuiala că paza nu era tocmai necesară. Dar ultima parte a nopţii era blândă şi plăcută, iar cântăreaţa lăsase supa de carne să fiarbă încet, la marginea focului. Băusem deja jumătate de cană când catadicsi să apară şi bufonul.

– Starling mi-a arătat harpa ei aseară, i-am zis, în loc de salut.

Zâmbi, încântat.

– O lucrătură primitivă. „A, dar nu e decât rezultatul primelor sale încercări", se va spune despre ea într-o zi, adăugă el cu falsă modestie.

– Kettle zice că nu știi ce-i prudența.

– Nu, Fitz, nu știu. Ce facem aici?

– Eu? Ce mi s-a poruncit. Când mi se termină straja, plec pe dealuri să adun rămurele pentru o mătură. Ca să îndepărtez resturile de piatră din calea lui Verity.

– Într-adevăr, o îndatorire înălțătoare pentru un Catalizator. Iar profetul ce crezi că ar trebui să facă?

– Să profețească odată când se va termina dragonul. Mă tem că nu ne putem gândi la altceva până nu e gata.

Bufonul mișcă discret din cap.

– Nu cred că am fost chemați aici ca să facem mături și harpe. Mie mi se pare prea liniște, prietene. Liniștea dinaintea furtunii.

– Iată un gând plin de veselie, i-am zis eu posac, dar în sinea mea m-am întrebat dacă nu cumva are dreptate.

– Ai de gând să-mi povestești ce s-a întâmplat azi-noapte?

Când am terminat istorisirea, bufonul zâmbi larg.

– O fătucă îndrăzneață, observă el mândru, apoi lăsă capul pe-o parte, cu ochii la mine. Crezi că fetița va avea și ea Har? Sau Meșteșug?

Nu mă gândisem niciodată la asta.

– Sper că nu, i-am spus imediat.

Pe urmă, am cugetat la propriile mele cuvinte.

Nici nu se mijise de ziuă când se sculară și Verity, și Kettle. Bău fiecare o cană de supă în picioare, apoi plecară la dragon cu carnea după ei. Kettricken ieșise și ea din cortul lui Verity. Avea ochii înfundați în orbite, iar buzele strânse trădau înfrângere. Bău doar jumătate dintr-o cană și-o puse deoparte. Se întoarse în cort și reveni cu o pătură strânsă în formă de sac.

– Vreascuri, veni răspunsul sec la privirea mea întrebătoare.

– Atunci Ochi Întunecați și cu mine am face bine să te însoțim. Trebuie să adun rămurele și un băț mai lung. Iar lupul trebuie să mai facă și altceva, nu să doarmă toată ziua și să se îngrașe.

Iar ție ți-e frică să mergi în pădure fără mine.

Dacă e plin de scroafe ca aceea de ieri-alaltăieri, ai perfectă dreptate.

Poate Kettricken își aduce arcul?

Când m-am întors să-i propun să-l aducă, ea tocmai se apleca să intre în cort după el.

– În caz că mai dăm peste vreun porc, îmi explică ea când ieși.

Însă am avut parte de o expediție fără peripeții. Dealurile din vecinătatea carierei erau încântătoare. Ne-am oprit la pârâu, ca să bem apă și să ne spălăm. Un pui de păstrăv țâșni pe sub apă, iar lupul vru imediat să pescuiască. I-am spus să mai aștepte până termin de adunat lemnele pentru mătură. Veni după mine, nu foarte încântat. Am adunat rămurele și-am găsit o creangă lungă și dreaptă, din care să fac măturii coadă. Apoi am umplut sacul lui Kettricken cu vreascuri, pe

care am stăruit să le car eu, pentru ca ea să-şi poată folosi arcul. În drum spre tabără, ne-am oprit iar la pârâu. Am căutat un loc în care plantele atârnau în apă peste mal. L-am găsit aproape imediat. Apoi am petrecut mult mai mult timp decât am crezut pescuind. Kettricken nu mai văzuse cum se face, dar, după ce-i trecu nerăbdarea, prinse şi ea mişcarea. Am pescuit un soi de păstrăv necunoscut, cu pete roz pe burtă. Am prins zece bucăţi şi i-am curăţat pe loc, Ochi Întunecaţi înghiţind măruntaiele imediat ce le scoteam. Kettricken îi înşiră pe o ramură de salcie şi aşa ne-am întors în tabără.

Nu mi-am dat seama cât mă îmi liniştise spiritul excursia aceea paşnică până când am zărit stâlpul negru care păzea intrarea în carieră. Părea mai rău prevestitor decât înainte, ca un deget uriaş mustrător, ridicat să mă avertizeze că, da, era linişte acum, dar furtuna tot avea să vină. Am ridicat din umeri şi-am trecut de el. Meşteşugul meu devenise din nou mai sensibil. Stâlpul radia putere ademenitoare. În ciuda propriei mele voinţe, m-am oprit să studiez simbolurile gravate în el.

– Fitz? Vii? mă strigă Kettricken şi numai atunci mi-am dat seama câtă vreme stătusem cu ochii holbaţi la ele.

Am grăbit pasul şi i-am ajuns din urmă tocmai când treceau pe lângă fata călare pe dragon.

Evitasem locul intenţionat de la pătania bufonului. Am ridicat o privire vinovată spre amprentele argintii care străluceau încă pe pielea ei fără cusur.

– Cine-ai fost şi de ce ai făcut o sculptură atât de tristă? am întrebat-o, dar ochii ei de piatră de deasupra obrajilor pătaţi de lacrimi se mărginiră să mă privească rugător.

– Poate că nu şi-a putut termina dragonul, speculă Kettricken. Observi că labele din spate şi coada sunt încă prinse în piatră? Poate de-asta e aşa de tristă.

– De la bun început a lucrat sculptura tristă, nu-ţi dai seama? Că a terminat-o sau nu, partea de sus nu s-ar fi schimbat.

Kettricken mă privi mirată.

– Tot nu crezi că dragonul lui Verity va zbura când îl va termina? Eu, da. Dar, bineînţeles, mi-au rămas foarte puţine lucruri în care să cred. Foarte puţine.

Avusesem de gând să-i spun că mi se părea o poveste cântată de menestreli pentru copii, dar ultimele ei cuvinte îmi închiseră gura.

Înapoi la dragonul lui Verity, am legat mătura şi m-am apucat de măturat în duşmănie. Soarele se cătărase sus de tot pe cerul albastru strălucitor şi adia un vânticel plăcut. Era o zi minunată şi, o vreme, corvoada mă făcu să uit de toate. Kettricken deşertă vreascurile şi în curând plecă după altele. Ochi Întunecaţi se ţinu scai după ea. Am încuviinţat şi gestul lui Starling şi-al bufonului, care o urmară degrabă, fiecare cu câte-un sac improvizat. Odată ce-am îndepărtat piatra fărâmată şi praful, am văzut mai bine cât progresaseră Verity şi Kettle. Spatele negru al dragonului era atât de lucios, că aproape reflecta azurul cerului.

I-am spus asta lui Verity, fără să aştept un răspuns. Mintea şi inima lui erau devotate în întregime dragonului. Când discuta despre orice alt subiect, i se risipea concentrarea şi-i rătăceau minţile, dar când îmi vorbea despre dragon şi despre făurirea lui, devenea imediat regele Verity.

Peste câteva minute, ghemuit cum stătea sub piciorul dragonului, se dădu în spate pe călcâie. Se ridică şi pipăi grijuliu spatele dragonului cu mâna argintată. Am rămas fără suflare. În urma atingerii sale se trezi la viaţă o culoare. Degetul lui Verity colora spatele dragonului în turcoaz aprins, fiecare solz fiind mărginit cu argintiu. Culoarea pâlpâia o clipă, apoi dispărea. Verity scoase un sunet satisfăcut.

– Când dragonul va fi gata, culoarea va dăinui.

Fără să mă gândesc, am întins mâna spre animalul de piatră, dar Verity mă împinse imediat cu umărul.

– Nu-l atinge, mă avertiză, aproape gelos.

Probabil că îmi văzu uimirea, pentru că îi păru rău.

– Nu-l mai poţi atinge în siguranţă, Fitz. E prea...

Nu-şi încheie propoziţia, iar privirea începu să-i plutească, în căutarea cuvântului potrivit. Apoi probabil că uită de mine, pentru că se lăsă iar pe vine şi începu să lucreze la piciorul creaturii.

Nimic nu determină un om să se comporte mai copilăreşte decât faptul de a-l trata ca pe-un copil. Am terminat de măturat, am lăsat mătura deoparte şi am plecat. Nu m-a surprins prea tare când m-am pomenit că cercetez iar fata călare pe dragon. Îi spuneam „fata-de-pe-dragon“, pentru că nu consideram cele

două ființe entități separate. M-am urcat din nou pe piedestal lângă ea și din nou am simțit Harul fremătând în ea. Se ridica precum negurile și mă căuta flămând. Atâta nenorocire prizonieră în piatră!

– Nu pot face nimic pentru tine, i-am spus cu tristețe și parcă am simțit un răspuns din partea fetei.

Mă deprima să stau prea mult lângă ea. Dar, când am coborât, am observat ce mă alarmase. În jurul labei din spate a dragonului, cineva cioplise cu dalta capcana de piatră. M-am aplecat s-o examinez îndeaproape. Resturile de piatră și praful fuseseră îndepărtate, dar marginile erau noi și ascuțite. Bufonul, mi-am zis, chiar nu știa ce înseamnă prudența. M-am ridicat cu gând să-l caut imediat.

FitzChivalry. Întoarce-te imediat la mine, te rog.

Am scos un oftat. Probabil mai rămăseseră fragmente de piatră nemăturate. Iată din ce cauză stau eu departe de Molly, iar ea e nevoită să se apere singură. Întorcându-mă spre dragonul lui Verity, mi-am îngăduit să mă gândesc la lucruri interzise. M-am întrebat dacă își găsiseră adăpost și cât de grav rănit era Burrich. Fugiseră numai cu hainele de pe ei. Cum aveau să supraviețuiască? Sau îi atacaseră din nou oamenii lui Regal? O târâseră pe Molly și pe fetiță la Tradeford? Zăcea Burrich mort pe undeva?

Chiar crezi că s-ar putea întâmpla așa ceva fără ca tu să știi? Pe lângă asta, mi s-a părut absolut capabilă să se îngrijească de ea și de fetița ei. Și de Burrich, dacă tot veni vorba. Nu te mai gândi la ei. Și nu te mai compătimi. Am o sarcină pentru tine.

M-am întors la dragon şi-am pus mâna pe mătură. Curăţam de câteva minute când Verity catadicsi să mă bage în seamă.

– A, Fitz, iată-te. Se ridică, se întinse, îşi arcui spatele, să-şi mai alunge durerea. Vino cu mine.

L-am urmat la focul de tabără, unde îşi făcu de lucru punând apă la încălzit. Luă o bucată de carne prăjită, o privi, apoi spuse amărât:

– Ce n-aş da pentru o felie de pâine proaspătă coaptă de Sara! Ei, ce să-i faci... Se răsuci spre mine. Stai jos, Fitz, vreau să-ţi vorbesc. M-am gândit mult la tot ceea ce mi-ai spus şi vreau să-ţi dau o sarcină.

M-am aşezat încet pe un bolovan de lângă foc, scuturând din cap în sinea mea. Spunea numai aiureli, pentru ca în clipa următoare să-mi vorbească întocmai ca bărbatul care-mi fusese mentor atâta vreme. Nu-mi dădu răgaz să chibzuiesc la asta.

– Fitz, ai vizitat, pe drum încoace, locul dragonilor. Mi-ai spus că tu şi Ochi Întunecaţi aţi simţit viaţă în ei. Harul vostru, cum îi spui tu, a simţit viaţă. Iar dragonul acela, al lui Realder, aproape că s-a trezit când l-ai strigat pe nume.

– Acelaşi lucru îl simt de la fata călare pe dragon, în carieră.

Verity scutură trist din cap.

– Biata de ea, nu putem face nimic pentru ea, mă tem. S-a încăpăţânat să-şi păstreze forma umană şi astfel s-a reţinut de la a-şi hrăni dragonul. Aşa e acum, şi aşa va rămâne, probabil, pentru totdeauna. Am învăţat bine lecţia de la ea, măcar la atât a servit

greşeala ei. După ce îmi voi hrăni dragonul, nu voi avea nicio reţinere. Ar fi un sfârşit lamentabil, nu-i aşa, să fi ajuns atât de departe şi să fi sacrificat atâtea, pentru ca, la urmă, să mă aleg cu un dragon prins în capcană. Măcar greşeala asta să n-o fac.

Muşcă din bucata de carne şi căzu pe gânduri.

Am tăcut. Iar a uitat de mine. Câteodată nu puteam decât să aştept până ce gândurile lui îl aduceau la un subiect despre care putea vorbi inteligibil. Am observat o nouă pată argintie deasupra frunţii, de parcă s-ar fi şters de transpiraţie dintr-un gest reflex.

– Mai sunt ierburi de ceai? mă întrebă. Vreau să te întorci la dragoni. Vreau să vezi dacă îi poţi trezi cu Harul şi cu Meşteşugul tău. Când am fost acolo, oricât am încercat, n-am detectat nici urmă de viaţă în ei. M-am temut că dormiseră prea mult, că muriseră de foame, hrănindu-se numai cu visuri, până când n-au mai avut ce visa.

Starling lăsase o mână de urzici şi mentă uscată. Le-am pus cu grijă într-o oală şi-am turnat apă fierbinte peste ele. Până s-a făcut ceaiul, mi-am pus ordine în gânduri.

– Vrei să-mi întrebuinţez Harul şi Meşteşugul ca să trezesc la viaţă statuile dragonilor. Cum?

Verity ridică din umeri.

– Nu ştiu. În ciuda celor aflate de la Kestrel, tot nu ştiu destule despre Meşteşug. Când Galen a furat cărţile lui Solicity şi n-a mai vrut să ne instruiască pe Chivalry şi pe mine, ne-a dat o lovitură de maestru. Mă tot gândesc la asta. Complota de pe atunci să-l

urce pe tron numai pe fratele lui vitreg sau pur și simplu era avid de putere? Nu vom ști niciodată.

Atunci i-am pomenit de un lucru căruia nu-i mai dădusem glas până atunci:

– Nu înțeleg un lucru. Kettle spune că te-ai rănit singur când l-ai omorât pe Carrod cu Meșteșugul. Totuși, l-ai secat de puteri pe Galen și n-ai suferit deloc. Și nici Justin și Serene n-au avut de îndurat când au sorbit forțele regelui Shrewd.

– A goli pe cineva de Meșteșug nu e totuna cu a-l omorî izbindu-l cu Meșteșugul. Râse scurt, amar. Eu, care le-am făcut pe amândouă, știu bine care-i diferența. La sfârșit, Galen a preferat să moară decât să-mi cedeze mie toată puterea lui. Cred că și tatăl meu a făcut aceeași alegere. Bănuiesc că a făcut-o și ca să nu afle ei unde eram. Avem acum o idee vagă despre secretele pe care Galen a murit ca să le protejeze. Se uită la carnea din mâna lui și-o puse deoparte. Dar ceea ce ne preocupă pe noi acum e să-i trezim pe Străbuni. Tu privești în jur și-ți spui că e o zi minunată, Fitz. Eu văd o mare calmă și un vânt prielnic, care aduce Corăbiile Roșii pe țărmurile noastre. În timp ce eu cioplesc, răzuiesc și trudesc, locuitorii celor Șase Ducate mor sau sunt transformați în neoameni. Ca să nu mai spun că soldații lui Regal hărțuiesc și dau foc satelor de la hotarul Regatului Munților. Tatăl reginei mele se luptă pentru a-și proteja poporul de armata fratelui meu. Cum mă macină toate astea! Dacă ai putea să ridici dragonii în apărarea lor, și-ar putea lua zborul chiar acum.

– Şovăi în a-mi asuma o sarcină, când nu ştiu ce mi se cere, am spus, dar Verity mă întrerupse cu un zâmbet larg.

– Mie mi se pare că ieri exact asta mă implorai să faci, FitzChivalry.

Mă prinsese la înghesuială.

– Ochi Întunecaţi şi cu mine vom pleca mâine dimineaţă.

Se încruntă la mine.

– Nu văd niciun motiv să mai întârzii. Nu trebuie să faci o călătorie lungă, doar un pas ajutat de stâlp. Lupul însă nu poate trece prin piatră. Va trebui să rămână aici. Şi aş prefera să pleci acum.

Îmi spusese foarte calm să plec fără lup. Aş fi preferat să plec gol puşcă.

– Acum? Adică *imediat?*

– De ce nu? Ajungi acolo în câteva minute. Vezi ce poţi face. Dacă reuşeşti, voi afla imediat. Dacă nu, întoarce-te deseară, prin stâlp. Nu vom fi pierdut nimic încercând.

– Crezi că grupul de iniţiaţi nu mai reprezintă un pericol pentru mine?

– Pericolul e la fel de mare acolo ca şi aici. Acum du-te.

– Să-i aştept pe ceilalţi să se întoarcă şi să le spun unde am plecat?

– Le voi spune eu, FitzChivalry. Vrei să faci asta pentru mine?

Întrebarea nu avea decât un singur răspuns.

– Da. Plec acum. Am avut o ultimă ezitare. Nu știu să folosesc stâlpul.

– E simplu, ca și când deschizi o ușă, Fitz. Pune mâna pe el și te va sorbi prin Meșteșug. Uite, semnul ăsta – îl desenă cu degetul în praf – simbolizează locul dragonilor. Pui mâna pe el și treci prin stâlp. Ăsta – făcu alt desen în țărână – e simbolul carierei. Te va aduce înapoi aici.

Ridică ochii negri spre mine și mă sfredeli. Oare mă punea la încercare?

– Mă întorc deseară, i-am promis.

– Bine. Norocul să fie de partea ta.

Și cu asta, basta. M-am ridicat și-am lăsat focul în urmă, îndreptându-mă spre stâlp. Am trecut pe lângă fata-de-pe-dragon și-am încercat să nu-mi distragă atenția. În pădure, ceilalți adunau lemne de foc, iar Ochi Întunecați fugea în jurul lor.

Chiar pleci fără mine?

Nu voi lipsi mult, fratele meu.

Să mă întorc și să te aștept lângă stâlp?

Nu, supraveghează-o pe regină în locul meu, dacă vrei.

Cu plăcere. Azi a doborât o pasăre pentru mine.

I-am simțit admirația și sinceritatea. Ce e mai frumos pe lume decât o lupoaică pricepută la vânat?

Una care știe să împartă.

Să-mi păstrezi și mie ceva.

Poți să mănânci peștii, făcu el pe mărinimosul.

Am privit stâlpul care se ridica acum în fața mea. Iată simbolul. Simplu ca deschiderea ușii, spusese Verity. Atingi simbolul și treci prin stâlp. Poate.

Dar eu aveam emoţii şi cu greu m-am convins să ridic mâna şi să apăs piatra lucioasă. Am atins cu palma simbolul potrivit şi-am simţit zvâcnirea Meşteşugului. Am trecut dincolo.

De la un soare strălucitor, m-am trezit la umbră rece, cu câteva petice de soare. M-am îndepărtat de stâlpul negru şi înalt şi-am păşit pe iarba deasă. Aerul era greu de umezeală şi miros de plante. Crengile înţesate cu muguri prima oară când fusesem acolo se aplecau acum grele de frunze. Mă întâmpină un cor de insecte şi broaşte. Pădurea din jurul meu gemea de viaţă. După liniştea de mormânt din carieră, atmosfera de acolo era copleşitoare. Am stat să mă obişnuiesc cu ea câteva minute.

Mi-am coborât zidurile Meşteşugului prevăzător şi l-am trimis în explorare. În afară de stâlpul din spatele meu, n-am simţit atingerea altui Meşteşug. M-am relaxat puţin. Poate că explozia cu care Verity îl omorâse pe Carrod avusese un efect mai puternic decât credea el. Poate se temeau să-l provoace direct. M-a încălzit gândul acela când am pus piciorul pe vegetaţia abundentă.

În curând, eram ud până la genunchi. Nu pentru că aş fi călcat prin apă, ci pentru că ierburile acelea rebele prin care înotam erau încărcate de umezeală. Picura apă şi de pe lianele răsucite şi frunzele de deasupra capului. Nu mă deranja. Mă înviora, după stânca goală şi praful din carieră. Ceea ce fusese o potecă sălbatică prima oară când fusesem acolo devenise un culoar îngust printre plante înclinate şi

acaparatoare. Am ajuns la un pârâu susurând, puțin adânc, și-am cules o mână de năsturei, ca să am ce ciuguli pe drum. Mi-am promis că voi duce câțiva și în tabără la lăsarea serii, apoi m-am concentrat pe misiune. Dragonii. Unde erau dragonii?

Nu se mișcaseră, deși vegetația crescuse mai înaltă în jurul lor. Am zărit un ciot lovit de fulger pe care mi-l aminteam de prima oară și el m-a ajutat să găsesc dragonul lui Realder. Deja mă hotărâsem că el era cel mai promițător pentru început, pentru că simțisem Har intens în el. De parcă mi-ar fi fost de folos, am pierdut câteva minute ca să-l curăț de lujeri și de tulpinile agățătoare ude. Între timp, îmi veni o idee. Conturul animalului adormit la pământ urma conturul pământului de sub el. Nu părea să fi fost sculptat și adus acolo mai târziu, ci o ființă vie care se tolănise ca să se culce și nu se mai trezise.

Am încercat să mă conving că așa se întâmplase. Aceia erau Străbunii care se ridicaseră la chemarea regelui Wisdom. Au zburat spre coastă ca niște păsări uriașe, i-au învins pe pirați și i-au gonit de pe țărmurile noastre. Au căzut din ceruri pe corăbii, împinse de vântul care le bătea în aripi. Și la fel s-ar ridica și acum, dacă am putea să-i trezim.

– Voi încerca, am spus cu glas tare, apoi m-am corectat: Îi voi trezi și am căutat să-mi alung orice urmă de îndoială.

Am dat târcoale dragonului lui Realder, încercând să mă hotărăsc cum să încep. De la capul reptilian, în formă de ic, la coada țepoasă, dragonul acela întruchipa

esența legendelor. Cuprins de admirație, i-am mângâiat solzii scânteietori. Harul se unduia prin el leneș, ca fuioarele de fum. M-am silit să cred în viața care pâlpâia în el. Să fi fost un sculptor capabil să făurească o creație care să imite viața cu atâta forță? În vârful aripilor, dragonul avea sfere osoase, ca gâscanii. Nu mă îndoiam că puteau trânti un bărbat la pământ. Țepii din coadă erau încă ascuțiți și amenințători. Îmi și imaginam coada izbind frânghii și vâslași, tăind, despicând, smulgând.

– Realder, am strigat, Realder!

Niciun răspuns. Niciun murmur de Meșteșug ori tresăltare de Har. Ei, mi-am zis, doar știusem de la început că nu avea să fie floare la ureche. În următoarele ore, am încercat să trezesc animalul în toate felurile care mi-au venit în minte. Mi-am lipit fața de obrazul lui solzos și-am pătruns cu mintea în piatră cât de adânc am reușit să ajung. Nimic. Parcă aș fi vorbit cu viermii pământului. Am acoperit reptila cu trupul meu și mi-am contopit sinele cu ea. Am încercat să mă apropii de Harul care pâlpâia leneș în ea. Am copleșit-o cu afecțiune. I-am dat poruncă fermă. Eda mi-e martoră, am și amenințat-o cu consecințe cumplite, dacă nu se ridica la chemarea mea. Zadarnic. M-am agățat și de-un fir de pai. I-am adus aminte dragonului de bufon. Nimic. M-am gândit la visul pe care l-am împărtășit cu bufonul. M-am concentrat pe toate detaliile femeii purtând coroana cu creste de cocoș pe care am reușit să mi le amintesc. I-am oferit-o dragonului. Nu l-a impresionat. Am încercat metode

simple. Verity spusese că ar putea fi flămânzi. Mi-am imaginat bazine cu apă rece și proaspătă, pești argintii grași, așteptând să fie mâncați. Mi-am imaginat și o bătălie în care dragonul lui Realder era devorat de unul mai puternic și i-am oferit și tabloul acela. Nimic.

Am îndrăznit să comunic cu regele meu. *Dacă există viață în statuile acestea, e atât de firavă și atât de adânc îngropată, că nu pot ajunge la ea.*

M-a tulburat puțin când nu s-a deranjat să-mi răspundă. Dar poate că și el considera încercarea mea o măsură disperată, cu puține șanse de reușită. Am lăsat în pace dragonul și-am rătăcit o vreme de la un animal de piatră la altul. Le-am dat târcoale cu Harul, căutându-l pe cel în care ar viața ar licări mai veselă. Odată mi s-a părut că l-am găsit, dar când l-am cercetat mai atent, am descoperit că un șoarece de câmp își făcuse cuib sub pieptul lui.

Am ales un altul, cu coarne de cerb, și am încercat din nou fiecare metodă pe care o încercasem și cu dragonul lui Realder, fără niciun rezultat. Lumina zilei începea deja să pălească. Pășind printre copaci în drum spre stâlp, m-am întrebat dacă Verity chiar se aștepta să reușesc. Tenace, m-am dus de la statuie la statuie și-am încercat încă o dată să le trezesc. Probabil asta m-a salvat. M-am îndreptat de spate, crezând că simt Harul fremătând mai puternic de la statuia vecină. Dar, când am ajuns la ea – mistrețul acela înaripat, cu colți curbați și ascuțiți – mi-am dat seama că venea din spatele ei. Am ridicat ochii și-am privit

printre copaci, crezând că voi zări o căprioară sau un mistreț viu, dar am zărit un bărbat cu sabia scoasă, stând cu spatele la mine.

M-am lăsat pe vine la dăpostul mistrețului înaripat. Mi se uscă gura, inima porni să-mi bată de să-mi spargă pieptul. Nu era nici Verity, nici bufonul, mi-am dat seama dintr-o privire, ci un bărbat mai scund decât mine, cu păr castaniu, care, după cum ținea sabia, știa și s-o mânuiască cu pricepere. Purta uniformă aurie cu maro. Nu era Burl cel umflat, nici Will cel suplu și întunecat. Un alt bărbat, dar tot de-al lui Regal.

O singură clipă mi-a fost de-ajuns ca să înțeleg. Cum am putut să fiu atât de prost? Îi omorâsem pe oamenii și caii lui Will și Burl și le aruncasem proviziile. Ce altceva să facă, dacă nu să-i ceară lui Regal, prin Meșteșug, alte ajutoare și provizii? Cu atâtea încăierări la granița Regatului Munților, ar fi fost foarte simplu pentru câțiva soldați să se strecoare în regat, să ocolească orașul Jhaampe și să meargă pe drumul Meșteșugului. Mormanul de grohotiș era o piedică, dar nu una imposibil de trecut. Regal se pricepea foarte bine să riște viața oamenilor. M-am întrebat câți încercaseră să-l treacă și câți supraviețuiseră. Eram acum sigur că Will și Burl aveau din nou toate cele necesare.

Atunci mă săgetă un gând înfricoșător. Bărbatul care mă pândea putea fi un inițiat. Nimic nu-l oprea pe Will să-i instruiască pe alții. Avea toate cărțile și manuscrisele lui Solicity din care să se inspire și, cu

toate că înclinația spre Meșteșug nu era ceva obișnuit, nu era nici extrem de rară. În câteva momente, închipuirea mea făcu dintr-un singur bărbat o armată de soldați, toți știind, într-o oarecare măsură, să întrebuințeze Meșteșugul, toți devotați orbește lui Regal. M-am proptit de statuie ca să-mi controlez respirația, în ciuda fricii care curgea prin mine. O clipă, disperarea puse gheara pe mine. Mi-am dat seama de imensitatea resurselor pe care Regal le putea folosi împotriva noastră. Nu era vorba de o simplă răzbunare între noi doi, ci de un rege, un rege cu oști și multă putere, trimisă ca să-i extermine pe cei pe care-i stigmatizase drept trădători. Singurul lucru care-l ținuse pe Regal cu mâinile legate până atunci era teama că s-ar putea face de râs dacă s-ar fi descoperit că Verity trăiește. Acum, în ținutul acesta îndepărtat, nu mai avea de ce să se teamă. Îi putea pune pe soldați să-i omoare pe fratele și pe nepotul lui, pe cumnata lui, pe toți martorii. Apoi, grupul lui de inițiați s-ar fi descotorosit de soldați.

Asemenea gânduri îmi treceau prin cap cu viteza cu care spintecă fulgerul întunericul cel mai gros. Am văzut toate detaliile, într-o clipă. În următoarea, am știut că trebuie să ajung la stâlp și înapoi la carieră, să-l previn pe Verity. Dacă nu era deja prea târziu.

Imediat ce mi-am stabilit un scop, m-am calmat. Am vrut să-l caut pe Verity cu Meșteșugul, dar m-am răzgândit imediat. Până nu-mi cunoșteam dușmanul mai bine, nu aveam să risc să mă expun în fața lui. Vedeam lucrurile clar, de parcă erau piesele din jocul

lui Kettle. Piese pentru a captura sau pentru a nimici. Bărbatul stătea între mine și stâlp. Era de așteptat. Acum trebuia să aflu dacă mai erau și alții. Mi-am scos cuțitul de la curea; sabia nu putea fi folosită în tufișuri dese. Am tras adânc aer în piept și m-am îndepărtat tiptil de lângă mistrețul de piatră.

Știam, cât de cât, unde mă aflu. Asta mi-a fost de mare folos când m-am deplasat de la un dragon la un copac și de la copac la un ciot vechi. Până la lăsarea întunericului, știam că sunt trei bărbați și că păzesc stâlpul. Nu cred că veniseră să mă vâneze pe mine, ci să împiedice pe oricine, cu excepția inițiaților lui Regal, să-l folosească. Le-am găsit urmele în locul prin care s-au abătut de la drumul Meșteșugului; erau proaspete, deci nu veniseră de mult. Puteam, așadar, să contez pe faptul că nu erau inițiați, pentru că veniseră pe drum, nu cu ajutorul stâlpului. Totuși, erau probabil soldați tare pricepuți. N-am ignorat ideea că Will și Burl ar putea fi pe-aproape, capabili să apară acolo în orice moment, cu ajutorul stâlpului. Așa că mi-am ținut ridicate zidurile din jurul minții și le-am întărit. Și m-am pus pe așteptat. Când va vedea că nu mă întorc, Verity își va da seama că am pățit ceva. Nu-l credeam atât de imprudent, încât să treacă prin stâlp în căutarea mea. Ca să fiu sincer, nu credeam că și-ar părăsi dragonul prea mult timp. Trebuia să ies de-acolo cum mă ducea capul.

Odată cu întunericul, apărură și gâzele. Sute de roiuri de insecte care înțepau și mușcau și obișnuita gâză care se încăpățâna să-mi bâzâie pe la ureche. Începură

să se lase negurile, umezindu-mi hainele ca să simt răcoarea până în oase. Gărzile aprinseseră un foc mic. Am simțit miros de turte puse la copt și m-am întrebat dacă i-aș putea omorî înainte să le mănânce pe toate. Am râs în hohote în sinea mea și m-am apropiat mai mult de ei neauzit, ca o fantomă. Noaptea, focul și mâncarea presupuneau și statul de vorbă. Cei trei vorbeau puțin și mai mult în șoaptă. Nu dădeau doi bani pe însărcinarea primită. Drumul cel lung și negru îi făcuse pe unii să-și piardă mințile. Dar în noaptea aceea nu drumul îi călca pe nervi, ci dragonii. Am auzit destule ca să-mi confirme bănuielile. Erau trei la număr și păzeau stâlpul. Alți doisprezece îl păzeau pe cel din piața unde avusese bufonul viziunea. Grupul de inițiați căuta să-l blocheze pe Verity, să nu aibă pe unde scăpa.

Am simțit o oarecare ușurare la gândul că le va lua și lor la fel de mult ca nouă să ajungă la carieră. Cel puțin în noaptea asta, Verity și ceilalți nu erau în pericol să fie atacați. Dar era doar o chestiune de timp. Mi-am întărit hotărârea de a mă întoarce în tabără cu ajutorul stâlpului cât mai repede. Nu aveam de gând să mă lupt cu cei trei bărbați. Rămânea să le vin de hac printr-o ambuscadă, unul câte unul, o faptă de vitejie care nici lui Chade nu cred că i-ar fi reușit. Sau să creez o diversiune ca să-i îndepărtez cât mai mult de mine și să pot fugi la stâlp.

M-am îndepărtat de ei atât cât să fiu sigur că nu mă aud și am început să culeg surcele uscate. Nu era o treabă ușoară într-un loc cu atâta vegetație și verdeață,

dar am strâns un braţ plin. Îmi făcusem un plan simplu. Fie că avea să-mi reuşească, fie că nu, altă şansă nu aveam; erau prea prudenţi ca să mi-o ofere.

M-am gândit unde anume pe stâlp era simbolul carierei şi m-am dus la dragonii care se aflau exact vizavi de el. Dintre aceştia, l-am ales pe cel mai fioros, cu smocuri la urechi, pe care îl remarcasem şi la prima vizită. Avea să arunce o umbră frumoasă. Am curăţat iarba şi frunzele ude din spatele lui şi acolo am aprins focul. Nu aveam lemne decât pentru unul mic, dar speram să fie de ajuns. Voiam suficientă lumină şi fum ca să fiu misterios, dar nu şi să mă dau de gol. Am aţâţat focul şi m-am îndepărtat de el pe întuneric. Culcat pe burtă, m-am târât cât mai aproape de stâlp. Acum nu-mi rămânea decât să aştept până când gărzile aveau să observe flăcările. Speram ca măcar unul din bărbaţi să meargă să vadă ce se petrece, iar ceilalţi doi se vor uita după el. Atunci aveam să ţâşnesc, să ating stâlpul şi să dispar.

Numai că gărzile n-au sesizat focul. Din punctul meu de observaţie, era foarte vizibil. Se ridica fum şi o lumină trandafirie printre copaci, reliefând parţial silueta dragonului. Sperasem că ea le va stârni interesul, dar bloca flăcările prea bine. Mi-am zis că o mână de pietre bine plasate le va atrage atenţia asupra lor. Am pipăit solul, dar am găsit numai plante crescând în humusul moale. După o aşteptare interminabilă, mi-am dat seama că focul meu se stinge şi gărzile tot nu-l observaseră. Încă o dată m-am furişat la o distanţă sigură de ele. Încă o dată am adunat

vreascuri pe întuneric. Pe urmă, nasul şi ochii mei m-au călăuzit la focul care ardea mocnit.

Frate, ai plecat de mult. Eşti teafăr? Gândul firav al lui Ochi Întunecaţi exprima îngrijorare.

Sunt vânat. Stai liniştit. Vin imediat ce pot. L-am îndepărtat blând pe lup din minte şi m-am strecurat spre flăcările amorţite.

Am aruncat peste ele alte vreascuri şi-am aşteptat să se aprindă. Tocmai mă retrăgeam, când am auzit soldaţii ridicând vocile bănuitori. Nu cred că am fost neglijent. Numai ghinionul a fost de vină că, atunci când m-am furişat de la adăpostul unui dragon la al unui copac, un soldat a ridicat torţa şi mi-a luminat umbra.

– Un bărbat! Acolo! ţipă unul din ei, iar doi se năpustiră asupra mea.

M-am strecurat tiptil în tufărişul umed.

Unul din soldaţi se împiedică şi căzu, înjurând, într-o încâlceală de lujeri căţărători, dar al doilea era iute de picior. Mă ajunse cât ai zice peşte şi jur că am simţit curentul de aer stârnit de prima lovitură a sabiei lui. M-am ferit ţâşnind în faţă şi m-am pomenit că pe jumătate sar, pe jumătate cad peste mistreţul de piatră. M-am lovit zdravăn la genunchi de spinarea lui tare şi-am căzut pe partea cealaltă a statuii. Am sărit imediat în picioare. Urmăritorul făcu un salt înainte învârtind sălbatic sabia. Sigur m-ar fi tăiat în două, dacă nu şi-ar fi agăţat piciorul de unul din colţii curbaţi şi ascuţiţi ai mistreţului. Se împiedică şi căzu în celălalt colţ, care ieşea ca un iatagan din râtul roşu al animalului. Nu ţipă. L-am văzut că

vrea să se ridice, dar partea curbată a colțului îi intrase în corp. Am sărit în picioare, cu gândul la al doilea bărbat care mă urmărise și mi-am luat picioarele la spinare prin întuneric. În urma mea răsună un țipăt prelung de durere.

Am reușit să-mi stăpânesc destul de bine firea ca să fug în cerc. Aproape că am ajuns la stâlp, când am simțit o adiere de Meșteșug. Mi-am adus aminte când am simțit-o ultima oară. Era atacat Verity în carieră? Un soldat rămăsese lângă stâlp, dar am hotărât că-i mai bine să risc ascuțișul sabiei lui, ca să mă întorc la regele meu. Am ieșit din adăpostul copacilor, gonind spre stâlp, în vreme ce bărbatul se holba în direcția focului meu, de unde se auzeau țipetele camaradului său rănit. Altă mlădiță de Meșteșug se frecă de mintea mea.

– Nu, nu risca! am țipat, când regele meu apăru prin stâlp, cu sabia prăfuită și boantă în mâna lui strălucind ca argintul. Ieși în spatele gărzii care, auzind țipătul meu prostesc, se întoarse către stâlp și dădu să-l atace pe Verity cu sabia ridicată, în timp ce pe față i se întipări o expresie de groază.

La lumina focului aprins de gărzi, Verity arăta ca un demon coborât dintr-o legendă. Era plin de pete argintii pe față, pentru că și-o atinsese din nebăgare de seamă, în vreme ce mâinile și brațele îi străluceau ca argintate. Obrajii supți, hainele zdrențuite, ochii negri ca smoala ar fi băgat spaima în oricine. Trebuie să recunosc că soldatul lui Regal se purtă admirabil: rămase pe poziție, pară prima lovitură a lui Verity

și-o răsuci. Cel puțin așa își închipui. De fapt, Verity se folosi de un vechi truc de-al lui, pentru că învălui cu sabia lui pe cea a gărzii. Lama ar fi trebuit să taie mâna acesteia din încheietură, dar tăișul bont se opri în os. Cu toate acestea, soldatul scăpă sabia. Când căzu în genunchi strângându-și rana sângerândă cu mâna, Verity atacă din nou, de-a curmezișul gâtului dușman. Am simțit un nou freamăt de Meșteșug. Singura gardă rămasă veni în fugă spre noi dintre copaci. Îl fixă pe Verity și scoase un urlet îngrozit. Se opri în loc. Verity făcu un pas către ea.

– Regele meu, destul! Hai să plecăm! i-am strigat. Nu voiam să riște a doua oară pentru mine.

Însă Verity privi în jos, la sabia lui. Se încruntă. Brusc, apucă lama cu stânga chiar de sub mâner și-o trase printre degetele lui sclipitoare. Am rămas cu gura căscată. Sabia pe care o flutura acum strălucea și se termina cu un vârf ascuțit perfect. Chiar la lumina torțelor, tot vedeam unduirea metalului îndoit de multe ori pe lamă. Regele îmi aruncă o privire.

– Ar fi trebuit să știu că pot s-o fac. Îi miji pe buze un pui de zâmbet, apoi ridică sabia spre bărbatul celălalt. Când ești gata, îl provocă cu glas calm.

Ce s-a întâmplat în continuare m-a lăsat mut de uimire. Soldatul căzu în genunchi, aruncându-și arma în iarba din față.

– Regele meu, eu te cunosc, chiar dacă tu nu mă cunoști. Accentul de Buck se trăda în vorbele lui împleticite. Domnul meu, ni s-a zis că ai murit. Ai murit pentru că regina ta și bastardul au conspirat

împotriva ta. Pe ei ni s-a spus că poate îi vom găsi aici. Ca să mă răzbun pe ei am venit aici. Te-am slujit cu credință la Buck, domnul meu, iar acum, că trăiești, cu aceeași credință îmi voi sluji regele.

Verity mijii ochii spre el în lumina aruncată de torța pâlpâitoare.

– Ești Tig, nu-i așa? Băiatul lui Reaver?

Soldatul făcu ochii mari. Nu-i venea să creadă că regele îl recunoștea.

– Tag, regele meu. Îmi servesc regele, la fel ca tata, înaintea mea.

Vorbise cu glas tremurat, fără să-și ia ochii de la vârful lamei îndreptate spre el. Verity lăsă arma jos.

– Spui adevărul, băiete? Sau vrei să-ți salvezi pielea?

Tânărul soldat îl privi pe Verity și avu curajul să-i zâmbească.

– Nu am de ce să mă tem. Prințul pe care l-am slujit n-ar lovi un bărbat îngenuncheat și fără armă. Îndrăznesc să spun că nici regele n-o va face.

Poate că niciun alt cuvânt nu l-ar fi convins pe Verity. În ciuda oboselii, zâmbi și el.

– Dacă așa e, Tag, atunci du-te. Du-te cât de repede poți și în liniște cât mai mare, pentru că aceia care te-au folosit te vor omorî dacă vor afla că-mi ești credincios. Întoarce-te la Buck. Iar în drum spre casă, și când ajungi acolo, spune-le tuturor că mă voi întoarce. Că o voi aduce cu mine pe regina mea cea bună și adevărată, ca să ne urcăm pe tron, și că moștenitorul meu îl va pretinde după mine. Iar când ajungi la castelul Buckkeep, du-te la soția fratelui meu.

Spune-i lui Lady Patience că ţi-am poruncit să intri în slujba ei.

– Am înţeles, regele meu. Rege Verity?

– Ce este?

– Mai vin şi alţi soldaţi. Noi suntem doar avangarda... Tăcu puţin şi-şi înăbuşi emoţia. Nu acuz pe nimeni de trădare, cu atât mai puţin pe fratele tău. Dar...

– Nu te preocupa tu de asta, Tag. Ceea ce te-am rugat să faci e important pentru mine. Du-te degrabă şi nu provoca pe nimeni în drumul tău, însă du cu tine vestea pe care ţi-am dat-o.

– Am înţeles, regele meu.

– Acum, îi propuse Verity.

Tag se ridică, îşi luă sabia şi-o vârî în teacă, apoi se făcu nevăzut în întuneric. Verity se întoarse către mine cu o privire triumfătoare.

– Vom reuşi! îmi spuse el calm.

Îmi arătă hotărât stâlpul. Am pus palma pe simbolul carierei şi m-am împleticit în braţele Meşteşugului. Verity sosi imediat în spatele meu.

37
HRĂNIND DRAGONUL

În acel ultim an, pe la mijlocul verii, situația din cele Șase Ducate era disperată. Castelul Buckkeep, atât de multă vreme ocolit de pirați, a fost asediat pe neașteptate. Pirații puseseră stăpânire pe Insula Cornului și turnurile ei de pază la mijlocul iernii anterioare. Forge, primul sat care a căzut victimă plăgii care-i poartă numele, devenise demult punct de aprovizionare cu apă pentru Corăbiile Roșii. De la o vreme, se zvonea că navele de pe Insula Străină ancorează lângă Insula Pânzei și fusese văzută Corabia albă, care scăpa tuturor. Aproape toată primăvara, nicio navă n-a plecat și n-a acostat în Portul Buck. Declinul negoțului s-a resimțit nu doar în Buck, ci și în fiecare oraș de negustori de pe râul Buck, râul Ursului și râul Vin. Corăbiile Roșii deveniseră brusc o realitate pentru negustorii și lorzii din Tilth și Farrow.

Dar, la mijlocul verii, Corăbiile Roșii au venit în orașul Buckkeep. Au acostat în toiul nopții, după câteva săptămâni de liniște înșelătoare. Lupta a însemnat apărarea sălbatică a unor locuitori încolțiți, dar și înfometați și aduși la sapă

de lemn. Aproape fiecare clădire din lemn a ars până în temelii. S-a estimat că numai un sfert din locuitorii orașului au reușit să fugă pe dealurile abrupte în castelul Buckkeep. Deși Lordul Bright se străduise să reconsolideze și să aprovizioneze castelul, numeroasele săptămâni de lipsuri își lăsaseră amprenta asupra lui. Fântânile adânci din castel le-au asigurat o rezervă importantă de apă proaspătă, dar celelalte lucruri necesare de-abia se mai găseau.

Catapultele și alte mașinării de război existau de decenii întregi pentru a proteja gura râului Buck, dar Lordul Bright le deviase pentru a apăra castelul. Neprovocate, Corăbiile Roșii au navigat în susul râului Buck, ducând flagelul războiului și-al neoamenilor adânc în interiorul celor Șase Ducate, precum o otravă care se răspândește în corp și urmează o venă spre inimă.

Când Corăbiile Roșii au ajuns să amenințe însuși Tradefordul, lorzii de Farrow și Tilth aveau să descopere că o mare parte din armata celor Șase Ducate fusese trimisă departe, în teritoriu, la Lacul Albastru și dincolo de el, chiar la hotarele cu Regatul Munților. Nobilii din aceste ducate aflară brusc că numai gărzile lor personale îi mai puteau apăra de moarte și ruină.

Am ieșit din stâlp în mijlocul unui cerc de oameni cumplit de agitați. Primul lucru care mi s-a întâmplat a fost că am căzut pe spate împins de două labe de lup, iar când apăru Verity era să cadă peste mine.

Am făcut-o să mă înțeleagă, am făcut-o să înțeleagă că ești în pericol și ea l-a convins să se ducă după tine. Am făcut-o să mă înțeleagă, am făcut-o să mă înțeleagă!

Ochi Întunecaţi nu mai putea de bucurie, ca un pui. Mă împinse cu botul în obraz, mă muşcă de nas şi pe urmă se aruncă la pământ, proptindu-se în poala mea.

– A reuşit să trezească un dragon! Nu l-a trezit de tot, dar l-am simţit mişcându-se! Încă mai putem să-i trezim pe toţi!

Cel cuprins de extaz era Verity, râzând şi strigându-le celorlalţi vestea bună, în timp ce păşea peste noi. Flutură sabia lucioasă deasupra capului, vrând parcă să provoace luna. Habar n-aveam despre ce vorbeşte. Şedeam pe pământul neted şi mă holbam la cei din jurul meu. Bufonul arăta palid şi obosit; Kettricken, oglinda veşnică a lui Verity, zâmbea la exaltarea lui. Starling ne privea pe toţi cu ochi lacomi de menestrel, memorând fiecare detaliu. Iar Kettle, cu mâinile şi braţele argintii până la cot, îngenunche prudentă lângă mine ca să mă întrebe:

– Eşti teafăr, FitzChivalry?

M-am uitat la braţele şi la degetele ei argintate.

– Ce-ai făcut?

– Numai ce-a fost necesar. Verity m-a dus la râul din oraş. Acum vom munci cu mai multă râvnă. Cu tine ce s-a întâmplat?

Nu i-am răspuns. L-am pironit pe Verity cu o privire cruntă.

– M-ai trimis acolo ca să nu vin după tine! Ai ştiut că nu pot trezi dragonii, dar ai vrut să nu-ţi stau în cale!

Nu-mi puteam ascunde indignarea la gândul că fusesem trădat. Verity îmi zâmbi larg, ca odinioară, arătându-mi că nu avea niciun fel de regrete.

– Ne cunoaştem foarte bine unul pe celălalt, nu-i aşa? mă întrebă el, în loc de scuză. Zâmbetul i se lăţi şi mai mult. Da, te-am trimis să faci calea mânzului. Dar păcălit eu am fost, până la urmă, pentru că ai reuşit. Ai trezit un dragon sau cel puţin l-ai făcut să se mişte.

Am negat clătinând din cap.

– Ba da. Probabil că ai simţit unduirea aceea de Meşteşug înainte de a ajunge eu la tine. Ce-ai făcut, cum de l-ai convins să se mişte?

– A murit un om spintecat de colţii mistreţului, i-am răspuns pe un ton fără inflexiuni. Poate că aşa se trezesc dragonii. Când moare cineva.

Nu pot spune cât de rănit mă simţeam. Luase lucrul mi s-ar fi cuvenit mie şi i-l dăduse lui Kettle. Apropierea aceea determinată de Meşteşug mi-o datora mie, nu altuia. Cine altcineva mai bătuse atâta drum pentru el? Cum putea să nu-mi îngăduie să-i cioplesc dragonul?

Era foamea de Meşteşug, pură şi absolută, dar eu n-o ştiam atunci. Pe vremea aceea, nu simţeam decât legătura perfectă dintre el şi Kettle şi refuzul lui categoric de a mă include şi pe mine în ea. Mă alunga în afara zidurilor lui cu atâta fermitate, de parcă aş fi fost Regal. Eu îmi părăsisem nevasta şi copilul şi traversasem cele Şase Ducate ca să-l slujesc, iar acum el mă respingea. Ar fi trebuit să mă ducă la râu, să-mi fie alături în timp ce trăiam experienţa aceea. Nu mă crezusem capabil de atâta gelozie. Ochi Întunecaţi lăsă zburdatul pe lângă Kettricken şi-şi vârî capul sub

brațul meu. L-am frecat sub bărbie și l-am îmbrățișat. El, cel puțin, era al meu.

M-a înțeles, repetă el agitat. *Am făcut-o să mă înțeleagă și ea i-a spus că trebuie să plece.*

Venind să se așeze lângă mine, Kettricken îmi spuse:

– Nu mi-a dat pace senzația că ai nevoie de ajutor. Mi-a luat mult să-l conving, dar, până la urmă, Verity a lăsat dragonul și-a plecat după tine. Ești rănit?

M-am ridicat în picioare anevoie și m-am curățat de praf.

– Numai în mândrie, pentru că regele meu mă tratează ca pe-un copil. Ar fi putut să-mi spună că preferă tovărășia lui Kettle.

Scânteia din ochii lui Kettricken îmi aduse aminte cui vorbesc, dar regina își mască bine suferința, mărginindu-se să-mi spună:

– Zici că a fost omorât un om?

– Nu de mâna mea. A căzut cu burta în colțul mistrețului de piatră pe întuneric și i-a spintecat-o. Dar n-am văzut să se miște niciun dragon.

– Nu când moare cineva, ci când se revarsă viața lui, rosti Kettle către Verity. Cred că așa îi trezești. Cum stârnește câinele mort de foame mirosul de carne proaspătă. Sunt flămânzi, regele meu, dar tot îi mai putem trezi. Cu condiția să găsești o cale de a-i hrăni.

– Nu-mi place deloc ce spui! am sărit eu.

– Nu e vorba că ne place sau nu, zise Verity răspicat. Aceasta e natura dragonilor. Trebuie hrăniți, și numai viața îi hrănește. Trebuie sacrificată de bunăvoie

pentru a-i trezi. Dar ei vor lua ceea ce au nevoie pentru a rezista, odată ce-şi iau zborul. Ce crezi că le-a oferit regele Wisdom în schimbul înfrângerii Corăbiilor Roşii?

Kettle arătă cu un deget mustrător spre bufon.

– Bagă bine de seamă, bufonule, şi pricepe de ce eşti aşa de ostenit. Când ai atins-o cu Meşteşugul, ai creat o legătură între voi doi. Te atrage spre ea acum, iar tu crezi că te duci la ea din compasiune. Dar va lua de la tine tot ce are nevoie. Chiar dacă e vorba de viaţa ta.

– Nimeni nu vorbeşte cu cap aici, am declarat. Atunci, ca şi când mi s-ar fi întors acasă mintea rătăcită, am exclamat: Regal a trimis soldaţi. Sunt în drum spre noi, mai au cel mult câteva zile şi ne-ajung. Bănuiesc că se grăbesc şi călătoresc fără prea multe bagaje. Soldaţii care păzesc stâlpul sunt puşi acolo ca să-l împiedice pe Verity să scape.

De-abia mai târziu, în noaptea aceea, le-am pus pe toate cap la cap. Kettle şi Verity se duseseră într-adevăr la râu, aproape imediat după plecarea mea. Se folosiseră de stâlp ca să coboare în oraş, iar acolo Kettle îşi spălase mâinile în apa râului, iar Verity îşi recăpătase puterile. Fiecare licăr argintiu de pe braţele ei trezea în mine o foame de Meşteşug la fel de nestăvilită ca pofta trupească. Mi-am ascuns-o faţă de mine şi-am încercat s-o ascund şi de Verity. Nu cred că am reuşit să-l păcălesc, însă nu m-a silit s-o înfrunt. Mi-am mascat invidia cu alte scuze. Le-am spus furios amândurora că numai printr-un noroc chior n-au dat peste

inițiați în oraș. Verity îmi replicase calm că știuse de la bun început ce risc își asumă. Într-un fel, cu atât mai mult m-a durut că și furia mea îl lăsa rece.

La întoarcerea din oraș, îl găsiseră pe bufon cioplind piatra care-o ținea prizonieră pe fata-de-pe-dragon. Curățase o porțiune din jurul unui picior și se apucase să-l elibereze pe celălalt. Laba animalului era încă un ciot fără formă, dar el insista că simte piciorul intact în piatră. Era convins că fata nu voia de la el decât să-i elibereze dragonul din închisoarea aceea. Bufonul tremura de oboseală când l-au găsit. Kettle insistase să se culce imediat. Luă ultima rămășiță de scoarță de spiriduș, fiartă și răsfiartă, și-o măcină cât se poate de fin, ca să-i fiarbă încă o porție de ceai. În ciuda drogului, el rămăsese detașat și istovit și nici măcar nu se interesă ce se întâmplase cu mine. Am fost foarte îngrijorat din cauza lui.

Vestea despre Regal puse pe toată lumea pe jar. După ce-am mâncat, Verity îi trimise pe Starling, pe bufon și pe lup la gura carierei, să stea de pază. Eu am rămas puțin lângă foc, cu o cârpă umedă în jurul genunchiului umflat și vânăt. Pe piedestalul dragonului, Kettricken nu lăsa focurile să se stingă, iar Verity și Kettle ciopleau. Ajutând-o pe bătrână să caute scoarța de spiriduș rămasă, Starling găsise semințele de carris pe care mi le dăduse Chade. Kettle le luase imediat și pregătise o băutură întăritoare pe care o împărțea cu Verity. Zgomotul pe care îl făceau lucrând răsuna într-un ritm înfricoșător.

Găsiseră şi seminţele de coroana-soarelui pe care le cumpărasem cu foarte multă vreme în urmă, ca înlocuitoare pentru scoarţa de spiriduş. Cu un zâmbet viclean, Starling mă întrebă de ce le car cu mine. Când i-am explicat, izbucni în râs şi, printre hohote, îmi spuse că lumea le considera afrodiziace. Mi-am adus aminte de cuvintele bărbatului care mi le vânduse şi-am dat din cap pentru mine. Mi-am dat seama de situaţia caraghioasă, dar n-am găsit puterea să zâmbesc.

După ce-am stat un timp singur lângă focul pentru gătit, l-am căutat pe Ochi Întunecaţi. *Cum merge?*

Un oftat. *Menestrelul preferă să se joace cu harpa. Cel-fără-Miros preferă să cioplească la statuie. Eu aş prefera să vânez. Dacă ne paşte vreun pericol, e încă foarte, foarte departe de noi.*

Să sperăm că aşa va rămâne. Fii cu ochii în patru, prieten drag.

Am părăsit tabăra şi m-am căţărat anevoie pe pietriş, până la piedestalul dragonului. Trei labe erau deja eliberate, iar Verity lucra la ultima din faţă. Am stat puţin lângă el, dar nu catadicsi să mă ia în seamă. Cioplea şi răzuia şi, între timp, murmura vechi poezii pentru copii sau cântece de pahar. Am trecut şchiopătând pe lângă Kettricken, care aţâţa focurile apatică şi m-am dus înapoi la Kettle, care mângâia coada dragonului cu amândouă mâinile. Privirea ei, parcă pierdută în timp ce pipăia solzii, le scotea în evidenţă detaliile şi le sporea consistenţa. O parte din coadă era încă ascunsă în piatră. Am vrut să mă proptesc de partea ei mai groasă, ca să-mi iau greutatea

de pe genunchiul vânăt, dar ea mă văzu imediat și se răţoi la mine:

– Nu face asta! Nu-l atinge!

M-am îndepărtat de dragon.

– Am mai pus mâna pe el, am protestat, indignat. Și nu mi-a făcut nimic.

– Asta a fost înainte. Acum e mult mai aproape de finalizare.

Înălţă ochii spre mine. Chiar și la lumina slabă a focului, am observat stratul gros de praf care-i ascundea trăsăturile și-i atârna greu pe gene. Părea extrem de obosită, dar o anima o energie extraordinară.

– După cât de apropiat eşti de Verity, dragonul se va întinde spre tine. Iar tu nu eşti destul de puternic să-l respingi. Te-ar sorbi cu totul. Atât de puternic e dragonul, atât e de grozavă forţa lui!

Rosti ultimele cuvinte aproape cântând, în timp ce mângâia încă o dată coada creaturii. O dâră colorată răsări preţ de-o clipă în urma degetelor ei.

– Are cineva de gând să-mi explice și mie ce se întâmplă? am întrebat eu, arţăgos.

– Eu încerc să-ţi explic. Și Verity încearcă. Dar dintre toţi oamenii, tu ar trebui să știi cel mai bine cât de istovitoare sunt cuvintele. Încercăm să-ţi explicăm, iar și iar și iar, dar mintea ta tot nu pricepe. Nu e vina ta. Cuvintele nu sunt destul de grăitoare. Și e prea periculos să te cuprindem în Meșteșugul nostru acum.

– Veţi fi în stare să mă faceţi să înţeleg când veţi termina dragonul?

Se uită la mine cu o expresie care sugera compătimire.

– FitzChivalry. Dragul meu prieten. Când vom termina dragonul? Spune mai bine că, atunci când Verity și cu mine vom fi terminați, dragonul va fi început.

– Nu înțeleg! mi-am urlat eu frustrarea.

– Dar ți-a explicat. Am tot repetat și eu când l-am prevenit pe bufon. Dragonii se hrănesc cu viață. O viață sacrificată de bunăvoie. De asta e nevoie ca să trezești un dragon. Și, de obicei, nu doar de una singură. În vremuri străvechi, când înțelepții căutau orașul Jhaampe, au venit ca grup de inițiați, ca un întreg care însemna mai mult decât simpla sumă a părților lui, și l-au dat cu totul dragonului. Dragonul trebuie hrănit. Verity și cu mine ne dăruim lui complet, punem în el fiecare părticică a vieții noastre. Mie mi-e mai ușor. Eda mi-e martoră că mi-am trăit traiul și nu vreau s-o duc mai departe în acest trup. Pentru Verity, e mult, mult mai greu. Își lasă în urmă tronul, o nevastă tânără și iubitoare, plăcerea de a lucra cu mâinile. Lasă în urmă bucuria de a călări un armăsar focos, de a vâna cerbi, de a se plimba printre oamenii lui. O, deja îi simt pe toți în dragon! Cerneala colorată de pe hartă, senzația bucății de hârtie fină și curată între degete. Știu deja cum miros cernelurile lui. Le-a pus pe toate în dragon. Îi vine greu. Dar o face, iar durerea o pune și pe ea în dragon. Îi va hrăni furia împotriva Corăbiilor Roșii când își va lua zborul. De fapt, un singur lucru nu l-a pus în

dragon. Singurul lucru care îl împiedică să-şi îndeplinească scopul.

– Şi care e acela? am întrebat-o fără chef.

Mă fixă din priviri.

– Tu. Te-a împiedicat să intri în dragon. Ar putea s-o facă, ştii bine, fie că vrei, fie că nu. Ar putea să-şi întindă pur şi simplu mintea către tine şi te-ar absorbi în dragon. Dar nu vrea. Zice că iubeşti viaţa prea mult şi refuză să ţi-o ia. Că ai sacrificat deja prea mult din ea pentru un rege care ţi-a oferit numai durere şi necazuri.

Oare a ştiut că, spunându-mi vorbele acelea, mi l-a dat pe Verity înapoi? Bănuiesc că da. Văzusem multe din trăirile ei lăuntrice când ne-am împărtăşit Meşteşugul. Ştiam că experienţa fusese reciprocă. Ştia cât îl iubesc, cât m-a durut răceala cu care m-a primit când am ajuns aici. M-am ridicat imediat ca să merg să vorbesc cu el.

– Fitz! mă strigă ea. M-am întors. Două lucruri aş vrea să-ţi mai spun, oricât de dureroase ar fi pentru tine.

Mi-am făcut curaj.

– Mama ta te-a iubit. Spui că nu ţi-o aminteşti. De fapt, nu o poţi ierta. Dar ea e acolo, în tine, în amintirile tale. A fost o munteancă înaltă şi bălaie. Şi te-a iubit. Nu ea a ales să se despartă de tine.

Cuvintele ei mă înfuriară şi mă ameţiră. Am respins informaţiile pe care mi le oferise. Ştiam că nu am nicio amintire cu femeia care mă născuse. O căutasem eu însumi, nu o dată, şi nu dădusem de ea.

– Şi al doilea lucru? am întrebat cu răceală.

Kettle nu reacţionă la furia mea decât cu milă.

– E la fel de rău ca primul, poate mai rău. Şi pe acesta îl cunoşti. E trist că singurele lucruri pe care ţi le pot spune ţie, Catalizatorului care m-a schimbat dintr-un mort viu într-o fiinţă vie, pe cale să moară, le cunoşti deja. Dar nu avem de ales, aşa că ţi le spun. Vei ajunge să iubeşti din nou. Ştii că ai pierdut-o pe iubita tinereţii tale, pe Molly, fata de pe plajă cu păr castaniu fluturând în bătaia vântului şi mantie roşie. Ai plecat de lângă ea de prea multă vreme şi prea multe nenorociri s-au abătut asupra voastră. Iar dragostea voastră, dragostea voastră adevărată, nu a fost a unuia pentru celălalt, ci clipele acelea din viaţa voastră. Primăvara vieţii, viaţa care vă curgea fierbinte prin vene, certurile şi trupurile voastre solide, perfecte. Priveşte înapoi cu sinceritate. Vei vedea că îţi aminteşti tot atâtea certuri şi lacrimi câte clipe de dragoste şi sărutări. Fitz. Fii înţelept. Uit-o şi păstrează-ţi amintirile neatinse. Salvează din Molly cât mai poţi şi las-o şi pe ea să păstreze ceea ce poate din băiatul năvalnic şi curajos pe care l-a iubit. Pentru că şi el, şi fata aceea veselă nu mai sunt decât amintiri. Clătină din cap. Simple amintiri.

– Te înşeli! i-am strigat furios. Te înşeli!

Auzindu-mă cum ţip, Kettricken se ridică în picioare. Se holbă la mine temătoare şi îngrijorată. N-am fost în stare s-o privesc în ochi. Înaltă şi bălaie. Mama mea fusese înaltă şi bălaie. Nu. Nu-mi aminteam nimic despre ea. Am trecut pe lângă Kettricken, uitând

de durerea care-mi săgeta genunchiul de câte ori călcam. Am ocolit dragonul, afurisindu-l la fiecare pas, și provocându-l să simtă ce simt eu. Când am ajuns la Verity, care lucra la piciorul stâng al animalului, m-am ghemuit lângă el și i-am vorbit în șoapte năvalnice:

– Kettle zice că vei muri când se va termina dragonul. Că te vei dărui lui cu totul. Cel puțin așa am priceput eu, cu mintea mea cea proastă. Spune-mi că mă înșel.

El se lăsă pe călcâie și șterse resturile de piatră pe care le cioplise.

– Te înșeli, îmi spuse calm. Adu-ți mătura și curăță astea, vrei?

M-am dus după mătură și m-am întors lângă el, deși mai degrabă îmi venea să-i dau cu ea în cap decât să mătur. Știam că simte cum clocotesc pe dinăuntru, dar tot îmi făcu semn să curăț locul. Am făcut-o cu o mișcare nervoasă.

– Așa, vorbi el blând. E minunată furia ta. Energică și intensă. Pe ea cred că o voi lua pentru dragon.

Mătăsos ca aripa de fluture, așa i-am simțit sărutul Meșteșugului. Îmi smulse furia într-o clipă, mi-o fură pe vecie din suflet și-o trimise alunecând spre...

– Nu. Nu te duce după ea.

Meșteșugul lui Verity mă împinse înapoi cu blândețe și m-am întors brusc în corpul meu. În secunda următoare, m-am pomenit întins pe jos, iar lumea se învârtea în capul meu. M-am ghemuit încet, cu genunchii la gură, și mi-am proptit capul de ei. Îmi era

foarte rău. Furia dispăruse, dar o înlocuise o amorțeală extenuantă.

– Poftim, continuă Verity să vorbească. Ți-am făcut pe voie. Cred că înțelegi mai bine acum ce înseamnă să hrănești un dragon. Mai vrei să-i dai și altceva din tine?

Am negat în tăcere. Mi-era teamă să deschid gura.

– Nu voi muri când voi termina dragonul, Fitz. Voi fi mistuit, e-adevărat. În sensul propriu al cuvântului. Dar voi continua să trăiesc. Ca dragon.

Mi-am regăsit glasul.

– Și Kettle?

– Kestrel va face parte din mine. Și sora ei, Gull. Dar eu voi fi dragonul.

Se întoarse la munca trudnică de cioplitor.

– Cum poți să faci așa ceva? În vocea mea atârna greu reproșul. Cum poți să-i faci așa ceva lui Kettricken? A renunțat la tot ca să vină la tine, iar tu o părăsești, pur și simplu, o lași singură, fără un copil?

Verity se aplecă în față și-și propti fruntea de dragon. Încetă cu cioplitul. După o vreme, rosti cu glas răgușit:

– Ar trebui să te țin aici, lângă mine, și să te pun să-mi vorbești tot timpul cât lucrez, Fitz. Tocmai când cred că mi-au dispărut sentimentele cele mai profunde, tu vii și mi le zgâlțâi. Ridică ochii la mine. Lacrimile îi lăsară două cărări pe obrazul cenușiu. Ce altă opțiune am?

– Renunță la dragon. Hai să ne întoarcem în cele Șase Ducate, să adunăm poporul și să luptăm

împotriva Corăbiilor Roşii cu sabia şi Meşteşugul, ca altădată. Poate...

– Poate vom muri cu toţii înainte de a ajunge la Jhaampe. E mai bine pentru regina mea să moară aşa? Nu. O voi duce înapoi la Buckkeep, voi elibera coasta, iar ea va domni mult şi bine, ca regină. Poftim. Asta aleg eu să-i ofer.

– Şi un moştenitor? am stăruit pe un ton amărât.

Verity dădu din umeri plictisit şi puse iar mâna pe daltă.

– Ştii ce trebuie să se întâmple. Fiica ta va creşte ca moştenitoare a tronului.

– NU! Dacă mă mai ameninţi o dată cu asta, indiferent de riscuri, îl voi căuta pe Burrich cu Meşteşugul meu şi-i voi cere să fugă cu ea.

– Nu-l vei găsi aşa pe Burrich, spuse Verity calm. Măsura din priviri degetul dragonului. Chivalry i-a închis mintea cu ani în urmă, ca să nu poată fi folosit împotriva lui. Aşa cum a fost manipulat bufonul împotriva ta.

Încă un mister mărunt se dezlegă, indiferent că-mi făcea bine ori nu.

– Verity, te rog. Te implor. Nu-mi face asta. Aş prefera să fiu mistuit de dragon şi eu. Mă ofer ţie. Ia viaţa mea şi hrăneşte cu ea dragonul. Îţi voi da orice-mi ceri. Dar promite-mi că fiica mea nu va fi sacrificată pentru tronul Farseer.

– Nu-ţi pot face o asemenea promisiune, rosti el răspicat.

– Dacă ai mai avea cât de cât sentimente pentru mine... am început eu, dar el mă întrerupse:

– De câte ori să-ţi spun ca să înţelegi? Am sentimente, dar le-am oferit dragonului.

Am reuşit să mă ridic în picioare. Nu mai aveam ce să-i spun. Rege sau om, unchi sau prieten, se pare că uitase cu desăvârşire cine era. Când îl atingeam cu Meşteşugul, dădeam peste zidurile lui. Când îl cercetam cu Harul, îi descopeream viaţa pendulând între el şi dragon. Iar în ultima vreme, viaţa ardea mai intens în dragon, nu în Verity.

Tabăra era pustie, iar focul, aproape stins. Am aruncat vreascuri în el, pe urmă m-am aşezat şi-am mâncat nişte carne. Din porc mai rămăsese foarte puţin. Trebuia să vânăm din nou în curând. Sau, mai degrabă, Ochi Întunecaţi şi Kettricken ar trebui să vâneze din nou. Ea se pricepea să doboare vânatul foarte uşor pentru el. Autocompătimirea îşi pierdea savoarea, dar altă soluţie mai bună decât o sticlă de rachiu în care să-mi înec amarul nu-mi venea în minte. Într-un târziu, neavând opţiuni mai interesante, m-am dus la culcare.

De bine, de rău, am adormit. Dragonii mi-au bântuit somnul, iar jocul lui Kettle a dobândit sensuri stranii când am vrut să aflu dacă o piatră roşie era destul de puternică pentru a o captura pe Molly. Visam aiurea şi incoerent şi de multe ori m-am trezit în bezna din cort. L-am căutat pe Ochi Întunecaţi, care se foia în jurul unui foc mic, în vreme ce Starling şi bufonul dormeau cu schimbul. Acum făceau de pază

pe coama unui deal, de unde se vedea bine drumul șerpuit al Meșteșugului de dedesubt. Ar fi trebuit să ies și să mă duc la ei. În loc de asta, m-am întors pe partea cealaltă și m-am scufundat iar în vise. Am visat că vin soldații lui Regal, și nu zeci, ci sute de ostași în uniforme auriu cu maro intră în carieră ca să ne împingă în pereții negri verticali și să ne omoare.

Dimineața, m-a trezit botul rece al lupului. *Trebuie să vânezi,* îmi spuse el serios, iar eu am încuviințat. Ieșind din cort, am văzut-o pe Kettricken. Tocmai cobora de pe piedestal. Mijea de ziuă, focurile ei nu mai erau necesare. Ar fi putut dormi, dar sus, lângă dragon, râcâitul și ciocănitul nu mai conteneau. Ni s-au întâlnit privirile, apoi ea se uită la Ochi Întunecați.

– Mergeți la vânătoare? ne întrebă pe amândoi. Lupul dădu leneș din coadă. Mă duc să-mi aduc arcul, ne anunță și intră în cort.

Am așteptat-o. Ieși îmbrăcată într-o vestă mai curată și cărându-și arcul. Am refuzat să mă uit la fata-de-pe-dragon când am trecut pe lângă ea. Când am ajuns la stâlp, am remarcat:

– Dacă am avea destui oameni, ar trebui să punem doi de pază aici și încă doi cu fața la drum.

Kettricken aprobă mișcând din cap.

– E ciudat. Știu că vin să ne omoare și nu văd cum am putea scăpa de soarta asta. Totuși, noi mergem să vânăm ca să avem ce mânca, de parcă asta ar fi cel mai important lucru.

Este. A mânca înseamnă a trăi.

– Dar, ca să trăiești, trebuie să mănânci, dădu Kettricken glas gândurilor lupului.

N-am întâlnit vânat demn de arcul ei. Ochi Întunecați prinse un iepure, iar ea doborî o pasăre colorată. Am încheiat pescuind păstrăvi, iar pe la amiază prinsesem mai mult decât suficient ca să ne hrănim, cel puțin în ziua aceea. I-am curățat pe malul pârâului, apoi am întrebat-o pe Kettricken dacă se supără dacă rămân să mă spăl.

– Ca să fiu sinceră, ne-ar prinde bine tuturor, îmi răspunse.

Am zâmbit, nu la gluma ei, ci la faptul că mai era capabilă să facă glume. În scurtă vreme, am auzit-o bălăcindu-se puțin mai sus de mine, în timp ce Ochi Întunecați moțăia pe mal, cu burta plină de mațe de pește.

Trecând pe lângă fata-de-pe-dragon în drum spre tabără, Kettricken a fost cea care ne-a oprit brusc:

– Sst! Ascultați!

Am împietrit. M-am așteptat s-o aud pe Starling strigând că vine primejdia. Am ciulit urechile, dar n-am auzit decât șuierul vântului în carieră și ciripit de păsări îndepărtate. Mi-am luat o clipă să-mi dau seama cât de important era momentul.

– Verity! am exclamat.

Am trântit peștii în brațele bufonului și-am luat-o la fugă. Kettricken mă depășI.

Mă temusem că-i voi găsi morți pe amândoi, atacați de inițiații lui Regal în absența noastră. Dar am dat peste un lucru la fel de ciudat. Unul lângă altul,

Verity și Kettle stăteau și se holbau la dragonul lor. Strălucea negru și avea scânteieri de cremene în soarele după-amiezii. Măreţul animal fusese terminat. Fiecare solz, fiecare încreţitură, fiecare gheară era desăvârșită cu migală.

– Întrece orice dragon din grădina de piatră, am rostit.

Îl ocolisem deja de două ori și mă minunam tot mai mult de el la fiecare pas. Harul ardea viu acum în el, mai puternic decât în Verity sau în Kettle. Te mirai de ce nu i se umflă burta când respiră, că nu tresare în somn. I-am aruncat o privire lui Verity și, în ciuda supărării care nu-mi trecuse complet, m-am văzut nevoit să zâmbesc.

– E perfect, i-am spus încet.

– Am dat greș, rosti el, fără speranţă.

Lângă el, Kettle îl încuviinţa nenorocită. Ridurile i se adânciseră. Arăta într-adevăr bătrână de două sute de ani. Verity, la fel.

– Dar l-ai terminat, regele meu, protestă calmă Kettricken. Nu asta ai zis că trebuie să faci? Să termini dragonul?

Verity o contrazise cu o ușoară clătinare a capului.

– Am terminat de cioplit, dar dragonul nu e gata. Își plimbă ochii de la unul la altul. Mi-am dat seama că făcea un efort să rostească cuvinte cu înţeles. I-am dat tot ceea ce însemn eu. Tot, în afară de inima din piept și aerul care-mi intră în plămâni. La fel a făcut și Kettle. I le-am putea da și pe acestea. Dar lui tot nu-i ajunge.

Înaintă alene și se sprijini de dragon. Își lăsă capul pe brațele lui subțiri. În jurul lui, în locul în care corpul său se proptea de piatră, o aură colorată se unduia pe pielea animalului. Turcoaz cu contururi argintii, solzii pâlpâiau nesiguri în lumină. Simțeam cum se revarsă Meșteșugul lui Verity în uriașa reptilă. Se scurgea din el în piatră așa cum se scurge cerneala pe hârtie.

– Rege Verity, l-am strigat calm, prevenitor.

Se îndepărtă de creația lui cu un geamăt.

– Nu te teme, Fitz. Nu-l voi lăsa să ia prea mult. Nu-i voi oferi viața mea fără motiv. Înălță capul și ne cuprinse pe toți cu privirea. Ciudat, rosti el cu glas scăzut. Mă întreb dacă așa reacționezi când te transformi în neom. Îți amintești ce-ai simțit, dar nu mai poți simți. Dragostea mea, temerile mele, suferințele mele. Toate le-am pus în dragon. Nimic n-am păstrat pentru mine. Și nu-i suficient. Tot nu-i suficient.

– Verity, regele meu, vorbi Kettle cu voce spartă, din care fugise orice umbră de speranță. Va trebui să-l iei pe FitzChivalry. Nu este altă cale. Ochii ei, cândva atât de strălucitori, semănau cu două pietricele negre și uscate. Se uită la mine. Te-ai oferit, îmi reaminti. Ai spus că-ți oferi viața.

Am încuviințat din cap.

– Dacă nu-mi iei copilul, am adăugat. Am inspirat prelung. Viața. Acum. Clipa de acum era tot ce aveam, tot timpul meu la care puteam renunța cu adevărat. Regele meu, nu mai vreau să fac nicio învoială. Dacă ai nevoie de viața mea pentru ca dragonul să poată zbura, atunci ia-o.

Verity se clătină ușor. Mă privi fix.

– Aproape că mă faci să simt din nou. Dar... Ridică un deget argintiu și-l mișcă acuzator, dar nu spre mine, ci spre Kettle. Vorbi cu glas poruncitor, dur ca piatra dragonului: Nu. Ți-am mai spus o dată. Nu. Nu vei mai vorbi cu el despre asta. Ți-o interzic. Se lăsă ușor în genunchi, apoi se așeză lângă animalul său. Afurisite să fie semințele astea de carris, zise cu voce joasă. Întotdeauna te lasă tocmai când ai mai mare nevoie de puterea lor. Fir-ar ele să fie...

– Ar trebui să te odihnești acum, i-am spus eu, prosteşte.

În realitate, nu mai avea ce face. Așa te lăsau semințele de carris: pustiu și extenuat. O știam prea bine.

– Să mă odihnesc, repetă el amărât, cu voce tot mai mică. Da. Să mă odihnesc. Mă voi odihni foarte bine când vor veni soldații fratelui meu să-mi taie gâtul. Voi fi foarte odihnit când grupul lui de inițiați va veni și-mi va cere dragonul pentru el. Nu te amăgi, Fitz. Asta vor ei. Dar nu vor reuși. Cel puțin, eu nu cred... Mintea i-o luase razna. Deși s-ar putea, murmură. Au fost legați de mine prin Meșteșug un timp. S-ar putea să fie suficient ca să mă omoare și să-mi ia dragonul. Scoase un zâmbet forțat. Regal-dragonul. Crezi că în urma lui vor mai rămâne două pietre una peste alta din castelul Buckkeep?

În spatele lui Verity, Kettle se îndoise de mijloc și stătea cu fața pe genunchi. Credeam că plânge, dar când căzu încet pe-o parte, fața ei era relaxată și calmă, iar ochii, închiși. Murise ori dormea somnul istovitor adus

de semințele de carris. După cele spuse mie de către Verity, nu mai conta. Regele meu se întinse pe piedestalul rugos. Dormea lângă dragonul lui.

Kettricken se duse și se așeză lângă el. Își puse capul pe genunchi și plânse. Nu încet. Suspinele sfâșietoare ar fi trebuit să trezească până și dragonul de piatră. Dar n-o făcură. Am privit-o. Nu m-am dus la ea, n-am atins-o. N-ar fi ajutat la nimic. În schimb, m-am uitat la bufon.

– Ar trebui să le aducem pături, să le fie mai moale, i-am spus eu, neputincios.

– A, da, sigur că da. Ce altă îndatorire mai nobilă să aibă Profetul Alb și Catalizatorul său?

Mă luă de braț. Atingerea lui ne întări legătura izvorâtă din Meșteșug. Amărăciune. Amărăciune i se scurgea în vene, pe lângă sângele roșu. Cele Șase Ducate se vor prăbuși. Lumea se va sfârși.

Am plecat să aducem pături.

38
ÎNVOIALA LUI VERITY

Când se compară toate documentele, e limpede că numai douăzeci de Corăbii Roșii s-au aventurat în teritoriu până la Turlake și numai douăsprezece dincolo de el, amenințând satele din vecinătatea orașului Tradeford. Menestrelii vor ca noi să credem că au fost zeci de corăbii și sute de piraţi pe punţile lor. Cântecul spune că malurile râurilor Buck și Vin s-au înroșit de flăcări și sânge în vara aceea. Menestrelii nu trebuie învinovăţiţi pentru asta. Nenorocirea și groaza acelor zile nu trebuie uitate niciodată. Dacă un menestrel trebuie să înflorească adevărul pentru a ne ajuta să ni-l amintim în întregime, atunci să nu-l tulburăm și să nu dăm voie nimănui să spună că a minţit. Adevărul e adesea mult mai profund decât faptele.

Starling se întoarse cu bufonul în seara aceea. Nimeni n-o întrebă de ce nu mai stă de strajă. Nimeni nu propuse să fugim înainte de a veni soldaţii lui Regal

ca să ne încolţească acolo. Vom sta pe loc şi-i vom înfrunta. Ca să apărăm un dragon de piatră.

Şi vom muri. Era de la sine înţeles. Fără exagerare, nimeni nu rostea lucrul acela cu glas tare, deşi toţi îl ştiau.

După ce Kettricken a adormit, sleită, am dus-o pe braţe în cortul pe care-l împărţise cu Verity. Am aşezat-o pe pături şi-am învelit-o bine. M-am aplecat şi-am sărutat-o pe fruntea plină de riduri, ca pe-un copil adormit. Era un fel de rămas-bun. Mai bine să le facem pe toate acum, mă hotărâsem eu. Numai clipa prezentă era sigură.

La lăsarea întunericului, Starling şi bufonul şedeau lângă foc. Ea cânta din harpă lin, fără cuvinte, şi privea flăcările. Un cuţit scos din teacă stătea lângă ea pe pământ. Am stat puţin şi m-am uitat cum o mângâia pe chip lumina focului. Starling Birdsong, ultimul menestrel al ultimului rege şi-al ultimei regine Farseer. Nu va compune niciun cântec de care să-şi amintească cineva.

Bufonul stătea tăcut şi-o asculta. Până la urmă, găsiseră o cale să se apropie. Dacă asta e ultima noapte în care Starling mai poate cânta, mi-am zis, atunci nu-i alt cadou mai frumos pe care să i-l ofere. S-o asculte liniştit şi să se legene pe muzica ei frumoasă.

I-am lăsat lângă foc şi-am plecat, luând cu mine un burduf plin cu apă. Am urcat agale rampa spre dragon. Ochi Întunecaţi veni după mine. Aprinsesem un foc mai devreme pe piedestal. Acum l-am aţâţat cu ce mai rămăsese din vreascurile adunate de Kettricken

și m-am așezat lângă el. Verity și Kettle continuau să doarmă. Odată, Chade luase semințe de carris două zile la rând. Când se prăbușise, avusese nevoie de aproape o săptămână ca să-și revină. Nu voise decât să doarmă și să bea apă. M-am îndoit că Verity sau Kettle se va trezi foarte curând. Nu avea importanță, și așa nu prea mai aveam ce să le spun. Așa că am stat, pur și simplu, lângă regele meu și l-am păzit.

N-am fost un paznic prea bun. M-am trezit când el îmi șoptea numele. M-am ridicat iute în capul oaselor și m-am repezit la burduful de lângă mine.

– Regele meu, am murmurat.

Dar Verity nu zăcea pe piatră, neputincios și vlăguit. Se aplecase deasupra mea. Îmi făcu semn să-l urmez. L-am ascultat, mișcându-mă în cea mai mare liniște. Fără o vorbă, i-am oferit burduful. Bău jumătate din el, se opri, apoi bău restul. La sfârșit, mi-l dădu înapoi. Își drese vocea.

– Există o cale, FitzChivalry. Ochii lui negri, atât de asemănători cu ai mei, mă priviră. Tu ești calea. Ești plin de viață și flămând. Sfâșiat de patimi.

– Știu, am spus, pe un ton cât se poate de curajos.

Nu-mi mai fusese așa de frică niciodată. Regal mă speriase rău în temnița lui. Dar atunci avusesem parte de durere. Acum, mă aștepta moartea. Dintr-odată, am înțeles diferența dintre ele. Degetele mele trădătoare tremurară pe tivul tunicii.

– Nu-ți place, mă preveni Verity. Nici mie. Dar nu văd altă cale.

– Sunt pregătit, am mințit. Numai că... Aș vrea s-o mai văd o dată pe Molly. Să știu că ea și Nettle sunt în siguranță. Și Burrich.

Mă privi cu ochi mijiți.

– Știu ce învoială mi-ai oferit. Să n-o iau pe Nettle ca s-o urc pe tron. Întoarse capul. Ceea ce îți voi cere acum va fi mai rău. Îți cer viața. Toată viața și energia corpului tău. Vezi tu, eu mi-am epuizat toate patimile. Nu mai am niciuna. Dacă aș putea aprinde în mine încă o noapte de simțire... dacă mi-aș aminti cum e să dorești o femeie, s-o ții în brațe pe femeia pe care am iubit-o... Nu-și putu încheia gândul. Mi-e rușine să ți-o cer. Mi-e și mai rușine decât atunci când am sorbit putere de la tine și tu nu erai decât un băiat naiv. Mă privi iarăși în ochi, iar eu am știut cât de greu îi venea să-și găsească cuvintele. Cuvinte imperfecte. Dar, vezi tu, până și asta, rușinea pe care o simt, durerea că îți fac un asemenea lucru... până și asta îmi oferi tu. Până și asta pot s-o dau dragonului. Întoarse privirea de la mine. Dragonul trebuie să zboare, Fitz. Trebuie.

– Verity. Regele meu. Nu se uită la mine. Prietenul meu. Acum mă privi. Sunt de acord. Dar... aș vrea s-o mai văd o dată pe Molly. Măcar câteva clipe.

– E periculos. Cred că ceea ce i-am făcut lui Carrod i-a speriat foarte tare. De atunci, nu și-au mai încercat puterile pe noi, numai viclenia. Dar...

– Te rog, i-am cerut cu glas mic.

El oftă.

– Foarte bine, băiete. Dar inima mea e plină de presimțiri rele.

Nicio atingere. Nici măcar nu respiră. Deși dispărea, Meșteșugul lui tot se simțea, atât era de puternic. Ne-am trezit cu Molly și Burrich. Verity se retrase, dându-mi iluzia că sunt singur.

Erau într-o odaie dintr-un han. Curată și frumos mobilată. Un sfeșnic ardea lângă o pâine și un bol cu mere pe o masă. Burrich dormea fără cămașă pe partea lui de pat. Sângele i se închegase într-o crustă groasă în jurul rănii de cuțit și umezise betelia pantalonilor. Pieptul i se ridica și cobora ritmic în somn. Dormea ghemuit lângă Nettle. Ea se lipise de el și adormise sub brațul lui drept, protector. Molly se aplecă deasupra lor și scoase cu îndemânare bebelușul de sub mâna lui. Nettle nu se foi când mama ei o puse într-un coș din colț și-o înveli în păturile din el. Mișca din gurița roz, pesemne visând că suge lapte cald. Avea fruntea netedă sub părul negru lucios. Nu părea afectată, în ciuda celor întâmplate.

Molly se mișca prin odaie cu gesturi pricepute. Turnă apă într-un lighean și luă o cârpă împăturită. Se lăsă pe vine lângă patul lui Burrich. Așeză ligheanul pe podea și înmuie cârpa în apă. O stoarse bine. Când o puse pe spatele lui Burrich, el tresări și rămase cu răsuflarea tăiată. O prinse de încheietură iute ca șarpele la atac.

– Burrich! Dă-mi drumul, rana trebuie curățată. Molly era supărată pe el.

– Ah, tu ești, spuse el, de-a dreptul ușurat. Îi dădu drumul de mână.

– Sigur că eu sunt. Cine credeai că e?

Molly tamponă rana cu blândeţe, apoi înmuie din nou cârpa în apă. Şi cârpa, şi apa din lighean se înroşiră. Burrich pipăi cu grijă patul.

– Ce-ai făcut cu copilul meu?

– Copilul tău e bine. Doarme într-un coş. Uite-l acolo.

Molly îl spălă iar pe spate, apoi mişcă aprobator din cap pentru sine.

– Sângerarea s-a oprit. Şi rana pare curată. Cred că pielea tunicii n-a lăsat cuţitul să pătrundă prea adânc. Dacă te ridici în şezut, te pot bandaja.

Burrich se ridică anevoie. Scoase un icnet scurt, dar, când îşi găsi o poziţie mai comodă, îi zâmbi larg lui Molly. Îşi trase de pe ochi o şuviţă răzleaţă.

– Albine cu Har, zise el admirativ şi clătină din cap către ea.

Mi-am dat seama că nu i-o spunea pentru prima oară.

– Nu m-am putut gândi la altceva, sublinie Molly. Nu-şi putu reţine un zâmbet. Dar a mers, nu?

– A mers de minune, recunoscu Burrich. Dar de unde-ai ştiut că se vor duce după cel cu barbă roşie? Asta i-a convins. Şi să fiu al naibii dacă nu m-a convins şi pe mine!

Molly dădu iar din cap pentru sine.

– Norocul a fost de partea noastră. Şi lumina. Ţinea sfeşnicul în mână şi stătea în faţa căminului. Coliba era luminată slab. Albinele sunt atrase de lumină. La fel ca moliile.

– Mă întreb dacă sunt tot în colibă.

Zâmbi când Molly se ridică să ducă ligheanul cu apă murdară și cârpa.

– Mi-am pierdut albinele, îi aminti ea necăjită.

– Găsim noi altele, o liniști Burrich.

Molly mișcă din cap cu tristețe.

– Stupul care a lucrat toată vara face multă miere. Luă de pe masa din colț un sul de bandaj curat și un vas cu alifie. O mirosi curioasă. Nu miroase ca alifia pe care o faci, remarcă ea.

– Și probabil că nici efectul ei nu-l va avea. Își plimbă privirea prin încăpere cu fruntea ușor încruntată. Molly, cu ce vom plăti toate acestea?

– M-am îngrijit eu de asta, îi răspunse, rămânând cu spatele la el.

– Cum? veni întrebarea lui Burrich, suspicios.

Când se întoarse către el, nu ghiceai nimic în felul în care-și strângea gura. Știam că e mai înțelept să nu te opui unei asemenea expresii.

– Cu acul lui Fitz. I l-am arătat hangiului ca să ne dea camera asta. Și, cât ați dormit amândoi în după-masa asta, l-am dus la un giuvaiergiu și l-am vândut. Burrich deschise gura, dar ea nu-i dădu răgaz să vorbească. Știu să mă târguiesc și am primit pe el atât cât prețuiește.

– Prețul lui nu se măsoară în bani. Ar fi trebuit să fie al lui Nettle, spuse Burrich, strângând gura la fel ca Molly.

– Nettle avea nevoie de un pat cald și de terci mai degrabă decât de-un ac de argint cu un rubin în el. Până și Fitz ar fi știut atâta lucru.

Ciudat, dar chiar aş fi ştiut.

– Va trebui să lucrez multe zile ca să i-l câştig fetei înapoi, se rezumă să spună Burrich.

Molly luă bandajul. Nu se uită în ochii lui.

– Eşti un bărbat încăpăţânat şi sunt sigură că vei face aşa cum doreşti.

Burrich tăcu. Parcă-l vedeam cum încearcă să-şi dea seama dacă asta însemna că el câştigase disputa. Molly se întoarse la pat. Se aşeză lângă el ca să-l ungă cu alifie pe spate. El îşi încleştă fălcile, dar nu scoase un sunet. După aceea, se ghemui în faţa lui.

– Ridică mâinile, ca să pot trece bandajul pe sub ele, îi ceru.

El trase aer adânc în piept şi-şi depărtă braţele de corp. Molly lucră repede, desfăşurând bandajul pe măsură ce-l învelea în jurul lui. I-l legă peste burtă.

– E mai bine aşa? îl întrebă.

– Mult mai bine.

Burrich vru să se întindă, dar se răzgândi.

– E de mâncare, îi spuse Molly, mergând la masă.

– Imediat.

Am văzut cum i se întunecă privirea. Văzu şi Molly. Se întoarse cu spatele la el, cu buzele micşorate.

– Molly.

Oftă. Mai făcu o încercare:

– Nettle e nepoata regelui Shrewd. O Farseer. Regal vede în ea o ameninţare. Ar putea încerca să te omoare din nou. Pe amândouă. De fapt, sunt sigur că va încerca. Se scărpină în barbă. Văzând că ea tace, îi făcu o propunere: Poate că singura cale de a vă pune

la adăpost pe amândouă e să vă asigur protecţia adevăratului rege. Cunosc un bărbat... Ţi-a pomenit Fitz de Chade?

Molly negă scuturând din cap. Privirea i se înnegura cu fiecare clipă.

– Ar putea s-o ducă pe Nettle într-un loc sigur. Şi să se îngrijească să nu vă lipsească nimic amândurora.

Îi vorbise încet, şovăitor. Răspunsul lui Molly veni imediat:

– Nu. Fata mea nu e o Farseer. E a mea. Şi nu o voi vinde, nici pentru bani, nici pentru siguranţă. Îl sfredeli pe Burrich din priviri şi cuvintele îi ieşiră din gură ca scuipate. Cum ţi-ai închipuit că aş accepta aşa ceva?

Burrich zâmbi la mânia ei. Pe faţa lui am citit şi vinovăţie, şi uşurare.

– Nu mi-am închipuit. Dar m-am simţit obligat să-ţi fac propunerea. Continuă să vorbească cu şi mai multă ezitare: M-am mai gândit la o soluţie. Nu ştiu ce părere vei avea. Tot va trebui să plecăm departe de-aici, să găsim un oraş în care nu ne cunoaşte nimeni. Îşi îndreptă repede privirea spre podea. Dacă ne-am lua înainte de-a ajunge acolo, lumea nu s-ar îndoi niciodată că Nettle e a mea...

Molly rămase stană de piatră. Liniştea se prelungi. Burrich ridică spre ea o pereche de ochi rugători.

– Să nu mă înţelegi greşit. Nu-ţi voi cere... lucrul acela. Dar, chiar şi aşa nu trebuie să mă iei de bărbat. Există Martori de Piatră în Kevdor. Am putea merge

acolo cu un menestrel. Aş putea sta în faţa lui şi aş jura că fata e-a mea. Nimeni nu s-ar îndoi.

– Ai minţi în faţa unui Martor de Piatră? Lui Molly nu-i venea să creadă. Ai face asta? Ca s-o salvezi pe Nettle?

Burrich încuviinţă în tăcere. Nu-şi luă ochii de la Molly. Ea refuză cu o clătinare a capului.

– Nu, Burrich, nu pot îngădui aşa ceva. Aduce ghinion. Toată lumea a auzit poveşti despre ce se întâmplă cu cei care ponegresc Martorii de Piatră cu o minciună.

– Îmi asum riscul, rosti el încrâncenat.

Nu-l mai auzisem minţind înainte ca Nettle să apară în viaţa lui. Acum se oferea să depună un jurământ fals. Oare Molly îşi dădea seama ce-i oferă?

Îşi dădea.

– Nu. Nu vei minţi, îi spuse ea, sigură pe sine.

– Molly. Te rog.

– Taci! îi spuse ea, ca să-l facă odată să priceapă. Lăsă capul pe-o parte şi-l privi, parcă vrând să-şi lămurească o taină. Burrich, rosti ea cu glas nesigur. Am auzit lumea vorbind... Lacey a zis că mai demult ai iubit-o pe Patience. Oftă. O mai iubeşti?

El arboră o expresie aproape supărată. Molly îi susţinu privirea cu ochi rugători, până când el fu nevoit s-o întoarcă pe-a lui. De-abia-l auzi:

– Iubesc amintirea ei. Cum a fost ea atunci, cum am fost eu atunci. Probabil aşa cum îl iubeşti şi tu pe Fitz.

Veni rândul lui Molly să se strâmbe de supărare.

– Unele lucruri pe care mi le amintesc... da, le iubesc. Mișcă din cap ca și când și-ar fi amintit de ceva, apoi se uită fix la Burrich. Dar el a murit. Ciudate cuvintele acelea rostite de ea, de rămas-bun pentru totdeauna. Cu voce rugătoare, adăugă: Ascultă-mă. Ascultă-mă. Toată viața mea a fost... Mai întâi tata. Întotdeauna îmi spunea că mă iubește. Dar când mă lovea și mă afurisea, eu nu simțeam niciun fel de dragoste. Apoi Fitz. Jura că mă iubește și mă mângâia. Dar nici în minciunile lui eu nu simțeam dragoste. Iar acum, tu... Burrich, tu nu-mi vorbești deloc de dragoste. Nu m-ai atins niciodată, nici cu mânie, nici cu dorință. Dar și tăcerea ta, și privirea ta vorbesc mai mult de dragoste decât au făcut-o vreodată cuvintele sau atingerile lor.

Molly tăcu, așteptând.

– Burrich? îl strigă disperată.

– Ești tânără, murmură el. Și minunată. Atât de plină de viață. Meriți pe cineva mai bun.

– Burrich. Mă iubești?

O întrebare simplă, pusă cu sfială.

El își împreună mâinile bătătorite de muncă în poală.

– Da.

Își strânse degetele. Oare ca să nu-i mai tremure?

Zâmbetul lui Molly ieși la iveală ca soarele din nori.

– Atunci te vei însura cu mine. Și, după aceea, dacă dorești, voi sta în fața Martorilor de Piatră. Și voi recunoaște în fața tuturor că am fost cu tine înainte de a ne căsători. Și le voi arăta copilul.

Burrich reuşi să se uite în ochii ei. Nu-i venea să creadă.

– Te-ai mărita cu mine? Aşa cum sunt? Sărac? Plin de răni?

– Pentru mine, nu eşti deloc aşa. Pentru mine, eşti bărbatul pe care îl iubesc.

El clătină din cap neîncrezător. Răspunsul ei îl buimăci mai mult.

– Şi după ce ai spus despre ghinion? Ai sta în faţa unui Martor de Piatră şi-ai minţi?

Molly îi oferi un alt fel de zâmbet. Unul pe care nu-l mai văzusem de foarte mult timp. Unul care îmi sfâşie inima.

– N-ar fi neapărat o minciună, îl lămuri ea.

Când se ridică în picioare, nările lui Burrich fremătară ca la un bidiviu. Îşi umplu pieptul cu aer.

– Aşteaptă, îi ceru ea delicată, iar el se supuse.

Molly îşi linse degetul mare şi arătătorul şi stinse toate lumânările, în afară de una. Pe urmă traversă odaia spre el.

Am fugit.

– Of, dragul meu băiat, îmi pare atât de rău.

Am scuturat din cap în tăcere. Am strâns din pleoape, dar tot mi-au curs lacrimi printre ele. Mi-am regăsit glasul:

– Se va purta frumos cu ea. Şi cu Nettle. E bărbatul pe care îl merită. Nu, Verity. Ar trebui să mă mângâie gândul că-i stă alături şi că se îngrijeşte de amândouă.

Mângâiere. Nu simţeam niciun fel de mângâiere. Numai durere.

– Ţi-am oferit o învoială tare nefericită.

Verity părea sincer îndurerat pentru mine.

– Nu. E bine aşa. Mi-am tras răsuflarea. Acum Verity. Aş vrea să se termine repede.

– Eşti sigur?

– Aşa cum vrei tu.

Verity sorbi viaţa din mine.

Era un vis pe care-l mai avusesem. Ştiam ce înseamnă să te afli în trupul unui om bătrân. Prima oară fusese regele Shrewd, într-o cămaşă de noapte moale, într-un pat curat. De data asta, a fost mai greu. Mă durea fiecare încheietură din corp. Măruntaiele mă ardeau pe dinăuntru. Şi mă opărisem pe faţă şi pe mâini. În acel trup era mai multă durere decât viaţă. Semăna cu o lumânare arsă până la sfeşnic. Am deschis ochii lipicioşi. Zăceam pe piatră rece, presărată cu nisip. Un lup stătea şi se uita la mine.

E rău ce se întâmplă, îmi spuse.

N-am ştiut ce să-i răspund. Bine sigur nu era. După un timp, m-am ridicat anevoie în patru labe. Mă dureau mâinile. Mă dureau genunchii. Fiecare încheietură scârţâi şi protestă când m-am ridicat în picioare şi-am privit în jur. Noaptea era caldă, dar eu tremuram. Deasupra mea, pe un piedestal, dormea un dragon.

Nu înţeleg. Ochi Întunecaţi implora o explicaţie.

Eu nu vreau să înţeleg. Nu vreau să ştiu.

Dar, dacă doream sau nu, asta nu știam. Am mers încet, cu lupul la picioarele mele. Am trecut pe lângă un foc aproape stins, așezat între două corturi. Nimeni nu făcea de strajă. În cortul lui Kettricken se auzeau zgomote mărunte. Ceea ce vedea ea în lumina slabă era fața lui Verity. Ochii lui negri, privind într-ai ei. Credea că soțul ei venise, în sfârșit, la ea.

Și, într-adevăr, venise la ea.

Nu voiam să aud, nu voiam să văd. Am mers mai departe, cu pașii mei de bătrân prevăzător. În jurul nostru se ridicau amenințătoare blocuri de piatră mare și neagră. În față, se auzeau un clic și-un zornăit. Am trecut printre umbrele cu margini ascuțite și-am ieșit în lumina lunii.

Cândva am împărțit trupul meu. Și acum simți la fel?

– Nu.

Am vorbit cu glas tare. Apoi am tăcut, auzind pe cineva mergând pe dibuite. *Ce-i asta?*

Mă duc să văd. Lupul se topi în umbre. Se întoarse imediat. *E doar Cel-fără-Miros. Se ascunde de tine. Nu te cunoaște.*

Știam unde aveam să-l găsesc. Nu m-am grăbit. Trupul în care mă aflam putea merge, însă nu repede. Când am ajuns la fata-de-pe-dragon, cu mari eforturi m-am urcat pe piedestalul ei. Odată cățărat pe el, am văzut fragmente de piatră proaspete peste tot. M-am așezat la picioarele dragonului și m-am proptit cu grijă de piatra rece. Am admirat munca bufonului. Aproape că eliberase piciorul animalului.

– Bufonule? l-am strigat încet în noapte.

Veni agale, dintre umbre, și se opri în fața mea cu capul plecat.

– Regele meu, murmură, am încercat. Dar nu mă pot abține. Nu pot s-o las aici...

Am încuviințat din cap. La baza piedestalului, Ochi Întunecați scheună. Bufonul se uită la el, apoi la mine. I-am citit nedumerire pe chip.

– Regele meu? întrebă.

Am căutat legătura Meșteșugului care ne unea și-am găsit-o. Bufonul căpătă o expresie împietrită, încercând să înțeleagă. Veni și se așeză lângă mine. Mă privi lung, ca și când ar fi putut vedea prin pielea lui Verity.

– Nu-mi place, zise într-un târziu.

– Nici mie, am recunoscut.

– De ce ai...

– E mai bine să nu știi, i-am răspuns scurt.

O vreme, am stat în liniște. La un moment dat, bufonul se întinse și îndepărtă o mână de așchii de piatră de pe laba dragonului. Mă privi în ochi, dar scoase pe furiș o daltă din cămașă. În loc de ciocan, folosea o piatră.

– Asta-i dalta lui Verity.

– Știu. Lui nu-i mai trebuie, iar cuțitul meu s-a rupt. Puse marginea dălții pe piatră. Oricum, e mult mai eficientă.

L-am urmărit cum taie încă o așchie. Mi-am aranjat gândurile după ale lui.

– Îți soarbe puterea, am remarcat eu calm.

– Știu. Altă bucată de piatră căzu. Am fost curios. Iar atingerea mea a rănit-o. Mișcă dalta. Am impresia că îi sunt dator.

– Bufonule. Ți-ar lua tot ce i-ai oferi și tot n-ar fi de-ajuns.

– De unde știi?

Am ridicat din umeri.

– Știe trupul meu de-acum.

Am privit atent cum pune degetele argintate de Meșteșug în locul unde cioplise cu dalta. M-am cutremurat, dar n-am simțit nicio durere. Ea luă ceva din bufon. Totuși, el nu avea Meșteșugul de-a o modela cu mâinile. Ceea ce îi dădea nu făcea decât s-o chinuie.

– Îmi aduce aminte de sora mea mai mare, rosti el, adresându-se nopții. Avea păr bălai.

Am tăcut, uluit. Fără să mă privească, adăugă:

– Mi-ar fi plăcut s-o mai văd. Mă răsfăța neîngăduit de mult. Mi-ar fi plăcut să-mi revăd toată familia.

Vorbea pe un ton plin de dor în timp ce-și plimba degetele pe piatra cioplită.

– Bufonule, mă lași și pe mine să încerc?

Se uită la mine cu gelozie.

– S-ar putea să nu te accepte, mă preveni.

I-am zâmbit. Zâmbetul lui Verity, prin barba lui.

– Între noi doi există o legătură. Subțire ca firul de ață și nici scoarța de spiriduș, nici oboseala ta nu o ajută. Dar ea există. Pune mâna pe umărul meu.

Nu știam de ce-o fac. Poate pentru că nu-mi mai vorbise niciodată de sora lui sau de familia de care-i era dor. Am refuzat să mă opresc și să chibzuiesc la

asta. Era mult mai ușor să nu gândesc, iar să nu simt era cel mai ușor. Își puse mâna neatinsă de Meșteșug nu pe umărul meu, ci mai aproape de gât. Instinctul îl mânase bine. Piele pe piele, îl cunoșteam mai bine. Am ridicat mâinile argintate ale lui Verity în fața ochilor și m-am minunat de ele. Argint pentru ochi, arsură și carne vie pentru simțuri. Apoi, înainte de a mă răzgândi, am cuprins laba din față a dragonului cu amândouă mâinile.

L-am simțit imediat. Parcă se zvârcoli în piatră. Am știut unde e marginea fiecărui solz, vârful fiecărei gheare primejdioase. Și am aflat-o și pe femeia care îl cioplise. Una din mai multe. Un grup de inițiați, vechi, foarte vechi. Grupul lui Salt. Dar Salt fusese prea mândră. Chipul cioplit îi păstra trăsăturile, iar ea alesese să-și păstreze forma umană, sculptându-se pe dragonul pe care grupul îl cioplea în jurul ei. Îi fuseseră prea devotate ca să protesteze. Iar ea aproape că reușise. Dragonul fusese terminat, împlinit aproape complet. Prinsese viață și începuse să se înalțe chiar în timp ce grupul de inițiați era absorbit de el. Dar Salt se căznise să rămână numai fata cioplită. Nu se dăruise și animalului. Iar el căzuse înapoi în piatră, deși abia se ridicase, scufundându-se pentru totdeauna, lăsând grupul de inițiați prizonier în dragon și pe Salt prizonieră în fata cioplită.

Am aflat toate acestea într-o clipă iute ca fulgerul. Am simțit și foamea dragonului. Mă atrăgea, implora să fie hrănit. Luase mult de la bufon. Am intuit ce-i dăduse, lumină și întuneric. Batjocurile grădinarilor

și șambelanilor, când era tânăr la Buckkeep. O creangă de măr înflorită la o fereastră, într-o primăvară. Imaginea mea, îmbrăcat într-o vestă care flutura în jurul meu, în timp ce traversam curtea în spatele lui Burrich, încercând, cu picioarele mele scurte, să țin pasul cu el. Un pește argintiu sărind deasupra unui heleșteu calm în zori.

Dragonul mă trăgea stăruitor către el. Am înțeles dintr-odată ce anume mă atrăsese acolo. *Ia amintirile cu mama mea și sentimentele care le-au însoțit. Nu vreau să le cunosc deloc. Ia durerea care mă sufocă atunci când mă gândesc la Molly, ia toate zilele tăioase și colorate de veselie pe care mi le amintesc cu ea. Ia-le strălucirea și lasă-mi doar umbra a ceea ce am fost și-am simțit. Lasă-mă să mi le amintesc fără să mă tai de lama lor ascuțită. Ia zilele și nopțile petrecute de mine în temnița lui Regal. E destul să știu ce mi-a făcut. Ia-le și păstrează-le, ca să nu mai simt podeaua rece pe obraz, să nu mai aud cum mi-a pocnit nasul când mi l-au spart, să nu mai miros și nu mai gust propriul meu sânge. Ia-mi durerea de a nu-mi fi cunoscut tatăl, ia orele întregi în care am stat cu ochii lipiți de portretul lui, când coridorul cel mare era pustiu și puteam să-l privesc în singurătate. Ia-mi...*

Fitz. Oprește-te. Îi dai prea multe, nu va mai rămâne nimic din tine. Vocea bufonului înăuntrul meu era îngrozită de ceea ce-mi îngăduise să fac.

...amintirile din vârful turnului, din Grădina Reginei, pustie și bătută de vânt, amintirea lui Galen stând deasupra mea. Ia imaginea lui Molly alergând în brațele

lui Burrich. Ia-o și înăbușe-o și pune-o sub zece lacăte, ca să nu mă mai pârjolească. Ia...

Frate. Destul.

Ochi Întunecați se interpuse brusc între mine și dragon. Știam că mai țin încă laba solzoasă, dar el îi arătă colții, nu cumva să mai ia ceva din mine.

Nu-mi pasă dacă-mi ia totul, i-am spus lui Ochi Întunecați.

Dar mie, da. Aș prefera să nu fiu legat de-un neom. Înapoi, Ființă-Rece. Mârâi și în spiritul meu, și de-adevăratelea, lângă mine.

Spre surprinderea mea, dragonul cedă. Prietenul meu mă mușcă de umăr. *Dă-i drumul. Pleacă de lângă el.*

Am luat mâinile de pe piciorul dragonului. Am deschis ochii, uimit că era tot noapte în jurul meu.

Bufonul îl îmbrățișa pe Ochi Întunecați.

– Fitz, murmură el. Vorbea cu gura în ceafa lupului, dar îl auzeam bine. Fitz, îmi pare rău, dar nu poți arunca toată durerea aceea. Dacă nu mai simți durere...

Nu l-am mai ascultat. M-am holbat la piciorul dragonului. În locul unde se odihniseră mâinile mele pe piatră se vedeau două amprente. În mijlocul lor, fiecare solz se contura migălos, perfect. Atâtea am dat, mi-am zis, atâtea am dat, și numai atât mi se dezvelește din dragon. Atunci m-am gândit la dragonul lui Verity. Era imens. Oare el cum făcuse? Câte ținuse în el ani la rând, ca să dea formă unui asemenea animal?

– Simte mult. Unchiul tău. Dragoste nețărmurită. Devotament nestrămutat. Uneori am impresia că eu,

în cei două sute de ani ai mei, n-am simțit cât a simțit el în patruzeci.

Ne-am întors toți trei spre Kettle. N-am fost deloc surprins. Am știut că vine și nu mi-a păsat. Se lăsa greu într-un baston, iar pielea feței îi atârna de oasele craniului. Când m-a privit în ochi, am înțeles că știa totul. Legată cum era de Verity prin Meșteșug, știa totul.

– Coboară de-acolo. Coborâți cu toții, până nu vă răniți.

Ne-am supus cu dificultate, eu mișcându-mă cel mai încet. Încheieturile lui Verity dureau, trupul său era istovit. Kettle mă cercetă răutăcioasă când, în cele din urmă, am ajuns lângă ea.

– Dacă tot ai avut de gând să faci asta, mai bine hrăneai dragonul lui Verity, sublinie ea.

– N-a vrut să mă lase. Tu n-ai vrut să mă lași.

– Nu. N-am vrut. Să-ți spun ceva, Fitz. Îți va fi dor de amintirile pe care le-ai dat. Îți vei recupera din sentimente cu vremea, bineînțeles. Toate amintirile sunt legate între ele și, la fel ca pielea omului, se pot vindeca. În timp, dacă le-ai fi lăsat în pace, nu te-ar mai fi rănit. Poate îți vei dori să rechemi durerile acelea într-o zi.

– Nu cred, am contrazis-o calm, ca să-mi ascund propria îndoială. Mi-a rămas durere cu duiumul.

Kettle înălță chipul bătrân în întuneric. Inspiră prelung, pe nas.

– Se crapă de ziuă, ne anunță, de parcă ar fi mirosit zorii. Trebuie să te întorci la dragon. La al lui Verity. Iar voi doi – întoarse capul spre bufon și Ochi

Întunecați –, voi doi ar trebui să mergeți în punctul de observație, ca să vedeți dacă se zăresc trupele lui Regal. Ochi Întunecați, spune-i lui Fitz ce vezi. Hai, mergeți, amândoi. Bufonule, când te întorci, las-o în pace pe fata-de-pe-dragon. Altfel, vei fi nevoit să-i dai viața ta întreagă. Și nici atât poate nu va fi destul. Așa stând lucrurile, nu te mai tortura nici pe tine, nici pe ea. Du-te, acum!

Cei doi plecară, dar nu fără să privească înapoi.

– Hai, îmi porunci Kettle aspră.

Porni șontâcăind spre locul din care venise. Am urmat-o, mergând la fel de țeapăn ca ea, printre umbrele negre și argintii ale blocurilor de piatră risipite prin carieră. Își arăta fiecare din cei peste două sute de ani. Eu mă simțeam și mai bătrân. Trup suferind, încheieturi care se înțepeneau și scârțâiau. Am ridicat brațul și m-am scărpinat la ureche. Pe urmă l-am lăsat jos imediat, supărat. Verity urma să aibă o ureche argintie. Deja ardea pielea, iar insectele îndepărtate ale nopții zumzăiau mai tare.

– Apropo, îmi pare rău. De Molly a ta. Am încercat să te previn.

Nu lăsa impresia că-i pare rău într-adevăr. Dar am înțeles-o. Toate sentimentele ei le oferise dragonului. Vorbea despre ceea ce știa că ar fi simțit odată. Simțea durere pentru mine, dar de a ei nu-și mai aducea aminte, ca s-o compare cu a mea. Așa că am întrebat-o încet:

– Nu mai există deloc intimitate?

– Intime sunt numai lucrurile pe care le ținem departe de noi, îmi răspunse tristă. Își îndreptă privirea

spre mine. Faci un lucru bun în noaptea asta. Un gest de bunătate. Vru să zâmbească, dar ochii i se umplură de lacrimi. Să-i oferi o ultimă noapte de tinerețe și pasiune. Mă studie, îmi observă expresia neclintită. Atunci nu mai vorbesc despre asta.

Restul drumului, am urmat-o în tăcere.

M-am așezat lângă tăciunii călduți și-am urmărit cum mijește de ziuă. Ciripitul păsărilor din depărtare înlocui zumzetul ascuțit al insectelor nocturne. Le auzeam foarte bine acum. Ce ciudat, să mă aștept pe mine însumi. Kettle tăcea. Inspiră prelung miresmele schimbătoare din aer când noaptea se făcu dimineață și privi cu ochi flămânzi cum se luminează cerul. Aduna de toate, ca să le pună în dragon.

Am auzit târșâit de bocanci în spatele meu și-am înălțat privirea. M-am urmărit venind. Pășeam încrezător și apăsat, cu capul sus. Tocmai mă spălasem pe față, aveam părul ud strâns de pe frunte în coadă de războinic. Verity știa cum să-mi poarte trupul.

Ochii ni se întâlniră în lumina zorilor. Am văzut cum mijesc ochii cercetând corpul lui Verity. M-am ridicat în picioare și, fără să gândesc, mi-am scuturat praful de pe haine. Atunci mi-am dat seama ce fac. Nu luasem cu împrumut *o cămașă.* Am izbucnit în râs, într-un hohot mai puternic decât altădată. Verity clătină din cap.

– Renunță, băiete. N-ai cum s-o faci mai frumoasă. Oricum, aproape că am terminat cu ea. Mă bătu pe piept cu palma mea. Odată am avut și eu așa un trup, îmi zise, de parcă n-aș fi știut. Uitasem cum e să-l ai.

Uitasem cu desăvârșire. Zâmbetul îi dispăru de pe față când se uită la mine cum îl cercetez cu propriii lui ochi. Ai grijă de el, Fitz. Nu primești decât unul. Adică numai unul pe care îl poți păstra.

Un val de amețeală. Am văzut negru în fața ochilor. M-am lăsat pe vine ca să nu mă prăbușesc.

– Iartă-mă, îmi spuse Verity, de data asta cu propriul său glas.

Se uita la mine de sus. I-am întors privirea în tăcere. Simțeam mireasma lui Kettricken pe pielea mea. Trupul îmi era foarte obosit. Am trăit un moment de indignare absolută care atinse apogeul și se topi îndată, ca și când sentimentul ar fi fost o povară. Ochii lui Verity se întâlniră cu ai mei și acceptară toate sentimentele mele.

– Nu-ți voi cere iertare și nici nu-ți voi mulțumi. Ar fi nepotrivit. Clătină din cap pentru sine. Sincer vorbind, cum aș putea să spun că-mi pare rău? Nu-mi pare. Privi undeva peste capul meu. Dragonul meu va zbura. Regina mea va naște un copil. Nu. Nu îmi pare rău pentru învoiala noastră. Coborî iar privirea spre mine. FitzChivalry. Ție îți pare rău?

M-am ridicat anevoie.

– Nu știu. Încercam să-mi dau seama. Rădăcinile sunt prea adânci, i-am răspuns, într-un sfârșit. De unde s-o iau cu refacerea trecutului? Cât de departe în timp trebuie să mă întorc, câte ar trebui să schimb, ca să modific ce s-a întâmplat sau să-ți răspund că nu-mi pare rău?

Drumul de sub noi e pustiu. Ochi Întunecați vorbi în mintea mea.

Știu. O știa și Kettle. A căutat un motiv să-i dea de lucru bufonului și te-a trimis cu el ca să fie în siguranță. Poți să te întorci acum.

Aha. Ești teafăr?

– FitzChivalry. Ești teafăr?

Verity era îngrijorat, dar nu-și putea ascunde triumful din voce.

– Bineînțeles că nu, le-am răspuns amândurora. Bineînțeles că nu.

M-am îndepărtat de dragon. În spatele meu, Kettle întrebă nerăbdătoare:

– Suntem gata să-i dăm viață?

Vocea moale a lui Verity ajunse până la urechile mele.

– Nu. Încă nu. Mai vreau să păstrez aceste amintiri pentru mine un timp. Încă puțină vreme, vreau să rămân om.

Când am traversat tabăra, Kettricken ieșea din cort. Purta aceeași tunică și pantaloni ponosiți de călătorie ca ieri. Își împletise părul în spate într-o coadă scurtă și groasă. Tot i se mai vedeau riduri pe frunte și la colțurile gurii, însă chipul său emana strălucirea caldă a celor mai fine perle. O nouă încredere scânteia în ea. Trase adânc în piept aerul dimineții și-mi zâmbi radioasă.

Am trecut în grabă pe lângă ea.

Pârâul era foarte rece. Pe unul din maluri creștea, aspră, coada-calului. Am smuls mai mulți pumni și

m-am frecat bine cu ea. Hainele ude le întinsesem pe tufele de pe malul celălalt. Ziua caldă promitea că se vor usca în curând. Cu fruntea încruntată, ochi Întunecați stătea și mă urmărea.

Nu înțeleg. Nu miroși urât.

Ochi Întunecați, du-te și vânează. Te rog.

Vrei să fii singur?

Pe cât se mai poate.

Se ridică și se întinse, aplecându-se cu burta cât mai jos. *Într-o zi, vom fi doar tu și cu mine. Vom vâna și vom mânca și vom dormi. Și te vei tămădui.*

Fie să ajungem amândoi să trăim așa, am încuviințat eu, din adâncul sufletului.

Lupul se făcu nevăzut printre copaci. De probă, am frecat cu coada-calului urmele lăsate de bufon pe încheietura mea. N-au dispărut, dar am aflat o mulțime de amănunte despre ciclul de viață al plantei. Am renunțat. Mi-am dat seama că puteam să mă frec până mi se lua pielea și tot nu m-aș fi simțit eliberat de cele întâmplate. Straiele mi se uscaseră suficient ca să le îmbrac. M-am așezat pe mal ca să mă încalț. Era să mă gândesc la Molly și la Burrich, dar le-am alungat iute imaginea. În schimb, m-am întrebat cât de repede urmau să apară soldații lui Regal și dacă Verity își va fi terminat dragonul până atunci. Poate că-l terminase deja. Mi-ar fi plăcut să-l văd.

Dar am vrut și să mai stau puțin singur.

M-am culcat pe iarbă, cu ochii la cerul azuriu. Am încercat să simt ceva. Groază, frământare, mânie. Ură. Dragoste. Am simțit doar nedumerire. Și oboseală.

Obosit de trupul fizic şi de spirit. Am închis ochii, să nu mă orbească lumina cerului strălucitor.

Sunetele harpei ţineau isonul susurului apei. Se îmbinau, apoi se despărţeau. Am deschis ochii şi-am privit-o pe Starling. Şedea pe mal lângă mine şi cânta. Avea părul desfăcut ca să se usuce. Îi cădea în valuri pe spate. Ţinea o tulpiniţă verde în gură şi-şi odihnea tălpile goale în iarba moale. Se uită şa mine, dar nu zise nimic. I-am urmărit degetele ciupind strunele harpei. Cu mâna stângă făcea mai mult efort, ca să compenseze cele două degete înţepenite. Ar fi trebuit să simt ceva la vederea lor, dar nu ştiam ce.

– La ce bun sentimentele?

N-am ştiut că mă frământa întrebarea până când n-am rostit-o cu voce tare.

Degetele ei se aşezară pe elegant pe strune. Se încruntă la mine.

– Nu cred că există răspuns la întrebarea ta.

– În ultima vreme, nu mai găsesc răspunsuri la niciuna. De ce nu eşti în carieră, să vezi cum termină dragonul? Cu siguranţă, e un eveniment care inspiră un cântec.

– Pentru că sunt aici, cu tine, îmi răspunse simplu Starling, apoi zâmbi larg. Şi pentru că toată lumea e ocupată. Kettle doarme. Kettricken şi Verity... când am plecat, ea îl pieptăna. Nu cred că l-am mai văzut pe regele Verity zâmbind înainte. Când zâmbeşte, seamănă leit cu tine, mai ales la ochi. Aşa. Nu cred că-mi va simţi nimeni lipsa.

– Şi bufonul?

Ridică din umeri.

– Ciopleşte la fata-de-pe-dragon. Ştiu că n-ar trebui, dar nu cred că se poate opri. Şi nici nu ştiu cum să-l determin să înceteze.

– N-o poate ajuta pe fată, însă nu se poate abţine să nu încerce. În ciuda limbii ascuţite, e o fire sensibilă.

– Ştiu. Acum. Într-un fel, am ajuns să-l cunosc foarte bine. Într-altul, va rămâne întotdeauna un mister pentru mine.

Am încuviinţat în tăcere. Liniştea se prelungi, apoi, discret, deveni alt fel de linişte.

– De fapt, zise Starling stingheră, Bufonul mi-a zis să te caut.

Am scos un geamăt. Oare câte aflase de la el?

– Îmi pare rău de ce-am auzit despre Molly... începu ea.

– Dar nu te miră, i-am încheiat eu propoziţia.

Am dus mâna la ochi, să mă feresc de soare.

– Nu, spuse ea calmă, nu mă miră. Nu mai ştia ce să spună. Măcar ştii că e în siguranţă şi are cineva grijă de ea.

Asta ştiam şi eu. Îmi era ruşine că nu găseam nicio alinare în gândul acela. A-l fi pus în dragon mă ajuta la fel de mult ca a tăia un membru infectat. Scăpasem de el, dar nu mă vindecasem. Locul gol încă mă mai deranja. Poate voiam să sufăr. M-am uitat la Starling pe sub mână.

– Fitz, îmi spuse ea încet. Ţi-am cerut lucrul acela odată, pentru tine. Din bunătate şi prietenie. Ca să alung o amintire. Întoarse ochii de la mine şi privi

cum se reflectă soarele în apă. Acum ți-l ofer, adăugă cu umilință.

– Dar nu te iubesc, i-am spus cu sinceritate și-am ghicit imediat că erau cele mai urâte cuvinte pe care i le-aș fi putut spune în clipele acelea.

Starling oftă și lăsă harpa deoparte.

– Știu. O știi și tu. Dar n-ar fi trebuit să mi-o spui chiar acum.

– Îmi dau seama. Acum. Doar că nu mai vreau minciuni, nici rostite, nici nerostite...

Se aplecă și-și lipi gura de a mea. După o vreme, își ridică puțin fața.

– Sunt menestrel. Știu mai multe despre minciună decât vei afla tu vreodată. Iar menestrelii știu că, uneori, de minciuni are omul cea mai mare nevoie.

– Starling...

– Știi că vei spune iar o prostie, mă întrerupse. Așa că de ce nu taci puțin? Nu complica lucrurile. Nu te mai gândi, măcar câteva clipe.

De fapt, clipele s-au prelungit destul de mult.

Când m-am trezit, încă stătea lângă mine, caldă. Ochi Întunecați ne păzea de sus și se uita la mine gâfâind din cauza căldurii. Când am deschis ochii, își dădu urechile pe spate și dădu leneș din coadă. Un strop de salivă îmi căzu pe braț.

– Pleacă.

Ceilalți te strigă. Și te caută. Lăsă capul pe-o parte și-mi propuse: *Aș putea să-i arăt lui Kettricken unde te găsește.*

M-am sculat în capul oaselor și mi-am strivit trei țânțari de piept. Lăsară dungi roșii. M-am întins după cămașă. *S-a întâmplat ceva?*

Nu. Sunt gata să trezească dragonul. Verity vrea să-și ia rămas-bun de la tine.

Am scuturat-o blând pe Starling.

– Trezește-te. Altfel pierzi momentul în care Verity trezește dragonul.

Ea se foi leneșă.

– Pentru așa ceva, mă scol. Altceva nu m-ar urni de-aici. Pe lângă asta, poate fi ultima mea șansă să compun un cântec. Soarta a hotărât ca eu să lipsesc ori de câte ori de întâmplă ceva interesant.

Am zâmbit fără voia mea.

– Deci ai renunțat să compui cântece despre bastardul lui Chivalry, până la urmă? am tachinat-o eu.

– O să compun unul, poate. Unul de dragoste. Îmi oferi un ultim zâmbet misterios. Măcar partea aceea a fost foarte interesantă.

M-am ridicat și-am ajutat-o și pe ea să se ridice. Am sărutat-o. Ochi Întunecați scânci nerăbdător, iar ea se răsuci brusc în brațele mele. Lupul se întinse cu burta până la pământ. Starling se întoarse către mine cu niște ochi cât cepele.

– Te-am prevenit, i-am spus.

Râse și se aplecă să ne ridice hainele din iarbă.

39
DRAGONUL LUI VERITY

Soldaţii din cele Şase Ducate au dat năvală în Lacul Albastru şi au pornit cu vasele spre malul celălalt şi spre Regatul Munţilor chiar în zilele în care Corăbiile Roşii îşi croiau drum spre Tradeford, pe râul Vin. Tradefordul nu a fost niciodată un oraş fortificat. Deşi vestea despre sosirea piraţilor a ajuns înaintea lor, mulţumită unui mesager rapid, ea nu a fost luată în seamă. Cât de primejdioase puteau fi douăsprezece corăbii de barbari pentru un oraş măreţ ca Tradefordul? A fost alertată Garda Oraşului, iar unii negustători de la docuri au luat măsuri pentru a-şi muta marfa din depozitele din apropierea apei, dar părerea tuturor a fost că, dacă piraţii chiar ajung în sus pe râu până la Tradeford, arcaşii îi vor doborî cu uşurinţă înainte de-a apuca să provoace prea multe stricăciuni. Toţi erau de acord că navele vin, probabil, cu un tratat de pace la regele celor Şase Ducate. S-a discutat mult despre cât vor cere piraţii să li se cedeze din ducatele de coastă şi ce-ar însemna reluarea negoţului cu Străinii, ca să nu mai amintesc de reluarea fluxului de mărfuri în josul râului Buck.

Acesta este doar un alt exemplu al greşelilor pe care le comiţi când crezi că ştii ce urmăreşte duşmanul şi acţionezi în consecinţă. Locuitorii din Tradeford au considerat că piraţii Corăbiilor Roşii au aceeaşi dorinţă de prosperitate şi belşug ca ei. Faptul că i-au judecat pe corsari ţinând cont numai de această presupunere a fost o eroare plătită foarte scump.

Nu cred că Kettricken se împăcase cu ideea că Verity trebuie să moară pentru ca dragonul să se trezească decât în clipa în care o sărută de rămas-bun. O sărută cu foarte multă grijă, îndepărtându-şi braţele de ea, stând cu capul pe-o parte, pentru ca nicio pată de argint să n-o atingă pe faţă. Cu toate acestea, a fost un sărut tandru, flămând şi prelung. Ea se agăţă de el o clipă în plus. Apoi Verity îi şopti ceva, iar ea îşi duse mâna la pântece.

– Cum de eşti aşa de sigur? îl întrebă, chiar în timp ce îi curgeau lacrimi pe obraz.

– Ştiu, îi răspunse ferm. Aşa că prima mea îndatorire e să te duc înapoi la Jhaampe. De data asta, trebuie să fii în siguranţă.

– Locul meu e la castelul Buckkeep, protestă ea.

Am crezut că Verity o va contrazice, dar m-am înşelat:

– Ai dreptate. Acolo e. Şi într-acolo te voi duce. Adio, iubita mea.

Kettricken nu-i răspunse. Îl privi cum se îndepărtează de ea cu o expresie desăvârşită de nedumerire pe chip.

Oricâte zile am petrecut pregătindu-ne pentru acest eveniment, până la urmă tot în grabă s-a desfășurat. Kettle patrula țeapănă pe lângă dragon. Își luase rămas-bun de la noi cu un aer distrat. Acum se foia pe lângă el, gâfâind ca după o goană îndelungă. În fiecare clipă îl mângâia, ba cu vârful degetelor, ba cu podul palmei. Culoarea vălurea în dârele lăsate de degetele ei și se stingea încetișor.

Verity își luă rămas-bun pe îndelete. Lui Starling îi legă de suflet să aibă grijă de doamna lui.

– Pune inimă și adevăr în cântecele tale și nu lăsa pe nimeni să tăgăduiască cine e tatăl copilului. Cu acest adevăr te însărcinez, menestrelule.

– Mă voi strădui din răsputeri să-l respect, regele meu, răspunse Starling serioasă.

Se duse lângă regină. Urma s-o însoțească pe spinarea lată a dragonului. Își tot ștergea palmele de piepții tunicii și verifica ranița în care-și pusese harpa. Îmi zâmbi fâstâcită. Alt rămas-bun nu ne trebuia niciunuia din noi.

Lumea se cam agitase auzind că vreau să rămân.

– Soldații lui Regal se apropie cu fiecare minut, îmi reaminti Verity încă o dată.

– Atunci ar trebui să te grăbești, ca să nu mă găsească în carieră când sosesc, i-am reamintit și eu.

Se încruntă.

– Dacă văd soldați de-ai lui pe drum, mă voi îngriji să nu ajungă până aici, îmi promise.

– Nu risca inutil viața reginei.

Pretextul rămânerii mele a fost Ochi Întunecați. Nu voia cu niciun chip să se urce pe dragon. Eu nu voiam să-l las singur. Sunt convins că Verity îmi cunoștea adevăratele motive. Nu credeam că ar trebui să mă întorc la Buck. O pusesem deja pe Starling să-mi promită că nu mă va pomeni în niciun cântec. Nu fusese ușor să smulg o asemenea promisiune unui menestrel. Dar eu insistasem. Nu voiam ca Burrich sau Molly să știe că trăiesc.

– Și, astfel, dragul meu, ai fost un Sacrificiu, îmi șoptise Kettricken.

Nu putea să-mi facă un compliment mai frumos. Puteam fi sigur că buzele ei nu-mi vor trăda existența.

Cu bufonul a fost mai complicat. Toți l-am îndemnat să plece cu regina și menestrelul. S-a încăpățânat să refuze.

– Profetul Alb va rămâne alături de Catalizator, ne-a repetat el întruna.

În sinea mea, știam că mai degrabă vrea să rămână cu fata-de-pe-dragon. Căpătase o obsesie pentru ea și mă speria. Va trebui s-o părăsească înainte de a ajunge soldații lui Regal la carieră. Îi spusesem lucrul acesta între patru ochi și el încuviințase imediat, dar cu o privire distrată. Nu mă îndoisem că avea planurile lui, dar nu mai avusesem timp de ceartă.

Veni și momentul în care Verity nu mai avu motiv să zăbovească. Ne-am spus puține la despărțire, dar nici nu prea erau multe de spus. Toate câte mi se întâmplaseră mi se păreau acum inevitabile. Era așa cum spunea bufonul. Privind înapoi, vedeam că

profeţiile lui ne târâseră demult pe calea aceasta. Nimeni nu purta vreo vină. Nimeni nu era fără vină.

Verity mă salută din cap înainte de-a se îndrepta spre dragon. Apoi se opri brusc. Întorcându-se, îşi desfăcu cureaua jerpelită a sabiei. Veni spre mine învelind-o în jurul tecii.

– Ia sabia mea, îmi zise pe nepusă masă. Eu nu mai am nevoie de ea. Iar tu se pare că ai pierdut-o pe cea pe care ţi-am dat-o mai demult.

Se opri cu piciorul înapoi, de parcă s-ar fi răzgândit. Scoase sabia din teacă. Mângâie pentru ultima oară lama cu degetele argintii, lăsând-o strălucitoare în urma lor. Îmi spuse cu glas gros:

– Ar fi o jignire adusă iscusinţei lui Hod să-ţi dau o sabie boantă. Ai mai multă grijă de ea decât mine, Fitz.

O vârî înapoi în teacă şi mi-o întinse. Ni s-au întâlnit ochii.

– Şi ai mai multă grijă de tine decât am avut eu. Să ştii că te-am iubit sincer, adăugă brusc. În ciuda celor pe care ţi le-am făcut, te-am iubit.

În prima clipă, n-am ştiut ce să-i spun. Apoi, când ajunse la dragon şi-i puse mâinile pe frunte, i-am spus: *Nu m-am îndoit niciodată. Să nu te îndoieşti nici tu că te-am iubit.*

Nu cred că voi uita vreodată zâmbetul pe care mi l-a trimis peste umăr. Se uită pentru ultima oară la Kettricken. Apăsă cu toată puterea capul cioplit cu dalta al dragonului. Dispăru cu ochii la regina lui. Am simţit mireasma pielii lui Kettricken, gustul buzelor

ei lipite de ale mele, căldura umerilor ei goi în palmele mele. Apoi amintirea firavă se stinse, odată cu Verity, odată cu Kettle. Pentru Harul și Meșteșugul meu, se topiseră ca și cum ar fi fost transformați în neoameni. Preț de-o clipă tulburătoare, am văzut trupul golit al lui Verity. Pe urmă se scurse în dragon. Kettle se proptise de umărul statuii. Se făcu nevăzută mai iute decât Verity, risipindu-se printre solzi, în nuanțe de turcoaz și argintiu. Dragonul se hrăni, scăldat în culoare. Nimeni nu îndrăzni să respire, doar Ochi Întunecați scheună încet. Sub soarele verii se lăsă o liniște desăvârșită. Kettricken scoase un singur suspin înăbușit.

Apoi, ca un vânt neașteptat, uriașul trup solzos trase aer în plămâni. Ochii, atunci când îi deschise, străluciră negri – ochi de Farseer, iar eu am știut că prin ei privește Verity. Dragonul înălță capul pe gâtul șerpuitor. Se întinse ca o pisică, aplecând și răsucindu-și umerii reptilieni și scoțându-și ghearele. Când își retrase labele, ghearele zgâriară adânc piatra neagră. Brusc, ca o pânză umflată de vânt, își desfăcu aripile nemărginite. Le flutură, vultur așezându-și penele, și le adună lucioase pe lângă trup. Lovi o singură dată cu coada, stârnind praf și nisip. Capul cel mare se răsuci, cerându-ne din priviri să fim la fel de mulțumiți ca el de noua sa înfățișare.

Verity-Dragonul păși în față ca să se arate reginei sale – o ființă cât o nucă în fața capului gigantic care se înclină în fața ei. Se oglindea toată într-un singur

ochi scânteietor. Apoi dragonul coborî umărul, îndemnând-o să se urce pe el.

Preț de-o clipă, Kettricken căpătă o expresie îndurerată. Pe urmă inspiră prelung și deveni regină. Păși neînfricată înainte. Puse mâna pe umărul albastru sclipitor al lui Verity. Alunecă puțin pe solzii lucioși când i se cățără pe spate, pe urmă se târî mai în față, ca să-l poată călări pe gât. Starling îmi aruncă o privire îngrozită și uluită și-o urmă pe regină mai șovăielnică. Se cățără în spatele lui Kettricken și-și verifică încă o dată rănița cu harpa.

Kettricken ridică mâna în semn de rămas-bun. Ne strigă ceva, dar cuvintele se pierdură în fâlfâitul aripilor care se deschideau. O dată, de două ori, de trei ori le scutură dragonul, vrând parcă să se obișnuiască cu ele. Fărâmături de piatră și fire de praf mă izbiră în ochi, iar Ochi Întunecați se lipi de piciorul meu. Dragonul se ghemui cu picioarele adunate sub el. Aripile turcoaz imense bătură din nou, iar animalul țâșni brusc. Nu a fost o înălțare grațioasă, ci se clătină puțin când își luă avânt. Starling se agăță disperată de Kettricken, dar regina se lipi de gâtul lui, strigându-i vorbe încurajatoare. După patru bătăi de aripi, dragonul străbătuse jumătate din lungimea carierei. Se ridică în zbor încercuit deasupra dealurilor și copacilor din jurul carierei. Își coborî aripile și se răsuci ca să cerceteze drumul Meșteșugului care ducea la ea. După aceea începu să fluture din ele ritmic, înălțându-se sus, tot mai sus. Avea burta alb-albăstruie, ca de șopârlă. Am mijit ochii, să-l urmăresc mai bine pe cerul verii.

Apoi, ca o săgeată alb cu albastru, țâșni spre Buck. Am rămas cu ochii în direcția aceea multă vreme după ce a dispărut.

Într-un târziu, am scos un oftat prelung. Tremuram. Mi-am șters ochii cu mâneca și m-am întors spre bufon. Plecase.

– Ochi Întunecați! Unde e bufonul?

Știm amândoi unde s-a dus. Nu-i nevoie să strigi.

Avea dreptate, însă nu-mi puteam alunga senzația că trebuie să dau de el urgent. Am coborât în fugă rampa de piatră, lăsând în urmă piedestalul gol.

– Bufonule? am strigat când am ajuns la cort. M-am și oprit să mă uit înăuntru, în speranța să-l găsesc împachetând lucrurile pe care urma să le luăm cu noi. Nu știu de ce mi-am îngăduit o speranță atât de prostească.

Ochi Întunecați nu mă așteptase. Când am ajuns la fata-de-pe-dragon, era deja acolo. Aștepta răbdător, cu coada în jurul picioarelor, cu ochii la bufon. Am încetinit la vederea lui. Senzația de primejdie îmi dispăruse. Bufonul ședea pe marginea piedestalului, clătinând din picioare, cu capul proptit de piciorul dragonului. Suprafața pe care stătea era plină de fărâme de piatră proaspete, căzute după o zi de trudă. Am pornit spre el. Înălță capul spre cer cu o expresie melancolică. Față de pielea verde aprins a dragonului, nu mai părea alb, ci prinsese o nuanță palid aurie. Părul lui mătăsos avea chiar o tentă roșiatică. Întoarse către mine doi ochi de culoarea topazului. Clătină din cap foarte discret, dar nu-mi vorbi până nu m-am proptit de piedestal.

– Am tot sperat. Nu m-am putut abține să sper. Dar astăzi am văzut ce trebuie să pui într-un dragon ca să poată zbura. Scutură din cap mai hotărât. Și, chiar dacă aș avea Meșteșugul trebuincios pe care să i-l ofer, acela n-ar fi de dat. Nici dacă m-ar absorbi complet nu i-ar fi de ajuns.

Nu i-am spus că știam lucrul acesta. Nu i-am spus nici că îl bănuiam de mult timp. În sfârșit, învățasem ceva de la Starling Birdsong. L-am lăsat să se bucure de liniște o vreme și numai apoi i-am spus:

– Ochi Întunecați și cu mine mergem după două jeppe. Când ne întoarcem, ar fi mai bine să împachetăm și să plecăm repede. N-am văzut ca Verity să fi hăituit pe cineva pe drumul Meșteșugului. Poate asta înseamnă că soldații lui Regal sunt încă foarte departe. Dar nu vreau să risc.

Bufonul oftă.

– Ai vorbit înțelept. E vremea ca bufonul acesta să fie înțelept. Când te întorci, te voi ajuta să împachetezi.

Atunci mi-am dat seama că țin sabia lui Verity tot în teacă. Mi-am scos sabia scurtă și-am înlocuit-o cu arma făurită de Hod pentru prinț. Îmi dădea o senzație ciudată în mâini. Sabia scurtă i-am oferit-o bufonului:

– O vrei?

El îmi aruncă o privire buimacă.

– La ce mi-ar folosi? Sunt bufon, nu ucigaș. N-am învățat niciodată s-o folosesc.

L-am lăsat acolo, să-și ia rămas-bun de la fata-de-pe-dragon. Ieșind alene din carieră și, în timp

ce mă îndreptam spre pădurea unde dusesem jeppele la păscut, lupul ridică botul și adulmecă aerul.

Nimic n-a mai rămas din Carrod, decât duhoarea, observă el când am trecut pe lângă cadavru.

– Cred că ar fi trebuit să-l îngropăm, am zis, și pentru el, dar și pentru mine.

N-are rost să îngropi carnea deja putrezită, comentă el nedumerit.

Am trecut de stâlpul negru, dar nu fără să mă înfior. Am găsit jeppele rătăcind pe pajiștea unui deal. Nu s-au dat prinse atât de ușor cum crezusem. Lui Ochi Întunecați îi făcu mai multă plăcere să le adune decât lor sau mie. Am ales jeppa conducătoare și încă una, însă, când am plecat cu ele, se luară și celelalte după noi. Ar fi trebuit să știu că așa vor face, dar sperasem că vor rămâne acolo și se vor sălbătici. Nu mă încânta să merg până la Jhaampe cu șase jeppe scai după mine. O idee nouă mă străfulgeră când le-am condus pe lângă stâlp și-am intrat în carieră.

Nu trebuia neapărat să mă întorc la Jhaampe.

Vânatul aici e mai spornic decât în alte locuri.

Trebuie să ne gândim și la bufon, și la noi.

Nu l-aș lăsa să moară de foame!

Și când vine iarna?

Când vine iarna, atunci... E atacat!

Ochi Întunecați nu mă așteptă. Țâșni pe lângă mine, o săgeată cenușie joasă, zgâriind podeaua de piatră neagră. Am lăsat jeppele și-am luat-o la fugă după el. Nasul lupului îmi atrase atenția că se simțea

miros de om în aer. În clipa următoare îl recunoscu pe Burl, chiar în timp ce gonea spre ei.

Bufonul nu plecase de lângă fata-de-pe-dragon. Acolo îl găsise Burl. Probabil că s-a apropiat pe nesimțite, pentru că pe bufon nu-l puteai lua prin surprindere. Poate că îi venise de hac obsesia lui. Indiferent cum s-o fi întâmplat, cuțitul lui Burl lovise primul. Din brațul bufonului curgea sânge și i se scurgea de pe vârful degetelor. Mânjise dragonul când se cățărase pe el. Acum se agăța de el, cu picioarele prinse de umerii fetei și cu o mână pe falca deschisă a animalului. Cu mâna liberă strângea cuțitul. Se încrunta în jos la dușmanul său, așteptând. În Burl clocoteau Meșteșugul, mânia și frustrarea.

Burl se cățărase pe piedestal și încerca să urce pe dragon, în timp ce se străduia și să-l atingă pe bufon cu Meșteșugul. Pielea cu solzi moi nu-i venea în ajutor. Numai o ființă ageră ca bufonul s-ar fi putut cățăra acolo sus, unde Burl nu ajungea. Frustrat, acesta își scoase sabia și vru să străpungă picioarele bufonului. Rată, dar nu cu mult, și-o împunse pe fată în spate. Bufonul țipă de parcă vârful sabiei ar fi tăiat în carne vie și încercă să urce mai sus. Mâna îi alunecă pe propriul sânge, care mânjise pielea dragonului. Apoi alunecă, încercând cu disperare să se prindă de ceva, și căzu exact în spatele fetei. I se clătină capul când vru să arunce o privire peste umărul ei. Era pe jumătate amețit și rămase călare în spatele ei.

Burl ridică sabia pentru o nouă lovitură, una care ar fi putut desprinde foarte ușor piciorul bufonului

de trup. Tăcut cum numai ura poate fi, lupul țâșni pe piedestal și-l atacă pe Burl din spate. Fugind spre ei, am văzut că Ochi Întunecați îl izbise de fata-de-pe-dragon. Se prăbuși în genunchi, proptit de statuie. Lama rată a doua oară și răsună pe piatra verzuie care închipuia pielea dragonului. Când metalul zdrăngăni pe piatră, se revărsară din ea mici unde colorate, ca atunci când arunci o piatră într-o apă liniștită.

Am ajuns pe piedestal când Ochi Întunecați atacă cu botul. Îl mușcă pe Burl din spate, între umăr și gât. Burl țipă cu un glas uimitor de ascuțit. Scăpă sabia și ridică mâinile, ca să prindă fălcile devoratoare ale lupului. Ochi Întunecați îl sfâșia ca pe-un iepure. Se propti cu labele din față pe spinarea lui lată și-și găsi o poziție mai sigură.

Unele lucruri se întâmplă prea repede ca să le povestești așa cum trebuie. L-am simțit pe Will în spatele meu tocmai când sângele lui Burl țâșni șuvoi. Ochi Întunecați îi tăiase jugulara, iar viața lui Burl se scurgea în jeturi purpurii. *Pentru tine, frate!* îi zise lupul bufonului. *Acum ucid pentru tine!* Ochi Întunecați nu-i dădu drumul, ci îl mai scutură o dată. Sângele țâșni fântână. Burl se zvârcoli, fără să-și dea seama că murea. Lichidul roșu împroșcă dragonul sclipitor și se scurse de pe el în gropițele cioplite de bufonul care încercase să-i elibereze labele și coada. Acolo clocoti și aburi, mâncând din piatră cum ar mânca apa fierbinte din bucățile de gheață. Solzii și ghearele labelor din spate ieșiră la iveală, la fel și coada ca un bici. Iar când Ochi

Întunecați trânti la pământ cadavrul lui Burl, dragonul își desfăcu aripile.

Fata-de-pe-dragon se avântă spre cer, așa cum își dorise de atâta vreme. Se ridică fără efort, parcă plutea. Îl luă pe bufon cu ea. El se aplecă înainte și se prinse instinctiv de talia ei zveltă. Nu stătea cu fața la mine. Am întrezărit privirea lipsită de expresie a fetei și gura nemișcată. Poate că ochii ei vedeau, însă ea aparținea de dragon cum aparțineau de el coada și aripile. Era un simplu membru al lui, unul de care bufonul se ținea cu disperare, pe măsură ce se ridicau tot mai sus.

Am văzut toate acestea, dar nu pentru că am stat și m-am uitat la ele. Le-am văzut pe bucățele, prin ochii lupului. Ai mei se răsuciră spre Will, care se îndrepta în fugă spre mine din spate. Avea o sabie și alerga cu multă ușurință. Am scos sabia lui Verity și am constatat că iese mai greu din teacă decât arma scurtă cu care mă obișnuisem.

Meșteșugul lui Will mă izbi ca un pumn tocmai când vârful sabiei ieșea din teacă. M-am clătinat, am făcut un pas înapoi și mi-am înălțat zidurile în jurul minții. Mă cunoștea foarte bine. Primul atac nu-mi adusese doar frică, ci și unele dureri în trup. Le pregătise special pentru mine. Am simțit încă o dată șocul nasului spart, arsura feței spintecate, chiar dacă nu-mi curgea sânge cald pe piept ca mai demult. Preț de-o bătaie de inimă, n-am reușit decât să-mi întăresc zidurile împotriva durerii. Sabia îmi atârna în mână grea ca plumbul. Mi s-a înmuiat pumnul și-am scăpat-o cu vârful în podea.

Moartea lui Burl m-a salvat. În momentul în care Ochi Întunecați îl trânti pe jos, am văzut cum îl izbește moartea pe Will. Aproape că închise ochii la impact. Ultimul membru al grupului său murise. Se făcu mic dintr-odată, nu numai pentru că nu-l mai susținea Meșteșugul lui Burl, ci pentru că se scălda în suferință. Am găsit în mintea mea imaginea hoitului împuțit al lui Carrod și i-am trimis-o, un val de durere în plus, din partea mea. Se clătină și se dădu înapoi.

– Ai dat greș, Will! i-am strigat, ca scuipându-l în obraz. Dragonul lui Verity s-a ridicat deja. Chiar acum zboară spre Buck. Regina lui călărește pe el și-i poartă în pântece moștenitorul. Regele de drept își va pretinde tronul și coroana, va alunga Corăbiile Roșii de pe țărmurile lui și-i va goni pe soldații lui Regal din Regatul Munților. Indiferent ce faci aici, ești înfrânt. Gura mi se schimonosi într-un zâmbet straniu. Am câștigat.

Mârâind, Ochi Întunecați veni lângă mine.

Atunci fața lui Will se schimbă. Prin ochii lui mă privi Regal. Era la fel de nepăsător la moartea lui Burl cum ar fi fost și la a lui Will. N-am simțit nici urmă de durere, numai supărare pentru că-i scăzuseră forțele.

– Atunci, vorbi el cu vocea lui Will, atunci poate că n-ar trebui să mă intereseze decât să te omor, bastardule. Cu orice preț.

Îmi zâmbi – zâmbetul unui om care știe ce numere vor arăta zarurile înainte de-a se opri. Am trăit un moment de nesiguranță și frică. Mi-am întărit zidurile împotriva tacticilor perfide ale lui Will.

– Chiar crezi că un bărbat cu un singur ochi mă poate înfrunta cu sabia pe mine și pe lupul meu, Regal? Sau ai de gând să-i risipești viața cu indiferență, așa cum ai făcut cu ceilalți inițiați din grup?

Am aruncat întrebarea cu slaba speranță că voi provoca discordie între ei.

– De ce nu? rosti Regal calm, cu vocea lui Will. Sau ai crezut că sunt chiar atât de prost ca fratele meu, încât să mă mulțumesc cu un singur grup?

Un val de Meșteșug mă lovi cu forța unui zid de apă. M-am clătinat, am făcut un pas înapoi, apoi mi-am regăsit echilibrul și l-am atacat pe Will. Trebuia să-l omor repede. Regal îi controla Meșteșugul. Nu-i păsa ce i se întâmplă, cum l-ar arde, dacă m-ar omorî cu el. Simțeam cum îi soarbe puterea. Totuși, deși mi-am pus tot sufletul în dorința de a-l omorî pe Will, cuvintele lui Regal începură să mă roadă. Alt grup de inițiați?

Un ochi sau nu, Will avea mișcări agile. Sabia lui se mișcă odată cu el când îmi pară prima lovitură și răspunse atacului. O clipă, mi-am dorit să fi avut sabia mea mai mică. Apoi mi-am alungat asemenea gânduri nefolositoare și m-am concentrat numai pe a-i zădărnici apărarea. Lupul trecu rapid pe lângă mine târâș, încercând să-l încolțească pe Regal din punctul orb al lui Will.

– Trei grupuri noi! Will gâfâia de efort, parând o nouă lovitură din partea mea.

M-am ferit de atacul lui și-am vrut să-i învălui sabia. Era prea rapid pentru asta.

– Inițiați tineri și puternici. Ca să-mi cioplesc propriul dragon. Am simțit curentul se aer stârnit de sabia lui. Dragoni la cheremul meu, devotați mie. Dragoni care să-l doboare pe Verity, să-l scalde în sânge și solzi.

Se răsuci și-l atacă pe Ochi Întunecați. Lupul făcu un salt turbat. Am intervenit, dar el se năpusti deja asupra mea. Lupta cu o viteză incredibilă. Altă cale de-a folosi Meșteșugul? Sau doar o iluzie creată de el, ca să mă amăgească?

– Apoi vor goni Corăbiile Roșii. Pentru mine. Și vor deschide trecătorile munților. Și munții vor fi ai mei. Voi fi un erou. Nimeni nu mi se va mai opune atunci. Izbi atât de puternic, încât îmi vibră și umărul, dar și sufletul, auzindu-i vorbele. Păreau sincere și hotărâte. Impregnate de Meșteșug, mă loviră cu forța disperării. Voi stăpâni drumul Meșteșugului. Orașul străvechi va fi noua mea capitală. Toți inițiații mei se vor scălda în magia râului.

Alt asalt la Ochi Întunecați. Lama îi tăie un smoc de păr de la umăr. Și, încă o dată, mâna mea nepricepută rată pătrunderea în apărarea lui, prea repede închisă. Aveam impresia că stau în apă până la umeri și luptam cu un bărbat care mânuia o sabie ușoară ca un pai.

– Bastard idiot! Chiar ai crezut că-mi pasă de o târfă borțoasă, de un dragon înaripat? Cariera e adevăratul trofeu, cel pe care l-ai lăsat nepăzit, ca să pot pune eu mâna pe el. Locul din care se vor înălța douăzeci, nu, o sută de dragoni!

Cum am putut fi atât de proşti? Cum de nu ne-am dat seama ce urmăreşte Regal cu adevărat? Ne-am gândit, numai cu inima, la cele Şase Ducate, la fermierii şi pescarii care aveau nevoie de braţul regelui, ca să-i apere. Dar Regal? S-a gândit numai la câştigul pe care i-l poate aduce Meşteşugul. Am ştiut ce va spune înainte de a deschide el gura:

– În Bingtown şi Chalced, lumea va îngenunchea în faţa mea. Iar pe Insulele Străine se vor ghemui de frică la auzul numelui meu.

Mai vin şi alţii. De deasupra noastră!

Avertizarea lui Ochi Întunecaţi era să-mi aducă moartea. Doar o clipă am ridicat ochii, iar Will se şi repezi la mine. Am bătut în retragere, gata să fug ca să mă feresc de tăiş. În spatele lui, departe, la gura carierei, doisprezece oameni alergau spre noi fluturând săbii. Înaintau nu păşind, ci ca o singură fiinţă, mult mai uniţi decât ar fi fost soldaţii de rând. Un grup de iniţiaţi. Le-am simţit Meşteşugul în timp ce se apropiau ca vântul care anunţă furtuna. Will îşi încetă brusc asaltul. Lupul meu sări să-i ameninţe arătându-le colţii.

Ochi Întunecaţi! Termină. Nu poţi lupta cu doisprezece soldaţi conduşi de o singură minte!

Will lăsă jos sabia, apoi o vârî calm în teacă. Strigă iniţiaţilor peste umăr.

– Nu vă bateţi capul cu ei. O să le vină de hac arcaşii.

M-am uitat atunci la zidurile uriaşe ale carierei. Nu glumea. Soldaţi în uniforme aurii cu maro îşi ocupau poziţiile. Am înţeles menirea lor. Nu să-l înfrângă pe

Verity, ci să pună mâna pe carieră. Mă năpădi încă un val de umilință și deznădejde. Am ridicat sabia și m-am năpustit asupra lui Will. Pe el, cel puțin, îl voi ucide.

O săgeată se lovi de piatra pe care stăteam, alta se opri exact între labele lui Ochi Întunecați. De pe zidurile din stânga noastră răsună un țipăt. Fata-de-pe-dragon zbură foarte aproape de mine, cu bufonul călare pe ea și cu un arcaș în uniformă aurie cu maro în fălcile dragonului. Soldatul dispăru pe dată. În urma lui rămase un norișor de fum sau abur, împrăștiat de vântul stârnit de aripile ei. Își înclină aripile, se lăsă mai jos și înșfăcă încă un arcaș, în vreme ce pe altul îl sili să sară jos, în carieră. Alt norișor de fum.

Dedesubt, cu gurile căscate, înghețaserăm cu toții. Will își reveni înaintea mea. Scoase un urlet nervos, încărcat de forța Meșteșugului, către arcași:

– Trageți în ea! Doborâți-o!

Aproape imediat, un mănunchi de săgeți se lansară spre dragon. Unele se arcuiră și căzură fără să ajungă la el. Pe celelalte, fata le devie dintr-o singură bătaie zdravănă din aripi. Săgețile se clătinară în aer și căzură ca paiele pe podea. Fata-de-pe-dragon se înclină brusc și plonjă direct spre Will.

El o luă la goană. Cred că Regal l-a părăsit măcar atât cât i-a trebuit ca să se hotărască să fugă. Alerga. La prima vedere, ai fi zis că-l urmărește pe lupul care micșorase mult distanța dintre el și grupul de inițiați. Numai că, în clipa în care inițiații își dădură seama

că Will fugea spre ei urmărit de un dragon care plutea aproape vertical în spatele lui, se răsuciră pe călcâie şi-şi luară şi ei picioarele la spinare. Am surprins privirea încântată din ochii lui Ochi Întunecaţi, care-şi închipui că la doisprezece soldaţi cu săbii le era frică să-l înfrunte. Pe urmă se trânti cu burta la pământ când fata-de-pe-dragon zbură foarte jos peste capetele noastre.

N-am simţit doar curentul de aer stârnit de trecerea ei, ci şi valul ameţitor de Meşteşug, care-mi smulse orice gând din minte într-o clipă. Ca şi când lumea ar fi rămas în beznă câteva clipe, pentru ca apoi să se lumineze în toată splendoarea ei. Fugeam împleticit şi nu-mi aminteam de ce car o sabie scoasă din teacă sau pe cine urmăresc. În faţa mea, Will ezită când fata-de-pe-dragon trecu pe deasupra lui, iar iniţiaţii se clătinară la rândul lor.

Dragonul vru să-l înhaţe pe Will din zbor. Îl salvară blocurile de piatră risipite, pentru că atât de mare era distanţa dintre vârfurile aripilor, încât reuşi să se ascundă în labirintul îngust al bolovanilor. Fata scoase un ţipăt de frustrare, un ţipăt de şoim care scapă prada. Se ridică şi plonjă, încercând un al doilea atac. Am rămas cu răsuflarea întretăiată, văzând că se îndreaptă exact spre un val de săgeţi. Zdrăngăniră pe lângă dragon fără să-l nimerească, de parcă arcaşii ar fi ţintit bolovanii. Numai bufonul se făcu mic de frica lor. Fata-de-pe-dragon schimbă direcţia brusc, ca să zboare cât mai jos deasupra lor, să-l înhaţe pe unul din ei şi să-l înghită cât ai zice peşte.

Umbra ei alunecă din nou deasupra mea şi smulse alt moment din viaţa mea. Când am deschis ochii, Will dispăruse. L-am zărit în ultima clipă, cotind printre bolovanii de piatră ca un iepure care aleargă în zigzag ca să scape de şoim. Iniţiaţii nu se mai vedeau, însă Ochi Întunecaţi sări din umbra unui bolovan şi ţâşni pe lângă mine.

O, frate, Cel-fără-Miros vânează nemaipomenit! exclamă el, cuprins de extaz. *Am fost înţelepţi că l-am primit în haita noastră!*

Will e prada mea! i-am spus răspicat.

Prada ta e prada mea, sublinie el, foarte serios. *Asta înseamnă haită. Şi nu va fi prada nimănui dacă nu ne separăm ca să-l găsim.*

Avea dreptate. În faţa noastră se auzeau ţipete. Din când în când, câte-o uniformă auriu cu maro fugea de la un bolovan la altul, dar cei mai mulţi soldaţi înţeleseră iute că singura cale de a rămâne în viaţă era să stea lipiţi de blocurile de piatră imense.

Arcaşii fug la stâlp. Dacă ajungem într-un loc din care să vedem şi noi stâlpul, îl putem aştepta acolo.

Părea logic. Nu aveau alt mijloc de a scăpa de dragon decât să fugă de-acolo cu ajutorul stâlpului. Tot se mai auzeau săgeţi izbind piatra în urma dragonului, însă majoritatea soldaţilor căţăraţi pe zidurile carierei se refugiaseră în pădurea vecină.

Ochi Întunecaţi şi cu mine am renunţat la orice efort de a-l găsi pe Will şi ne-am dus direct la stâlp. Am fost nevoit să admir cât de disciplinaţi erau unii din arcaşii lui Regal. În ciuda haosului, dacă lupul şi

cu mine am fi făcut doar câțiva pași afară din ascunzătoare, am fi auzit strigăte de „uite-i, uite-i!" și în câteva momente ne-am fi trezit cu o ploaie de săgeți deasupra capului.

Am ajuns la stâlp exact la timp ca să-i vedem pe noii inițiați ai lui Regal gonind în spațiu deschis, cu mâinile întinse, pentru a fi transportați de stâlp în clipa când îl atingeau. Apăsau simbolul grădinii de piatră, dar poate pentru că el le venea cel mai la îndemână. Noi nu ne-am mișcat de lângă un bolovan uriaș, care ne apăra de săgeți.

A trecut deja Will?

Poate. Așteaptă.

Trecu o veșnicie, și încă una. Eram convins că Will ne scăpase. Deasupra noastră, umbra fetei-de-pe-dragon aluneca peste zidurile carierei. Țipetele victimelor ei se împuținaseră. Arcașii profitau și se adăposteau pe după copaci. Am văzut dragonul înălțându-se în zbor rotit deasupra carierei. Plutea, verde strălucitoare, pe cerul albastru, clătinându-se pe aripi. M-am întrebat cum se simțea bufonul. Măcar el se putea agăța de fata care călărea dragonul. Pe neașteptate, ea se lăsă pe-o parte, zbură pe-o aripă, pe urmă le strânse pe amândouă pe lângă trup și plonjă spre noi. În momentul acela, Will ieși din ascunzătoare și fugi la stâlp.

Ochi Întunecați și cu mine ne-am năpustit asupra lui. Eram la un fir de pai de el. Eu fugeam, lupul fugea mai repede, dar Will fugea mai repede ca amândoi. Când atinse stâlpul cu vârful degetelor, lupul făcu

un ultim salt. Îl izbi cu labele în spate şi-l lovi cu capul de stâlp. Văzând că Will începe să dispară prin el, am ţipat la Ochi Întunecaţi şi l-am apucat de blană, trăgându-l înapoi. Când fălcile lupului se încleştară în carnea lui Will, umbra dragonului alunecă peste capetele noastre. Mi-am pierdut cunoştinţa.

E plin de poveşti cu eroi care se luptă cu forţele întunericului de sub pământ. Sunt câteva şi despre cei care au pătruns de bunăvoie în ţinutul beznei, ca să-şi salveze prieteni sau iubite. Într-o clipă ieşită din timp, am fost pus, evident, să aleg. Ori îl înşfăcam pe Will şi-l strângeam de gât, ori îl ţineam pe Ochi Întunecaţi şi-l apăram de forţele care-i torturau mintea şi trupul de animal. Am ales fără să clipesc.

Am ajuns într-un loc cu umbră deasă şi iarbă culcată la pământ. Într-un moment, am alunecat în beznă, în celălalt, am respirat şi ne-au revenit simţurile. Şi teama. M-am ridicat anevoie în picioare, uimit că mai strâng sabia lui Verity în mână. Ochi Întunecaţi se ridică şi el, făcu doi paşi clătinaţi şi căzu. Bolnav. Otrăvit. *Lumea se învârte cu mine.*

Stai calm şi trage-ţi răsuflarea. Stând în faţa lui, am cercetat împrejurimile. M-a privit, la rândul lui, nu doar Will, ci şi majoritatea noilor iniţiaţi ai lui Regal. Cei mai mulţi gâfâiau, unul scoase un strigăt alarmat la vederea noastră. Când ţipă Will, îşi făcu apariţia fugind un pâlc de gărzi din Farrow. Se împrăştiară şi ne înconjurară.

Trebuie să ne întoarcem înapoi prin stâlp. E singura noastră şansă.

Nu pot. Du-te tu. Lui Ochi Întunecați îi căzu botul pe labe și închise ochii.

Nu așa se face în haită! i-am spus ferm. Am ridicat sabia. Deci așa-mi era sortit să mor. M-am bucurat că nu știam de la bufon. Dacă mi-ar fi spus, probabil că mi-aș fi luat viața.

– Omorâți-l, porunci Will gărzilor. Am pierdut destul timp cu el. Omorâți-l și pe el, și pe lup. Apoi găsiți-mi un arcaș capabil să doboare un om călare pe un dragon. Regal îl întoarse pe Will cu spatele la mine și se îndepărtă împărțind porunci. Voi, din Grupul al Treilea. Mi-ați spus că un dragon terminat nu poate fi trezit și obligat să slujească. Tocmai am văzut un bufon fără Meșteșug făcând exact acest lucru. Aflați cum se face. Începeți acum. Puneți-l pe bastard să-și încerce Meșteșugul pe săbiile voastre.

Am ridicat sabia, iar Ochi Întunecați sări în picioare. Greața lui se izbi de frica mea când cercul de soldați se strânse în jurul nostru. Ei, dacă trebuia să mor acum, nu mai aveam de ce mă teme. Poate chiar îmi voi încerca Meșteșugul pe săbiile lor. Mi-am coborât zidurile, le-am doborât cu dispreț. Meșteșugul era un râu care curgea năvalnic în jurul meu, un râu care, în locul respectiv, ieșea întotdeauna din matcă. Atât de ușor îl sorbeam, de parcă respiram. Când am inspirat a doua oară, mi-au dispărut oboseala și durerea. Mi-am întins mintea întărită spre Ochi Întunecați. Lângă mine, lupul se scutură. Când i se zbârli părul de pe spate și-ți arătă colții, păru de două ori mai mare. Mi-am plimbat privirea pe săbiile care ne

amenințau. N-am mai așteptat, ci am trecut la atac. Când ele se ridicară să mă întâmpine, Ochi Întunecați sări în față și pe sub ele, apoi se răsuci să apuce un soldat de picior.

Lupul deveni întruchiparea vitezei, o ființă numai colți și blană. Nu încercă să muște fără să dea drumul, ci își folosi greutatea pentru a trânti soldații la pământ, făcându-i să cadă unul peste celălalt, prinzându-i de tendonul din spatele genunchiului, tăind cu dinții, nu mușcând. Pentru mine, provocarea era să nu cumva să-l lovesc în timp ce ataca în stânga și-n dreapta. Nu încercă să le doboare săbiile. În clipa în care un soldat se întorcea spre el, fugea și-i lovea cu umărul în spatele genunchiului pe cei care mă atacau pe mine.

Eu mânuiam sabia lui Verity cu grație și pricepere, cum nu mai mânuisem niciodată o astfel de armă. Cele învățate de la Hod și lucrătura sabiei făurite de ea se îmbinară în mine și, dacă ar fi posibil un asemenea lucru, aș zice că spiritul maestrei săbiilor era în sabia mea și-mi spunea cum să lovesc cu ea. N-am reușit să scap din cercul care mă bloca, dar nici ei n-au trecut de apărarea mea, decât ca să-mi provoace griji neînsemnate.

În avântul încăierării, am luptat amândoi vitejește și ne-am descurcat bine, dar nu aveam nicio șansă. Îi țineam pe potrivnici la distanță și înaintam spre ei, dar trebuia să mă întorc imediat, ca să-i înfrunt pe cei care mă încolțeau din spate. Puteam să mișc cercul dușmanilor, dar nu să-l sparg. Totuși, am binecuvântat sabia

lungă a lui Verity, care m-a ținut în viață. Alți soldați veneau în goană atrași de hărmălaie și de strigătele de luptă. Nou-veniții se interpuneau între mine și Ochi Întunecați, îndepărtându-l tot mai mult de mine.

Distanțează-te de ei și fugi. Fugi, frate, și trăiește.

În loc de răspuns, Ochi Întunecați fugi de ei, dar numai ca să facă o buclă și să se întoarcă imediat, atacând exact în mijlocul lor. Oamenii lui Regal se tăiau unii pe alții în efortul de a-l opri. Nu erau obișnuiți să lupte cu un adversar cât jumătate din statura lor și de două ori mai iute de picior ca ei. Cei mai mulți încercau să-l izbească, dar nu reușeau decât să despice pământul în spatele lui. În clipa următoare, Ochi Întunecați era deja departe de ei și se ascundea în pădurea deasă. Soldații aruncau căutături fioroase în jur, întrebându-se de unde va sări data viitoare.

Cu toate acestea, în focul bătăliei, știam că nu avem nicio speranță. Regal avea să învingă. Chiar dacă l-aș omorî pe fiecare soldat, inclusiv pe Will, el tot ar învinge. De fapt, învinsese deja. Și oare nu știusem eu lucrul acesta toată vremea? Nu știusem eu, de la bun început, că lui Regal îi era hărăzit să conducă?

Am făcut un pas brusc în față, am despicat brațul unui soldat de la cot și-am profitat de avântul loviturii ca să arcuiesc sabia înspre spate și să lovesc cu vârful ei tocmai fața unui dușman. Când cei doi căzură și se prăbușiră unul peste altul, se făcu o mică breșă în cerc. Am pășit în spațiul deschis, mi-am concentrat Meșteșugul și-am încolțit controlul perfid al lui Will asupra minții mele. O lamă se frecă de umărul

meu. M-am răsucit să-i răspund agresorului, apoi mi-am obligat trupul să gândească singur puțin timp și l-am înghesuit mai mult pe Will. L-am găsit pe Regal încolăcit de conștiința lui, ca un vierme care roade inima de căprioară. Will nu s-ar fi putut elibera de el nici dacă ar fi fost în stare să se gândească la asta. Și mi s-a părut că nu rămăsese prea mult din el ca să fie capabil să-și contureze un gând. Will era un trup, un vas cu carne și sânge în care-și ținea Regal Meșteșugul. Rămas fără grupul care-l întărise, nu mai era o armă formidabilă. Își pierduse valoarea. Putea fi întrebuințat și aruncat fără nicio remușcare.

Nu puteam lupta în două direcții simultan. Am ținut bine de mintea lui Will, i-am îndepărtat cu forța gândurile de ale mele și m-am silit din răsputeri să-mi controlez și trupul. În clipa următoare, m-am trezit cu două tăieturi, una în coapsa stângă și alta în brațul drept. Nu mai rezistam. Ochi Întunecați nu se mai vedea. Măcar el avea o șansă. *Scapă de-aici, Ochi Întunecați. S-a terminat.*

De-abia acum începe! mă contrazise el. Trecu prin mintea mea ca o rază fierbinte. În altă parte a taberei, Will scoase un urlet. Un lup înzestrat cu Har îi devora trupul. L-am simțit pe Regal încercând să-și desfășoare mintea de-a lui Will. Mi-am întețit strânsoarea asupra amândurora. *Rămâi și luptă, Regal!*

Un vârf de sabie mi se înfipse în șold. Am sărit într-o parte și m-am împiedicat de ceva tare, lăsând amprenta însângerată a palmei mele când m-am proptit de ea ca să mă ridic. Era dragonul lui Realder; până

acolo târâsem cercul de soldați din jurul meu. Recunoscător, m-am așezat cu spatele la el și cu fața la dușmani. Ochi Întunecați încă se lupta cu Will; era clar că Regal învățase câte ceva din torturarea neoamenilor. Nu mai era atât de vulnerabil în fața lupului, cum ar fi fost cândva. Nu-l putea răni cu Meșteșugul, dar îl putea învălui în straiele numeroase ale fricii. Inima lui Ochi Întunecați îmi bătea sălbatic în urechi. M-am deschis încă o dată Meșteșugului, m-am umplut de el și-am făcut un lucru pe care nu-l mai făcusem până atunci. Am hrănit Harul lui Ochi Întunecați cu forța Meșteșugului. *Pentru tine, frate.* Lupul îl respinse pe Will și scăpă de el în aceeași clipă. Will profită și scăpă și de lup, și de mine. Aș fi dat orice să-l urmăresc, dar în spatele meu am simțit Harul fremătând în dragonul lui Realder. Amprenta mea însângerată împrăștie scurt o duhoare de piele arsă. Dragonul se foi. Se trezea la viață. Și era flămând.

Crengile trosniră pe neașteptate și un vânt turbat stârni o ploaie de frunze în inima pădurii. Fata-de-pe-dragon ateriză în spațiul liber din jurul stâlpului. Curăță locul de oameni biciuind o dată cu coada.

– Acolo! îi strigă bufonul, iar capul dragonului șerpui și-l înșfăcă pe unul din agresorii mei cu fălcile lui înspăimântătoare.

Soldatul dispăru într-un nor de fum, iar Meșteșugul animalului spori datorită vieții pe care o mistuise.

În spatele meu, un cap reptilian în formă de ic se ridică dintr-odată. Când umbra lui trecu pe deasupra mea, n-am mai văzut nimic. Capul țâșni mai iute ca

un şarpe la atac, ca să-l înşface pe soldatul cel mai apropiat de noi. Acesta dispăru, lăsând în urmă aburi şi putoare. Răcnetul dragonului mă asurzi.

Frate?

Trăiesc, Ochi Întunecaţi.

Şi eu, frate.

ŞI EU, FRATE. ŞI MI-E FOAME!

Glasul Harului unui carnivor gigantic. Sânge Străvechi, într-adevăr. Forţa lui mă înfioră până în măduva oaselor. Ochi Întunecaţi avu inspiraţia să-i răspundă.

Atunci, hrăneşte-te, fratele meu mai mare. Prada noastră e a ta, fii bine-venit. Aceasta e haita.

Dragonul lui Realder nu aşteptă să fie invitat de două ori. Nu ştiu cine-o fi fost Realder, dar pusese în el o poftă de mâncare nestăvilită. Labele cu gheare uriaşe sfâşiară muşchiul şi stratul de iarbă. Coada biciuia liber în stânga şi în dreapta, doborând un copăcel în trecere. De-abia am avut timp să mă retrag din calea ei când se năpusti să înghită un alt soldat din Farrow.

Sânge şi Har! De asta e nevoie. Sânge şi Har. Putem trezi dragonii.

Sânge şi Har? În clipa asta, ne înecăm în amândouă. Ochi Întunecaţi mă înţelese imediat.

În toiul măcelului, am jucat amândoi un joc de copii nebunesc. Ne-am întrecut ca să vedem cine trezeşte mai mulţi dragoni. Ochi Întunecaţi a câştigat de departe. Se năpustea la un dragon, îşi scutura blana de sânge, apoi îl îndemna: *Trezeşte-te, frate, şi mănâncă. Ţi-am*

adus carne. Iar când creatura greoaie, scoțând fum mânjită cu sânge de lup, se trezea, îi amintea: *Suntem haită!*

L-am găsit pe regele Wisdom. Al lui era dragonul cu coarne de cerb, iar el se trezi din somn strigând: *Buck! Pentru Buckkeep! Pe Eda și El, mi-e foame!*

Sunt o mulțime de Corăbii Roșii pe coasta din Buck, regele meu. Așteaptă doar să le prinzi în fălcile tale, i-am spus. În ciuda cuvintelor rostite prin Har, nu mai avea trăsături omenești. Piatra se contopise cu sufletele, pentru a deveni un dragon adevărat. Mai vânaseră ca haită mai demult, își aminteau asta foarte bine. Majoritatea celorlalți dragoni nu păstraseră nimic omenesc în ei. Fuseseră făuriți de Străbuni, nu de oameni, și nu înțelegeam unii de la alții decât că eram frați și că le adusesem carne. Cei formați de grupuri de inițiați își aminteau vag de Buck și de regii Farseer. Nu acele amintiri îi legau de mine, ci promisiunea că se vor hrăni. Mi-am zis că e cea mai mare binecuvântare faptul că le-am putut întipări ideea aceea în minte.

A venit o vreme când n-am mai găsit ascunși dragoni în vegetația crescută pe sub copaci. În spatele meu, acolo unde-și așezaseră tabăra soldații lui Regal, am auzit țipetele oamenilor vânați și răcnetele dragonilor întrecându-se nu pentru carne, ci pentru viață. Arborii cedau în fața năvalei lor, iar cozile lor tăiau tufele ca secera paiele de grâu. Mă oprisem să-mi trag sufletul, cu o mână pe genunchi, cu cealaltă încă strângând sabia lui Verity. Mă ardea aerul pe gâtul uscat. Durerea începea să-mi străpungă Meșteșugul

cu care-mi învăluisem trupul. Îmi curgea sânge printre degete. Cum nu aveam un dragon căruia să i-l dau, m-am șters de tunică.

– Fitz?

M-am întors. Bufonul fugea spre mine. Mă prinse în brațe și mă strânse tare.

– Trăiești! Mulțumesc zeilor de pretutindeni! Zboară iute ca vântul și a știut unde să te găsească. A simțit, nu știu cum, bătălia aceasta, de la distanța aceea mare. Își trase sufletul și adăugă: Nu se mai satură. Fitz, trebuie să vii cu mine, acum. Mai e puțin și rămân fără victime. Trebuie să te urci pe dragon în spatele meu și să-i conduci acolo unde se pot hrăni, altfel nu știu ce vor face.

Ni se alătură Ochi Întunecați. *Aceasta e o haită mare și flămândă. Va fi nevoie de mult vânat s-o hrănim.*

Mergem și noi cu ei la vânătoare?

Ochi Întunecați ezită. *Călare pe unul din ei. Prin aer?*

Așa vânează ei.

Dar nu și lupii. Totuși, dacă trebuie să mă părăsești, te voi înțelege.

Nu te părăsesc, frate. Nu te părăsesc.

Cred că bufonul a ghicit ce vorbim, pentru că începu să clatine din cap înainte de a deschide eu gura:

– Tu trebuie să-i conduci. Călare pe fata-de-pe-dragon. Du-i la Buck și la Verity. Te vor asculta, pentru că ești din haita noastră. Ei înțeleg lucrul acesta.

– Fitz, nu pot. Nu sunt făcut pentru... pentru un măcel! Nu pentru asta am venit, ca să luăm viețile altora. N-am mai auzit de așa ceva, nici în vis, nici în manuscrise. Mă tem că am îndrumat timpul pe calea greșită.

– Nu. Așa trebuie să se întâmple. O simt. Eu sunt Catalizatorul și am venit să schimb lucrurile. Profeții devin războinici, dragonii vânează ca lupii. Nu-mi recunoșteam propria voce. Habar n-aveam de unde îmi veneau în cap asemenea cuvinte. M-am uitat în ochii neîncrezători ai bufonului. Așa trebuie să se întâmple. Du-te.

– Fitz, eu...

Fata-de-pe-dragon se îndreptă anevoie spre noi. Pe pământ, nu mai era atât de impresionantă, însă pășea maiestuos, ca un urs sau un taur cu coarne mari. Solzii verzi străluceau ca smaraldele în lumina soarelui. Fata care călărea animalul era de o frumusețe răpitoare, în ciuda chipului lipsit de expresie. Capul dragonului se ridică și ea deschise gura, testând aerul cu limba. *Mai este?*

– Grăbește-te, l-am îmboldit pe bufon.

El mă îmbrățișă brutal și mă lăsă mut de uimire când mă sărută pe gură. Se răsuci și fugi spre fata-de-pe-dragon. Fata se aplecă în jos și-i întinse mâna, ajutându-l să se urce în spatele ei. Nicio clipă nu-și schimbă expresia. Era doar o parte din dragon.

– La mine! țipă bufonul către dragonii care se adunau deja în jurul nostru.

Când se uită la mine ultima oară, îmi trimise un zâmbet zeflemitor.

Urmați-l pe Cel-fără-Miros! le porunci Ochi Întunecați, până să mă dezmeticesc eu. *E un vânător dibaci și vă va duce într-un loc cu multă carne. Dați-i ascultare, căci e din haita voastră.*

Fata-de-pe-dragon își luă avânt, își desfăcu aripile și, din câteva bătăi puternice, se ridică în ritm statornic. Bufonul se ținea zdravăn în spatele ei. Înălță scurt brațul în semn de rămas-bun, pe urmă îl coborî imediat, prinzând-o de talie. Atunci l-am văzut ultima oară. Dragonii ceilalți îi urmară, scoțând țipete care-mi aminteau de ogari la vânătoare, numai că ale lor semănau mai mult cu ale păsărilor de pradă. Se înălță până și mistrețul înaripat, stângaci ca saltul lui în aer. Atât de tare vuiau aripile, încât am fost nevoit să-mi acopăr urechile, iar Ochi Întunecați se trânti cu burta la pământ lângă mine. Copacii se clătinară odată cu trecerea dragonilor și-și pierdură și crengi moarte, și proaspete. O vreme, cerul se împânzi de ființe sclipind ca giuvaierele, verzi, roșii, albastre și galbene. Ori de câte ori mă acoperea umbra uneia din ele, se făcea întuneric, dar am rămas cu ochii deschiși când dragonul lui Realder se înălță, ultimul, să urmeze stolul gigantic de pe cer. În scurt timp, nu i-am mai văzut din cauza coroanelor copacilor, iar țipetele lor se stinseră treptat.

– Vin dragonii tăi, Verity, i-am spus bărbatului pe care l-am cunoscut odată. Strămunii s-au ridicat în apărarea ducatului Buck. Așa cum ai spus tu că se va întâmpla.

40
REGAL

Catalizatorul vine pentru a schimba toate lucrurile.

După plecarea dragonilor s-a lăsat o liniște profundă, întreruptă numai de șoaptele frunzelor care alunecau pe solul pădurii. Nu orăcăiau broaștele, nu ciripeau păsările. Înălțându-se în zbor, dragonii spărseseră acoperișul copacilor. Mănunchiuri groase de raze străluceau pe solul care fusese împărăția umbrei dinainte de-a veni eu pe lume. Traversând pădurea, trupurile imense ale dragonilor smulseseră copaci din rădăcini, îi rupseseră în două sau târâseră după ele crengi groase, brăzdând pământul. Umerii solzoși răcâiseră scoarța arborilor bătrâni, dezgolindu-le miezul alb. Pământul și arborii crestați, iarba călcată își împrumutau mirosul după-amiezii calde. Am stat în mijlocul dezastrului vegetal, cu Ochi Întunecați alături, și l-am cercetat din priviri. Pe urmă, am plecat să căutăm apă.

În drum, am trecut prin tabără. Era o scenă de bătălie bizară: arme împrăştiate, coifuri pe ici, pe colo, corturi călcate în picioare şi unelte rătăcite, altfel, nimic deosebit. Singurele cadavre erau cele ale soldaţilor ucişi de Ochi Întunecaţi şi de mine. Pe dragoni nu-i interesa carnea moartă; se hrăneau cu viaţa care fugea din leşurile ofilite.

Am găsit pârâul de care mi-am adus aminte şi m-am trântit pe burtă pe malul lui, ca să beau şi să-mi astâmpăr setea intensă. Ochi Întunecaţi mi se trânti în poală, apoi se aruncă în iarba răcoroasă de lângă apă. Începu să-şi lingă cu răbdare o tăietură în laba din faţă. Sabia îi spintecase pielea, iar el îşi vârî adânc limba în despicătură, curăţând-o cu grijă. Se va vindeca precum pielea închisă la culoare, fără păr. *E doar o cicatrice,* ca atâtea altele, se arătă el indiferent faţă de grija mea. *Acum ce facem?*

Eu îmi scoteam încet cămaşa. Sângele uscat mi-o lipise de răni. Am strâns din dinţi şi-am smuls-o. M-am aplecat deasupra apei ca să-mi stropesc cu apă tăieturile de sabie. Sunt doar nişte cicatrice, mi-am zis în glumă. Acum ce facem? Dormim.

Singurul lucru care m-ar bucura mai mult ar fi să mâncăm.

– N-am chef să omor nimic în clipa asta, i-am spus.

Ăsta-i necazul când omori oameni. Atâta strădanie, şi la sfârşit n-ai ce mânca de pe urma ei.

M-am sculat anevoie în picioare.

– Hai să căutăm prin corturile lor. Am nevoie de nişte bandaje. Precis au şi de-ale gurii.

Mi-am lăsat cămaşa acolo unde căzuse. O să găsesc eu alta. În momentul acela, şi ea mi se părea prea greu de purtat. Probabil că aş fi lăsat şi sabia lui Verity, numai că o vârâsem deja în teacă. Mi-ar fi fost prea greu s-o scot. Atât de obosit mă simţeam dintr-odată.

Corturile fuseseră strivite de dragonii vânători. Unul se prăbuşise într-un foc pentru gătit şi ardea mocnit. L-am tras la o parte şi l-am călcat. Apoi lupul şi cu mine am început să punem deoparte lucruri trebuincioase. Cu nasul lui, găsi imediat proviziile de mâncare: carne slabă, dar mai mult pâine uscată. Ne era prea foame ca să facem mofturi. Nu mai pusesem în gură pâine de atâta amar de vreme, încât şi cea uscată mi se părea delicioasă. Am găsit şi un burduf cu vin, dar după prima înghiţitură mi-am zis că e mai bine să-mi curăţ rănile cu el. Mi le-am bandajat cu fâşii din cămaşa de chembrică maro a unui soldat din Farrow. Tot îmi mai rămăsese vin. L-am mai gustat o dată, pe urmă am încercat să-l conving pe Ochi Întunecaţi să mă lase să-i spăl rănile, dar m-a refuzat, zicând că şi aşa îl dureau destul.

Eram pe cale să înţepenesc, dar m-am silit să mă ridic în picioare. Am găsit o raniţă de soldat şi-am golit din ea ce nu-mi trebuia. Am făcut sul două pături şi le-am legat zdravăn, apoi am găsit o tunică auriu cu maro, pe care s-o îmbrac în serile răcoroase. Am mai găsit nişte resturi de pâine şi le-am pus-o în raniţă.

Ce faci? Ochi Întunecaţi picotea.

Nu vreau să dorm aici la noapte. Aşa că strâng lucrurile necesare pentru călătoria noastră.

Călătorie? Unde mergem?

Am rămas nemișcat. Înapoi la Molly și la Burrich? Nu. Niciodată. La Jhaampe? De ce? De ce să mai bat o dată drumul acela lung și obositor. Nu aveam niciun motiv serios. *Păi, tot nu vreau să dorm aici la noapte. Aș vrea să mă îndepărtez cât mai mult de stâlp înainte de a mă odihni.*

Prea bine. Ce-a fost asta?

Am înlemnit cu toate simțurile în alertă.

– Hai să vedem, am propus în șoaptă.

După-amiaza se făcea seară, iar umbrele de sub copaci se adânceau. Auzisem un zgomot care nu semăna nici cu orăcăitul broaștelor, bâzâitul gâzelor ori ciripitul firav al păsărilor de zi. Venise de pe câmpul de luptă.

L-am găsit pe Will culcat pe burtă, târându-se spre stâlp. Mai bine zis, se târâse până atunci. Când am ajuns noi la el, stătea nemișcat. Își pierduse un picior. Îi fusese smuls. Oasele ieșeau din carnea sfâșiată. Își legase o mânecă în jurul ciotului, dar nu destul de strâns. Încă mai sângera. Ochi Întunecați își arătă colții când m-am aplecat să-l ating. Trăia, dar de-abia mai sufla. Fără îndoială, sperase să ajungă la stâlp și, cu ajutorul lui, la oamenii lui Regal, care să-l ajute. Regal probabil știa că mai trăiește, dar nu trimisese pe nimeni după el. Nu avea nici măcar bun-simț să fie cinstit față de un om care îl slujise atât timp.

Am desfăcut mâneca și-am strâns-o mai tare. Apoi i-am ridicat capul și i-am scurs câțiva stropi de apă în gură.

De ce te mai deranjezi? mă întrebă Ochi Întunecați. *Îl urâm și e aproape mort. Lasă-l să moară.*

Încă nu. Încă puțin.

– Will? Mă auzi, Will?

Singurul semn de viață pe care mi-l dădu fu răsuflarea mai rapidă. I-am mai dat puțină apă. O înghiți, se înecă, apoi mai bău puțină. Inspiră prelung și dădu aerul afară din plămâni.

Mi-am deschis mintea și-am început să-mi sporesc Meșteșugul.

Frate, lasă asta. Lasă-l să moară. E treaba păsărilor să ciugulească trupuri muribunde.

– Nu pe Will îl vreau, Ochi Întunecați. Poate că asta e ultima mea șansă să ajung la Regal. Vreau să profit de ea.

Lupul nu-mi răspunse, dar se culcă pe pământ lângă mine. Mă privi întețindu-mi Meșteșugul. Oare de cât e nevoie ca să ucizi? Puteam să adun destul?

Will era atât de slăbit, încât îmi era rușine. Am trecut de apărarea lui la fel de ușor cum ai împinge mâinile unui copil bolnav. Nu doar lipsa de sânge și durerea îl vlăguiau, ci moartea lui Burl, atât de repede după a lui Carrod. Și șocul că fusese părăsit de Regal. Propriul lui devotament față de cel din urmă îi fusese stigmatizat în minte cu Meșteșugul. Nu putea înțelege că Regal nu se simțea legat de el. Îi era rușine că vedeam astfel de sentimente în el. *Omoară-mă acum, bastardule. Dă-i drumul. Oricum sunt pe moarte.*

Nu de tine e vorba, Will. Niciodată n-a fost, mi-am dat eu seama atunci. Am scormonit în mintea lui ca

într-o rană după un cap de săgeată. Se împotrivi slab invaziei mele, dar l-am ignorat. I-am răscolit amintirile, dar n-am găsit niciuna folositoare. Da, Regal avea mai multe grupuri de inițiați, dar erau tineri și nepricepuți, doar niște pâlcuri de oameni cu înclinație spre Meșteșug. Chiar și cei pe care-i văzusem în carieră erau nesiguri. Regal voia ca Will să formeze grupuri mari, ca să adune mai multă putere. El nu înțelegea că apropierea dintre membri nu se face cu sila și nu toți o acceptă. Pierduse patru inițiați tineri pe drumul Meșteșugului. Nu muriseră, dar aveau o privire goală și erau confuzi. Alții doi fuseseră transportați cu Will, cu ajutorul stâlpilor, dar pierduseră abilitatea de a-și întrebuința Meșteșugul după aceea. Grupurile de inițiați nu se formau atât de ușor.

Am pătruns mai adânc în mintea lui Will și el fu gata să moară, dar mi-am format o legătură cu el și i-am dat putere cu sila. *Nu vei muri. Nu încă*, l-am amenințat. Și acolo, în străfundurile minții lui, am găsit ce căutam. Legătura dintre Meșteșugul lui cu al lui Regal. Era subțire și nesigură; Regal îl abandonase, făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să-l lase în urmă. Dar era așa cum bănuisem. Fuseseră legați prea puternic și prea multă vreme pentru ca legătura lor să se rupă imediat.

Mi-am întărit Meșteșugul, m-am concentrat și mi-am ridicat zidurile minții. Mi-am găsit echilibrul, apoi am făcut un salt. Așa cum o răpăială de vară umple matca unui râu secat o vară întreagă, tot așa m-am scurs și eu prin legătura dintre Will și Regal. În ultima clipă, m-am oprit. M-am strecurat în mintea celui din urmă

ca otrava lentă, ascultând cu urechile lui, văzând cu ochii lui. Îl cunoşteam.

Dormea. Nu. Aproape că adormise, cu plămânii invadaţi de fumariţă, cu gura amorţită de rachiu. Am plutit în visele lui. Dormea pe un pat moale, sub pleduri calde. Ultima criză fusese foarte gravă, cumplită. Era dezgustător să cazi şi să te cuprindă spasmele ca pe bastardul Fitz. Un rege nu se cuvine să păţească aşa ceva. Vraci idioţi. Nici măcar nu ştia de la ce i se trăgeau crizele astea. Ce va crede lumea despre el? Îl văzuseră croitorul şi ucenicul lui; acum va trebui să-i omoare. Nimeni nu trebuie să ştie. Ar râde lumea de el. Cu o săptămână înainte, vraciul îi zisese că era mai bine. O să-şi caute alt vraci, iar pe cel de-acum o să-l spânzure mâine. Nu. O să-l dea neoamenilor în Arena Regelui, sunt foarte flămânzi. Şi pe urmă o să elibereze şi felinele sălbatice cu neoamenii. Şi taurul, acela mare şi alb, cu coarne curbate şi cocoaşă.

Încercă să zâmbească şi-şi zise că va fi distractiv, că mâine îi va face plăcere lucrul ăsta. În cameră era un fum scârbos şi gros de să-l tai cu cuţitul, dar nici acela nu-l mai alina. Toate merseseră atât de bine, ca pe roate. Până când bastardul le dăduse peste cap. Îl omorâse pe Burl, trezise dragonii şi-i trimise lui Verity.

Verity, Verity, întotdeauna Verity. De când se născuse. Verity şi Chivalry primeau cai mari, el, doar un ponei. Verity şi Chivalry primiseră săbii adevărate, el trebuia să exerseze cu una de lemn. Verity şi Chivalry, întotdeauna împreună, întotdeauna mai în vârstă, întotdeauna mai mari. Întotdeauna crezându-se

mai buni, deşi în venele lui curgea sânge mai nobil decât al lor şi, de drept, el ar fi trebuit să moştenească tronul. Mama lui îl prevenise că cei doi îl vor invidia. Mama lui îi silise întotdeauna să fie prudent, mai mult decât prudent. L-ar omorî dacă ar putea, l-ar omorî, l-ar omorî. Mama se străduise din toate puterile pentru el, îi ţinuse la distanţă cât de mult posibil. Dar, deşi plecaţi, s-ar putea întoarce. Nu. Nu exista decât o singură cale pentru a fi în siguranţă, numai una.

Ei bine, mâine va câştiga. Doar avea grupuri de iniţiaţi, nu? Grupuri de tineri destoinici, grupuri care îi vor făuri dragoni lui şi numai lui. Iniţiaţii erau supuşii lui, iar dragonii tot lui aveau să i se supună. Şi va forma şi mai multe grupuri, şi mai mulţi dragoni, până îl va depăşi pe Verity. Numai că pe iniţiaţi îi instruise Will, iar acum Will nu mai făcea două parale. Stricat ca o jucărie, îi muşcase dragonul piciorul când îl azvârlise în aer, iar Will aterizase într-un copac, ca un zmeu pe o zi fără vânt. Era dezgustător. Un om cu un singur picior. Nu suporta lucrurile stricate. Fusese destul de rău că nu vedea cu un ochi, dar să-şi mai piardă şi un picior? Ce-ar zice lumea despre un rege care ţinea un servitor schilod? Mama lui nu avusese niciodată încredere în infirmi. Sunt invidioşi, îl avertizase ea, întotdeauna invidioşi şi se vor întoarce împotriva ta. Dar de Will avusese nevoie pentru grupurile de iniţiaţi. Tâmpitul de Will. Era vina lui. Totuşi, el era cel care ştia cum să trezească Meşteşugul în oameni şi să formeze grupuri. Aşa că poate-ar fi mai bine să trimită pe cineva după el. Dacă mai trăia.

Will? Regal ne atinse precaut cu Meșteșugul.

Nu tocmai. L-am învăluit cu Meșteșugul meu. Era ridicol de ușor, ca și cum ai lua o găină adormită de pe stinghie.

Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Începu să caute ajutorul celorlalți inițiați. I-am azvârlit cât colo, l-am izolat pe Regal, ca să nu-l poată ajuta. Nu avea putere. În realitate, Meșteșugul lui nu avusese putere niciodată. Întotdeauna o sorbise pe-a inițiaților. Teama pe care o purtam în mine de un an încoace... Teama de ce? De un țânc smiorcăit și răsfățat, care complota să fure jucăriile fraților săi. Coroana și tronul nu însemnau pentru el mai mult decât caii și armele lor. Habar n-avea să conducă un regat; știa doar să poarte o coroană și să facă ce poftește. Mai întâi mama sa, apoi Galen îi țesuseră intrigile. Învățase de la el numai cum să fie viclean de inteligent ca să obțină ce vrea. Dacă Galen nu ar fi legat grupul de inițiați de el, n-ar fi avut niciodată putere. Fără grupul său, l-am văzut așa cum era: un copil răzgâiat, cu înclinație pentru cruzime, pe care nu o tăgăduise niciodată.

De asta ne-am temut și-am fugit? De asta?

Ochi Întunecați, ce cauți aici?

Prada ta e prada mea, frate. Am vrut să văd pentru ce soi de carne am bătut atâta drum.

Regal se foi și se zvârcoli, scârbit fizic când lupul îi atinse mintea cu Harul său. Era murdar și dezgustător, un cățel jegos, obraznic și împuțit, la fel de respingător ca șobolanul care se furișa cu pași mărunți și iuți noaptea în camera lui și nu putea fi prins... Ochi

Întunecați veni mai aproape, se lipi cu Harul de el, de parcă așa l-ar fi putut mirosi. Lui Regal i se făcu greață și se înfioră.

Destul, i-am spus lupului, iar el se retrase.

Dacă ai de gând să-l omori, fă-o mai repede, mă sfătui. *Celălalt e tot mai slăbit și va muri dacă nu te grăbești.*

Avea dreptate. Will respira superficial și repede. L-am prins bine pe Regal, să nu-mi scape, și i-am mai dat puțină forță celui dintâi. Vru s-o respingă, dar nu se știa stăpâni chiar atât de bine. Când i se oferă ocazia, trupul va alege întotdeauna să trăiască. Așa că plămânii lui începură să respire normal, iar inima să-i bată mai tare. Încă o dată am sorbit Meșteșug. Am pătruns în esența lui și m-am concentrat mai intens pe scopul lui. Mi-am îndreptat atenția spre Regal.

Dacă mă omori, îți vei arde Meșteșugul. Îl vei pierde, dacă mă omori cu el.

Mă gândisem la asta. N-am fost niciodată foarte încântat că sunt înzestrat cu Meșteșug. Preferam de-o mie de ori să am Har. Nu aveam să sufăr nicio pierdere.

M-am silit să mi-l amintesc pe Galen. Mi-am evocat grupul de inițiați fanatici pe care-l crease pentru Regal. M-a ajutat să-mi întăresc scopul.

Așa cum visasem de atâta amar de vreme, am dat frâu liber Meșteșugului să-l învăluie pe Regal.

După aceea, lui Will nu i-a mai rămas prea mult de trăit. Dar am rămas lângă el și i-am dat apă când mi-a cerut. Chiar l-am acoperit când s-a plâns de frig. Lupul se miră că păzeam un muribund. Ar fi mers

mult mai repede dacă i-aș fi tăiat gâtul. Și-ar fi fost un gest milos, poate. Dar eu hotărâsem că nu mai vreau să fiu asasin. Așa că am așteptat ca Will să-și dea ultima suflare, iar când oftă pentru cea din urmă oară, m-am ridicat și-am plecat.

E lung drumul din Regatul Munților până la Buck. Chiar și pentru un dragon care zboară iute și neobosit, tot e mult de străbătut. Vreme de câteva zile, Ochi Întunecați și cu mine am cunoscut liniștea. Am trecut de Grădina de Piatră, pustie acum, și de drumul negru al Meșteșugului. Eram amândoi prea înțepeniți ca să vânăm cum se cuvine, dar am găsit un pârâu plin de păstrăvi și-am mers de-a lungul lui. Zilele erau prea calde, nopțile senine și blânde. Pescuiam, mâncam și dormeam. Mă gândeam numai la lucruri care nu-mi provocau suferință. Nu la Molly în brațele lui Burrich, ci la Nettle, apărată de brațul lui zdravăn. Avea să-i fie un tată bun. Învățase crescându-mă pe mine. Am găsit în mine până și speranța că Nettle ar putea să aibă frați și surori mai mici cândva. M-am gândit la pacea care se va lăsa din nou în Regatul Munților, la Corăbiile Roșii alungate de pe coasta celor Șase Ducate. M-am vindecat. Nu în întregime. Cicatricea nu e niciodată ca pielea sănătoasă, dar nu mai sângerează.

Am fost acolo în după-amiaza aceea de vară, când Verity-Dragonul s-a ivit pe cer deasupra Buckkeepului. Odată cu el, am văzut turnurile și foișoarele negre și lucioase din castelul Buckkeep, jos de

tot, dedesubtul nostru. Dincolo de castel, unde fusese cândva oraşul Buckkeep, zăceau ruinele înnegrite ale clădirilor şi magaziilor. Neoamenii rătăceau pe străzi, împinşi la o parte de piraţii dispreţuitori. Catarge cu zdrenţe în loc de pânze ieşeau din apele liniştite. Douăsprezece Corăbii Roşii se legănau calme în port. Am simţit cum inima lui Verity-Dragonul se umple de mânie. Jur că am auzit şi strigătul îndurerat al lui Kettricken în faţa peisajului.

Pe urmă, uriaşul dragon turcoaz cu argintiu coborî în mijlocul castelului Buckkeep. Nu luă în seamă ploaia de săgeţi trimise în întâmpinarea lui, nici ţipetele soldaţilor ghemuiţi de frică, leşinaţi când îi acoperi umbra lui, iar aripile sale bătură ca să aducă trupul mătăhălos pe pământ. A fost o minune că nu i-a zdrobit. Chiar în timp ce ateriza, Kettricken încerca să se ridice pe umerii lui, strigând gărzii să lase jos lancea şi să se dea la o parte.

Odată ajuns pe pământ, Verity-Dragonul îşi coborî umărul şi-o lăsă pe regina Kettricken, cu părul şi hainele răvăşite, să coboare. Starling Birdsong alunecă după ea şi ieşi în evidenţă făcând o plecăciune şirului de lănci îndreptate spre ei. Am recunoscut multe chipuri şi-am împărtăşit durerea lui Verity când a văzut cât se schimbaseră din cauza lipsurilor. Atunci veni Patience să-i întâmpine, strângând ferm lancea, cu coiful strâmb pe părul strâns în coc. Îşi făcu loc printre gărzile înmărmurite. Ochii ei căprui sclipiră pe faţa încordată. La vederea dragonului, se opri. Îşi plimbă privirea de la regină la ochii lui negri. Inspiră prelung, îţi ţinu

răsuflarea, apoi rosti: „Străbunul." Aruncă şi coiful şi sulița în sus cu un strigăt de bucurie şi se repezi s-o îmbrățişeze pe Kettricken, strigând: „Un Străbun! Ştiam eu, ştiam eu, ştiam eu că se vor întoarce!" Se răsuci pe călcâie, împărți o sumedenie de porunci, de la o baie fierbinte pentru regină, la pregătirea unei şarje la porțile castelului Buckkeep. Dar ceea ce nu voi uita niciodată e momentul în care s-a întors şi-a bătut din picior în fața lui Verity-Dragonul, poruncindu-i să se grăbească şi să alunge afurisitele alea de corăbii din portul ei.

Lady Patience din Buckkeep se obişnuise să i se facă repede pe plac.

Verity îşi luă zborul şi plecă la luptă, ca întotdeauna. Singur. În sfârşit i se împlinise dorința, să-şi înfrunte duşmanii, nu cu Meşteşugul, ci în carne şi oase. La primul său atac, dintr-o lovitură cu coada făcu zob două corăbii. Avea de gând să nu-i scape niciuna. De-abia peste câteva ore i se alăturară bufonul, fata-de-pe-dragon şi ceilalți dragoni, dar până atunci dispăruse orice urmă de corabie din portul Buck. Îi vânară împreună pe piraţi pe străzile abrupte ale oraşului. Încă nu se lăsase amurgul când nu mai rămăsese nici picior de pirat. Cei care se pitiseră în castel veniră în număr mare în oraş, să plângă pagubele făcute de piraţi, e-adevărat, dar şi să se apropie şi să admire Străbunii întorşi ca să-i salveze. Veniseră numeroşi dragoni, însă pe Verity avea să şi-l amintească lumea cel mai bine. Nu că oamenii îşi amintesc ceva prea limpede când le zboară dragoni deasupra capetelor, acoperindu-i cu umbra lor. Totuşi, el e dragonul

întâlnit în toate tapiseriile care descriu eliberarea ducatului Buck.

A fost vara dragonilor pentru ducatele de coastă. Am văzut totul, adică atât cât am reuşit să văd în orele de somn. Eram conştient de evenimente chiar şi treaz, ca de tunetul pe care mai degrabă îl simţi decât îl auzi de la distanţă. Am ştiut când Verity i-a condus pe dragoni spre nord, ca să cureţe ducatele Buck şi Bearns, până şi Insulele Apropiate, de Corăbiile Roşii şi de piraţii lor. Am văzut cum s-a purificat Turnul Ripple şi cum s-a întors Faith, ducesa de Bearns, la proprietatea ei. Fata-de-pe-dragon şi bufonul au zburat spre sud, de-a lungul coastei din Rippon şi Shoaks, gonindu-i pe piraţi din fortăreţele lor şi de pe insule. Cum le-a transmis Verity dragonilor că trebuie să se hrănească numai cu piraţi n-aş putea să spun, dar niciunul n-a greşit. Poporul din cele Şase Ducate nu se temea de ei. Copiii fugeau din colibe şi căsuţe ca să arate cu degetul zborul creaturilor împodobite cu giuvaiere de culori. Când dragonii dormeau, temporar sătui, pe plaje şi pe pajişti, oamenii se plimbau printre ei fără teamă şi atingeau fiinţele acelea sclipitoare ca pietrele preţioase. Şi oriunde îşi stabiliseră piraţii fortăreţe, dragonii se hrăneau după pofta inimii.

Vara a trecut încet şi-a venit toamna, să scurteze zilele şi să promită furtuni. Când lupul şi cu mine ne-am gândit la un adăpost pentru iarnă, am visat dragoni zburând peste ţărmuri pe care nu le mai văzusem. Apa rece bătea malurile neprimitoare şi gheaţa invada marginea golfurilor înguste. Insulele Străine, am

presupus eu. Verity vrusese dintotdeauna să le aducă războiul pe ţărmuri, şi o făcu acum din răzbunare. Şi întâmplarea aceea s-a petrecut întocmai ca pe vremea regelui Wisdom.

Pe urmă a venit iarna şi zăpada a albit crestele înalte din Regatul Munţilor, dar nu şi valea în care abureau izvoare fierbinţi în aerul rece, atunci când dragonii au trecut pentru ultima oară pe deasupra capului meu. Am venit la uşa colibei mele să-i văd zburând în stoluri uriaşe, ca gâştele migratoare. Ochi Întunecaţi a întors capul după ţipetele lor ciudate şi-a scos şi el un urlet, drept răspuns. Când dragonii au alunecat pe cer deasupra mea, lumea s-a închis în jurul meu şi-am rămas doar cu amintirea ei vagă. N-aş putea să vă spun dacă Verity conducea zborul, nici dacă fata-de-pe-dragon era printre ei. Am ştiut doar că era din nou pace în cele Şase Ducate şi că nicio Corabie Roşie nu se va mai aventura pe ţărmurile noastre. Am sperat că dragonii vor dormi bine în Grădina de Piatră, la fel ca înainte. M-am întors în colibă să întorc iepurele pus la frigare. Aşteptam cu nerăbdare iarna lungă şi liniştită.

Aşadar, Străbunii au dat ajutorul promis celor Şase Ducate. Au venit, întocmai ca pe vremea regelui Wisdom, şi au gonit Corăbiile Roşii de pe coasta regatului. În bătălia aceea au fost scufundate şi două Corăbii Albe mari. Şi, tot ca pe vremea regelui Wisdom, umbrele întinse ale Străbunilor deasupra oamenilor de pe pământ le-au furat clipe de viaţă şi amintiri în zborul lor. Miriadele de forme şi culori ale dragonilor s-au regăsit în manuscrisele şi tapiseriile vremii, ca altădată.

Iar ceea ce oamenii nu şi-au putut aminti din bătălia dragonilor care-au împânzit cerul au înlocuit cu presupuneri şi închipuiri. Menestrelii au compus cântece despre ei. Toate spun că Verity a venit acasă călare el însuşi pe un dragon turcoaz şi a mânat animalul în lupta cu Corăbiile Roşii. Iar cele mai frumoase cântece spun că, la sfârşitul bătăliei, a fost luat de Străbuni ca să petreacă alături de ei la mare cinste şi să doarmă alături de ei în castelul lor magic până când ducatul Buck va avea iarăşi nevoie de el şi-l va chema. Aşadar, după cum mi-a spus Starling odată, adevărul a devenit mai important decât faptele. A fost, la urma urmelor, o vreme a eroilor şi-a multor întâmplări de necrezut.

Aşa a fost şi aceea când Regal însuşi a venit călare în faţa unei coloane din şase mii de soldaţi din Farrow, ca să aducă ajutoare şi provizii nu doar pentru Buck, ci şi pentru toate ducatele de coastă. Vestea întoarcerii sale a ajuns înaintea lui, odată cu barjele încărcate vite, grâne şi comori din Tradeford, care nu mai conteneau să curgă pe râul Buck. Toţi povestesc uimiţi că prinţul s-a trezit odată dintr-un vis şi-a fugit numai pe jumătate îmbrăcat pe coridoarele castelului Tradeford, prevestind miraculos întoarcerea regelui Verity la Buckkeep şi chemarea Străbunilor pentru a salva cele Şase Ducate. Au fost trimise păsări cu mesaje pentru retragerea soldaţilor din Regatul Munţilor, iar regele Eyod a primit cele mai umile scuze şi recompense băneşti generoase. Regal i-a chemat în faţa lui pe toţi nobilii, prevestindu-le că regina Kettricken va naşte copilul lui Verity şi că el,

Regal, voia să fie primul care să jure credinţă următorului rege Farseer. În cinstea acelei zile, a cerut să fie dărâmate şi arse toate spânzurătorile, toţi prizonierii graţiaţi şi eliberaţi, iar Arena Regelui avea să se numească de atunci încolo Grădina Reginei. În ea urma să se planteze flori şi arbori din toate cele Şase Ducate, ca simbol al noii unităţi a regatului. Când, mai târziu în aceeaşi zi, Corăbiile Roşii au atacat periferia oraşului Tradeford, Regal însuşi a poruncit să i se aducă pe dată calul şi armura şi a condus apărarea oraşului său. A luptat cot la cot cu negustori şi hamali, nobili şi cerşetori. A câştigat, în bătălia aceea, dragostea oamenilor de rând din Tradeford. Când a anunţat că va fi întotdeauna fidel copilului pe care-l purta în pântece regina Kettricken, toţi i-au urmat exemplul şi-au depus acelaşi jurământ.

Când Regal a ajuns la Buckkeep, se spune că a rămas în genunchi la porţile castelului Buckkeep, îmbrăcat numai într-o pânză de sac, zile întregi, până când regina a catadicsit să coboare şi să-i primească scuzele cele mai umile pentru că s-a îndoit de onoarea ei. În mâinile ei a pus coroana celor Şase Ducate şi banderola simplă, de viitor-rege. El nu mai voia să poarte alt titlu decât cel de unchi al viitorului rege. Paloarea şi tăcerea reginei au fost puse pe seama stomacului ei sensibil din cauza sarcinii. Lordului Chade, sfătuitorului reginei, Regal i-a înapoiat toate manuscrisele şi cărţile lui Solicity, Maestra Meşteşugului, cu rugămintea să le păzească bine, pentru că multe lucruri scria în ele care puteau fi primejdioase dacă încăpeau pe mâini

răuvoitoare. Regal avea titluri și moșii pe care voia să i le ofere bufonului, imediat ce se întorcea la Buckkeep din expedițiile lui de mare războinic. Iar lui Lady Patience, draga și prețioasa lui cumnată, îi dădu înapoi rubinele pe care i le oferise Chivalry, pentru că pe niciun alt gât nu străluceau mai grațios ca pe al ei.

Mă gândisem să-l pun să ridice o statuie în amintirea mea, dar mă răzgândisem. Nu se cuvenea să exagerez. Devotamentul fanatic pe care i-l înrădăcinasem în minte era cel mai frumos monument comemorativ al meu. Câtă vreme trăia Regal, regina Kettricken și copilul ei nu aveau să aibă supus mai credincios decât el.

Până la urmă, desigur, vremea aceea nu s-a dovedit prea lungă. Toți au auzit de moartea tragică și stranie a prințului Regal. Creatura turbată care l-a devorat în patul lui într-o noapte a lăsat urme însângerate, nu doar pe așternut, ci în toată odaia, ca și când ar fi fost extaziată de fapta ei. Bârfele spun că a fost un șobolan de râu extrem de mare, care, nu se știe cum, călătorise cu el de la Tradeford. Toată lumea din turn a fost foarte tulburată. Regina a poruncit să fie căutat șobolanul cu câini care să scotocească în fiecare odaie, însă zadarnic. Animalul n-a fost prins și omorât niciodată, deși zvonurile că ar fi fost zărit un șobolan imens nu mai conteneau printre slujitorii din turn. Unii zic că din acest motiv, multe luni la rând după aceea, Lordul Chade rareori era văzut fără dihor, animalul său de companie.

41
SCRIBUL

Dacă e să se spună adevărul, transformarea oamenilor în neoameni nu a fost invenţia piraţilor de pe Corăbiile Roşii. Noi am fost aceia care i-am învăţat acest lucru, pe vremea regelui Wisdom. Strămoşii care ne-au răzbunat pe Străini au plutit de multe ori deasupra ţării aceleia formate din insule. Mulţi Străini au fost devoraţi pe loc, dar peste mulţi alţii de atâtea ori au zburat dragonii, încât şi-au pierdut amintirile şi sentimentele. Au devenit nişte necunoscuţi indiferenţi faţă de propriile rude. Aceasta era suferinţa care îi rodea pe cei cu amintiri vechi. Când au venit piraţii Corăbiilor Roşii, nu ne-au atacat pentru că voiau teritoriul celor Şase Ducate sau bogăţiile lui. Căutau să se răzbune. Să ne facă şi ei nouă ceea ce le făcusem noi lor cu atâta vreme în urmă, în zilele stră-strămoşilor lor.

Ceea ce ştie un popor altul poate descoperi mai târziu. Piraţii aveau savanţii şi înţelepţii lor, deşi cele Şase Ducate îi priveau ca pe nişte barbari. Aşa că au căutat să afle ce se spune despre dragoni în fiecare manuscris străvechi pe care

l-au găsit. Deși ar fi greu să găsești dovezi clare, după părerea mea, unele exemplare ale pergamentelor adunate de Maeștrii Meșteșugului din Buck au fost, de fapt, vândute înaintea amenințării Corăbiilor Roșii, negustătorilor Străini care plăteau bani buni pentru ele. Iar când mișcarea lentă a ghețarilor a dezvelit, chiar pe țărmurile Străinilor, un dragon cioplit în piatră neagră și alte locuri în care piatra aceea apărea la suprafața pământului, înțelepții lor și-au îmbinat cunoștințele cu pofta nestăvilită de răzbunare a unuia pe nume Kebal Rawbread. S-au hotărât să-și creeze propriii dragoni și să arunce asupra celor Șase Ducate aceeași năpastă cu care îi nenorocisem noi pe ei mai demult.

Numai o Corabie Albă a fost adusă la țărm de Străbuni au când eliberat ducatul Buck. Dragonii i-au mâncat echipajul până la ultimul om. În cala ei au fost găsite blocuri mari de piatră lucioasă. Închise în ele, cred, stăteau viețile și sentimentele furate de la locuitorii celor Șase Ducate care fuseseră transformați în neoameni. Cercetările întreprinse de savanții Străini i-au determinat că creadă că piatra impregnată suficient cu forța vieții poate fi transformată în dragoni care să-i slujească. Te înspăimânți când te gândești cât de aproape au fost de-a descoperi adevărul întreg despre cum se naște un dragon.

Cercuri și cercuri, cum mi-a spus bufonul odată. Străinii ne-au hărțuit coasta, așa că regele Wisdom i-a adus pe Străbuni ca să-i gonească. Iar Străbunii i-au transformat pe Străini în neoameni cu ajutorul Meșteșugului, zburând atât de des peste colibele lor. După câteva generații, Străinii au venit să ne atace țărmul și să ne transforme locuitorii în neoameni. Așa că regele Verity s-a dus după ajutor la Străbuni, iar

Strămoșii i-au gonit din nou. Și, între timp, au făcut din ei neoameni. Mă întreb dacă ura va începe să roadă din nou, până când...

Oftez și las pana deoparte. Am scris prea mult. Nu e nevoie să dezvălui toate lucrurile. N-ar trebui să le dezvălui pe toate. Iau hârtia și mă îndrept agale spre cămin. Mă dor picioarele de-atâta șezut. E o zi rece și umedă, iar ceața care vine dinspre ocean mi-a găsit și mi-a trezit la viață fiecare rană veche din corp. Rana de săgeată e încă cea mai dureroasă. Când cicatricea se strânge la frig, parcă îmi suge tot corpul prin ea. Arunc hârtia pe cărbuni. Trebuie să pășesc peste Ochi Întunecați ca să ajung la ei. A încărunțit pe la bot și nici oaselor lui nu le mai place vremea umedă.

Te-ai îngrășat. Nu mai faci nimic decât să zaci lângă foc și să-ți coci creierii. De ce nu te duci să vânezi?

Se întinde și oftează. *Du-te și bate-l la cap pe băiat, pe mine lasă-mă în pace. Mai trebuie lemne pe foc.*

Dar, înainte de a-l striga, băiatul meu intră pe ușă. Strâmbă din nas la mirosul de hârtie arsă și-mi aruncă o privire mustrătoare.

– Ar fi trebuit să mă chemi ca să-ți mai aduc lemne. Știi ce scumpă-i hârtia?

Nu răspund. El oftează și scutură din cap. Pleacă după lemne.

Mi l-a adus în dar Starling. Îl am lângă mine de doi ani, și încă nu m-am obișnuit cu el. Nu cred că am fost și eu ca el cândva. Îmi amintesc de ziua în

care mi l-a adus și nu-mi pot reține zâmbetul. Starling a venit, cum vine și acum, de două-trei ori pe an, să mă viziteze și să mă certe pentru obiceiurile mele de pustnic. Dar de data aceea mi-a adus un băiat. Îl lăsase afară, călare pe un ponei sfrijit, iar ea îmi bătuse la ușă. Când i-am deschis, s-a întors imediat și l-a strigat:

– Descalecă și intră. E cald aici.

Băiatul coborî de pe spinarea poneiului neînșeuat și rămase lângă el dârdâind, cu ochii holbați la mine. Vântul îi bătea părul negru peste față. Strângea o manta veche de-a lui Starling peste umerii lui mici.

– Ți-am adus un băiat, mă anunță Starling și-mi zâmbi larg.

Am privit-o cu neîncredere.

– Vrei să zici că... e-al meu?

Ea ridică din umeri.

– Dacă-l vrei. Mi-am zis că-ți fac un bine. Făcu o mică pauză. De fapt, mi-am zis că tu i-ai putea face lui un bine. Dacă-i dai haine, mese regulate, lucruri de-astea. Eu l-am îngrijit cât am putut, dar viața de menestrel...

Lăsă propoziția neterminată.

– Atunci e... L-ai ... Noi doi ne-am...

Nu-mi găseam cuvintele, nu-mi îngăduiam să sper.

– E fiul nostru? Al meu?

Zâmbetul se lăți mai mult pe buzele ei, iar privirea i se înmuie a compătimire. Scutură din cap.

– Al meu? Nu. Al tău? Se prea poate. Ai trecut prin Flounder Cove[1] acum opt ani? Acolo l-am găsit cu şase luni în urmă. Mânca legume stricate dintr-o groapă de gunoi. E orfan de mamă, are un ochi de-o culoare şi unul de alta, aşa că sora lui nu-l vrea. Zice că-i un bastard posedat de demoni.

Starling lăsă capul pe-o parte şi zâmbi, apoi adăugă:

– Deci cred că ar putea fi al tău.

Se întoarse către băiat şi strigă:

– Intră când îţi zic. E cald. Şi locuieşte cu un lup adevărat. Îţi va plăcea de Ochi Întunecaţi.

Hap e un băiat straniu, cu un ochi căprui şi unul albastru. Mama sa nu s-a purtat blând cu el, iar primele lui amintiri sunt triste. L-a botezat Mishap[2]. Pentru ea, pesemne aşa a fost. Eu îl strig mai mult „băiete". Nu pare să-l deranjeze. L-am învăţat să socotească şi să scrie, să cultive şi să culeagă ierburi. Avea şapte ani când mi l-a adus Starling. Acum are aproape zece. Ochi Întunecaţi îl îngăduie. Vânează bine, zice bătrânul meu lup.

Când vine Starling, îmi aduce veşti. Nu ştiu dacă să mă bucur de ele întotdeauna. Prea multe s-au schimbat, prea multe sunt altfel. Lady Patience domneşte la Tradeford. Lanurile ei de cânepă dau şi hârtie, şi funie din belşug. Grădinile sunt de două ori mai întinse. Clădirea care ar fi trebuit să fie Arena Regelui e acum grădină botanică, cu plante

---

[1] „Golful Calcanilor" (n. tr.).

[2] „Ghinion", „nenorocire" (n. tr.).

aduse din toate colţurile celor Şase Ducate şi de mai departe.

Burrich, Molly şi copiii lor sunt bine. Îi au pe Nettle şi pe micul Chivalry şi altul e pe drum. Molly se îngrijeşte de stupi şi de prăvălia de lumânări, iar Burrich s-a folosit de banii primiţi pe treaba de armăsar făcută de Roşcovan şi mânzul lui şi-a început să crească din nou cai. Starling ştie toate acestea despre ei, pentru că ea a descoperit unde se află şi s-a îngrijit ca mânzul Roşcovanului şi-al Cenuşiei să ajungă la Burrich. Biata Cenuşia a fost prea bătrână ca să supravieţuiască drumului spre casă de la munte. Molly şi Burrich cred că sunt mort de ani buni. Uneori cred şi eu. N-am întrebat-o niciodată pe Starling unde locuiesc. Nu i-am văzut pe niciunul din copii. Sunt, prin aceasta, adevăratul fiu al tatălui meu.

Kettricken a născut un băiat, prinţul Dutiful[1]. Starling mi-a spus că are părul, ochii şi tenul mamei, dar se pare că va fi un bărbat înalt şi zvelt, ca fratele ei, Rurisk. Ea crede că e prea serios pentru un băiat, dar toţi dascălii sunt încântaţi de el. Bunicul său a străbătut tot drumul de la munte ca să-l vadă pe băiatul care va conduce cândva ambele regate. A fost foarte impresionat de el. M-am întrebat ce-ar fi zis celălalt bunic al copilului despre toate câte se întâmplaseră de pe vremea când negocia tratate.

Chade nu mai trăieşte ascuns printre umbre, ci e sfătuitorul de onoare al reginei. După spusele lui

[1] „Respectuos", „îndatoritor" (n. tr.).

Starling, e un bătrân dichisit, mult prea îndrăgostit de tovărășia femeilor tinere. Dar ea râde când îmi povestește acestea, iar „Prețuirea lui Chade Fallstar" va fi cântecul prin care lumea își va aminti de ea după moartea ei. Sunt convins că Chade știe unde îmi duc zilele, dar n-a venit niciodată să mă caute. Nu-i nimic. Uneori, când vine Starling, îmi aduce vechi pergamente stranii, semințe și rădăcini de ierburi nemaiîntâlnite. Alteori, îmi aduce hârtie fină și pergament curat. Nu trebuie s-o întreb de unde le are. Câteodată, îi dau în schimb pergamente lucrate de mine: desene cu plante, cu virtuțile și pericolele lor; povestirea mea despre timpul petrecut de mine în orașul acela străvechi; relatări despre călătoriile mele prin Statele Chalced și tărâmurile întinse dincolo de ele. Îndatoritoare, Starling le ia și le duce unde trebuie.

Odată mi-a adus de la Chade o hartă a celor Șase Ducate. Era începută de mâna lui Verity, cu cernelurile lui, dar neterminată. Uneori mă uit la ea și mă gândesc la locurile cu care aș putea s-o completez. Dar am atârnat-o de perete așa cum e. Nu cred că o voi schimba vreodată.

Bufonul s-a reîntors la castelul Buckkeep. Pentru scurtă vreme. Fata-de-pe-dragon l-a dus acolo, iar el a plâns când a plecat și l-a lăsat în urmă. A fost imediat aclamat ca erou și mare războinic. Sunt convins că de-asta a fugit. N-a acceptat nici ranguri, nici moșii de la Regal. Nimeni nu știe unde s-a dus sau ce s-a ales de el după aceea. Starling crede că s-a întors pe tărâmul lui natal. Poate. Poate că există undeva un meșter care

face o minune de marionete. Sper că poartă un cercel albastru cu argintiu. Amprentele pe care mi le-a lăsat pe încheietură au căpătat o nuanță cenușie ștearsă.

Cred că îi voi simți lipsa toată viața.

Șase ani mi-au trebuit să găsesc drumul înapoi la Buckkeep. Unul l-am petrecut în Regatul Munților. Altul, cu Rolf cel Negru. Ochi Întunecați și cu mine am învățat multe despre semenii noștri cu Har, dar și că cel mai mult ne place tovărășia noastră. În ciuda strădaniilor lui Holly, fata lui Ollie m-a privit și, fără să clipească, a hotărât că n-are ce găsi la mine. Nu m-am simțit jignit și mi-a dat un motiv să plec mai departe.

Am fost la nord de Insulele Apropiate, unde lupii sunt la fel de albi ca urșii. Am fost la sud de Statele Chalced, am trecut și de Bingtown. Am aflat că lui Ochi Întunecați nu-i place să călătorească pe mare, iar mie nu-mi plac ținuturile fără iarnă. Am trecut dincolo de marginile hărților lui Verity.

Crezusem că n-aveam să ne mai întoarcem niciodată la Buckkeep. Dar ne-am întors. Vântul toamnei ne-a adus aici pentru un an și de-atunci n-am mai plecat. Coliba căreia îi spunem a noastră a aparținut unui cărbunar. Nu e departe de Forge, adică de locul unde a existat orașul acela cândva. Marea și iernile l-au înghițit și i-au înecat amintirea urâtă. Într-o zi, poate că va veni cineva să caute bogatul minereu de fier. Dar nu prea curând.

Când vine Starling, mă mustră și-mi zice că sunt încă bărbat tânăr. Ce s-a întâmplat, vrea ea să știe, cu dorința mea intensă de-a avea propria mea viață

într-o zi? Îi răspund că deja o am. Aici, în cocioaba mea, cu scrisul meu, cu lupul și cu băiatul meu. Câteodată, când se culcă în patul meu și eu rămân treaz după aceea ca să-i ascult respirația ușoară, cred că a doua zi mă voi scula și voi da un sens nou vieții mele. Dar în cele mai multe dimineți, când mă trezesc chinuit de dureri și înțepenit, îmi zic că nu mai sunt tânăr deloc. Sunt un bătrân prins în capcana unui trup tânăr.

Meșteșugul nu adoarme ușor în mine. Mai ales vara, când mă plimb de-a lungul stâncilor și privesc apa, mă ispitește să-l trimit în explorare, cum făcea Verity odată. Și câteodată îl trimit, iar o vreme aflu câți pești a prins un pescar și ce griji îl frământă pe marinarul de pe nava care trece încărcată cu marfă. Chinul cel mai mare, așa cum mi-a spus Verity mai demult, e că nimeni nu-mi răspunde. Odată, când foamea de Meșteșug mă adusese în pragul nebuniei, l-am căutat pe Verity-Dragonul, implorându-l să mă asculte și să-mi răspundă.

Nu mi-a răspuns.

Grupurile de inițiați ale lui Regal s-a destrămat pentru că n-au mai avut maeștri care să le instruiască. Nici măcar în nopțile în care îmi întind Meșteșugul cu disperare, ca un urlet de lup, implorând să-mi răspundă cineva, nu aud nimic. Nici măcar un ecou. Atunci stau lângă fereastră și scrutez negurile de deasupra vârfului Insulei Cornului. Mă prind de mâini ca să nu tremure și refuz să mă arunc în râul Meșteșugului care așteaptă, așteaptă întotdeauna să mă scufund

în vâltoarea lui. Ar fi atât de simplu! Uneori, singurul lucru care mă reţine e mintea unui lup care o mângâie pe a mea.

Băiatul a învăţat ce înseamnă privirea mea din clipele acelea şi măsoară scoarţa de spiriduş, ca să mă amorţească. Pune în ea şi carryme, şi ghimbir, ca să-i mai îndulcească amăreala. Apoi îmi aduce hârtia, pana şi cerneala şi mă lasă cu scrisul meu. Ştie că, atunci când vine dimineaţa, mă va găsi cu capul pe masă, adormit pe hârtiile împrăştiate, cu Ochi Întunecaţi tolănit la picioarele mele.

Visăm că ne cioplim propriul dragon.

CUPRINS

20. Jhaampe 5
21. Confruntări 31
22. Plecarea 70
23. În munți 105
24. Drumul Meșteșugului 136
25. Strategie 169
26. Stâlpi călăuzitori 197
27. Orașul 225
28. Inițiații 255
29. Creasta cocoșului 291
30. Grădina de piatră 323
31. Scoarță de spiriduș 355
32. Capelin Beach 381
33. Cariera 406
34. Fata-de-pe-dragon 433
35. Secretele lui Kettle 457
36. Harul și sabia 486
37. Hrănind dragonul 526
38. Învoiala lui Verity 548
39. Dragonul lui Verity 577
40. Regal 609
41. Scribul 627

FitzChivalry Farseer, protagonistul cu o soartă mai amară decât moartea, e un reper pentru tineri şi mai puţin tineri în aceeaşi măsură, iar trilogia Farseer e un cadou excelent, o lectură care încântă la orice vârstă.

„Încă o «felie» dintr-un roman care te cucereşte, construită migălos din detalii, personaje credibile şi intrigă matură."

Kirkus Review

Răzbunarea asasinului încheie o trilogie scrisă cu iscusinţă de o autoare unică în literatura fantasy de astăzi. Robin Hobb apelează la soluţii literare uimitoare prin ingeniozitatea lor şi te invită în teritoriul imaginar al intrigilor ţesute de câţiva eroi pe care nu-i vei uita multă vreme. Alături de ei străbaţi ţinuturi nesfârşite şi le trăieşti drama până la final, când unele speranţe mor şi altele de-abia îndrăznesc să răsară, iar aventura se încheie numai ca să înceapă din nou. Odată ce ai citit şi ultima pagină din *Răzbunarea...*, nu mai poţi să te desparţi nici de erou, nici de prietenul său lup.

revistanautilus.ro

ISBN 978-606-579-183-1

9 786065 791831

colecţia nautilus fantasy

nemira.ro